

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

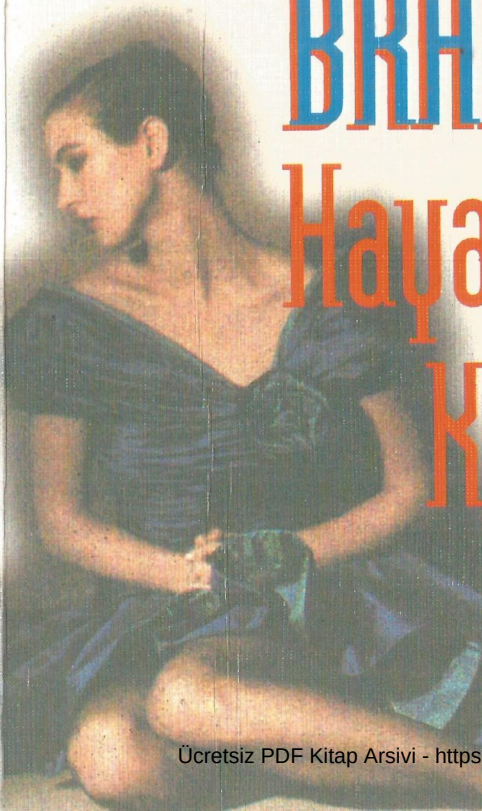
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BESTSELLER

BARBARA TAYLOR BRADFORD

Hayatındaki Kadınlar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İNKILÂP KİTABEVİ

*HAYATINDAKİ
KADINLAR*

Barbara Taylor
Bradford

Barbara Taylor
Bradford

Hayatındaki Kadınlar

"The Women in His Life"

Çeviren:
HAVER SEVEN

İNKILÂP KİTABEVİ

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

YATIL SANAT VE TİCARET A.Ş.

Ankara Cad. 95 - 34410 İSTANBUL

Copyright

© 1990 Barbara Taylor Bradford
Kesim Ajansı aracılığı ile
Türkiye’de yayın hakkı

© 1994 **İNKILÂP KİTABEVİ**
Yayın Sanayi ve Tic A.Ş.
Ankara Cad. No:95 Sirkeci - 34410
İSTANBUL

Kapak Filmi:
Repmon Film Atölyesi

Dizgi:
Test Yayıncılık

Düzeltili:
Çetin Boğa

*Bu kitabın her türlü
yayın hakları Fikir ve Sanat
Eserleri gereğince
İnkılâp Kitabevi Yayın Sanayi ve
Ticaret A.Ş. 'ye aittir.*

ISBN975-10-0763-1
95-34-Y-0051 0025

TEKNOGRAFIK A.Ş.
100. Yıl Matbaacılar Sitesi No. 38
Bağcılar - İSTANBUL
1995

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bu kitabı Bob için yazdım. O benim her şeyim, dünyamdır ve eğer o olmasaydı zaten bu kitap da yazılamazdı...

İÇİNDEKİLER

Bölüm Bir. Sayfa 5
Maximilian
Londra - New York, 1989

Bölüm İki. Sayfa 57
Ursula
Berlin, 1938

Bölüm Üç. Sayfa 181
Theodora
Londra, 1944

Bölüm Dört. Sayfa 297
Anastasia
Paris, 1959

Bölüm Beş. Sayfa 393
Camilla
Tangier (Tanca), 1981

Bölüm Altı. Sayfa 435
Adriana
New York, 1987

Bölüm Yedi. Sayfa 455
Maximilian
Londra - Berlin, 1989

Bu bir romandır. Tarihi olaylar ve yerler dışında, anlatılan olaylar ve kitaptaki kişiler tamamen hayal mahsulüdür. İyi tanınan tarihi kişiler dışında, yerler ve kişiler; yazarın yarattığı gerçektışı portreler ve yerlerdir. Gerçek kişilere benzemeleri tamamen tesadüftür.

BÖLÜM BİR

Maximilian

**LONDRA - NEW YORK
1989**

1

Chesterfield Hill ile Charles Sokağı'nın kesiştiği köşedeki büyük malikânedен dışarı çıktı. Kapının önündeki basamaklarda birkaç dakika durarak çevreye bir göz attı. Erken saatlerde yağmur yağmıştı. Öyle ki Ocak ayının bu Perşembe gününün öğleden sonrası oldukça nemli ve serin idi.

Havanın serinliği dolayısı ile titrediğini hissetti ve siyah yağmurluğunun yakasını kaldırdı. İçinde bulunduğu karamsar ve sıkıcı ruh haline havanın da etkisi oluyordu. Uzun zamandan beri içinde bir sıkıntı vardı. Bu gece ise, nedenini bilmemekle beraber, bu durumun daha da etkili olduğunu hissediyordu.

Ellerini cebine koyup, Berkeley Meydanı'na doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı. Charles Sokağı'na gelince adımlarını daha da sıklaştırdı. Başı dik, gururlu bir şekilde yürümekte idi. Saçları koyu, gözleri ise koyu kahverengindeydi. Uzun boylu, ince ve atletik bir yapıya sahipti. Yüz ifadesi sert ve teni de yanıktı. Elli yaşları civarında ve oldukça yakışıklı olan bu kişinin adı ise, Maximilian West idi.

Yürürken birkaç hoş olmayan sözcükler sarf etti, zira üzerinde bir ağırlık vardı ve de bu geç saatte bir toplantıya katılmayı kabul ettiği için kendine kızıyordu. Bu toplantıyı hiç düşünmeden kabul etmişti, zira hayatta düşünmeden kabul ettiği veya yaptığı şeyler çok seyrek, ama bu toplantıya çağıran eski okul arkadaşı Alan Trenton'du ve onu kırmak istememişti. Alan ısrarla bu akşam Maximilian'ın gelmesini istemekteydi ve çok önemli olduğunu söylüyordu. Ama randevu sekiz kırk beşte idi ve bu da Maximilian için za-

ten çok geç sayılıyordu. Buna karşın Maxim'in günün her saatinde, gece veya gündüz ve de haftanın herhangi bir gününde, iş görüşmeleri yapmaktan kaçınmadığı bilinmekteydi. Ayrıca akşam yemeği için de bir başkasına sözü vardı. Allahtan neyse ki Alan'ın ofisi o gece saat dokuz otuz için yer ayırttığı kulüpten çok uzak değildi.

Berkeley Meydanı'nı yürüyerek katederken Alan onu niçin görmek istemişti ve de bu davet niçin icap etti diye düşünmeye başladı. Alan telefon edip onu çağırdığı zaman sesi heyecanlı ve ısrarlı ama gayet nazikti. Maxim de merak etmişti ve bu nedenle de daveti düşünmeden kabul etmişti fakat şimdi biraz pişman gibiydi zira Alan'ın ne çok konuştuğunu, hele özel durumlarda daha da fazla geveze olduğunu biliyordu. Neyse gözü hep saatte olacak ve bu toplantıyı gerektiği zamanda sona erdirecekti.

Bruton Sokağı'na varınca fikrini değiştirir gibi oldu. Alan onun çok eski bir dostu idi, hayatı boyunca birçok yardımlarda bulunmuştu, öyle ki kendisini Alan'a borçlu hissediyordu. Birçok şey paylaşmışlardı ve Alan Maxim'in yaşantısını yakından bilen bir kişi idi.

Yolun karşı tarafına geçti. Orada Jack Barclay'in Galerisi bulunmaktaydı. Kapısına gelince, durdu. Cam kapının ardında duran Rolls Royces ve Bentleys arabaları bütün gösterişleri ile ışıklar altında süzülmekteydiler. Bu süper lüks arabalardan birini satın almayı hep istemişti ama bir türlü olmuyordu. Zira şahsi kullanımı için bir arabaya gerek duymuyordu. Bugünlerde artık jetlerle veya uçakla oraya buraya gidiliyordu. Eğer karayolu ile bir yere gitmesi gerekecek olursa o zaman da şirketin Limuzin'leri onun emrindeydiler.

Henley Oto Galerisi'ni ve Llyods Bankası'nı geçtikten sonra Berkeley Meydanı İşyeri Merkez Binası'na vardı. Kapıdaki güvenlik görevlisi ile selamlaştılar. Bu bina şehrin en görkemli ticaret merkezi idi. Her katta uluslararası şirketler yer almaktaydı. Bu binada yer alan şirketler finans yönünden dünya ülkelerinin bazılarında çok daha etkiliydiler. Bu binadaki şirketlerde senelik cirosu milyarlarca doları geçen işlemler yapılmaktaydı. Dış görünümünde bu hiç de belli olmuyordu. Dıştan bakıldığında olağan bir işyeri gibi duru-

yordu. Mayfair'in tam ortasında yer almaktaydı ve her gün bu bina-
nın önünden geçen binlerce Londra'lı bu binaya alıcı gözü ile bak-
mıyorlardı bile. Ama gerçekte burası paraların döndüğü ve mega
şirketlerin faaliyet gösterdiği İngiliz Hükümeti'nin finans üssü idi.

Maxim, halı ile kaplı beyaz mermer holü geçip asansöre bindi
ve Alan Trenton'un altıncı kattaki ofisine çıktı. Kapısını çaldı. Sene-
lerden beri Trenton'un yanında çalışan sekreteri kapıyı açtı ve de
gayet hoş bir sesle:

– İyi akşamlar Bay West. Aman tanrım, özür dilerim. Maximili-
an demek istemiştim.

Yağmurluğunu çıkararak ve özürünü dikkate almayarak:

– Merhaba Evelyn, nasılsın? dedi.

Sekreter ona Trenton'un ofisine doğru yolu gösterdi ve "Sizi
bekliyor" dedi.

Alan Trenton büyük bir maun barın önünde durmakta idi. Gü-
müş ufak bardaklara şampanya dolduruyordu. Maxim'in yanında
olduğu halde çok daha yaşlı gösteriyordu. Orta boylu ve toplu idi.
Saçları açık renkti fakat dökülmeye başlamışlardı.

Maxim'i görünce açık renk gözlerinde bir pırıltı belirdi, içki şi-
şesini bara bırakarak arkadaşının yanına koştu, bu eski ve çok sev-
gili dostuna canı yürekten sarıldı.

– Maxim, seni görmek ne hoş bir olay.

– Seni de görmek çok hoş. Ne zamandır görüşemiştik, ama
bu tamamen benim suçum.

– Önemli değil, anlıyorum. Ayrıca seni kutlamak istiyorum. Te-
lefonda kutladım ama şahsen yüzüne söylemem başka. Kutlama-
mın da nedeni kazanmış olduğun onur içindir.

– Teşekkürler Stubby. Kimin aklına gelirdi hı? Stubby okul yıl-
larında Maxim'in Alan'a taktığı isimdi.

– Benim aklıma gelirdi Duke. Ben sana hep güvenirdim. Ayrı-
ca bu toplantıyı çok kısa bir süre önce sana bildirdim ve sen de ka-
bul ettiğin için teşekkür ediyorum.

Duke otuz sene önce Alan tarafından Maximilian'a takılan
isimdi.

Maxim biraz şaşkın biraz da merakla etrafına bakarak.

– Peki niye çağırдың?

Trenton hemen cevap vermedi. Bara yürüdü. İçki şişesini aldı ve arkadaşına dönerek,

– Ne diyorsun, birer içki içelim mi? dedi.

– Teşekkürler, şimdi istemiyorum.

Fakat sonra şampanyanın kendi şerefine olduğunu görünce, reddetmesinin pek hoş olmayacağını anladı ve gülerek,

– Peki, hadi olsun, ama çok az lütfen.

Trenton şampanyayı doldururken, Maximilian onun konuya ne zaman gireceğini, toplantının nedenini merakla bekliyordu. Ama Trenton hiç oralı değildi. Maxim de etrafı dolaşmaya ve göz atmaya başladı.

Alan ofisini yeni dekore etmişti ve ofisteki atmosfer çok güzeldi; her şeyde bir zarafet ve sıcaklık vardı. Duvarlar lambri idi ve antik İngiliz objeleri ve resimleri her tarafı süslüyordu. Alan'ın antik eşya ve objelere karşı büyük tutkusu vardı. İyi tanınan antikacılar da ve büyük açık artırmalarda her daim hazır bulunuyordu. Bütün bu para petrolden gelen para idi. Kuzey Denizi'nden ve Texas'tan çıkan petrolden kazanılan para idi. Hep Alan'a destek olmuştu, gerek madden ve gerekse manen. Aile şirketini yürütmek ve genişletmek için her daim Alan'a sırt çıkmıştı. Bütün bu durum çok verimli bir netice vermiş ve son on beş yıl boyunca bu da Maximilian'ı çok mutlu etmişti.

Trenton Maxim'e içki kadehini uzattı ve:

– Hadi şerefe ve unvanına. Mutlu günlere.

Maxim, gülerek bir yudum aldı. Şampanyanın soğukluğu ve sertliği hoşuna gitti.

– Peki, söyle bakalım Alan, bu toplantının nedeni ne?

– Söyle bakalım Maxim, Beyaz Atlı Şövalye olmak ister misin?

Maxim şaşırmıştı. Böyle bir teklifi hiç beklememekteydi.

– Herhalde Lister Gazeteleri'ni kurtarmak için yardım etmemi istiyorsun? Öyle tahmin ediyorum.

Trenton şaşırmıştı.

– Yoksa benden önce sana başkaları da mı teklifte bulundular?

Trenton bunu bir yorum gibi yöneltmişti.

Maxim başını salladı ve ilave etti,

– Hayır bu hususta bana şimdiye dek bir teklif gelmedi. Ancak biliniyor ki şu anda Londra’da iflasa giden ve el değiştirmesi gereken tek şirket budur. Hem sen bu hususta niçin bu derece ilgileniyorsun?

Trenton biraz durakladı ve sonra,

– Gerçekte pek ilgilim yok, ama doğruyu söylemek gerekirse ben bir arabulucuyum. Bu husus ile ilgilenen John Vale’dir. Benim iş yaptığım bankanın idârecisi. Bu banka Lister Gazeteleri’ni temsil etmektedir. İdare Heyeti Müdürü Harry Lister’dir ve John Vale de ona yardımcı olmak istemektedir. John Vale senle benim iki eski dost olduğumuzu bildiği için böyle bir toplantı ayarlamamı ben-den istedi.

– Ama ben bu hususta bir şey yapamam ki, ben bu sahaya hiç ilgi duymuyorum.

Daha devam edecekti ki, kapı açıldı. Trenton kapıya doğru ilerledi, elini uzatarak.

– İşte John da geldi. Hoş geldin John, içeri gel.

John Vale kırk yaşlarında, orta boylu, tipik bir İngiliz centilmeniydi. Açık renkli, açık sarı saçlı idi. Kalın çerçeveli gözlükleri vardı.

– Merhaba Alan, nasılsın?

Trenton Maxim’e doğru yürüyerek,

– Maxim, sana John Vale’i tanıştırmak istiyorum. John, bu da Sir Maximilian West’tir.

Maxim gülerek,

– Memnun oldum, dedi.

John Vale son derece kibar bir şekilde,

– O şeref bana ait – dedi. Maximilian West dünyaca tanınan bir işadamıydı, ve de Lord Hanson veya Sir James Goldsmith gibi bu sahada ünlü kişilerle aynı ayardaydı. Hiç olmazsa John Vale’in görüşü böyle idi.

Bu iki beyi baş başa bırakarak Alan bara doğru gitti ve oradan,

– John, şampanya getiriyorum, dedi.

– Teşekkürler.

Sonra Vale, Maxim'e dönerek genel bir konuşmaya giriştiler. Tüm bu zaman zarfında Vale, Maxim'i çok yakından inceliyordu. West'te kuvvetli bir kişilik vardı. Vale bu derece etkileyici ve yakışıklı bir kişi beklemiyordu. Gülüşü, bembeyaz dişleri ve zekâ dolu bakışları bir bütün yaratıyordu. Bilhassa yanık teni! Bu ten egzotik bir kayak merkezinde olan altın tenli bir 'Playboy'u anımsatıyordu. Aslında bu kişi bir 'İşkolik'ti; ve zamanının çoğunu ya yönetim kurulu toplantı salonlarında veyahut ta bu tür toplantılar için özel jeti ile dünyayı dolaşarak değerlendiriyordu. Elbiseleri de bir işadamı elbisesi stilinde değildi. Bir sinema artisti gibi giyinmişti. Gri ipek gömlek, inci grisi bir kravat ve siyah gabardin bir takım elbise. Vücuduna tam oturduğuna göre büyük bir olasılıkla dünyaca ünlü bir terzinin elinden çıkmıştı ve herhalde de bir servet ödemişti. Ama bütün bunların dışında Vale, Maximilian'ın kişiliğinde bir asalet ve zarafet sezinledi.

Trenton'un sesi Vale'i düşünce ve incelemelerinden ayırdı. Maxim ile İngiltere'nin çekilmez hava koşullarından ve buna benzer şeylerden bahsediyorlardı.

– Evet, işte sana şampanya getirdim. Artık iş konusuna girebiliriz. Daha doğrusu siz ikiniz iş konuşurken, ben sadece sessiz bir dinleyici olmayı yeğlerim.

Maxim gülerek Alan'a baktı ve,

– Böyle bir şey yapabildiğin gün iddia ederim ki gökten altın parçaları yağar, zira ağzını açıp ilk kelimeyi konuşmaya başladığından beri, nefes alabilmek için bile susmadın.

Ama sözleri tamamen bir espri havasındaydı ve eleştirici bir niteliği yoktu.

Alan başını geri atarak bir kahkaha attı ve,

– Dediğinde gerçek payı var. Kırk beş seneden beri birbirimizi tanıdıktan sonra!

Üç bey içkilerini içtikten sonra etrafında iskemleler dizili olan geniş bir masaya doğru ilerlediler ve iş görüşmek üzere oturdular.

Oturur oturmaz Trenton, John'a baktı ve,

– Ben Maxim’e bu nece niçin toplandığımıza dair bilgi verdim. Şimdi sen ayrıntılı bir şekilde konuya gir, dedi.

Vale, Maxim’e dönerek,

– İlk etapta öğrenmek istediğim, Lister Gazeteleri için bir Kurtarıcı Şövalye olmak seni ilgilendirir mi?

Maxim biraz durakladıktan sonra,

– Doğrusunu söylemek gerekirse pek bilemiyorum. Siz daha gelmeden Alan’a da aynı şeyi söyledim. Bir gazete imparatorluğu ve onun dünyası pek benim ilgi alanım değildir.

Trenton biraz önce konuşmayacağına dair sarf ettiği sözleri unutarak, hemen lafa atıldı.

– Ama niçin? İşinin bu safhasında bu bence fevkalade bir atılım. Eğer Lister’in kontrolü senin olursa, evrene karşı ne derece g  ve etki sahibi olacağını düşün. Bu bir mill  günlük gazete, hafta sonu magazinleri ve de ayrıca bir sürü magazin medyası.

Maxim, Trenton’a baktı fakat cevap vermedi ancak John’a dönerek.

– Peki diğer hissedarlar beni kabul edecekler mi?

Vale gözlüklerini taktı. Maxim’e doğru eğilerek,

– Harry Lister d nden hazır. Yönetim Kurulu  yeleri de buna hazır. Bilinen ve tanınan bir isimsin, fevkalade bir şöhretin var, kişisel dosyan başarılarla dolu. Sahip olduğun veya aldığın şirketler akıllıca y netmenliğin nedeniyle son derece kalkındılar ve başarılı oldular. Bütün bunlar senin lehine üstün puanlardır. Açıkça söyleyeyim, sen son derece etkileyici bir kişiliğe sahipsindir ve bu nedenle biz eminiz ki diğer hissedarlar da senin bize katılmana çok sıcak bakacaklar. Örneğin, Lister Gazeteleri’nin hissedarlarından olan Birch ve Rider zaten sana karşı çok derin ilgi duymaktadırlar.

Maxim biraz durgun ve düşünceliydi. Sonra John’a döndü ve,

– Teşekkür ederim. Bunları duymak çok hoş. Duyduğuma göre Arthur Bradley Uluslararası Neşriyat Grubu, Lister Gazeteleri için beş yüz milyon p undluk bir teklif fiyatı vermiş. Eğer Kurtarıcı Şövalye olmam gerekiyorsa iki yüz milyon poundluk bir tutar ile bu miktarın üzerine çıkmam gerekmektedir.

Vale ciddi bir şekilde,

– Şart değil, daha az da olabilir, dedi.

– Ha iki yüz milyon, ha yüz milyon, ne fark eder ki? Gene de tutar çok yüksek.

Maxim oldukça durgundu. Vale hemen atıldı.

– Doğru, haklısın ama, konuya yaklaşımın şu şekilde olsun. Ne kadar çok kazanç sağlayacaksın, hep onu göz önünde bulundur.

Maxim gayet sakin bir halde,

– Ben ne kadar kazanç sağlayacağımı değil, ne kadar kaybedebileceğimi düşünürüm.

– Eminim, hiç kaybetmeyeceksin. Lister Gazeteleri’ni kapsayan bazı bilgi ve gerçekleri müsaade et de sana açıklayayım.

Maxim iskemleye sırtını dayadı ve

– Hadi açıkla bakalım, dedi.

Bu ara Alan kalktı ve kendi işleri olduğunu öne sürerek ofisin ilerdeki bölümüne gitti. New York’tan gelen teleks ve fakslara göz gezdirdi ve sabahleyin gönderilmek üzere bu faksların cevaplarını yazdı. Daha başka yazışmalara da göz attı.

Bir ara gözü Maxim ile John Vale’e kaydı. Her ikisi de derin bir konuşmaya dalmışlardı. Onları baş başa bırakmaya karar verdi. Yapacak veya yardımında bulunacak konumda değildi. Bu işin dışında kalmayı tercih etti.

Alan döner koltuğunu çevirdi ve pencereden dışarıya bakmaya başladı. Berkeley Meydanı’na bakıyordu. Daldı gitti. Düşüncelelerinde Maximilian West vardı. O çevrede olunca hep böyle olurdu. Karizması ve varlığı son derece kuvvetli bir kişi idi.

Daha yatılı okulda okurken her ikisi de "Hayat boyu iyi dost olarak kalacağız" diye yemin etmişlerdi. Bu yemin hâlâ güncelliğini korumaktaydı. İşte bu da Alan için önemli bir faktördü. Zira her ikisi de biliyorlardı ki, zor günlerde birbirine destek olacaklar ve yardımını esirgemeyeceklerdi.

Maxim’in böyle iyi bir durumda olması Alan’ı çok memnun ediyordu. Dış görünüşüne bakıp hakkında karar vermek gerekirse Maxim’in çok rahat bir hayat sürdüğü, lüks villalarının birinde ve

ya ufak saray misali yatında kaldığı zannediliyordu. Ama Alan gerçeği iyi bilmekteydi ki Maxim, hemen hemen yirmi dört saat çalışıyordu, ve uçaktan iner inmez son sürat ofisine koşmaktaydı, fakat bütün bunlara karşın her zaman dinç ve zindeydi. Alan, zaman zaman Maxim'in bu akışı nasıl sağladığını merak ederdi. Son dokuz senede Maxim büyük bir baskı altındaydı ve uluslararası iş gezilerinde bulunduğundan arandığı zaman erişilmesi pek mümkün olmuyordu. İşyerinin merkez ofisi ve evi Londra'da olduğu halde, son zamanlarda da Londra'ya arada bir uğrayıp hemen ayrılıyordu.

Alan onu daha sık görmek isterdi. Çoğu zaman telefonda görüşürler veya imkânlar nispetinde birlikte ayaküstü birşeyler atıştırırlardı. Ama bu zevk verici değildi. Geçmişte sık sık bir araya gelirler, rahat rahat oturur ve bir öğle veya akşam yemeği yemek zevkini tadarlardı. Çocukken ayrılmaz ikiliydiler, delikanlı iken ve sonra da olgunluk yaşlarında aynı düzeyde yaşamlarına devam etmekteydiler.

Alan koltuğunu tekrar geri çevirdi ve Maxim'e bir kez daha baktı. Dostu, John Vale'i sınıyor ve oldukça güç sualler soruyordu. Vale ise dikkatle dinliyor ve sualleri yanıtlıyordu. Besbelli ki Maxim'in tavır ve tutumundan çok etkilenmişti. Ama bu olağanüstü bir durum değildi ki, zira herkes Maximilian West'ten etkilenirdi. Çoğu kez de kişiler West ile ilk görüşmelerinde adeta heyecana kapılırlardı. Başkalarının beklediği gibi davranmaz veya ne yapacağı hiç belli olmazdı. Kısacası çok değişken bir kişiliği vardı.

Alan gözlerini kapadı ve gerilere gitti. Maxim'in on beş yaşındaki halini görür gibi oldu. O meşhur günü. Bir başka okuldan iki irikiyim genç Maxim'e sataşmaya başlamışlar, onu çirkin tabirlerle çağırmışlar, ve o yaştaki çocukların olabileceği kadar acımasız olmuşlardı. Maxim'in yüzü bembeyaz olmuş, gözleri kinle dolmuştu. Hemen yumruklarını havaya kaldırdı ve kavgaya hazır bir duruma girişti. Alan da yumruklarını havaya kaldırıp en yakın arkadaşının yanında yer aldı. Aniden beklenmeyen bir şey oldu ve bir grup çocuk korkuya kapıldılar. Alan da korkuya kapılmıştı. Maxim ise yumruklarını indirdi, tek bir kelime söylemeden, kafası dik bir halde,

gurur ve onurlu bir şekilde yürümeye başladı. Seyre gelen diğer çocuklar da seslerini kısıtlar ve Maxim'in yürüyüp geçmesi için yol açtılar. Maxim'in yüzündeki soğuk, kararlı ve yenilmez ifade herkesi çok etkilemişti.

Alan Maxim'in peşinden koşmuş ve ona yatıştırıcı sözler söylemek istemişti. Maxim'in sempati ve hoşgörüyü ihtiyacı yoktu. Bu olaydan hiç bahsetmedi ve konuşmak istemedi ama o gün akşama kadar olumsuz bir havaya büründü. Ancak o gece, yatakhane ışıklar söndükten sonra Maxim konuya değindi. Alan'ın hiç soramadığı suali yanıtlamak ve merakını gidermek için şöyle dedi.

– Ben bilhassa oradan uzaklaştım zira kavga edeceğim o grup kavga etmeye değmez kişilerdi. Onlara dokunarak ellerimi kirletmek istemedim. Ama Sobby, bekle ve gör, bir gün hepsinin hakkından geleceğim.

Bir iki dakika sustuktan sonra daha sakın bir sesle şöyle ilave etti.

– Şu anda ben bir hiçim. Hiçbir şeyim yok. Ama sana söz veriyorum, ne kadar zaman geçerse geçsin, bir gün gelecek ben de önemli bir kişi olacağım ve o zaman her şeyim olacak.

Dediği de oldu. Bütün istekleri gerçekleşti, hem de istemediği kadar.

Maximilian West dünyaya hükmeden bir adam oldu.

Çoğu kimse onu kıskandılar. Alan asla kıskanmadı. Ona hep hayranlık duydu. Onun nasıl zor ve engebeli yollardan geçtiğini, fırsatları nasıl yakaladığını biliyordu. Aslında başarı onun hayat hikâyesiydi. Odak noktası bir kişi oldu. İsmi uluslararası ticari işlerde başta gitmekteydi ve son on beş yıl zarfında milyonerlikten multi milyonerliğe ve sonra da milyarderliğe yükseldi.

Birkaç yıl önce aralık ayının son gününde Kraliçe'nin Yeni Yıl Onur Listesi açıklanmıştı. Bu liste Başbakan tarafından unvanlar ve onur nişanları hak eden kişiler belirlenip hazırlanır ve Kraliçe'nin onayına sunulurdu. İşte bu listede Maximilian'a SIR unvanı verilmişti. Gerek yurtiçinde, gerekse İngiltere dışında İngiliz sanayiine muazzam katkılarda bulunduğu için bu unvan kendisine verilmişti. Bu bir şövalyelik unvanı idi. Artık Sir Maximilian West idi ve

o şekilde de hitap edilebilirdi, ancak Buckingham Sarayı'nda üç ay sonra, yani mart ayında bu olay uygulanacaktı.

Alan kendi kendine güldü. Gurur ve mutluluk duymakta idi. Maxim'in başarı ve yükselişini hep yakından izlemiş, her zaman onun yakınında ve alkışa hazır olmuştu. Okul yılları boyunca Maxim onun hayalindeki kahramandı. Hâlâ da öyleydi ve herhalde hayatı boyunca da bu durum devam edecekti.

Hayranlıkla Maxim'e baktı. Bu sevgili dostu ne kadar da yakışıklı idi.

Trenton bir daha baktı. Aman Allahım, Maxim'in nesi vardı!

Maxim'in yüzünde sert bir ifade belirdi. Ters giden bir şey vardı. Ne tuhaftır ki insan bir kişiyle tam kırk yedi yıl arkadaşlık eder, ve gene de karşısındakinin iç dünyasını tam olarak bilemez. Maxim'in bakışları düşünceliydi ki böyle bir şey uzun zamandan beri Alan'ın dikkatini çekmemişti. Acaba Maxim ofise geldiğinde de bunlar vardı da görmemiş miydi! Onu şövalyelik unvanından dolayı kutlamaya o derece dalmıştı ki bu göz ifadelerine dikkat etmemişti. Maxim'in bir derdi, ciddi bir sorunu vardı. Bir kadın sorunu muydu? İnşallah değildi. Zira hayatı boyunca yetecek kadar kadın sorunu olmuştu. Ama sorun ne olursa olsun, bir şey vardı ve Alan ona yardım edecekti. Arkadaşlar böyle günler için değil miydi?

Alan kolundaki saate baktı. Saat çok kıymetli idi. Altın bir Patek Philippe idi ve onu geçen yıl elli dördüncü yaş günü için Maxim hediye etmişti. Saat tam dokuz on beşti. Daha önce telefonda konuşurken Maxim saat dokuz yirmide gitmesi gerektiğini açıklamıştı. Alan çok iyi biliyordu ki bir dakika sonra Maxim kalkacak ve gitmek için müsaade isteyecekti. Bir sürü konularda çok hassas ve dikkatli idi ve dakik olmak da bu öğelerden biriydi.

Maxim'in ayrılma saati geldiğini göz önünde bulundurarak, Alan iki zattın konuştuğu masaya ilerledi. Maxim'in şöyle dediğini duydu:

– Öne sürdüğünüz figürler çok ilginç, ama gene de Lister için bir teklifte bulunmak için acele etmek istemiyorum. Bu konuyu bir müddet düşünmek istiyorum.

Vale yutkundu. Toplantının pek başarılı olduğu söylenemez-

di, hele neticesiz bitmesi hiç de hoşuna gitmemiştir.

– Evet, anlıyorum tabii, ama siz de işin önemini ve kısa bir zamanda sona ermesi gerektiğini herhalde takdir ediyorsunuz. Şu anda Lister Gazeteleri herkese açık ve diğer ihale tekliflerine hazır bir durumdadır. Korktuğumuz şu ki, bir başka şirket ihaleye girer ve kazanır, neticede Lister'ı ele geçirir. Bunun ne demek olduğunu biliyorsunuz.

– Evet, çok iyi biliyorum. İhaleler çatışmasına yol açacak.

Maxim ayağa kalktı ve Vale'e dönerek,

– Konuştuğumuz gibi eldeki tüm evrakları akşam benim evime bırakırsanız, ben de daha sonra onları yakından incelerim. dedi.

Vale de ayağa kalktı ve Maxim'in elini sıktı.

– Tabii bırakacağım. Vaktinizi bana verdiğiniz ve beni dinlediğiniz için size çok teşekkür ediyorum Sir Maximilian.

Maxim onun elini sıktı. Alan'a baktı ve göz kırptı.

– Bana müsaade lütfen. Gitmem gerekiyor. Yemek için bir randevum var ve bayan arkadaşımı bekletmek istemem.

Alan, Maxim'in koluna girerek.

– Duke seni asansöre kadar geçireyim.

Maksadı Maxim'i yalnız yakalamak, onun ne gibi bir sorunu olduğunu sormak ve yardıma hazır olduğunu iletmek idi.

Trenton ofisine geri dönünce John Vale hâlâ oradaydı ve merakla ona bakıyordu.

– Peki söyle bakalım ne dedi?

– Hiçbir şey. Daha doğrusu ne Lister Gazeteleri ne de yaklaşımı hakkında herhangi bir şey söylemedi. Zaten söylemez, hatta bana bile. İş hususunda ağzı çok sıkıdır. Hatta şunu söyleyebilirim ki eline geçirdiği ve de okuduğu tüm bilgileri veya evrakları sonra yırtar ve yok eder. Sızıntı olmasından çok korkar.

– Alan, onu senden başkası bu kadar yakından tanıyamaz. Ne düşünüyorsun, şansımız var mı?

Trenton dudaklarını büzdü, sonra oturdu ve uzaklara baktı. Yüzünde donuk bir ifade vardı.

– Cidden bilmiyorum. Eğer akli yatarsa, işe girer.

– Bu ne demek yani?

– Maximilian bana bunu hep tekrarlardı. Aklı yatarsa, kendince mantıklı gelirse işe girer, hem de anında ve de körü körüne. Analizler, raporlar, değerlendirmeler ve tavsiyeler onu hiç ilgilendirmez ve işe girer.

Vale şaşırmıştı.

– Doğru mu söylüyorsun? Sen buna inanıyor musun?

– Evet inanıyorum. Daha önemlisi, Maxim de inanıyor. Tabii ki kendi deneyimlerine ve kendi bilgisine inanır. Ayrıca özel durum ve işler için kendi içgüdülerine de çok güvenir.

Trenton şampanyasını yavaş yavaş yudumlarken şöyle dedi:

– Bana bu hususta görüşlerimi sordun, John. Bak dinle. Eğer Maximilian Lister Gazeteleri için ihaleye girmeyi akla yatkın bulursa, hiç kimseye danışmadan işe girer. Yok eğer aklı yatmazsa veya ilgi duymazsa zaten hiç girişimde bulunmaz. İşte Maxim böyle bir kişidir. Açık ve seçik. Bu tür işlerde hayat boyu çok titiz olmuştur. Bu onun kişiliğidir. Emin ol ki çok kısa bir süre sonra ondan olumlu veya olumsuz bir yanıt alacaksın. Hiç kimseyi sürüncemede bırakmaz.

– Bilmem iyi oldu. Neyse, netice nasıl olursa olsun, olumlu veya olumsuz, gene de sana borçluyum. Bu görüşmeyi ayarladığın için sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum.

– Çok kolay. Sözünü tut ve beni yemeğe çıkar, zaten açlıktan ölmek üzereyim.

John güldü.

– Ben de zaten Mark'ın Klübü'nde yer ayırttım. Hadi yavaş yavaş yürüyelim. Yemeğimizi yedikten sonra da evrakları Maxim'in Chesterfield'deki evine bırakırız. Adresi bana senin vereceğini söyledim.

– Olur tabii. Masamı toplayayım da hemen çıkalım.

Trenton masasını toplarken John konuşmaya devam etti.

– Maxim'in bu derece yakışıklı bir kişi olduğunu bilmiyordum. Magazin ve gazetelerde sık sık fotoğrafları gözüme çarpıyordu ama fotoğraflarında bu derece yakışıklı çıkmıyor.

– Bu çok doğru. Ama şunu da unutmayalım ki Duke'ün çekiciliği kişisel karizmasından dolayıdır ve de onun fotoğrafının çekilebileceğini hiç sanmam.

– Ona niçin Duke diyorsun?

– Avusturya /Arşidükü Maximilian 1864’de Meksika İmparatoru olmuştur. Ortaokul sıralarında Maximilian bazen yüksekten atıp turtardı ben de ona uygun bir sıfat, bir yakıştırma olarak Duke diye hitap etmeye başladım. Bu Maxim’in çok hoşuna gitti ve çok komik buldu ve o günden bu yana da ona Duke diye hitap etmeye devam ettim.

– Anlıyorum. Peki, hakkında söylenenler doğru mu?

– Onun hakkında pek çok şey söylenir. Sen, hangisini kastediyorsun?

– Duyduğuma göre Maximilian West’in odak noktası olan dört konu varmış ve bunlar da sırası ile, Başbakan, Amerika Birleşik Devletleri, Para Kazanmak ve de Kadınlarla İlişkiye Girmek’miş.

Alan bir kahkaha attı ve şöyle devam etti.

– Bayan Thatcher’i çok tuttuğunu, onun siyasi ve ekonomik görüşlerine hayran olduğunu biliyorum. Kabul edelim ki, onun dönemi süresince de Maxim, iş sahasında çok daha gelişti ve unutmamalıyım ki ona kısa bir süre önce şövalye unvanını veren de Sayın Başbakanımız’dır. Amerika Birleşik Devletleri’ni de çok sevdiğini biliyorum. Aşağı yukarı yarım asırdan beri Atlantik’i aşıp Amerika’ya gidip gelir. Sen de biliyorsun ki, zamanının çoğunu buradan ziyade orada geçirmektedir. Ayrıca benim tanıdığım Maxim para kazanmak ve hanımlarla ilişkiye girmekte çok bilinçlidir. Hanımlar konusuna geldiğinde, Maxim biraz maymun iştahlıdır ve onunla beraberlikleri olan hanımlar ise onu oldukça yıpratıcı bulmuşlardır.

Vale alaycı bir şekilde,

– Karılarını ve metreslerini ustalıkla nasıl idare ettiği, doğrusu hayret verici bir şey.

– Bunu biliyorum.

– Hiç sormadın mı?

– Aman Tanrım, tabii ki hayır. Hiçbir zaman cesaret edemedim.

Aslında Alan doğruyu söylemiyordu. En yakın dostunun çelişkili özel hayatını John Vale’le konuşacak değildi. Gerekeni yeterince söyledi. Yıllardan beri Maxim hakkında her türlü dedikodu ya-

pılmakta idi ve Alan da konuşarak bunlara yeni ilaveler yapmıyordu. Bu tür bir tutum dostluğa yapılan en kötü ihanetti.

Masasının gözlerini kilitlerken Alan ne kadar çok şey bildiğini bir kez daha hatırladı. Senelerden beri Maxim'in tüm sırlarına ortak ve de öyle kalacaktı. Maxim de bunu biliyordu ve bu sırların Alan'la beraber mezara gideceğini de.

2

O akşam Maximilian West, Berkeley Meydanı'na doğru yol alır-ken, içinde bir sıkıntı olduğunu hissetti. Bugün ikinci kezdir ki böyle bir hisse kapılmaktaydı.

Alan Trenton'un ofisinin tam ters yönüne doğru yürümekteydi. Parkın karşı tarafındaki 44 nolu binaya gidiyordu. Bu muazzam malikânenin giriş katında belki de Avrupa'nın en lüks gece kulübü olan dünyaca ünlü Annabel'in Yeri bulunmaktaydı.

Bu kulüp, 1963'te Mark Birley tarafından açılmıştı. Şimdi ayrı olduğu karısının ismi olan Lady Annabel, kulübün de adıydı. Çok şık ve çekici bir yerdi. Jet sosyetenin, film yıldızlarının, meşhur kişilerin ve İngiliz Kraliyet Ailesi mensuplarının katıldığı bir yerdi. Son yirmi altı yıldır hep gözde bir yer olarak nitelenmişti. Bu sıralarda ise sadece moda değil, efsanevi bir yer olarak bilinmekteydi. Londra'da bulunduğu zaman akşam yemeklerini burada yemek Maxim'in çok hoşuna giderdi.

Maxim biraz sonra kulübe varmıştı. Kapıcı onu gülerek selamladı. Her taraf ışıklarla donatılmıştı. Merdivenlerden inerek kulübe girdi.

Bir sürü tanıdık sima vardı. Yağmurluğunu çıkarıp astıktan sonra resepsiyona doğru ilerledi. Her gece olduğu gibi bu gece de Ted resepsiyonda duruyor ve gelen misafirleri ağırliyordu.

Maxim Ted'in tebriklerini kabul etti, kulüp defterini imzaladı ve Bar Oturma Odası olarak nitelenen yere doğru ilerledi. Salon daha tam dolmamıştı. Şöminede yanan odunlar odaya tatlı bir sıcaklık veriyorlardı. Köşedeki ufak bir masaya oturdu. Hemen gar-

son geldi. Maxim, limonlu votka ve soda ısmarladı, sonra oturduğu koltuğa iyice gömüldü ve bu atmosferin ona verdiği sıcaklık ve rahatlıktan dolayı bir mutluluk hissetti.

Bu kulübün açıldığı günden beri oraya üye idi. Buranın atmosferini, samimi havasını, rahatlatıcı ışıklandırmasını ve yumuşak koltuklarını, antik vazolara yerleştirilmiş çiçeklerin kokularını, koyu kırmızı renkli ve Uzakdoğu kökenli yer halısını ve muhtelif resimlerle donatılmış sarı renkli duvarlarını çok seviyordu. Duvarları ilginç köpek portreleri, Landseer, Munnings ve Bateman'in yarattığı çizgi resimleri ve karikatürleri, giyinik veya çıplak yağlıboya kadın portreleri süslüyordu. İlk bakışta tüm bu duvar dekorasyonunun rasgele serpiştirilmiş olduğu havası yaratılıyordu ama daha yakından incelenince öyle olmadığı meydana çıkıyordu. Tüm bu resimler onun göz zevkini hiç bozmuyor aksine okşuyordu.

Maxim'e göre Annabel'in yeri bir restoran ve gece kulübü değil de Mark Birley'in kendi eviydi. Zaten başarısının sırrı da burada yatmaktaydı. Bara, bir köy evinin dinlenme veya okuma odası havası verilmişti. Tam bir İngiliz köy evi. Bu odada duvar resimleri, çizimler ve çiçekler bir yumuşaklık ve huzur yaratmakta idi. Ayrıca buranın personeli ve verdikleri servis de kayda değerdi. Üstün bir servis ve tadı hiçbir şeyle değiştirilemeyen İngiliz yemekleri. Maxim'in tercih sebebi işte bunlardı.

Dünyanın hiçbir yerinde Annabel gibi bir yer yoktu ve uzakta veya yurtdışında olduğu zaman sırf bu nedenle Londra'yı özliyordu. Birkaç haftadır şehire inmemiştir. İşte bu nedenle bu gece böylesine duygusaldı. Annabel'in kapısından içeri girer girmez günün yorgunluğu hemen gitmişti. Çevresinin samimi ve açık atmosferi onu sarmış ve evrenden tecrit etmişti. Maxim için burası yuvadan uzak bir yuva idi. Maxim kendi kendine gülerek ve alaycı bir şekilde gerçeklere değindi ve aslında burasını kendi yuvasından daha çok sevdiğini kabul etti. Zaten şu anda artık yuvası da yoktu değil mi?

İçkisini aldı, yudumladı sonra rahat koltuğuna gömüldü ve bugünkü Stubby'nin ofisindeki görüşmeyi göz önüne aldı.

Lister Gazeteleri İmparatorluğu'na el atmaya son derece ilgi duymaktaydı fakat nedenini bilmiyordu. Kişisel bir analiz yapmaya tam başlamıştı ki kulübün işletmecisi Louis kendisine doğru güle- rek geliyordu. Otuz yıldır tanışıklıkları vardı. Louis daha önce An- nabel'in karşı köşesindeki Curzon Sokağı'nda Mirabella Resto- ran'ın idarecisi idi. Eski bir dostluk bağı vardı aralarında ve yıllar- dan bu yana birçok şey paylaşmanın ve birbirlerine karşı duydukları sempatinin de bu dostluğa katkısı vardı tabii.

Maxim ayağa kalktı ve Louis ile el sıkıştı. Louis onu şövalyelik unvanından dolayı kutladı. Bir müddet ayakta durarak havadan su- dan konuştular. Louis'i telefondan çağırdıklarında, Maxim de yeri- ne oturdu ve tekrar içkisini yudumlamaya başladı. Ama az sonra tekrar ayağa kalkmaya mecbur oldu zira güzel bir koku saçarak Graeme Longdon bara girdi.

Graeme Longdon, Maxim'in şahsi asistanı idi. İnce, uzun yapı- lı otuz yedi yaşlarında bir Amerikalı bayandı. Kıvrıkcık kumral saçla- ra oldukça etkileyici yeşil gözlere sahipti. Klasik anlamda güzel de- ğildi ancak çıkık elmacıkkemikleri, dolgun dudakları ve de narin endamı ile oldukça alımlı ve sevimli bir kadındı. Doğum yeri Rich- mond, Virginia idi. Gayet bağımsız, açık sözlü ve biraz da patavat- sızdı. Maxim'in görüşüne göre tanıdığı en zeki kişilerden biriydi ve de Maxim'in sağ kolu sayılırdı.

Bu gece üzerinde siyah kadife bir kıyafet vardı. Maxim'in görü- şüne göre Paris'teki ünlü bir modaevinden satın alınmıştı. Ceketin- nin omuz kısımlarında parlak işlemeler vardı. Etek ise oldukça kısa idi. Düzgün bacaklarını ise siyah parlak çoraplar örtmekte idi ve si- yah saten zarif ayakkabılar giymişti. Mücevher olarak ise çiçek şek- linde pırlanta küpeler ve de sol bileğine Cartier bir saat takmıştı.

Maxim onu karşılamak için yerinden kalktı, ona doğru ilerle- di, dirseğinden tutarak masaya doğru geldiler.

Eğilerek bu güzel kadına iltifatta bulundu:

– Çok güzelsin.

Kadının yüzünde bir gülüş belirdi.

– Teşekkür ederim Maxim. Buraya gelirken gerçekten çok şık olmam ve güzel görünmem gerektiğinin bilincindeyim; öyle ki

Ritz'e koşup hemen elbiselerimi değiştirdim. Geç kaldığım için özür dilerim Patron.

– Geç kaldın sayılmaz.

Kendisine ısrarla "Patron" diye hitap etmesi hoşuna gidiyordu. İlk işe başladığı zaman da bu şekilde hitapta bulunuyordu. O zamanlar Maxim bunu itici buluyor ve onu bundan caydırmaya çalışıyordu. Fakat başaramadı ve hâlâ "Patron" olarak hitap ediyordu. Maxim de bu tabire alıştı ve hatta hoşuna bile gidiyordu. Maxim ona hayrandı. Onu kişiliğine hayrandı. Çok dürüst ve açık sözlü idi. Bu açık sözlülüğü bazen gereksiz derecede olabiliyordu. Şirkette çalışan kişiler için, bilhassa her gün temas ettiği kişiler için Graeme takma isimler takmıştı. Tüm takılan isimler kişiliklere uygundu.

– Graeme, bu gece çok alımlısın. Beklemeye değdin. Yemek öncesi içkilerimizi yudumlarken, ben ofisten çıktıktan sonra neler oldu? Hadi anlat. Her zamanki gibi bir bardak şampanya mı, yoksa başka bir şey mi istersin?

– Maxim, şampanya lütfen.

Graeme siyah kadife gece çantasını masanın üstüne koydu, daha rahat bir şekilde oturdu, ayak ayak üstüne attı ve eteğini çekti. Sanki bir acelesi vardı. İçi içine sığmıyordu.

Sonra önt eğıildi. Gizli bir şeyler söylemek istiyordu. Canlı gözleri her zamankinden daha parlaktı ve heyecandan olsa gerek zekâ fışkıran yüzü de kızarmıştı.

– Winonda Grubu için bir sonuca vardım. Son birkaç saatten beri telefonla New York'taki Peter Heilbron ile sık sık görüştüm. Kanımca bu işe girişmeli ve ihale teklifi vermeliyiz. Bu bizim için büyük fırsat. Bazı sorunları olduğu halde girişime atılması gereken bir şirket. Peter'dan gelen son iki teleksi tamamen inceledim.

– Eğer çok hassas konulara değinmişse derhal onları imha etseydin.

– Tabii ki yaptım. Ben senin çırağın değil miyim Patron?

Maxim hiç yanıt vermedi.

Graeme devam etti.

– Winonda'nın hiç kâr sağlamayan bölümleri var, ama bu bölümleri kapatmak zor değil. Kâr getiren bölümleri tutacağız, onları yeniden düzenleyeceğiz, yeni hava sağlayacağız.

O ara garson içkileri getirdi. Onun masayı terk etmesini belediler ve konuşmaya yeniden başladılar.

– Bana bu teklifi ilginç kılan Winonda'nın, Seattle dışında sahip olduğu emlaktır. İlk bakışta ve bilhassa kâğıt üzerinde pek kıymeti olmayan şeyler gibi gözükmektedir. Esas değerlerinin çok altında gibi kaydedilmiştir. Yıkık dökük ve kıymeti düşük bir alandırlar. Ama ben bunların zamanla çok değer kazanacaklarını biliyorum ve bizim için önemli bir fırsat, bir yatırım olacaktır.

Maxim kaşını kaldırdı ve ona baktı.

Graeme devam ediyordu.

– Bu bir yatırım olacaktır zira şu anda bir Japon firması bunları satın almak isteginde. Esasında tüm sahayı alma işlemindedirler ve Winonda Şirketi'yle temasa geçip onlara ait mülkleri satın almak istediklerini belirttiler. Tüm mevcut binaları yıkıp, yerine otel, alışveriş merkezleri ve ofisler inşa edeceklerini açıkladılar.

– Öyle ise niçin Charles Bishop onlara satmadı? Biliyorsun ki bu hususlarda o çok inatçı ve deneyimlidir.

– Hiç düşünmeden onları geri çevirdi. Ne teklif ettiklerini bile sormadı. Hem de iyi teklifleri vardı. Anladığım kadarı ile iki yüz yetmiş bin milyona kadar çıktılar.

– Peki püf noktası ne?

– Yok. Daha doğrusu bizim için yok. Eğer Winonda'yı satın alırsak aynı Japon firmasına o satışı biz yapabiliriz. Japonlar beklemekte. Ama Bishop, Winonda'nın Başkanı olduğu müddetçe daha çok beklerler. Zira babası Japonya'da savaş esirleri kampında ölmüş, öyle ki Japonlarla hiçbir işe girişmez.

Maxim'in sustuğunu görünce Graeme alçak sesle devam etti:

– Şöyle diyelim. Duygusallaşıyor ve bu da işi engelliyor.

– Desene bu iş hakkında olumlu görüşlerin var.

– Hem de nasıl.

– Benim de öyle. Ta başından beri. Winonda'yı bizim için teklif ettiğin andan itibaren. Yarın hemen Peter'ı ara, ihale grubunu

işe başlatsın. Aferin sana Grae. Çok etkilendim. Bu iş için oldukça derin bir araştırma yapmışsın.

Graeme başını sallayarak,

– O kadar da çok değil. Tesadüf eseri kuzenim Sara şimdi Seattle’da yaşıyor ve bir bankada görevli. Bu durumu incelememi istemiştiniz. Ben de Winonda hakkında bilgi toplamasını söyledim. Bir Japon firmasının Winonda ile ilgilendiğini açıkladı. Onun erkek arkadaşı bir muhasebe firmasında ortak ve onun kanalı ile Japonların Winonda Firması’nın emlakleriyle ilgilendiğini açıkladı. Bilinmeyen bu merkezden dışarı bazı hoş olmayan gerçekler sızmaktadır.

Maxim’e göz kırparak.

– Yazılı evrakları imha etmek hususunda ne derece titiz davrandığınızı biliyorum, patron. Ama gene de bazen gözden kaçıyor. Neyse, Sara’nın bana verdiği bilgiyi tam detaylı olarak inceledim. Hepsi doğru idi. Winonda Grubu’nda hisse senedi sahipleri Şirket idarecisinin bu kıymeti düşük emlakleri elden çıkarmayı reddettiğini ve de oldukça yüksek bir meblağ alma fırsatını kaçırdığı için hoşnut değillerdi. Bu da Bishop’un zayıf yöneticiliğini gösteriyor, değil mi?

– Evet, neticede haklısın fakat yine de bazı konularda onun davranış nedenini anlayabiliyorum.

– Ama unutma ki böyle bir şirketin başkanı olmak sıfatıyla kişisel duygusallığı bertaraf edip daha güncel olması gerekir.

Graeme’ini ses tonu oldukça soğuk ve ciddi idi.

Maxim gülererek ona baktı. Onun zaman zaman ne derece acımasız ve haşın olabileceğini biliyordu fakat gene de Bishop’a karşı bu olumsuz tutumuna şaşırdı. Maxim biraz sıkıldı ve artık bu konuyu kapatmak istedi. İşkisine devam etti.

Graeme ondaki değişikliği derhal fark etti. Sormak istediye de cesaret edemedi. Yüzündeki damar atıyordu. Birdenbire sinirlenmişti ve Graeme bunun nedenini anlayamadı. Onun, son derece içine kapanık bir kişiliğe sahip olduğunu, sıkıntılarını veya düşüncelerini kimseye açmadığını ve de eğer sormaya veya iç dünyasına girmeye çalışırlarsa bundan da hiç ama hiç hoşlanmadığını biliyordu.

Şampanya bardağını kaldırdı ve:

– Şerefe. Winonda Grubu'na ve bize.

Maxim de kadeh kaldırdı,

– Şerefe, Winonda'ya ve sana.

Her ikisi de bir müddet için sustular ve düşüncelere daldılar.

Sükûneti bozan Graeme oldu,

– Alan ile toplantının nasıl gitti?

– Esasında toplantı Alan ile olmadı. Tabii Alan da oradaydı fakat asıl amacı beni John Vale ile, Alan'ın iş yaptığı bankanın müdürü ile tanıştırmaktı. Vale bana bir teklifte bulundu.

Graeme'nin gözleri parlamaya başladı. Aynı Maxim gibi, iş konusu mevzubahis olursa hemen heyecanlanır ve kanı kaynamaya başlardı.

– Ne tür bir teklif?

– Lister Gazeteleri İmparatorluğu'nu devralma teklifi.

Graeme'in dudaklarından bir ısıklık çıktı ve,

– Oh, oldukça önemli bir teklif. Peki netice?

Maxim o gün olanları, konuşulunanların ayrıntıları ile hepsini Graeme'e anlattı. Pür dikkat Maxim'i dinliyordu ve de kendi kendine Maxim'in Lister Gazeteleri'ni alıp almayacağını sorup duruyordu. Zira Maxim'in oldukça zor bir insan olup, işe atılırken korkusuz olduğunu fakat iş hususunda bir kumarbaz olmadığını biliyordu. Lister, bir kumar olabilirdi. Maxim ilerisini gören, sabırlı bir kişi idi ve Graeme onun bu huyuna bayılıyordu. Gene de onunla beraber çalıştığı son yedi yıl zarfında öyle olaylar olmuştu ki Maxim birkaç kez riske atılmıştı. İnceleyince bunların büyük fırsatlar olduğunu gördü. Acaba Lister Gazeteleri için de riske atılacak mıydı? Hiç kimse onun düşüncelerini okuyamazdı ve onun ne yapacağını önceden sezinleyemezdi. Maxim Graeme'e sağ kolum derdi ama sol kolunun ne yaptığı hiç bilinmezdi.

İşte Maxim'in bu tezat dolu kişiliği etrafındakilere çok çekici geliyordu. Graeme içini çekti zira o da her zaman Maxim'e karşı biraz da olsa duygusal bir yakınlık hissediyordu, fakat Maxim hiçbir zaman herhangi bir imada bulunmamış ve ona bir kadın gözü ile bakmamıştı. Her zaman ona iltifatta bulunur, çalışma hususunda

ve işi ile ilgili olarak övgü dolu sözler söyler fakat her şey orada kalırdı. Graeme onun genel asistanı idi, ve de onun dışında ilişkileri yoktu. İş Maxim'in o derece vaktini alıyordu ki eğlenceye, sekse veya aşka harcayacak zamanı yoktu.

Ayrıca Maxim evli bir adamdı. Hayatında karısı dışında bir başka kadının da var olduğu söyleniyordu. Mesela şu anda iş atmosferi dışında idiler. İçkilerini yudumluyorlardı. Graeme oturmuş ona bakıyor, sesini yakından dinliyor, onun yakınında olmaktan son derece mutluluk hissediyordu. Bir kadın olarak tamamen onun cazibesinin etkisindeydi ve ondan daha yakışıklı bir erkek olabileceğini sanmıyordu.

Bu derece hoş olan sadece yüzü, kuvvetli bakışları. efendiliği değildi, onu cazip kılan kişiliği idi, zira Maximilian West'i gizemli yapan kendine has özel havası idi. Maximilian'ın tehlikeli cazibesi nedeniyle kadınlar onun için her türlü çılgınlığı yaparlardı. Doğuştan kadın avcısıydı. Özel bir hamleye girişmeden zaten kadınlar onun çevresinde dolanırlardı. Ayrıca entelektüel kişiliği, zekâsı, enerjisi ve iş başarısı da tüm bunlara katkı idi. Bütün bunların bileşimi de en önemli olanı doğuruyordu ki o da kuvvetti. Bu kuvvet Graeme'e çok heyecan veriyordu. Hiç kimsenin yanında bir heyecanı tadamıyordu.

Maxim gene sert bir şekilde.

– Ne o, sanki kendinden geçiyorsun gibi bir durumun var?

– Öbür dilerim Patron, düşüncelerimi toparlıyordum. Şöyle diyelim. John Vale, Lister'in Kurtarıcı Şövalyesi olmanı senden istedii. Tüm ilgililer de istiyor, ama sen pek ilgi duymuyorsun, değil mi?

– Hayır, pek ilgilenmiyorum.

– Figürler çok mu düşük?

– Aksine oldukça etkileyici. Şirket çok iyi durumda. Sorun benden kaynaklanıyor Grae. Ben yeterince ilgi duymuyorum. İçimde bir ateş yok. Neden bilemiyorum ama şövalye kılıcımı takıp bir gazete imparatorluğunu kurtarmak için harekete geçmek istemiyorum. Bu iş Rupert Murdoch'un sahası. Esasında John Vale, Rupert Mordoch'tan Kurtarıcı Şövalye olmasını istemeliydi, benden değil. Lister'a ait evrakları daha sonra evime getirecek ve ben de gözden

geçireceğime söz verdim. Keşke hiç getirmeseydi. O evrakları gözden geçirmek değil, görmek bile istemiyorum.

– Senin yerine ben onları inceleyeyim mi?

Maxim garsonu çağırdı. Bir içki daha ısmarladı. Sonra Grae'ye dönerek elini onun omuzuna koydu.

– Grae zaten hafta sonu Londra'da kalacağımı sanmıyorum.

– Sorun değil. İstedğin zaman ben hazırım. Ne zaman hareket ediyoruz? Yarın mı cumartesi mi?

– Hayır, ben yalnız gidiyorum. Yarın, sabahki Concorde'la.

Şaşkınlığını saklayamayan Grae sadece.

– Anlıyorum, diyebildi.

– Şöyle de olabilir. Dönerken bana eşlik ederşin ve birlikte Concorde ile döneriz. Zira senin birkaç gün Londra'da kalıp benim için bazı işlemleri yakından izlemeni istiyorum. Bütün bunları yarın gün bitimine kadar halledeceğini sanıyorum. İstedğin zaman şirketin jeti ile New York'a uçarsın. Yarın akşam, cumartesi, pazar ve hatta istersen pazartesi günü olabilir. Uçak tamamen emindedir.

Grae biraz üzgün olarak:

– Hafta sonlarımı Londra'da geçirmek bana hiç cazip gelmez. Avrupa'ya gitmeyi tercih ederim. Birkaç günlüğüne Paris'e giderim, hem de eğlenirim.

Sonra ileri doğru eğilerek, alçak bir sesle,

– İnşallah, New York'taki ofiste bir sorun yoktur? dedi.

– Hayır, hayır, bir şey yok. Eğer olsaydı zaten ilk bilen sen olacaktın. Planımın dışında biraz daha erken New York'a gidiyorum. Halletmem gereken kişisel bir işim var. Bu hafta sonu bu işi bitirmek istiyorum.

Grae'nin ilk aklına gelen Maxim'in bir kadınla başının belada olduğu ve sorunu çözmek istemesi idi. Fakat hiçbir şey sormadı. Konudan da uzak kalmak için.

– Londra'da kalıp ne yapmamı istiyorsun? diye sordu.

– Bankacılıkla ilgili bazı konular var. Onları yakından takip et. Ayrıca Montague Reston ve Gerald Sloane ile olan toplantıya da be-

ni temsilen katıl. Hiçbir sorun çıkmadan bu işi de becerebileceğini biliyorum.

– Olur, tabii. Fakat Reston'ın durumu ile ilgili biraz açıklama istiyorum.

– Hemen. Ama önce yemeklerimizi ısmarlayalım. Garson bize doğru geliyor.

3

Maxim, o gece Charles Sokağı'ndaki evine döndüğünde saat sabahın bir buçuğu idi. Annabel'deki yemekten sonra Graeme'i Ritz Oteli'ne bırakmıştı. Oradan da Picadelli Meydanı'ndan yürüyerek evine gelmişti. Havada yağmur belirtisi yoktu. Oldukça soğuk ve kuru idi. Bu tür havalarda kısa yürüyüşler yapmayı çok severdi. Ama nedense tüm gece boyunca üzerinde bir ağırlık vardı. Bu ağırlık ona bir sıkıntı veriyordu.

Eve girdi, kapıyı içeriden kilitledi, paltosunu astı. Öyle biraz durdu. Ev sakin ve sessizdi. Çıt bile çıkmıyordu. Evdeki tüm personel hiç şüphe yok ki çoktan uyumuşlardı. Tek ses, mermer holdeki dededen kalma büyük çalar saatin yelkovanlarının hareket sesiydi.

Işıkları söndürdü ve merdivenlere doğru yol aldı. Elinden geldikçe sessiz olmaya çalışıyordu. İkinci katta bulunan yatak odasına çıktı. Yatağının üstüne oturup hemen soyunmaya başladı, zira elbiselerini çıkarıp pijamalarını giydiği anda daha rahatlayacağını sanıyordu.

Evin uşağı Marco, Maxim'in geç gelmelerine veya cvde geç saatlere kadar çalışmasına alışık olduğu için, kendi odasına çekilmeden önce onun masa lambasını yakmış, şömineye de odun atmıştı. Maxim çalışma masasına oturdu. Marco tarafından masasının üzerindeki cam ağırlığın altına konulan telefon mesajlarını gördü. Bir göz attı ve sonra kenara koydu. Hiçbiri fazla önem taşımıyordu. Birkaç saat sonra havalimanına giderken gelen telefonların cevaplarını verirdi. Sonra şık bir kâğıt açacağı alarak birkaç saat önce John Vale'in getirdiği kapalı zarfı açtı ve içinden bir tomar kâğıt çıkardı.

Lister Gazeteleri'nin muhasebe ve diğer evraklarını masanın üstüne yaydı. Hiç fazla ilgi göstermeden şöyle bir göz attı. Maxim'in en iyi taraflarından biri bir şirketin mali durumunu belirten belgeleri iyice okuyup anlaması ve sonra o şirketin nasıl bir istikbal vaat edeceğini kendi sistemleri ile tahmin etmekte. İşte şu anda yaptığı bu idi ve derhal kararını verdi. Lister Gazeteleri'ni devralmak herkes için de, kendisi için de iyi bir atılımdı. Hatta iyunun de üstü, fevkalade. Gene de ne nabızı hızlı atıyor ne de damarlarındaki kan hızlanıyordu. Hiçbir heyecan, bu işi bir an önce elde etme güdüsü duymuyordu. İnanılmaz, bir şey ama, Alan Trenton'un ofisindeki toplantıda nasıl fazla bir ilgi duymadıysa hâlâ aynı ruh hali devam ediyordu. Açıkçası bu şirket için bir girişim yapmaya niyetli değildi.

Acaba bu hissettikleri başka şirketler için de geçerli miydi?

Maxim biraz daha kendini inceleyince, Winonda Grubu için de aynı hisleri taşıdığını fark etti. Peki neden? Kendisindeki bu ani değişikliğin sebebi neydi?

Daha önce Graeme ile konuşurken Winonda Grubu ile ilgilenmesini söylemişti. Bu sadece Graem'i memnun etmek içindi, zira o bu işi çok istiyordu, öyle ki onu sükutu hayale uğratmak istemiyordu. Ayrıca West Uluslararası Firması Winonda Grubu'nu elde ederse, piyasadaki etkisi çok daha değişik olacaktı. Ama şunu da kabul etmek istiyordu ki bu işin alımını, anlaşmasını, tüm işlevlerini Peter Heilbron ve Graeme'in yapmaları gerekiyordu. Mali yönünü de New York'taki ofisleri hallederdi. Esas savaşta ön planda olmak istemiyordu. Ön cephede olmayı hele hiç arzu etmiyordu ki, eskiden böyle bir ortamda olmak için can atardı. İcap ederse tavsiyelerde bulunabilirdi, fakat bu kez kendi personeli oldukça zor olan karşılıklı savaşı yürüteceklerdi.

Maxim'in yüz ifadeleri değişti. Bu ani geri çekilme nedenini düşünüyordu. Daha önce hiç bu şekilde hissetmemiştir.

Her zaman olayların içinde ve tek temas noktası olmaya özen gösterirdi. İş akımı artık onu sıkınaya mı başlamıştı? Bu nasıl olurdu ki, iş onun hayatı demekti. Anastasia da hep bunu vurgulamaz mıydı?

İlk karısını hatırlayınca birden irkildi. Amaçsız bir şekilde saçları ile oynadı. Bu ilk kez olan veya ilk kez hissettiği bir duygu değildi. Son zamanlarda böyle tuhaf bir ruh hali içindeydi.

Ama yüzünde herkesin hayranlık duyduğu o çekicilik, enerji ve istek simgeleyen maskeyi tutmaya mecburdu. Fakat ta içinde, ruhunun derinliklerinde bir boşluk vardı. Ruhunu bir umutsuzluk kaplamıştı ama nedenini bilemiyordu. Çoğu zaman hiçbir şeyden zevk alamıyordu. Anlayamadığı halde bir melankoli dalgasına girmişti.

Şu anda bir çaresizlik kaplamıştı benliğini, bir panik, bir klostrofobi gibi. Kendisini boğulacakmış gibi hissetti. Pencereyi açmak istedi. Hava alması gerekirdi. Sonra da bu yerden hızla uzaklaşmak, koşmak, koşmak ta uzaklara gitmek ihtiyacını duydu. Çok çok uzaklara gitmek istiyordu, ama nereye?

Kendisine neler oluyordu?

Buz gibi oldu. Titriyordu. Bu değişik bir his idi. Sanki birisi onu yatırmış üstüne basıyordu. Kolları ve yüzü diken diken oldu. Kendisine hâkim olması gerekirdi!

Etrafına, çalışma odasına baktı. Buradan niçin kaçmak istemekteydi? Burası, evinin en sevdiği köşesi idi. Tam istediği gibi sakin, dünyanın her yanından gelen hazinelerle dolu bir yerdi. Burada hep rahatlık ve huzur bulmuştu. Her bir eser kendisi ve karısı Anastasia tarafından seçilip alınmış ve buraya yerleştirilmişti. Bunlar çok değerli antik sanat eserleri, İngiltere'den veya Avrupa'dan alınmış duvar resimleri idi.

Duvarları süsleyen lambrileri Normandy'den eski bir köy evinden almışlardı. Şu anda önünde oturduğu yazı masası ise Paris'teki bir antikacıdan alınma idi. Duvardaki ufak heykelcikler Tusny'de bir hafta sonu tatilindeyken almışlardı. Stubbs tarafından çizilmiş at resminiyse, Yorkshire'dan bir evden almışlardı. Hepsisi de olağanüstü güzellikte idiler.

Bütün bu sahip olduğu eserlerin belki hepsi de değer taşımaktaydı ama çok güzeldiler ve bilhassa kendisi için bunların manevi değeri çok yüksekti. Şu anda ise bunlar artık hiçbir şey ifade etmiyorlardı.

Biraz paniğe kapıldı. Odasındaki içki barına gitti ve bir soda aldı. Sonra şöminenin önünde oturdu, ateşe bakarak sodasını içmeğe başladı. Yüzünü durgun bir ifade kapladı.

Az sonra rahatladı. Hayatının son dönemindeki olayları gözden geçirdi. Parçaları yan yana koydu. Sıkıntısını ve ruh halini anlamaya başladı. Bir tür sinir krizi geçiriyordu.

Kendisini psikolojik bir analizden geçirdi. Acı ama gerçekti ki bir bunalımdaydı. Seneler önce de böyle bir durum olmuştu. Dik olarak oturdu. Gözleri yanıyordu. Dinlendirmek için gözlerini kapadı.

Ama artık gerçeklere dönmeliydi. Uzun zamandır hayatında bu karışıklık devam ediyor, kendisi de bunun farkında olduğu halde hiçbir şey yokmuş gibi davranıyordu. Hayatının kritik bir dönemindeydi ve hayatındaki olayları görmemezliğe gelemezdi. Ayrıca kendisini veya hayatını düzene sokmak için ne yapabilirdi ki?

İlk kez bu derece şaşkın ve kararsız bir hisse kapılıydı. Bu da onu çok korkutuyordu. Çevresindeki insanlardan ve hatta benliğinden bile kaçmak, uzaklaşmak istiyordu.

Elindeki kristal bardağı masaya koydu. Başını iki elinin arasına aldı. Kendisini çaresiz hissediyordu. İlk kez olarak sorunlarını çözümleyemeyecekmiş gibi geldi ona. Bir iki dakika sonra başını kaldırdı. Dinlenmeye ihtiyacı vardı. Ama boşuna. Tüm hayatı bir şerit gibi gözünün önünden geçmeye başladı.

Eski dostu Stubby onun her şeye sahip olduğuna inanmıştı. Hatta dünya bile bunu bu şekilde bellemişti. Ama bir gerçek vardı ki, iş sahasındaki başarıları dışında, özel hayatında kayda değer hiçbir şeye sahip değildi. Başarılı bir işadamı olması nedeniyle, üne, servete, sıfırları bol bir para hesabına, evlere, bir yata, özel bir jet uçağına ve birçok yetkilere sahipti. Kendisi gibi zengin ve meşhur kişilerle görüşme ve arkadaşlık etme olanağı vardı. Ayrıca 'Şövalye' unvanı da ona bir onur payı veriyordu. Bütün bunlar onun gurur kaynağı olduğu halde, şu anda hayatındaki boşluğu bir türlü doldurmuyorlardı.

Yalnız bir adamdı, yapayalnız. Yakın olması gereken kişilerden uzaklaşmış, yabancı olmuştu. Geçmişte beraber olduğu kadın-

lar bile artık ona mutluluk vermiyorlardı. Kendi öz çocukları bile kaybolmuş gibiydiler. Belki bu his geçici idi, belki Alix ile olan ilişkisinde bir olumlu netice olabilirdi, ama ruh hali böyle iken onlarla temasa geçmeyi düşünemiyordu. Hayatta ona büyük zevk veren ve ayakta kalmasına neden olan işi bile artık pek ilgisini çekmiyordu.

Bu fikir ve his dayanılmazdı. Gerçekler ise onu son derece korkutmakta idi.

Birden, kendi kendine "Maxim kendine gel. Kırmızı ışık yanmaktadır. Duygusal yönden tamamen iflas etmiş durumdasın" dedi.

Esprî yeteneği de hissettiği bu acıyı dindiremedi. Tek gerçek çok mutsuz bir kişi olması idi.

Bir başka gerçek daha vardı ki, yaşantısının büyük bir bölümünde mutluluk ona hep yabancı olmuştu.

Ne zaman kendisini gerçekten mutlu hissetmişti? Alaycı bir gülüş boğazına takıldı. Mutluluk... Ne boş bir kelime! Hayatta uzun bir süre için gerçekten kim mutlu olabiliyordu? Bu alanda tanıdığı ve şanslı addettiği kişiler bir müddet için sükût ve huzur içinde yaşayan kişilerdi, ama bunlara mutlu kişiler denilebilir miydi?

Ayağa kalktı. Dolaşmaya başladı. Akli başında değildi.

Biraz sonra daha yatıştı. Şimdi olaylara daha değişik bir açıdan bakıyordu. Düşünce ve görüşlerini inceledi. Hayatına giren kadınları düşündü. Hayatında en azından iki kadın onu oldukça etkilemişlerdi. Karısı Adriana ve metresi Blair.

Blair evlenmek için baskı yapıyordu. Adriana'ya gelince "Divorce" diye bir kelimenin var olduğunu bile duymak istemiyordu. Bu iki kadın arasında sıkışıp kalmıştı. Her ikisi de vazgeçilmesi güç kadınlardı.

Adriana ile yaşamını devam ettirmeyi pek istemiyordu. Ama acaba ayrılmayı da istiyor muydu? Bunu da pek bilmiyordu. Blair hakkındaki gerçek hisleri ne idi? Onunla evlenmek tüm sorunlarını çözecek miydi? Bir şey hatırladı ve yüksek sesle gülmeye başladı. Meşhur birinin dediği gibi eğer bir adam metresi ile evlenecek olursa, boş bir kadro oluşacaktı. Eğer Blair ile evlenirse, boşalan kadroyu doldurma çabasına mı girişecekti? Şimdi karısı olan metresinin yerini dolduracak yeni bir metres mi bulacaktı?

Ne derece alaycı bir düşünüş. İçinden tekrar güldü. Ne biçim bir adamdı? Evlilik süresince durumlar ne olursa olsun hep bir metrese mi ihtiyacı olacaktı? 'Bu düşünceyi kafandan at' dedi kendi kendine.

Çevresinde olan ve kendince önem taşıyan insanları düşledi. Acaba onların görüşü ile nasıl bir kişiliğe sahipti? Bir an bile düşünmedi.

Adriana'ya göre ben çapkın bir kocayım ve evlilik bağlarını bir an önce koparmak çabasıdayım.

Blair'e göre gittikçe uzaklaşan, ilgi ve sevgi gösterilerine daha az yer veren ve iş sorunlarını ön plana alan bir sevgiliyim.

Anastasia'ya göre onun en iyi arkadaşı, dostuyum, ama sadece arkadaş. O kadar.

Çocuklarıma göre hep meşgul bir işadımı, çocuklarına vakit ayıramayan bir baba. Onlarca önemliyim zira tüm masraflarını ödüyorum ama onların gözünde bir zamanlar hayranlık duydukları sevgi dolu babaları değilim.

Annemin gözünde en çok gurur duyduğu çocuğuyum. Herhalde diğerlerinden çok daha onur vericiyim ama çoğu zaman ben-den son derece şikâyetçi, zira özel hayatımdan ve kişisel tutumundan hiç memnun değil.

Ama hiçbirini beni gerçek yönden tanımıyor. Hiçbirinin benim hakkımdaki görüşleri doğru değil. Beni derinden tanımıyorlar, ama bir gerçek var ise, ben de artık kendimi tanımıyorum. Niye ben buradayım, bu gezegendeki görevim ne? Sadece para kazanıp iş takip etmek mi? Son analizlerim neyi gösteriyor?

Bu kişisel açıklamalar Maxim için çok şaşırtıcı idi ve aniden nefesini tuttu. Bu tür düşüncelere son vermeli, bunların güncel olmasını engellemeliydi.

Her ne kadar tüm bu açıklamalar Maxim'i rahatsız ediyorsa da, bunların gerçek olduğu kaçınılmazdı. Bütün bu olayları ne şekilde kafasında değerlendirirse değerlendirsın, gerçekleri görmeye ve onlarla yüzleşmeye hazırdı. Hem de ne kadar çabuk olursa o kadar iyi olurdu.

Maxim yatağa girdiği zaman saat sabahın üçü idi. Uyuyamadı. Aralıklı olarak dalıyor sonra gene uyanıyordu. Sabah saat altıda kalktı, duş aldı ve tıraş oldu. Marco sıcak kahvesini ve tostunu ge-

tirmişti. Kahvaltısını yaparken Graeme'e birkaç not karaladı. Notun içeriği Londra'da yapması gereken işlemler ve Montague Res-ton ile yapılacak toplantının ayrıntıları idi. Saat sekiz otuzda Heath-row Havalimanı'na doğru yol aldı. Sadece bir çanta ve yağmurluk taşıyordu. Alana kadar West Uluslararası Şirketi'nin Limuzin'i ile gitti. Havalimanında derhal işlemleri yapıldı ve Concorde Gidiş Salonu'na doğru ilerledi. Hareket saatine kadar da bekleme salonunda oturup gazetelere göz attı.

Emniyet kemerini bağladı ve uçak havalandı. Maxim etrafına bir göz attı. Neyse, geçen seferki gibi uçak dopdolu değildi. New York'a, Concorde ile uçmayı tercih ediyordu. Zira kendi şirketinin özel uçağı da vardı, ama Concorde çok daha kısa bir zamanda bu mesafeyi katediyordu. En fazla üç saat ve kırk beş dakika, eğer rüz-gâr müsait olursa daha da kısa bir zamanda New York'a varıyordu.

Uçuş sırasında, ilk bir saat zarfında çantasından evrakları çıkartıp, onları inceledi. Tamamen bu kâğıtların arasına gömülmüştü. Sadece bir bardak çay içti. Tüm yiyecek ve diğer tür içkileri geri gönderdi. Dikkatini tamamen evraklarına vermişti. İnceleme işlemi bitince, dosyaları kapattı, çantaya yerleştirip kilitledi ve yanına koydu. Arkaya dayanıp gözlerini kapattı. Dinlenmek için uykuya ihtiyacı vardı. Bir türlü uyku tutmuyordu ama gene de dinlenmeyi başardı. Yarım saat sonra koltuğunu dikleştirdi ve uçağın camından dışarı baktı.

Atlantik'in üzerinde uçuyorlardı. O bulut yığınlarından geçip daha yükseğe doğru tırmanıyorlardı. Uzayın boşluğuna bakınca birden aklına kızı Alix geldi. Zaten onun yüzünden gerekenden birkaç gün evvel New York'a uçuyordu. Onu görmek, onunla konuşmak ve onunla biraz vakit geçirmek niyetinde idi. Madem Maxim artık hayatını düzene sokmak istiyordu, işe önce ilk çocuğı ile ilişkilerini düzeltmekle başlamalıydı. Her ikisinin de hatalı yönleri vardı, hele kızının, belki babasından daha çok. Öyle olduğu halde aralarındaki soğukluk için tüm suçu Maxim kendi yüklenmeye hazır-
dı. Gerekirse özür bile dileyecekti. Aslında onun güvenini kazanabilmek için ne gerekirse yapacaktı. Bu genç kadının tekrar hayatının bir parçası olmasını sağlayacaktı.

4

Sesini tanıyamadığı bir bayan telefona cevap verdi.

– Alix West’in Ofisi, yardımcı olabilir miyim?

– Bayan West ile görüşebilir miyim lütfen?

– Özür dilerim, Bayan West bugün gelmedi. Kim arıyor, sorabilir miyim?

– Babasıyım. Ben kiminle görüşüyorum?

– Günaydın Sir Maximilian. Ben Geraldine Bonnay, Alix’in yeni asistanıyım. Alix bugün iş için Kaliforniya’ya uçtu.

– Anlıyorum. New York’a ne zaman döner?

– Tahminen pazartesi. Kısa bir gezi olacak. Yarın Beverly Hills’de bir müşterisi ile toplantıya katılacak ve pazar günü de geri gelecek. Ama beklenmedik bir olay olursa o başka. Yarın beni arayacak. Sizin geldiğinize dair ona bir mesaj vermemi ister misiniz?

– Hayır, gerekmez.

– Bayan Bonnay, rica etsem telefon ettiğimi bile söylemeyin.

– Tabii Sir Maximilian. Ağzımı açmam. Eğer cayar ve onunla bu akşam veya cumartesi günü görüşmek isterseniz, Bel-Air Oteli’nde kalıyor. Bilginize.

– Hayır istemem. Sürprizi bozamam, gene de yardımlarınız için sağ olun.

– Rica ederim. Sizinle konuşmak bir zevkti.

– Bence de aynen Bayan Bonnay. Tekrar teşekkürler ve iyi günler.

Maxim bir iki dakika telefonun yanında öyle durdu. Hüsrana uğramıştı. New York’a geldiği gün hızlı Kaliforniya’ya hareket etmiş-

ti... Onu görmek, onunla biraz vakit harcamak için can atıyordu. Ona daha önceden telefon edip orada olmasını sağlamalıydı. Ama gene de, önceden Alix'e haber verecek olursa, nasıl olsa babası ile görüşmemek için bir yolunu bulup oradan uzaklaşacaktı. Belki muhtelif sebepler öne sürerek görüşmemeye çaba sarfedecekti. Alix'e uygulanacak en iyi taktik sürpriz yapmaktır. Maxim bunu yıllar önce keşfetmişti.

Her ne kadar Alix inkâr ediyorsa da babasına karşı hâlâ kin beslediği saklanmaz bir gerçektir. Maxim emindi ki Alix'in babasına karşı duyduğu bu hoşnutsuzluk kardeşi Michael tarafından yaratılıyordu. Alix'in hayatta en sevdiği varlık ve sözünden çıkmadığı kişi kardeşi Michael'di. Çocukluğundan beri bu böyleydi. Ayrıca Michael de aynı kuyuya taş atıyordu. O da babasına karşı hınç ve kırgınlıklarla dolu idi. O da ablası gibi böyle bir şey olmadığını söyler ve gerçekleri inkâr ederdi ama Maxim, durumları gayet iyi bilmekteydi. Hayatın zorlukları ve de bir sürü sorunu yetmiyormuş gibi bir de çocuklar sorun yaratmakta ve dengeyi bozmaya uğraşmaktaydılar.

İskemlesini masaya doğru döndürdü. Çalışma masasında gülmüş bir çerçeve içinde Alix'in aile fertleri ile çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Altı yıl evvel yirmi birinci yaş gününde çekilmişti. Ne hoş genç bir kadın olmuştu bu yaramaz çocuk? Teni, yüz ifadesi ve açık yeşil gözleri, etkileyici bakışı çok ama çok değişikti. Alix uzun boylu ve ince yapılı, atletik bir vücuda sahipti. Yürüyüş ve hareketlerinde zarafet vardı. Bütün bu dış görünüşün dışında Maxim'in kızı son derece zeki, kafası çalışan bir kişiliğe sahipti. Bilhassa iş, ekonomi ve para konumuna gelince, üstünlüğü hiç tartışılmazdı. Ama kardeşi Michael de aynı derecede zeki ve başarılı idi.

Daha on altı, on yedi yaşlarında iken Alix babası ile birlikte çalışmak istegindeydi. Maxim de kızı ile işini paylaşmaya çok sıcak bakıyordu. Her şey ona göre planlanmış ve hazırlanmıştı. Dört yıl evvel. Alix New York'taki ofiste işe başlamak üzere iken baba, kız çok fena bir kavgaya tutuştular. Alix Maxim'in kabul edemeyeceği bir adamla ilişkiye girmişti. Bu konuyla ilgili hoş olmayan bir sürü ayrıntı daha vardı. Maxim bunları hatırlamak bile istemiyordu. Bu

sürtüşme neticesi Alix babasından tamamen koptu ve kendi adına kendi işini kurdu.

Antik sanat eserleri satıcısı ve pazarlamacısı olarak Manhat-tan'da bir ofis açtı. İngiltere ve Avrupa'daki sanat galerileri ile temastaydı ve onlarla çalışıyordu.

Çok değerli antik eserler veya sanat eserleri alıp satıyor ve bu eserler Christie ve Sotheby gibi tanınan büyük müzayede salonlarında yer alıyordu. Birkaç yıl evvel Londra'da, Sotheby'deki salon-da bu hususta kurslara katıldı, öyle ki antik eserler ve sanat eserle-ri, eski resimler hakkında bilgisi tartışılmazdı. Ayrıca çok iyi bir göz-lemci idi. Gerçek eserler eksperi idi. Bir bakışta sahte eseri hemen gerçek eserden fark edebilirdi. Bu verileri, zevki ve sahasındaki bil-gisi ona biçilmez bir kişilik kazandırmıştı. Başından beri başarılı ol-du ve babası da onunla gurur duymakta idi, gene de kızının kendi yanında olması, onunla birlikte aynı işte ve ofiste çalışmak özlemi ile yanıyordu.

Belki de çok geç kalmış sayılmazdı. Hâlâ onu West Uluslarara-sı Şirketi'nde çalışmaya ikna edebilirdi. Ancak bir barış yapmalıydı-lar. Maxim böyle bir ortama girmeye kararlı idi. Annesinin sesini duyar gibi oldu. Her zaman söylediği şey şuydu: «Maxim, kalpteki kırıklıkları tamir etmek için hiçbir zaman geç değildir. Tekrar başla-mak için hiçbir zaman geç değildir. Sevdiğine git ve yaptığın hasarı tamire hazır olduğunu bildir. Geç değildir.» Annesi bunu ona hep söylerdi. Maxim de buna nedense hep inanmıştı. Gene de inanıyor-du, inanmak istiyordu zira Alix'i tekrar kazanacak. eskisi gibi gene birbirlerine yakın olacaklardı.

Hiç kimseyi, kızını özlediği kadar özlememişti. Hele şimdi. Sanki ruhu kaybolmuştu.

Onu birkaç gün daha göremeyecekti ve bu Maxim'e çok zor geliyordu. Kalbinde sanki bir yara varmış gibi hissediyordu. Daha önce hiç bu tür duygular taşımamıştı.

Ama bu doğru değildi. Yılların gerisinde bu tür özlemi bir baş-kası için de hissetmişti. Çok uzun yıllar önce! Evet, aynı hisleri Ur-sula için de taşımıştı. Maxim'in gözleri bir kez daha Alix'in fotoğra-fına takıldı. Ne kadar da Ursula'ya benziyordu. Aynı açık renk saç-

lar, aynı cilt ve bakışları süzgülün o iri gözler. Ursula. Son zamanlarda sık sık onu hatırlıyordu. Acaba neden? Alix'in bu derece Ursula'ya benzemesi ve onu hatırlatması mıydı sebep? Ursula, Maxim'in bu derece derinden sevdiği diğer kadındı. Bu hisler Maxim'in kalbinin çok derinlerinde gömülü idi. Hem öyle derindi ki, geçenlerde onu tekrar hatırladığı zaman adeta irkilmişti. Ursula'yla ilgili hatıraları gözünün önünden birer birer geçmeye başladı.

Çekmecesini açtı ve ta arkada saklı siyah deri portföyünü aldı. Açtı, içinden Ursula'nın fotoğrafını çıkardı ve uzun uzun baktı. Siyah beyaz bir fotoğraftı. Oldukça solmuştu ama o manalı gözlerden, güven ve inanç dolu gülüşten bir şey kaybolmamıştı.

Deri eskimiş ve yer yer de çatlamıştı. Eli ile onları düzeltti. O çanta Sigmund'a aitti.

Çantayı tekrar yerine koyunca, boğazında bir tıkanıklık oldu. Gözleri yaşarmıştı. Bu duygusallığı gidermek için Maxim ayağa kalktı ve yürümeye başladı. Camın önüne gitti ve dışarı baktı. Ofisi Seagram Binası'nın üst katındaydı. Pencereden Park Bulvarı gözüküyordu. Ama Maxim içinde bulunduğu ruh hali ile hiçbir şey görecektek durumda değildi. Günün erken saatlerinde Londra'da iken başlayan ve benliğini kaplayan melankoli şimdi daha da fazlaşmıştı. Devamlı geçmişini yaşıyordu. Şimdi içinde bulunduğu zamana yöneldi. Bazı planlar yapma zamanı gelmişti. Sevgili kızını görmek için New York'a gelmişti. Ama o şehirde değildi. Ta pazartesi belki de salıya kadar onu göremeyecekti. Bugün daha cuma idi. Önünde koca bir hafta sonu vardı. Ne yapmalıydı? Nereye gidebilirdi?

Yapacak birçok seçeneği vardı ama hiçbirini çekmiyordu. Beşinci Bulvar'da kendisine ait bir katı vardı. Oraya gidebilirdi. Ama istekli değildi zira oraya giderse Adriana ile karşılaşacaktı. Bugünlerde Adriana ise tek amaç güdüyordu. Maxim ile devamlı münakaşa veya kavgaya girişmek Sutton Place'deki malikânesine de gidebilirdi. Orada şu anda Blair oturuyordu. Oraya da giderse tüm hafta sonu Blair'in şikâyet ve kapalı da olsa bir tür tehditleri ile karşılaşacaktı. Buna da hazır değildi. Connecticut'ta çiftlik evi vardı. Ama Adriana bir biçimini bulup geldiğini duyarsa, hemen koşup gelirdi. Çatışma ve kavgalarını bu sefer de çiftlikte devam etti-

rirdi. Büyük bir olasılıkla Adriana şu anda kavgaya başlamaya hazır vaziyette bekliyordu. Maxim'in tam istediği yalnız kalmaktı. Hem de tamamen yalnız.

Bu hususta en uygun yer Maxim'in Doğu Hampton'da kumsaldaki yazlık evi idi. Kış ayları için ev kapalı idi, ama gene de Maxim'in aniden geleceği göz önünde bulundurularak, ev hazır durumdaydı. Sene boyu yaşanılmaya hazır bir evdi. Soğuğa karşı korunmuştu ve ısı çok kısık da olsa tüm kış ayları boyunca yanmaktaydı. Elias Mulvaney bahçıvanı ve de kâhyası olma sıfatı ile her gün eve bir göz atardı. Karısı Bayan Mulvaney de haftada bir eve gider ve tozlarını alırdı. Tek yapacağı şey Elias'a telefon etmek, eve git ısıyı yükselt demek ve Bayan Mulvaney'in de cumartesi günü gelip yemek hazırlaması veya eve biraz daha çekidüzen vermesini söylemekti. Bundan daha basit bir şey olamazdı.

Maxim masasına doğru ilerledi. Birkaç gün tek başına Doğu Hampton'da kalma fikri ona hoş gelmişti. Yalnızlık ona iyi gelecekti. Onu sıkıran düşüncelerden arınacaktı. Müzik dinleyecek ve kumsalda yürüyüş yapacaktı. Ama en önemlisi kafasında ve kalbinde yer alan karışıklık ve kaosu bir düzene sokabilecekti.

Özel hayatı da uzun zamandan beri düzensizdi. Bir biçime girmesi gerekirdi, ama Maxim bir türlü harekete geçemiyordu. Artık Adriana ve Blair hakkında bazı kararlar verme zamanı gelmişti. O zaman kişiliğini ele alacak, ruhunun derinliklerinde kopan fırtınaya ve kendisini krize sürükleyen sıkıntılara dur diyecek netice olarak da dünyasındaki çelişmeleri giderecekti.

Özel adres defterini aradı, buldu ve Long Island'a Elias Mulvaney'e telefon etti. Çalışıyordu ama cevap veren olmadı. Saatine baktı. Saat on birdi. Herhalde Elias günlük işlerini yapıyor, orada bulunan diğer evleri kontrol ediyor veya kışın da kalan ev sahiplerinin de emrinde çalışıyordu. Karısı da haftalık alışveriş için çarşıya çıkmıştı.

Maxim duruma aldırmaıdı. Nasıl olsa onlardan birini tekrar aradığımda bulurum diye düşündü. Telefonu açtı ve "Douglas biraz buraya gelir misin?" dedi.

-Tabii, derhal.

Douglas Andrews Maxim'in New York'taki ofisinde sekreter olarak çalışmaktaydı. Tam bir New York'lu idi. Otuz üç yaşında, orta boylu, koyu renk saçlı çok çalışkan bir kişi idi. İcap ederse günde yirmi dört saat da çalışabilirdi. Son beş yıldır Maxim'in özel sekreteri olarak çalışmaktaydı ve son derece sadık bir kişi idi.

– Mystell Dosyası ile ilgili bilgiler işte buradadır. İncelememi istemiştiniz. İnceledim. Peter Heilbron'un sekreteri Blanc-Gregson'la ilgili evrakları dün akşam getirip ofise bıraktı.

Douglas bütün bu bilgileri Maxim'in masasının üzerinde sağ köşedeki evrak dosyasına koydu sonra da karşısındaki koltuğa oturdu.

Maxim sakindi.

– Sağ ol. Bütün bunları biraz sonra gözden geçireceğim. Ama daha önce yapmanı istediğim bazı şeyler var. Bir, benim için bir araba kiral ve saat dörtte ofisin önünde hazır olsun. İki, sekreterlerden birini Bloomingdale'in market bölümüne gönder ve benim için bazı şeyler alırt, örneğin haşlanmış tavuk, patates salatası, biraz meze, ekmek ve bir karton da süt. Herhalde yeterli olur.

– Bir yere mi gideceksiniz?

Maxim güldü,

– Evet niyetliyim. Hafta sonumu kumsaldaki evimde, Doğu Hampton'da geçirmek istiyorum. Herkesten uzak, tek başıma dinlenerek. Ayrıca hiç kimsenin nerede olacağımı bilmesini istemiyorum.

– Evet, anlıyorum. Arabayı ayarlayacağım. Alice'i de markete gönderip istediklerinizi alırtacağım. Ama bu istedikleriniz yeterli olur mu? Biraz daha fazla alsa?

– Hayır, tavuk ve salata bu gece için bana yeter. Yarın sabah da Doğu Hampton'daki manavdan sebze ve meyva alırım.

– Saat dörtte yola çıkmak oldukça cesaret ister zira Long Island trafiği o saatte feci halde tıkanır. Doğu Hampton'a daha geç saatlerde, örneğin saat altıda falan gitmek daha akıllıca olur.

– Kış mevsiminde trafik sandığının kadar sıkışık olmaz.

– Nasıl isterseniz.

Douglas Maxim'in kendisini dinlemediğini, onun zihnini kur-

calayan bir başka konu olduğunu derhal hissetti. Kalktı ve kapıya ilerledi.

Maxim evrak tepsisinden kâğıtları alırken Douglas'a hitaben.

– Lütfen Peter'ı ara ve benimle öğle yemeği yiyip yiyemeyeceğini sor. Eğer müsait ise, o zaman Dört Mevsim Lokantası'nı ara ve her zamanki masamı saat bir için hazırlatmalarını söyle.

– Olur efendim, diyerek Douglas dışarı çıktı. Kafasında bir sual işareti belirlenmişti. Maxim gerçekten mi hafta sonunu yalnız geçirecekti, yoksa yeni bir bayan arkadaş mı bulmuştu? Şanslı şeytan, her şeye hatta daha fazlasına sahipti. Onun yerinde olabilmek için neler vermezdi ki!

Douglas masasına oturdu. Bu düşünce hâlâ kafasında idi. Gerçekten Maxim'in yerinde olabilmek isteyecek miydi? Alalım Adriana'yı. Bir eş olarak hiç de istenecek bir kişi değildi. Ya kız arkadaşı Sutton Place'de oturan Blair. Allah'ım, o karısından daha beterd. Graeme Longdon ona "Açgözlü Şeytan" derdi ve çok da haklıydı.

Maxim'in niteliğinde asil bir kişi nasıl oluyor da bu tür kadınlarla beraber olabiliyordu? Douglas'ın inancına göre iş hayatında zeki ve başarılı erkekler, kadınlar hususunda ve aşk hayatlarında çok aptalca davranıyorlardı.

West Uluslararası Şirketi'nden Peter Heilbron'un ofisini aradı. Peter firmanın araştırma bölüm başkanı idi.

– Peter ben Douglas. Patron burada ve bugün saat birde onunla yemek yiyip yiyemeyeceğini sordu. Herhalde kabul edersin zira onu biraz sıkıntılı gördüm.

– Tabii. İşim de olsa her şeyi bertaraf ederim. Sıkıntılı demekle ne kastettin?

– Bu sabah ofise geldiğinde kafasını kurcalayan bir şeyler varmış gibiydi! Belki onu sıkan sorunları var. Biraz da üzgün gördüm. Daha önce onu hiç böyle görmemiştim. Sen de bilirsin ki o hislerini gizlemekte çok hünerlidir.

– Evet öyledir, peki bu sıkıntı iş hususunda mı, yoksa kişisel mi?

– Bilemiyorum. Kişisel olduğu kanısındayım.

– Ben de öyle sanıyorum. Zira ne bu ofiste ne de Londra'daki

ofiste herhangi bir sorun mevcut. Ayrıca olsaydı da muhakkak bana bildirirdi. Herhalde yorgunluktan olsa gerek.

– Herhalde, diyerek Douglas konuyu kapattı. Zira konu Patron olunca, her şeyi gizli tutmak çok akıllıca bir tutum olurdu. Peter ile tahmin yürütmek veya dedikodu yapmak gibi bir ortama girmek niyetinde hiç değildi.

– Bu ara çok seyahat ediyor, belki de ondandır. Peter, ayrıca şunu da vurgulayayım ki onun burada olduğunu, ben, sen ve senin sekreterinden başka kimse bilmiyor ve öyle de kalmasını istiyor.

Manhattan'dan Doğu Hampton'a varması Maxim'in iki buçuk saatini almıştı. Oraya vardığında zaten hava kararmıştı. Bu soğuk ocak ayında Long Island daha da ıssız ve sakindi. Gökte bir iki yıldız parılıyordu. Arada bir karanlık bulutların ardından çıkan dolunay açık denizi daha da ürpertici yapıyordu.

Maxim Ocean Bulvarı'na dönerken saatine baktı. Saat altı kırk beşti. Birkaç dakika sonra yaz evinin önüne arabasını çekti. Evinin tüm pencerelerinde beyaz kepenkler vardı. Kapısı siyahtı ve evin üzerinde birkaç baca vardı. Anayoldan epeyce geri çekilmişti. Önünde çim alan vardı. Şimdi bu çimde buz tanecikleri göze çarpıyordu. Evi çınar ağaçları çerçevelemişti, böylece hem gözlerden uzak oluyor, hem de yaz sıcaklığında çınar ağaçlarının gölgesi güzel bir serinlik veriyordu.

Maxim'in yaşamına göre büyük bir ev sayılmazsa da, tüm ihtiyaçları karşılıyordu. İç planı çok kullanışlı idi. Büyük bir hol, gene büyük bir Amerikan mutfağı, yemek ve çalışma odası, evin ön tarafında bulunuyorlardı. Oturma odası ile bitişiğindeki kütüphane evin arka tarafında idiler. Arkadaki bu iki oda yüzme havuzuna, ufak bir havuz evine ve bahçeyi çepeçevre çevreleyen çiçek yataklarına bakıyordu.

Üst kat ise dubleksti. İlk katta ana yatak odası, banyosu ve giyinme odası, dubleksin üst katında ise özel banyolu iki yatak odası vardı. Büyükçe bir yatak odası daha vardı fakat sonradan onu ofise çevirdiler. Ofis ise her türlü gereksinime ile donatılmıştı. Yani iki ofis masası, bir daktilo, bir bilgisayar, faks, teleks, xeroks ve de kâ-

ğıt imha etme makinesi ve telefonlar mevcuttu. Bu donatılmış ofisin varlığı Maxim için bir üs gibiydi. Gerektiği zaman buraya gelir, dünya üzerinde ağ kurmuş bu imparatorluğun istediği şubesi ile temasa geçebilirdi. Buraya iş için geldiğinde sık sık Douglas Andrews'u, Graeme Longdon'ı ve bazen de Peter Heilbron'u getirirdi. Acele bitirilmesi gereken kontratlar ve bir an önce kapanması icap eden işler olduğu zaman böyle bir durum doğardı. Onlar da böyle bir ortamda çalışmayı dört gözle beklerlerdi, zira bilhassa yaz aylarında şehrin sıcağından uzak, çalışılacak ideal bir yerdi burası.

Kiralık Jaguar'ı park ettikten sonra arabanın arka koltuğundan Bloomingdale marketinden alınmış yiyecek paketini aldı ve arabayı kilitledi.

Oldukça soğuk bir gece idi. Okyanustan dondurucu bir rüzgâr esiyordu. Etrafa baktı. Her taraf tamamen karanlıktı. Çevredeki diğer evlerde de hiç ışık yoktu. Eve doğru yürürken mehtap bulutları yırttı ve etrafı gün gibi aydınlattı.

Tam eve doğru ilerlerken Maxim gözünün ucu ile kendi park sahasına çok yakın bir yerde yabancı bir station wagonun park edilmiş olduğunu gördü. Acaba kimin arabası diye düşündü. Mutfak kapısından eve girdi, ışıkları yaktı. Kapıyı ayağı ile iterek kapadı ve elindekileri mutfağın ortasındaki masaya bıraktı.

Mutfak beyaz, mavi renkli fayanslarla kaplı idi. Her yer tertemizdi. Sanki Bayan Mulvaney daha yeni temizlik yapmıştı. Belki de bugün gelip evi temizlemişti. Onlarla bugün telefonla görüşememişti ama onları tanıyordu, ne derece güvenilir kişiler olduğunu biliyordu. Onları telefonla bulmaya çalışırken büyük bir olasılıkla onlar evde temizlik yapmaktaydılar.

Maxim üşüdü, zira hava oldukça serinlemişti. Isı kısıktaki yanıyordu. Böyle soğuk bir gecede yükseltilmesi gerekirdi. Isının kontrolü ve açılış vanası ön holdeki merdivenin altında bir dolabın içinde idi. Hâlâ üşüyerek oraya doğru ilerledi.

Hole giden kapıyı açınca Maxim aniden durdu. Bir ses duydu. Sanki metal bir nesne başka bir metale vuruyordu. Ses oldukça yavaştı ama gene de Maxim'i rahatsız etti. Maxim hole girdi.

Televizyondan vuran ışık çevreyi aydınlatmıştı. Televizyon yerde duruyordu, etrafında da yukarıdaki ofisten alınmış bir sürü alet edavat vardı. Gene o metal objelerin sesi geldi. Sonra bir şey kırılmış gibi bir ses çıktı ve birisinin küfür ettiğini duydu. Bu sesler oturma odasından geliyordu.

Maxim derhal tehlikeyi sezinledi. Evde kendisinden başka biri de vardı. Çevrenin durumuna bakılırsa şüphe yok ki bu kişi bir hırsızdı.

Ses çıkarmamaya dikkat ederek Maxim oturma odasının kapısına gitti ve kapıyı araladı. Oturma odası ve onun yanındaki kütüphanede ışık yoktu. Tamamen karanlıktı. Ama kütüphanede bir el lambası ışığı süzüyor ve bu ışık çevreyi araştırıyordu.

Maxim odadaki ana düğmeye bastı ve altı masa lambası birden yanıp odayı aydınlattı.

Hırsız şaşırmıştı. Aniden dönüp Maxim'i gördü. Kısa boylu ve oldukça zayıf biriydi. Tüm giydikleri siyahtı. Elinde büyük bir siyah naylon torba vardı ve herhalde çaldıkları taşınabilir eşyalarla doldurmuştu.

Hırsız şaşkın bir vaziyette Maxim'e bakıyordu.

Maxim kızgın bir şekilde,

– Çabuk elindeki bırak, diye bağırdı. Fakat adamda herhangi bir hareket yoktu, sanki felce uğramış gibiydi.

Maxim ani bir hareketle öne atladı. Polis çağırmadan hırsızı yakalayacağına emindi. Tam onu yakalayacaktı ki, hırsız aniden bir silah çıkardı ve Maxim'e ateş açtı.

Kurşun Maxim'in göğsüne çarpmış ve kütüphaneye kadar gitmişti. Hiç olmazsa Maxim bu şekilde yorumluyordu. Yüzündeki ifade de, şaşkınlıktan ziyade şoke olmuş birinin ifadesi idi. Maxim düşünmeye başladı. "Bana böyle bir şey olamaz. Geçirdiğim hayat bu şekilde sona eremez, ben bir hırsızın kurşunu ile ölecek kişi değilim."

Hırsız sessiz bir şekilde durmuş etrafını dinliyordu. Çevreden silah sesini duyan olmuş muydu? Sonra bu düşüncayı bertaraf etti, zira çevre evlerin hepsi boştu. Bu evler yazlık evlerdi. Zaten bu nedenle buraya hırsızlığa gelmişti. Blokun ucundaki iki evden de ge-

rekeni çalmıştı. Kolay alınabilen şeyler alırdı. Öteki iki evde kimseyi vurma gereksinmesi olmamıştı. Hiç kimse ona sürpriz yapmamıştı. Bu kişi her kimse ona yazık olmuştu, ama ne de olsa kendisini korumaya mecbur olmuştu. Zira aniden gelen bu kişi, boylu, iri yapılı ve kuvvetli bir kişi idi ve onu kolaylıkla yakalayabilirdi.

Ateş ettiği kişiye doğru yürüdü ve biraz da acıyarak ona baktı. Vurduğu kişi bir tarafı üstünde yatıyordu. Hiçbir hareket yoktu. Açık mavi gömleği kan içinde kalmıştı. Şimdi kan gri halıyı kaplamış, adeta pas rengini vermişti. Silahını tekrar beline sokan hırsız kütüphaneye döndü. Birkaç tane daha gümüş tabak veya bardak türünden şeyler alarak torbasına attı. Yeterince nesne aldığına inanmıştı. Işıkları söndürüp mutfığa, oradan da hole geçti. Durdu ve etrafı bir kez daha dinledi. Ev tamamen sessiz ve sakindi. Sokak da öyle. Hiçbir hareket yoktu. Hiçbir araç geçmiyordu. Sırası ile çaldıkları nesneleri ve televizyonu ön taraftaki basamaklara götürdü. Her şeyi dışarı çıkarınca, kapının kilidini tekrar koydu ve kilitledi. Gene aynı dikkat ve deneyim ile çaldığı her şeyi station wagonuna yerleştirdi. Derhal direksiyonuna geçip, arkasına bakmadan oradan uzaklaştı. Lily Pond Lane Caddesi'nden aşağıya doğru ilerlerken hiçbir terslik veya herhangi bir kişi ile karşılaşmadı. Demek ki tamamen güvenlikteydi. Kış ortasında, böyle dondurucu bir havada akliselim kimse buraya gelmezdi. Haftalar boyu ölenin cesedi bulunmayacaktı. Ayrıca bu kişinin ölümü ile ilgili olarak kendisi ile herhangi bir bağlantı kuramazlardı. Gayet bilinçli ve soğukkanlı davranmıştı. Hiçbir yere herhangi bir parmak izi bırakmamıştı. İş başında iken her daim eldiven kullanırdı.

Doğu Hampton İstasyonu'nun hemen arkasında bulunan ufak ama konforlu evinde oturmuş Elias Mulvaney kahvesini yudumluyordu. Şöminede yanan odunların sesi ve sıcak kahvesi bu soğuk kış gecesine ayrı bir zevk ekliyordu. Öğleden sonra karısı Clara ve kendisi Quogue'da yaşayan kızlarını ziyaret etmişlerdi. Bugün onun için mutluluk dolu bir gün olmuştu. Torunu Lola güzel ve sağlıklı bir bebektir. Onları görme mutluluğu Clara'ya romatizma sancılarını bile unutturmuştu. Clara, hafta sonunda kızının yanında kalmaya ve anneannelik yapmaya karar verdi. Elias da bunu

olumlu karşıladı. Ne de olsa bir değişiklik olacaktı. Elias kahvesi-
nin son yudumunu içerken mutfaktaki telefon aniden çaldı. Kalkıp
telefona cevap verdi.

– Ben Mulvaney.

– İyi akşamlar Elias. Ben Douglas Andrews.

– Elias şaşırmıştı. Douglas Andrews’u uzun yıllardan beri tanır
ve severdi.

– Merhaba Bay Andrews. Nasılsınız bakalım?

– Teşekkürler, ya sen?

– Ben de iyiyim.

– Seni aramamın sebebi yazlık evde kalan Sir Maximilian’ı arı-
yorum ama bir türlü cevap alamıyorum. Acaba bugün sen onunla
hiç görüştün mü?

– Hayır hiç görüşmedim. Ben zaten Quague’ daydım. Saat yedi-
de döndüm. Ama yazlık evde olduğunu bile bilmiyordum.

– Bugün seni birkaç kez aradı. Ama evde olmadığına göre, sen-
le temas kuramadı. Saat dört on beşte şehirden ayrıldı. Ona bir Ja-
guar kiraladım. Arabayı kendi sürüyordu. Üç saat veya biraz fazla
bir sürede oraya varacağını göz önünde bulundurarak yedi otuz ci-
varında onu aramaya başladım. Ona verilecek birkaç mesajım var-
dı. Saat şu anda sekiz otuz, hâlâ eve varmadı mı acaba?

– Evet haklısınız. Sir Maxim bu saate kadar eve varmış olmalıy-
dı. Belki yolda bozukluklar vardı. Zira son birkaç günkü soğuk ve
yağışlar yollara engeller çıkarabilirler.

Douglas içini çekerek "Evet olabilir. Ama gene de çok endişeli-
yim. İnşallah yolda herhangi bir kaza geçirmemiştir." dedi. "Sanmı-
yorum. Hem Sir Maxim’in ne derece dikkatli bir sürücü olduğunu
siz de bilirsiniz. Herhalde gecikmesinde geçerli bir neden vardır."

– Elias, bak dinle. Bu akşam onunla konuşmam şart. Lütfen
yazlık eve kadar gidip duruma bir göz atar mısın?

– Tabii, derhal giderim. Bu bir sorun değil. Numaranı bana
ver ki, gider gitmez, oradan hemen seni arayayım.

Elias masamın üzerinde bulunan bir kâğıda, Douglas’ın numa-
rasını yazdı. Telefonu kapattılar. Ellias hemen hole gitti, masanın
gözünde bulunan anahtar destesini çıkardı ve cebine koydu. Par-

kasını, kulaklıklı şapkasını giydi, eldivenlerini taktı ve hemen yola koyuldu. Evinin önünde park etmiş olduğu kamyonete bindi ve yazlık evin yolunu tuttu. Tren yolundan karşıya geçince hemen Lily Pond Caddesi'ne saptı ve hızla kamyoneti eve doğru sürdü. Yollar bomboştu. Doğu Hampton bu akşam tamamen terk edilmiş gibi idi. Biraz sonra gri pancurlu eve geldi. Evin önünde park etmiş Jaguar'ı gördü. Ona doğru yürüdü. El lambası ile sağına soluna ve içine baktı. Kayda değer bir durum yoktu. Sonra anayoldan eve doğru ilerlemeye başladı. Aniden tuhaf bir korku hissetti. Doğu Hampton'da doğmuş ve burada büyümüştü. Seksen beş yaşındaydı ve böyle acayip bir hisse hiç kapılmamıştı. Sanki ürpertici bir durum vardı.

Elias eve baktı. Gökte ay olduğu için evin silueti olduğu gibi gözükmekteydi. Sanki evde gizemli bir olay vardı. Evde hiç ışık yanmıyordu. Halbuki Bay West evde olduğu zaman tüm ışıkları açardı. Elias'ın ilk aklına gelen "Eğer Bay West evde ise, neden ev kapkaranlık?" diye bir soru idi. Düşünceli bir şekilde eve bakıyordu. Jaguar kapıda olduğuna göre Sir West eve gelmişti. Am ev gayet durgun ve sessizdi. Acaba Bay West kalp krizi mi geçirdi ve de telefon edemeyecek bir durumda yerde yatıyor muydu? Sir Maxim daha gençti ve sağlığına da dikkat ederdi ama bu tür şeyler hiç önceden bilinemezdi ki. Belki de bir yürüyüşe çıkmıştı. Ama bu ikinci şıkkı hemen bir tarafa itti. Böyle soğuk bir gecede kim çıkar da çevrede dolaşırdı? Belki de arabası ile oradan geçen biri onu almış ve yemeğe götürmüştü. Bu son görüşü Elias'a daha mantıklı geldi ve içini bir rahatlık kapladı. Eve doğru ilerledi, evin etrafında bir tur attı ve mutfak kapısına geldi.

Bay West'in bir arkadaşı ile birlikte yemeğe çıktığına aklı yattığı halde gene de kapıyı birkaç kez çaldı. Hiçbir hareket olmayınca, nihayet cebindeki anahtar destesini çıkardı, doğru anahtarı denedi ve kapıyı açtı. Işıkları yaktı, sonra kapıyı kapadı ve evin içine doğru ilerlemeye başladı. Aynı zamanda yüksek sesle, "Merhaba, evde kimse yok mu?" diye sesleniyordu.

Çevrede sessizlik hâkimdi, ama bu onu pek şaşırtmadı. Mutfakta baktı, Bloomingdale çantasını gördü. İçine bakınca, Bay

West'in hafta sonunu burada geçireceği dolayısı ile gereken yiyeceklerini getirdiğini anladı.

Esas girişe açılan kapıya doğru gitti. Herhalde Bay West aniden hastalanmıştı.

Kapıyı açınca nedense deminki korku dolu ve ürpertici olan his onu tekrar kapladı. Boynundan başlayarak bir titreme geldi. İşığı yaktı. Herşey normaldi. Kendi kendine saçmaladığını, artık korkak bir ihtiyar olduğunu kabul etti.

Daha güvenli bir halde ilerleyerek, oturma odasının çifte kapısını açtı ve ışıkları hemen yaktı. O anda yere yan yatmış vücudu gördü.

Kalbi duracak gibi oldu. Bir an için hareket edemedi ve var sesiyle "Aman Tanrım!" diye bağırdı.

Bir iki saniye sonra Elias kendini toparladı ve yerde yatan vücuda doğru ilerledi. Yerde yatan Maximilian West idi. Elias'ın ayakları tutmuyor, kafası işlemiyor, vücudu hareket edemiyordu. Orada duran bir iskemleye çöktü.

Biraz kendine geldikten sonra, daha yakından bakmaya başladı. O zaman yarayı ve kanı gördü. İçi parçalandı. Yarası oldukça ciddi idi. Eğildi. Maxim'in yüzüne baktı. Külrengi gibiydi. Göğsünü dinledi. Acaba hâlâ yaşıyor muydu? Evet, nefes alıyordu, ama çok güçlükle, Elias Maxim'in nabzını yokladı. Çok zayıf atıyordu ama atıyordu!

Elias şok içindeydi. Bunu kim yapmış olabilirdi? Hem niçin? Evi arayıp ipuçları bulmak istedi. Sonra caydı. Bay West'e ateş eden her kim ise, geride herhangi bir iz bırakmadan buradan uzaklaşmıştı. Ayrıca Bay West'e yardım etmesi gerekiyordu. Şu anda Bay West'in hayatı tehlikede idi. Onu kurtarmak için hemen yardım çağırmak gerekiyordu. Telefona sarıldı ve polisi aradı.

– Doğu Hampton Polis Merkezi. Memur Spank konuşuyor.

Norman, ben Elias. Lily Pond Caddesi'ndeki West'lerin evinden arıyorum. Sir Maximilian West'i vurmuşlar. Onu şu anda buldum. Güney Hampton Hastanesi'ni arayıp bir ambulans isteyin. Henüz canlı ama çok kan kaybetmiş. Çok acele gelsinler. Sen de hemen buraya gelsen iyi olur.

– Hastaneyi aradıktan sonra, derhal oraya geliyorum. Elias, hiçbir şeye sakın dokunma.

Elias masanın yanındaki iskemleye çöktü. Cebinden bir kâğıt çıkardı. Douglas Andrews'un telefon numarası yazılı idi. Şimdi bu kötü haberi ona nasıl iletecekti?

Maxim bir boşlukta uçuyordu. Beyaz bir boşluk... Gözlerini açmak istiyordu ama yapamıyordu. Sanki gözkapakları yapıştırılmıştı. Nerede idi? Bilmiyordu. Bilmek de istemiyordu. Bir iki dakika önce hafif hissettiği vücudu sanki kurşun varmış gibi ağırlaşmıştı ve hareket edemiyordu. Sonra yavaş yavaş sesler duymaya başladı. Hiç tanımadığı sesler. Bir adam kan vermek gerekir diyordu, kurşunun kalbin çok yakınından geçtiğini tekrarlıyordu. Bunu takiben Maxim bir kadın sesi duymaya başladı. Bu ses odayı dolduruyordu. Kulağına müzik gibi geliyordu. Tanıdık bir sestiydi ama bir türlü çıkaramıyordu.

Kadın üzgün bir sesle,

– Dr. Morrison, ölmeyecek değil mi?

– Onu kurtarmak için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz. Vulvalma neticesi çok kan kaybetmiş. Ayrıca demin de dediğim gibi, kurşunu çıkarma operasyonu oldukça hassas ve tehlikeli idi. Durumu çok ciddi ve bu hususta size yalan söyleyemem.

Kadın ısrarla devam ediyordu,

– Ama gene de yaşama şansı var, değil mi?

Doktor hemen cevap vermedi, sonra soğuk bir sesle,

– Neyse ki Maximilian gayet sağlıklı bir adam, çok da kuvvetli. Bu çok olumlu bir etken. Ayrıca burada Mount Sinai Hastanesi'nde çok emin ellerde. Gece ve gündüz fevkalade bir bakım altında.

Maxim üstün bir efor sarf ederek gözkapaklarını araladı. Işığa alışabilene kadar zorluk çekti. Sonra boş bakışlarla çevreye baktı. Her şeyi görmek ve anlamak istiyordu. Beyaz giymiş bir adam gördü. Bu herhalde doktor olmalıydı. Sonra yatağın ayakucunda duran kişileri fark etti. Bunlar kadınlardı. Yarım daire şeklinde duruyorlardı. Beş çift kadın gözünün kendisine baktığını fark etti. Bunlar sırası ile, annesi, ilk karısı, üçüncü karısı, metresi ve kızı Alix idiler. Hayatındaki kadınların hepsi de buraya gelmiş, yatağının ucu-

na toplanmışlardı. Gözlerini tekrar kapadı. Onları görmek, onlarla konuşmak istemiyordu. Birden her şey tekrar canlandı. Long Island'a kiralık Jaguar'la gidişini, eve varışını ve hırsızla karşılaşmasını hatırladı. Adamın silahını çekip kendisini vurmasını da hatırladı ama o kadar. Ondan sonra olanlardan hiç haberi yoktu. Demin doktor Mount Sinai Hastanesi'nden bahsediyordu. Demek New York'a getirilmişti. Ne zamandan beri buradaydı? Hiç bir bilgisi yoktu. Sonra bir an için düşündü. Acaba ölecek miydi? Ama ölmek istemiyor, yaşamak istiyordu. Teddy, Teddy nerede idi? Maxim tekrar gözlerini açmak istedi ise de, zor geliyordu ve yapamadı. Teddy'yi istiyordu. Teddy onu kurtarabilirdi. Geçmişte de onu hep Teddy kurtarırdı. Bir keresinde, çok zaman önce, Teddy onu kediye benzetmişti. Kedi gibi dokuz canlısın demişti. Bu dokuz candan kaç tanesini şimdiye dek kullanmıştı? Daha ölemezdi. Yaşamalıydı. Yapması ve düzeltmesi gereken daha bir sürü işi vardı. Maxim konuşmaya çalıştı. Ama imkânsızdı! Kelimeler ağzından dışarı çıkamıyordu. Teddy - Oh Teddy neredesin? Bana yardım et! - Tekrar o eski beyaz boşluğa doğru sürüklendiğini hissetti. Karşı koymaya çalıştı ise de, çok halsizdi ve başarılı olamadı. O beyaz boşluk onu yine tümüyle kapladı...

BÖLÜM İKİ

Ursula

BERLIN

1938

6

Yatak odasındaki devasa boy aynasının önünde duran kadın aynada kendini inceliyordu. Şöyle bir döndü. Giydiği uzun elbiseye bir kez daha baktı. Üç yıl önce Paris'e gittiği zaman almıştı. Tanınan modaevi, Jean Patou'nun modeli idi. O zamandan beri bunu sadece bir kez giymişti. Zaten daha başka bir sürü Patou kreasyonlarına sahipti. Elbise görünüş ve stilinden hiçbir şey yitirmemişti.

Bu gece sade bir giysi giymek istemiş, bu nedenle de bu elbiseyi seçmişti. Omuzlarından aşağıya dökülen ve ayak bileklerini kapatan dümdüz bir modeldi. Uzun kollu, vücudu sıkı sıkıya sarmış, boğazı kapalı, sırtı ise hafif açık, mat, krep satenden bir elbiseydi. Rengi ise Patou Mavisi dedikleri, hemen hemen menekşerengine bakan bir mavi idi.

Bu renk, Kuzey Avrupa ırkının renklerini taşıyan kadınlara çok yakışan bir renkti. Saçları çok açık sarı, pürüzsüz bir cilt, gözleri buğulu ve gri mavi renginde ve açık renk kirpikleri vardı. Esasında orta boylu idi, fakat ince vücudu ve uzun boynu kendisini olduğundan daha uzun boylu olarak gösteriyordu. Ayakları ve bilekleri çok narindi. Elleri ise aristokrat eller denilen türü tanımlıyordu; yani uzun ve ince parmaklar, bakımlı tırnaklar. Öyle ki dış görünüşü nedeniyle ne giyerse yakışıyor ve kendine has zarif bir havaya bürünüyordu. Giyinme zevki de bu ortama bir katkıda bulunuyordu. Bütün bunların karışımı, karşımıza gayet kadınca, hoş ve akıllı bir kişi çıkarıyordu. Ursula Westheim otuz dört yaşında idi.

O gece İngiliz Elçiliği'nde verilecek yemek ziyafetine katılacak ve bu elbiseyi giyecekti. Şöminenin önüne yürüdü. Dışarı çok so-

ğuktu ve şöminede koca bir odun parçası yanıyordu. Durdu ve ellerini ısıttı. Biraz sonra geçmişe ve onu kaplayan düşüncelere daldı. Son zamanlarda bunu sık sık yapmakta idi. Dikkatli olmalıydı. Son zamanlarda, bilhassa toplum içinde iken, birden dalıp gidiyordu. Bu geçmişe dönük hayal gezilerinin kapsamında kendisinden başka hiç kimsenin yeri yoktu. Kocasını Sigmund, onu anlıyor, ona karşı son derece sabırlı ve nazik davranıyordu. Ama bunu kocasının ailesi için söyleyemezdi. Hem kayınvalidesi hem de görümcesi Heddy onu oldukça uzak ve soğuk buluyorlardı. Ama elinden ne gelebilirdi ki, kafasındaki düşünceler bir canavar gibi onu rahatsız ediyorlar ve Ursula da onlardan bir türlü kurtulamıyordu. Bilhassa bu son günlerde onu daha da fazla sıkmakta idi. Bu evin dışında hiçbir yerde kendisini güvencede hissedemiyordu. Bu ev, dış dünyadaki çirkinliklere ve kötülüklere karşı Ursula'nın kalesi idi. Çoğu zaman evden dışarı çıkmak istemezdi, zira bu duvarların dışında ona hitap eden hemen hemen hiçbir şey yoktu.

Doğduğu ve büyüdüğü Berlin şehri artık eskisi gibi değildi. Bugünkü Berlin, yalanın, korkunun, öfkenin ve hırsızlığın bol olduğu bir kenti. Gestapo ve Gizli Polis mensupları, sokaklarda, 'cafe'lerde ve umuma açık yerlerde kol geziyordu. Donuk yüzlü SS subayları, her yerde karşınıza çıkarlardı. Bu kişiler Hitler'in emrindeydi ve komik asker giysileri içinde aldıkları emir doğrultusunda her türlü oyunu oynuyorlardı ama korkunç ve tehlikeli oyunlardı bunlar. Geçen yıl Fransız Elçiliği'nin Pariserplatz'daki bir resepsiyonuna katılmıştı ki, aniden Hitler bu eğlenceye geldi. Yanında da Goebbels, Göring ve bazı başka önde gelen kişileri vardı. Bu kişiler yakından görünce onların nasıl ufak ve kişiliksiz olduklarını bellekti. Esasında gazetelerdeki fotoğrafları içinde ne derece boş, kafa-sız fakat bir o kadar da saldırgan, alaycı ve kendilerini önemli kişiler sanan zavallılar olduklarını anladı. Ama yarattıkları baskı ve kuvvet oldukça korkunçtu ve o yıllarda herkes o baskıdan korkmaktaydı. Çok şaşıyordu. Nasıl oluyor da bu kadar insan Hitler gibi cahil, geçmişte serserilik yapan, aslında bir Alman bile olmayıp, Avusturyalı bir asker olan, Almanca lisasını doğru dürüst konuşamayan bir adamın peşinden sürükleniyorlardı? Ama birçok kişi onun benliği

sayesinde Alman Milleti'nin korunacağına ve kalkınacağına inanmıştı. Yarattığı bu demagoji hayretverici bir şeydi. Kişiliğindeki nefret ve kızgınlığı hissedemiyorlar mıydı? Onları cehennem yoluna doğru iteliyordu. Nasıl olur da onu bir kurtarıcı olarak görüyorlardı? Bu gizli düşüncelerini sadece çok samimi arkadaşı Renata Von Tiegal'a açıklamıştı. O da cevap olarak,

– Almanlar her daim sahte Tanrılara ve putlara tapmayı sevmişlerdir. Bunu hiçbirimiz unutmayalım - dedi.

Reneta'nın kocası Reinhard ise üzgün bir sesle,

– Hitler yıllar önce durdurulmalıydı. Batı Müttefikleri bunu yapabilirlerdi ama yapmadılar ve şimdi de korkarım ki artık çok geç, hem bizim için, hem onlar için.

O gece bu konuşmaya tanık olan Kurt von Wittingen de konuşmaya katıldı ve,

– İngiliz, Fransız ve Amerikalılar bir gerçeği anlayamadılar. Naziler ekonomik durumları için güç peşinde değiller. Onlar sadece güçlü olmak istiyorlar, o kadar.

Evet, şimdi artık güçleri vardı, hem de sonsuza dek. Ursula şöminenin üstündeki mermere alnını dayadı. Gözlerini kapadı. "Ne yapmaları gerekirdi? Ne yapmaları gerekirdi?" "Bu düşünce devamlı beynini kurcalıyordu. Paniğe kapıldı ise de bir iki dakika sonra kendisini topladı. Ne yapacaktı? Herkes ne yaparsa onu. Yaşamaya devam edeceklerdi. Cevap buydu ve bundan başka da seçenek yoktu. Bir gün belki bir değişiklik olur diye düşündü. Başını kaldırdı, çevreye baktı. Her şey ne derece normal ilerliyordu. Odası ne derece güzel ve rahatlatıcı idi. Açık yeşil renk hâkimdi, yatak odasının eşyaları XVI. Louis türündendi ve ailesinden kendisine kadar antika eserler oraya buraya serpiştirilmişti. Ufak antika kutular, gümüş çerçeveli aile fotoğrafları her tarafı süslemekteydi.

Odanın her tarafında evin bahçesinden toplanmış taze çiçek buketleri vardı. Nefis kokuyorlardı ve kristal şamdanların altında kendi renkleri daha da etkileyiciydi.

Bu güzel yatak odası ayrıca bir sanat galerisi gibiydi. Duvarlarda Renoir'ın orijinal tabloları vardı. Ursula onları her gün büyük bir zevkle ve hayranlıkla seyrederdi. Uçuk yeşil duvarın üzerine ne

de yakışmışlardı. İki tanesi çıplak kadınların portreleri idi, üçüncüsü bir anne ve iki kızı ve dördüncüsü de yaz mevsiminde bir bahçeyi çizimliyordu. Bu resimlerde pastel renkler, uçuk pembe, açık sarı ve de yeşil gülkurusu ve altın renkleri hâkimdi. Bu yumuşak renkleri seyreden kişinin gözleri dinleniyordu. Bu eserler Westheim Koleksiyonu'nun parçaları idi. Bu koleksiyon Sigmund'un büyükbabası Friedrich tarafından 19. Yüzyılın sonuna doğru başlatılmıştı. Paris'te 1874'de yer alan 'Empresyonist Gösteri' den sonra bu eserler Ursula'nın büyük kayınpederi tarafından alınmaya başlanmıştı. Ursula için bu resimlere sahip olmak büyük bir onurdu. Ursula düşüncelerini bir tarafa attı. Herhalde Sigmund bankadan dönmüş, giyinik vaziyette aşağıda onu bekliyordu. Hemen aşağıya inmeliydi, zira Sigmund o derece dakikti ki, başkalarının geniş davranışlarına hoş bakmazdı. Mücevherlerin bulunduğu Venedik vitrinine doğru ilerledi. İki çift pırlanta küpe aldı ve taktı, pırlanta evlilik yüzüğünü de parmağına geçirdi, sonra kasayı kilitledi. Bunun dışımda başka bir takı takmayacaktı. Gösterişi pek sevmezdi. Hele böyle bir zamanda başkalarının dikkatini çekmek istemiyordu.

Bir kez daha aynada kendine bir göz attı. Kısa dalgalı saçlarını elleri ile düzeltti. Paltosunun ve atkılarının asılı olduğu dolaba doğru bir adım attı. Tam o anda kapı vuruldu, daha cevap vermeye fırsat kalmadan kendi yardımcısı Gisela içeri girdi.

– Hazır mısın Bayan Westheim? Hangi kürkünüzü giyeceksiniz?

Ursula hafif bir tebessümle,

– Palto giymeyeceğim Gisela, kadife şalımlı alacağım. Lütfen onu çıkarır mısın? Bir çift de beyaz eldiven istiyorum. Beni beklersen hemen geleceğim.

– Tabii Bayan Westheim.

Ursula koridora çıktı ve kendi odasının tam karşısındaki odaya girdi. Masada bir gece lambası yanar vaziyette duruyordu, hemen yanında da bir yatak. Ursula yatakta uyuyan küçük oğlana baktı. Ne de güzel uyuyordu. Eğildi ve onu öptü, sarı saçlarını şefkatle okşadı.

Çocuk uyandı ve gözlerini açtı. Daha uykulu olduğu belli idi ve boğuk bir sesle,

– Anne, ben de seni bekliyordum - dedi.

Ursula gülümsedi. Çocuğunun yanında olunca tüm benliğini kaplayan bir huzur ve mutluluk hissederdi. Yatağın yanındaki iskemleye oturdu, çocuğun ellerini ellerine aldı ve,

– Bir tanem, ben odamda giyiniyordum, zira baban ve ben bu akşam yemeğe davetliyiz, öyle ki gitmeye mecburuz - dedi.

Çocuk tamamen uyanmıştı. İri kahverengi gözlerini annesinin gözlerine dikerek:

– Babam gelip beni öptü zaten. Hem ne dedi biliyor musun? Önümüzdeki yaz bana bir midilli alacakmış.

Ursula eğilip oğlunu bir kez daha öptü. Ufacık yüzünü annesinin yüzüne yapıştırmış, iki kolunu da boynuna dolamış, sıkı sıkı annesine sarılmıştı. Annesi de onu öptü, başını ve saçlarını okşadı. Oğlu daha sadece dört yaşında idi ve hayattaki tek çocuğu idi. Onu öyle çok seviyordu ki bu sevgi onu korkutuyordu. Ya çocuğuna bir şey olsaydı ne yapardı? Allahım, hayatta ona hiçbir şey olmamalıydı. Hayatı pahasına da olursa oğlunu her daim koruyacaktı.

Bu karamsar düşünceleri bir tarafa iterek, tekrar oğluna baktı ve,

– Önümüzdeki yaz Wannsee'deki villaya gitmeden, baban midillini alacak ve oraya götürecektir ve de orada senin gelmeni bekleyecek, dedi.

– Anne!

– Evet Maxim.

– Babam bana ata binmeyi öğretecek mi?

– Tabii ki öğretecek.

– Adı ne olacak?

– Bilmiyorum, daha uygun bir isim bulmadık. Herhalde buluruz. Hadi artık uyu.

Ama Maxim ona daha da sarılmış, bir türlü bırakmak istemiyordu. Annesi onun başını tertemiz beyaz yastığın üzerine koydu ve yumuşak bir sesle,

– Maxim, sen çok tatlı ve uslu bir çocuksun. Ben de seni çok seviyorum.

– Ben de seni çok seviyorum anne.

Yanağını öperken: - Hadi oğlum, iyi geceler, tatlı rüyalar- dedi.

– Sana da iyi geceler anne.

Gözleri' hemen kapanmıştı. Ursula yavaşça odadan çıktı, çanta ve şalını alıp gitmeye hazırlandı.

– Gisela, sana da iyi geceler. Dönmemi de beklemen gerekmez.

– Ama Bayan Westheim, ben her daim soyunmanıza yardım ederdim.

– Yok, gerçekten gerekmez. Ben tek başıma yapabilirim. Gene de teşekkür ederim.

Merdivenlerden aşağıya inmeye başladı. Westheim'lerin malikânesi Tiergarten Sokağı'nın en görkemli binası idi. Tiergarten ise Berlin'in en gözde semti sayılırdı.

Merdivenleri inerken, Ursula aniden durdu, kafasını kaldırdı ve gelen sese dikkatle kulak verdi.

Sigmund müzik odasında piyano çalışıyordu. Çaldığı parça ise Beethoven'in "Ay Işığ"ı Sonatı" idi. Çok etkileyici ama bir o kadar da hüzünlü bir parçaydı. Ursula duygusal bir kimse olduğu için derhal gözleri doldu. Nedense bu gece bu müzik parçası diğerlerinin aksine, Ursula'ya çok derin hisler ifade ediyordu.

Ursula öyle kalakaldı. Bütün maharet Sigmund'daydı. Zira Ursula'nın inanışına göre, kocası eğer başarılı bir banker olmasa, büyük bir olasılıkla klasik eserler çalan bir piyanist olurdu. Bu konuda çok yetenekli bir kişi idi, ama gelgelelim bankacılık onun kanında vardı. Asırlar boyu, babadan oğula geçen bir meslek haline gelmişti bankacılık Westheim Ailesi için. Ta 1690'dan bu yana, Westheim Hanedanı'nın kurucusu Jacob Westheim Frankfurt'ta ilk bankasını kurduğundan beri bu gelenek devam etmekte idi. Yüz yıl öncesinde ise tüm Westheim Ailesi Berlin'e yerleşip 1820'lerde Berlin'in ekonomik merkezi olan Gendarmenmarkt'ta krediler mevduatı da olan bankalarını kurdular.

Holdeki büyük saatin kolu altı kez vurunca, Ursula düşüncelerinden koptu. Hemen aşağıya indi, elindekileri goblen kaplı bir fis-

kos kanepesine bıraktı ve müzik odasına girdi. Durdu ve birkaç saniye kocasına baktı. Gece elbisesi ve siyah boyunbağı ile yakışıklılığı daha da belirgin olmuştu.

Karısını görür görmez. Sigmund piyanodan kalkıp Ursula'ya doğru ilerledi. Açık kahverengi saçları, açık mavi gözleri, oldukça boylu ve çok asil bir görünümü vardı. Otuz altı yaşında idi ve on beş yıldan beri de Ursula ile evli idi.

Kolunu onun beline dolayıp, karısının yanağından öptü. Ta çocukluk yıllarından beri birbirlerini tanımaktaydılar. Keza aileleri de öyle. Bu iki aile, gençlerin evlenmelerini çok istemişlerdi ve onlar evlenince de iki ünlü ve köklü Alman ailesi birleşmiş oldular. Bu evlilik taraflarca kararlaştırılan bir durum değil, bir aşk evliliği idi. Çok küçük yaşlardan başlayarak birbirlerine âşık olmuşlar ve sadece birbirlerine karşı ilgi duymuşlardı. Çok uyumlu bir çift teşkil ediyorlardı.

Sigmund ona şöyle bir baktı ve,

– Ursula bu gece ne kadar da güzelsin - dedi.

Ursula bir tebessümle yetindi.

Karısını koluna taktı ve ufak salona ilerledi.

– Gitmeden önce seninle bir bardak şampanya içmek niyetindeydim, ama kanımca olamayacak, zira geç kaldık ve hemen gitmemiz gerekiyor. Irina'ya, resepsiyonun önünde buluşacağımıza dair söz verdim. Biliyorsun o yalnız geliyor, öyle ki onu bekletmek pek hoş olmaz.

– Tabii canım.

Ama Ursula'nın sesi o derece yavaş ve üzüntülü idi ki, Sigmund durdu, onun yüzünü kaldırdı ve dikkatlice baktı. Gözlerindeki huzursuzluk ve yüzündeki sıkıntılı ifade çok belirgindi.

– Neyin var? Niçin sıkılıyorsun?

– Sigmund, keşke gitmeye mecbur olmasaydık.

– Ama davetiyeyi aldığımız zaman sen çok ilgilenmiştin. Bu son andaki değişikliğin nereden kaynaklanıyor?

– Yok canım, esasında hiç de fazla ilgilenmemiştim.

– Gitmemiz ve orada gözükmemiz oldukça önemli. Sefir bizim onlarla birlikte olmamızı bekliyor.

Bir an için Ursula cevap vermedi sonra alçak bir sesle,

– Bu toplantıda Naziler de olacak, değil mi?

– Gayet tabii ki olacak. Ama bu günlerde nereye gidersen git. Nazilerle karşılaşyorsun. Bu durum seni hiç rahatsız etmemeli.

Gene sustu. Sonra deminkinden daha da alçak bir sesle,

– Ama ediyor işte Sigi. Unutma ki biz Yahudiyiz.

– Hayır Ursula, biz Almanız, hem de gerçek Alman. Ancak yılar gerisine gidersek, büyük büyük dedelerimizin Yahudi olduğu bir gerçektir. Unutma ki ikimiz de gayet köklü ailelerden geliyoruz. Bankacılık işi elimizde ve ben gerek hükümet için gerekse çevrem için önem taşımaktayım. Ekonomilerini kurmak, dış bağlantı ve ilişkileri yürütebilmek, bankacılık ve endüstri sahasında ilerleyebilmek, döviz türleri ve bankadaki altın rezervlerini kontrol altında tutmak için bana ihtiyaçları vardır. İnan bana Ursula, biz onlar için bir risk değil, aksine elzem kişileriz.

Ursula gene aynı ruh hali içinde ve biraz da şaşkın kocasına baktı.

– Nazilerden nefret ediyorum. Onlarla aynı yerde bulunmak aynı havayı teneffüs etmek bana dehşet veriyor.

– Anlıyorum sıkıntını, ama unutma bizi seven iyi dostlarımız da bu gece davette olacaklar. Örneğin Renata ve Reinhard, Kurt ve Arabella von Wittingen ve de Irina.

Ursula'yı daha nasıl ikna edebilir, bu karanlık düşüncelerinden nasıl kurtarabilirdi?

– Evet Sigi, biliyorum ki dostlarımızın çoğu bu gece orada olacak. Bazı dostlarımız da unutma ki Nazi Partisi'ne üye oldular. Bu tür dostlarla aynı çatı altında bulunmak bana sıkıntı veriyor.

Sigmund başını salladı. Karısının dediklerinde gerçek payı çok yüksekti ama onu yatıştırmak için.

– Doğru ama bu saatten sonra gitmemizi iptal edemeyiz ki. Hadi geç kaldık, hareket edelim. Sadece Irina'yı bekletmek değil, Sir Neville Henderson'a da kabalık etmek istemem.

Ursula güldü ve yüz ifadesini değiştirdi.

– Tabii Sigi, hadi gidelim. Beni merak etme, her şey geçti.

Kocasını bu hoşnutsuzluğu ile daha fazla rahatsız etmek istemedi.

Gölerek karısının yüzüne baktı, elini tuttu ve sıktı sonra yan odaya geçip çantasını ve şalını aldılar. Şalı Ursula'nın omuzlarına attı. Uşakları Walter da Sigmund'un paltosunu getirdi.

– Sağ ol Walter, ama giymeyeceğim. Koluma ver.
Her ikisi de evden ayrıldılar.

Araba evin önünde onları bekliyordu. Şoförleri Karl kapıyı açtı. Sigmund İngiliz Elçiliği'ne gideceklerini söyledi ve hareket ettiler.

Ursula dışarıya bakıyordu. Ağaçlarla donatılmış bir parktan geçiyorlardı. Eskiden burası asil ailelerin avlanma sahası idi. Şimdi ise nefis bir park. Ama şu anda ağaçların gölgeleri ve çevre Ursula'ya çok değişik ve gizemli geliyordu. Sanki ağaçların gerisinde siyah silüetler varmış da onları gözlüyorlarmış hissine kapıldı. Bu akşam nedense üşüyordu. Sıkıca şalına sarındı.

Bu park yaz aylarında çok güzel oluyordu. Çiçekler açıyor, çimler yemyeşil oluyor, söğüt ağaçları eğiliyor, kestane ağaçlarının yaprakları yeşile daha da yeşillik katıyor, çiçek yataklarındaki filiz ve goncalar bir renk cümbüşü yaratıyordu. Bunların arasında en çok leylaklar hoşuna gidiyordu. Renkleri insanın göz zevkini okşarken kokuları da kişileri uzak diyarlara götürüyordu.

Tiergarten bir İngiliz parkı gibi, bölümlere ayrılmıştı ve bölümleri birbirinden ayıran da yapay göllerdi. Ursula burasını çok seviyordu ve onun için burası anılarla dolu idi. Küçük bir kız iken burada ata binerdi ve halen hava müsait olduğu müddetçe bu çayır-larda at koştururdu. Ayrıca buradaki asırlık ağaçların gölgesinde bol bol yürüyüşler yapardı. Geçmişte bu yürüyüşleri Sigmund ile yaparken, şimdi oğlu Maxim ve onun dadısı ile birlikte yapıyorlardı. Bazan da yalnız kalıp düşüncelerine dalmak isterse bu yemyeşil sahada uzun yürüyüşlere çıkardı. Hâlâ bugün, Berlin'deki kargaşalı bir yaşama karşın bu park bir tür kurtuluş cenneti idi. Bu doğa

güzelliği karmakarışık olan iç dünyasına ve hislerine yatıştırıcı bir ilaç gibi geliyordu.

Sigmund, annesi hakkında konuşmaya başladı. Ursula tatlı bir tebessümle elini onun dizine koydu zira Sigmund'un annesi ile ne derece ilgilendiğini, onu nasıl düşündüğünü bilirdi. Yaşlı Bayan Westheim kocası öldüğünden beri, ki bu da iki yıl önce olmuştu, sıhhatini yitirmişti. Sonra Sigmund'un iki kız kardeşi, Hedy ve Sigrid konu oldu. Onların anneleri ile olan ilişkileri de. Günlük olaylar da konuşulduktan sonra her ikisi de sustular. Kendi dünyalarına ve düşüncelerine dönmüşlerdi.

Ursula Sigmund'a hayran olduğu kadar onun görüşlerine de çok inanırdı. Nazilerle olan ilişkilerde Sigmund ısrarla kendi durumlarını açıklamıştı ve de oldukça olumlu birer sahne çizmişti. Bu görüşlerinde inşallah yanılmıyordu. Ama keskin zekâsı ve kadınsal içgüdüleri Ursula'yı uyarıyor, bunun pek doğru olmadığını söylüyordu. Ona hep herhangi bir felâkete karşı hazır olması gerektiğini iletiyorlardı. İç dünyasından bir ses, oldukça vahim bir olayın yolda olduğunu belirtiyordu. Ama bu neydi, ne şekilde ve ne zaman olacaktı? Korku ile tekrar irkildi ve arabanın köşesine iyice sindi. Bu his miydi ki onu hep kuşkulu ve huzursuz kılıyordu? Evet, korku ve hoşnutsuzluğunun kökü buna dayanıyordu. İçini tekrar bir sıkıntı kapladı ve damarlarındaki kan sanki buz gibi oldu.

Sigmund'un düşleri de pek o kadar parlak değildi. Berlin'de oldukça güvencede idiler. Evet, zengin Westheim ailesi ve bazı diğer Yahudi aileleri de Alman Hükümeti için ekonomik nedenlerle önem taşımakta idiler, tüm yaşantı ve işlevlerinde serbest bırakılmışlardı, fakat gene de çevrede bir Yahudi düşmanlığı havası esmekteydi. Westheim'lere ait herhangi bir emlak veya gayrimenkule dokunmamışlardı ve bankalarını da kapatmamışlardı. Ayrıca Aryan ırkından bir ortak edinmeye de zorlanmamıştı. Bazı Yahudi ailelerine bunu zorunlu kılmışlardı. Gene de son zamanlarda Sigmund'da bir huzursuzluk başlamıştı, zira Üçüncü Reich Yönetimi'nin altında yaşayan her Yahudiye yeni uygulamalar geleceğini açıkça hissediyordu.

Birkaç dakika önce karısının moralini yükseltmek için ona cesaret verici sözler sarf etmişti. Ama bir gerçek vardı ki, bu durum hep aklıdaydı. Hepsini tehlikeli bir dönem beklemekteydi. Belki de Berlin'den ayrılmak, daha doğrusu Almanya'dan ayrılmak akıllıca bir şey olurdu. Birçok Yahudi ailesi böyle yapmışlardı. Nasıl olsa varlıklı bir kişi idi. Yeni pasaport ve gereken vizeleri para karşılığı alabilirlerdi. Ama bunları yapacak, evrakları sağlayacak kişilerin yardımına ihtiyacı vardı. Üçüncü Reich Yönetimi'nde rüşvet ve maaş altından para vermek gibi kanundışı işlemler rahatlıkla yürütülüyordu, ama bu gereken evrakları elde edebilmek için kiminle temas etmesi gerekiyordu? Kendisine bu hususta yardım edecek bir sürü arkadaşı vardı. Ama acaba ederler miydi? Ayrıca onlara güvenebilir miydi? Bu tür işleri yapabilecek arkadaşlarının isimlerini birer birer aklından sırası ile geçirdi.

Şoförleri Karl arabayı park ve ufak ormancıklar arasından sürerek onları gidecekleri yere götürüyordu.

Ursula yola bakıyordu, her iki tarafı ağaçlarla donatılmış ve bir zafer takı olan bu yolu çok severdi. Bu cadde Berlin'in en gözde caddelerinden biriydi, ama Naziler buraya da el atmışlar ve bozmuşlardı. Caddenin her iki yanına sütunlar dizdiler ve bu sütunların tepesine de Nazi Kartalları'nı yerleştirdiler. Bu Kartallar projektör ile aydınlanıyordu. Geceleri sanki karanlıklar içinden kartallar uçuyormuş havasını yaratıyordu. Tipik Nazi Gösterişi diye tanımlandı, Ursula bu durumu. Onun görüşüne göre bu sütunlar ve Kartallar Üçüncü Reich'ın yarattığı vahşet ve dehşetin simgesi idi. Gözlerini başka tarafa çevirdi.

Pariserplatz Meydanı'ndan geçiyorlardı. Bu gözde semtte ailesinin bir evi vardı. Burada büyümüş, Sigmund ile evlenirken bu evden gelin çıkmış, annesi 1935 yılında bu evde ölmüş ve babası da geçen yıl gene bu evde gözlerini hayata kapamıştı. Hayatının bir parçası olan bu ev, bu semt ve Berlin kenti maalesef yok olmak üzere idiler.

Derin bir nefes aldı. Olumsuz düşlerinden kurtulmak istiyordu. Karl sağa döndü ve İngiliz Elçiliği'nin bulunduğu Wilhelm Caddesi'ne saptı. Neredeyse varmak üzere idiler. Ursula kendisine çe-

kidüzen verdi. Yapmacık bir gülüş vardı yüzünde. Son zamanlarda bunu yapmayı öğrenmişti.

Geldiklerinde Elçiliğin önünde bir sıra araba kuyruğu oluşmuştu. Bazı arabalar muhtelif bakanlık araçları idi, diğerleri ise protokol araçları. Araçlara takılan ufak bayraklardan bunları ayırt edebiliyordu. Örneğin, İspanya, İtalya ve Amerikan diplomat araçlarını hemen fark etti.

Ursula arabada oturmuş, Sigmund'un gelip kendi tarafındaki kapıyı açmasını bekliyordu. Wilhelm Caddesi'ne bir göz attı. Üç ev ötede Hitler'in kurmayları ile kaldığı, kararlar verdiği malikâne bulunuyordu. Acaba şu anda ne tür gizli ve gizemli işler peşindeydiler. Böyle bir şey düşünmesi, Ursula'nın tekrar korkup paniğe kapılmasına yeterli oluyordu.

Sigmund Ursula'nın bulunduğu tarafa gelmişti, gülerek kapısını açtı. Ursula'nın yüz ifadesi dikkatini çekti ise de hiç fark etmemiş gibi davranmayı yeğledi. Koluna girdi ve büyük salona doğru yürüdüler.

Kocaman bir bayrak asılıydı. Kırmızı, beyaz ve mavi renkli bu bayrak Ursula'nın moralini düzeltmeye yeterli oldu. Bu sadece bir milletin, yani Büyük Britanya'nın sembolü değil, fakat adaletin, demokrasinin ve de özgürlüğün sembolü idi.

İngiltere'nin Almanya Büyükelçisi Sir Nevile Henderson, büyük salonun ortasındaki merdivenlerde durmuş, gelen misafirlerini karşılıyordu. Her zamanki gibi neşeli ve sempatik bir kişilik sergiliyordu.

Sigmund ve Ursula da diğer misafirler gibi Elçi ile el sıkışmak için sıralarını beklediler. Nihayet Sir Henderson Ursula'nın elini sıktı ve gayet sıcak bir şekilde karşıladı. Sonra Sigmund'a döndü. Onunla da epeyce sohbet ettikten sonra, Ursula ve Sigmund yemek öncesi içkilerin servis edildiği salona girdiler.

Resepsiyon bütün hızıyla devam ediyordu. Muhteşem bir toplantı idi, ama genç de bugünlerde Berlin'deki bu tip eğlencelerde mevcut olan gerginlik hissediliyordu. Bilhassa uluslararası tarafsızlık kimliği sergileyen elçiliklerde bu daha da belirgin oluyordu.

Tavandan asılı kristal avizeler, her köşede yerleştirilmiş rengâ-

renk çiçekler ve ufak bir kuartetin çaldığı klasik müzik bu toplantıya daha da muhteşem bir hava veriyordu. Beyaz eldivenli ve uzun kuyruklu ceketler giyen garsonlar gümüş tepsilerde şampanya ve ufak kanepeler ikram ediyorlardı. Salonun en baş köşesinde ise Kral VI. George'un portresi sanki tüm ziyaretçilere selam verir gibi bakıyordu. Kral George, Amerikalı bir maceracı olan Bayan Simpson ile olan aşkı ve onunla evlenebilmek için tahtından vazgeçen Edward'ın kardeşi idi.

Nihayet Sigmund ve Ursula'nın bulunduğu köşeye de bir garson geldi ve şampanyalarını verdi. Sigmund şampanyaları alıp, karısı ile kadeh kaldırdıktan sonra,

– Irina gözüme çarpmadı, sen gördün mü? dedi.

– Hayır Sigi, ben de görmedim. Muhtemelen öteki salondadır. Çok kalabalık bir parti ve salonlar da dopdolu.

Çevre diplomatlarla dolu idi. Tanıdığı iki İngiliz politikacı Amerikalı William Shirer ile konuşuyorlardı. Bu geceki ziyaretçilerin arasında hükümetin ileri gelen memurları, bakanları, askeri erkân, yüksek rütbeli Nazi subayları, Alman aristokratları ve tanınmış Berlin'li aileler yer almakta idi.

Berlin'de yaşayan ve tanınan bazı Avrupalılar da burada bulunmaktaydı. Bu Avrupalılar bilhassa İngiliz ve Fransız Elçilik mensuplarının gözde arkadaşları idiler. Bunlar akıllı, çekici ve unvan sahibi kişilerdi. Bunlar Macar, Slav, Litvanyalı, Avusturyalı, Polonyalı, Romanyalı veya Irina gibi Beyaz Rus olabilirlerdi. Son yirmi sene zarfında Avrupa'da oluşan politik değişiklikler nedeniyle bu kişiler aileleri ile birlikte yurtlarını terk edip Avrupa'nın başka ülkelerinde ama çoğu da Almanya'da yaşamaya mecbur edilmişlerdi. Bahsettiğimiz politik değişikliklerin birincisi Rus İhtilali, ikincisi de Avusturya - Macaristan İmparatorluğu'nun çöküşü idi.

Ursula etrafa bir göz gezdirdi. Bu gece zarafet ve asalet mevcuttu. Herkes son derece şık ve ölçülü giyinmişti. Erkeklerde smokin veya askeri üniforma, kadınlarda ise son derece şık gece elbiseleri hâkimdi. Herkes modaya uygundu. Bazı Nazi subaylarının kollarına sıkı sıkı sarılan ve onlarla bu resepsiyona katılan kadınlar ise bu ortama pek uyum sağlayamıyorlardı. Abartılmış giyinme tarzları, makyajları ve de taktıkları takılar rahatsız edici idi.

Bu kalabalıkta tanıdık bir sima gördü. O da gülerek Sigmund ve Ursula'ya el salladı.

Ursula adeta sevinmişti.

– Sigi, bak Irina orda.

– Evet gördüm sevgilim, gel yanına gidelim.

Ona doğru ilerlediler. Irina da hemen koşup, geldi ve sarılıp öpüştüler. Her zamanki gibi Irina espriler yapıyor ve kahkahalar atıyordu. Siyah dantel bir balerin elbisesi giymişti ve çok da çekici idi. Zaten Irina her daim mutlu bir tablo çizirdi. Ursula da bunu bir türlü kavrayamazdı. Zira Irina hayatta çok zorluklarla karşılaşmış, sarsını ve trajediler peş peşe onu kovalamıştı. Öyle olduğu halde kişiliğinde çok az veya hemen hemen hiç yara açmamıştı.

Prenses Irina Troubetzkoy ve annesi Prenses Natalie 1917 yılında Romanov Ailesi katledilip, Bolşevikler de babası Prens Igor Troubetzkoy'u öldürünce Rusya'dan kaçmışlardı. Kaçtıkları zaman Irina altı, annesi de yirmi beş yaşında idi. Muhacir olarak ilk önce Litvanya, sırası ile Polonya ve Silesya'ya geçtiler ve en sonunda da Berlin'de yerleştiler. Berlin'e on sene önce gelmişlerdi. Ursula ile Sigmund daha yeni evli idiler. Yakın bir zamanda Irinanın annesi dul bir Prusyalı baron ile evlendi ve yirmi bir yıllık sürgün hayatları boyunca bu iki kadın ilk kez bir yuvaya sahip olabildiler.

Irina, Ursula ve Sigmund Irina'nın annesinin açılan şansından bahsediyorlardı. Irina gülmeye başladı.

Sigmund şaşkınlıkla Irina'ya baktı.

– Ne oluyor, seni bu derece güldürecek ne dedik ki?

– Hayır, benim gülmemin sebebi, annem Herr Baron'la evlendiğinden dolayı asalete kavuştu. Bu tabii Nazilerin görüşü. Zavalı annem hayatı boyunca hep asıldı. Bu kadar yıl hakkında en ufak bir söylenti çıkmadı. Her zaman namuslu ve dürüsttü. Ayrıca ölen Çar'ın kuzeni olması nedeniyle de zaten asil kan taşımaktaydı. Aman Naziler bunu anlayamıyor. Goebbels bizim gibi yabancı yurtlarında olan yabancılara yeni bir sıfat takmış. Ne demiş biliyor musunuz? "ULUSLARARASI ÇÖPLER" Çok onur kırıcı değil mi?

– Evet, Goebbels değil mi?

Ama Sigmund cümlesini tamamlamamıştı zira iki SS Subayı onlara doğru geliyorlardı. SS subaylarının iki güzel örneği idi bunlar. Mavi solgun gözler, solgun ve ifadesiz bir yüz. Ayaklarını vurdular ve tam önlerinde durdular. Gözleri Irina'da idi. Her ikisi de sanki zorla gülümsüyorlardı. Sadece biri konuştu ve sert bir şekilde:

- Guten Abend, Prinzessin - dedi.

Irina terbiyesini bozmadan - İyi akşamlar - diye İngilizce olarak cevap verdi. Ama her zaman gülen mavi gözleri adeta donmuştu.

Subaylar programlanmış robotlar gibi sert adımlarla uzaklaşırlar.

- İşte bunlar da NAZİ ÇÖPLERİ, Heydrich'in şartlandırılmış uşakları. Neredeyse yüzlerine tükürecektim.

Ursula şefkatle onun elini tuttu ve,

- Aman Irina, konuştuklarına dikkat et. Çevrede seni dinleyenler olabilir.

- Evet haklısın. Çevrede haber taşıyıcı dolu. Şu sıralarda insan kime güveneceğini bilmiyor.

Irina sesini daha da kısıtı. Westheim'ler onu duymakta güçlük çekiyorlardı.

- Aman bunları gibi bozuk ve kokuşan bir rejim olursa, işleri yürütebilmeleri için de çevreye haberciler koymaları gerekir, zira başka türlü de başarılı olamazlar.

Reneta von Tiegal resepsiyon salonunda durmuş etrafı süzüyordu. Bu üçlüyü görünce onlara doğru ilerledi... Bu gece kırmızı kadife uzun bir elbise giymişti. Kırmızı onun simsiyah saçlarını daha da belirgin yapmıştı. Cildi ise bembeyazdı. - Herkese merhaba. Uzaktan sizi gördüm - Nasılsınız bakalım?

Sigmund her üçü için de cevap verdi,

- Çok iyiyiz. Bu gece çok şık ve güzelsin.

- Teşekkürler Sigi.

Ursula Reneta'nın koluna girdi.

- Kocan Reinhard nerede?

- Diğer salonda. Bu gece herkes ne derece sıcak ve mutlu, değil mi?

İrina biraz alaylı bir şekilde,

– Ama Berlin’de zaten herkes mutlu. Biliyorsunuz ki Hitler, Eylülde Münih Paktı’nı imzaladı. Bu paktın içeriği ise savaşı gidermekti. İmzada İngiliz ve Fransız Başbakanları da hazır bulunmuşlardı. Böyle bir pakt herkesin yüreğine su serpti.

Renata yüzünü buruşturdu.

– Zaten Berlin’liler kafalarını kuma gömmüş olarak yaşıyorlar. Bu hırslı minyon adamın savaşı durduracağına nasıl da inanıyorlar! Sen buna inanıyor musun Sigi?

– Bakalım göreceğiz. İnşallah.

İrina etrafına baktı. Kimsenin onlarla ilgilenmediğine veya dinlemediklerine inanınca tekrar söz aldı.

– Hitler Chamberlain ve Daladier gibi kişilere blöf yaparak kandırabilir. Onlar gibi barış taraftarı olduğunu, savaş istemediğini söyleyebilir, ama bu hususta ne beni, ne annemi ne de Baron’u ikna edebilir. Helmut’un görüşlerine göre gelecek seneye kadar Batı’daki demokrasiyi yıpratacak.

– Üvey baban gerçekleri iyi görüyor.

Sigmund biraz düşünceli olarak.

– İnşallah Helmut yanılıyordur.

Renata tekrar söze atıldı. Oldukça heyecanlı idi.

– Zavallı Çekoslovakyalılar. Onları düşündükçe çok üzülüyorum. Geçen ay Hitler ve Grubu Çekoslovakya’ya girdiği an zaten tükenmişlerdi neticede hemen teslim oldular.

Ursula söze atıldı.

– Lütfen ne olur politikadan bahsetmeyelim. Burada, İngiliz Elçiliği’nin güvenli çatısı altında bile bu konu beni rahatsız ediyor.

Sigmund ses tonunu yükselterek.

– Son derece haklısın. Bu tür konuları nerede olursanız olun, bugünlerde gündeme getirmek olumsuz neticeler yaratabilir.

Wittingen’lerin geldiğini görünce sevindi. Hem konuyu kapatmak hem de İrina ile özel konuşmak için hemen onların yanına gittiler.

– İrina, gel bakalım Kurt ve Arabella nasılmış, soralım. Belki birer şampanya daha içeriz.

İrina ile birlikte ikisi şampanya almaya gittiler. Renata ile Ursula baş başa kalmışlardı. Ursula nihayet bu yakın arkadaşına içini dökme fırsatını buldu.

– Renata, çok güç günler geçiriyorum. Korku ve heyecan içindeyim. Elimden geldiği kadar kendimi kontrol etmek istiyorsam da, pek başarılı olamıyorum ve çoğu zaman bu heyecan beni yiyip bitiriyor.

Renata anlayışlı bir sesle,

– Merak etme, geçerli nedenler yüzünden hepimiz de aynı tür hisleri taşımaktayız. Canilerin elindeyiz. Gerçek şu ki, bir avuç gangster koca Alman Hükümeti’ni eline almış sürüklüyor.

– Yavaş konuş. Dikkat et, her yerde, belki de bu partide bile Gestapo mensupları bulunmaktadır.

İki kadın sustular. Bir köşeye çekildiler. Renata içini çekti ve üzgün bir şekilde,

– Bu akşam bu partiye niye geldik bilmem. Çok iyi biliyorduk ki burası onlarla, SS’lerle ve daha bilinmeyen bir sürü kişiyle dolu olacaktı.

Ursula sesini kısarak,

– Neden mi geldik? Söyleyeyim. Dostça bir ortamda ve bir dost ülkenin elçiliğinde hâlâ karşılıklı konuşabileceğimiz medeni arkadaşlarımızın var olduğunu bildiğimiz için.

– Merhaba bakalım, orada ne konuşuyorsunuz?

Onlara yanan Arabella von Wittingen’di. Uzun boylu ve gayet gösterişli bir hanımdı. Bu gece yeşil brokar bir giysi giymişti. Çok zarif bir görüntüsü vardı. Açık renk saçları ve yeşil gözleri vardı. Yüzü ise bir heykel gibi pürüzsüz ve manalı idi. Kendisi eskiden Lady Arabella Cunningham’dı ve Langley Earl’in de kız kardeşi.

Arabella o güzel gözlerini kısarak şöyle devam etti,

– Gözlerime inanamıyorum. İngiliz Elçiliği’ndeki personelin bir veya birkaç üyesi herhalde akıllarını kaçırmışlar. Davet listesi inanılmaz bir şey. Bir sürü soylu Berlin’li hanımın yer aldığı bu toplantıda maalesef sürtükler de yer alıyor. Bilhassa bazı Nazi Subaylarının kollarına yapışan bu türler, sanki Madam Kitty’nin evinden

çıkma. Daha doğrusu Madam Kitty'nin yatak odalarından fırlamış gibi havaları var. (Madam Kitty Berlin'in en iyi bilinen geneleviydi.)

Ursula gülerek,

– Her zamanki gibi gene dobra dobra konuşuyor, fikirlerini açıkça ortaya döküyorsun. Biz bu nedenle seni çok seviyoruz.

Bu üç kadın gerçekten de birbirlerini seven iyi dostlardı ve on sekiz senelik bir arkadaşlıkları vardı. 1920'de daha on altı yaşlarında iken, Roedean Koleji'nde sınıf arkadaşı idiler. Bu kolej İngiltere'de, Brighton'da bulunan en tanınmış kız koleji idi. İki yıl boyunca bu okulda okudular ve bu devre boyunca ayrılmaz trio (üçlü) olmuşlardı. Hepsi de akıllı, güvenilir, özgüvene sahip ve bâzen de isyankâr kişiliklere sahipti. Okul yıllarından sonra da bu arkadaşlık devam etti ve bazen Ursula ve Renata Arabella'nın Yorkshire'daki Langley Kalesi'ndeki malikânesine kalmaya giderlerdi. Arabella da karşılık olarak Berlin gelir ve bu iki arkadaşında dönüşümlü olarak kalırdı. 1923'de Ursula ve Sigmund'un düğününde, iki genç kız Ursula'nın nedimleri olmuşlardı. Düğün sonrası ise, Arabella ile Renata, Renata'nın nişanlısı Graf Reinhard von Tiegal'in yazlık evinde kalmaya gitmişlerdi. Prens Rudolf Kurt von Wittingen de oraya ziyarete gelmişti ve Arabella'yla ilk karşılaşması böyle olmuştu. Hemen âşık olmuşlar ve onu takip eden bir yıl içinde de evlenmişlerdi. İşte Arabella bu nedenle Berlin'de yerleşmiş ve devamlı olarak orada yaşıyordu. Üç kadın gene eski yıllara dönerek beraberliklerine devam ettiler. Ayrılmaz üçlü idiler.

Ursula ve Renata gülüp eğleniyorlardı. Arabella da onların sohbetine katıldı. Bir içki daha içmek istediler.

– İyi fikir - dedi Ursula. Sonra devam etti.

– Uzun müddettir çocuklarımız olmadan dinç kafayla eğlenemedik. Gidip bir yere oturalım da rahatlıkla konuşalım.

– İyi fikir - Hepsi dışarı çıktılar, pencerenin önünde bulunan koltuklara oturdular ve günlük hayat akışlarını anlatmaya başladılar. Bu anormal ve sıkıcı devrede pek düzenli bir hayat akımı olmazdı ya!

Bir müddet sonra eşleri ve Irina geri geldiler ve yemek masasına doğru ilerlediler. Hoşça bir vakit geçirdikleri belli idi. Elçilik'teki bu toplantı bahsi geçen bu dostlar arasında bir müddet unutulmadı.

8

Theodora Stein, erkek arkadaşı Willy Herzog, paltosunu giyirirken ona bakarak,

– İyi ki Henrietta'ya gitmemiz gerektiğini söyledin, zira yarın sabah erken kalkmam gerekiyor.

Willy ise şapkasını başına takarken,

– Ne zor, sadece birkaç saat uyku ile yetineceğiz. Yarın ben de erken işe başlamalıyım. Evet, çok hoş bir toplantı idi ve çok da eğlendik ama biraz fazlaca uzadı - dedi.

Theodora oturma odasına baktı. Müzik sesleri geliyor, kahkahalar yükseliyordu. Omuzunu silkerek,

– Ne yapalım. İnsan hayatta kaç kez yirmi birinci yaş gününü kutlayabilir ki Willy? Herhalde Henrietta bu özel yaş gününü hakkı ile değerlendirmek istiyor. Ayrıca hakkı da var. Ben de yirmi bir yaşında olunca çok özel bir parti yapacağım.

Willy onun yüzüne bakarak,

– Ben de davetli olacak mıyım o partiye?

– Eğer hâlâ buralarda olursan Willy Herzog. Her zaman denizci olup Amerika'ya gideceğini söylersin ya! Sanki beni tehdit eder gibi. Hâlâ Brooklyn'deki amcan Nathan'ın yanına gitmek, okuyup dışçı olmak isteğin devam ediyor mu?

– Dışçı değil, doktor. Theodora, Amerikan vizesi almak başlı başına bir sorun. Sana daha önce de söylemiştim. Amerikan Hükü-

meti vize vermekte sorun yaratıyor. Babamın bir arkadaşı var, onun da Frankfurt Konsolosluğu'nda bir dostu varmış, o yoldan uğraşacağız. Tabii para karşılığı. Bu nedenle babam dün Frankfurt'a gitti. Adamı bulup gereken para teklifinde bulunacak, ama karşılığında üç vize alacak, bana, kız kardeşim Clara'ya ve kendisine.

Willy biraz durdu ve gene devam etti.

– Esasında Amerika'ya gitmeyi pek çok istiyorum, ama...

Sonra Theodora'ya baktı ve,

– Senden ayrılması güç geliyor. Seni bırakmak istemiyorum.

Nihayet söylemişti. Hem kendisi rahatlamış, hem de Theodora'yı fazlası ile şaşırtmıştı. Haftalardan beri bütün bunları Theodora'ya nasıl söyleyeceğini hep düşünmüş, başaracağını sanmamıştı. Nihayet içindekileri açığa vurmuş, kendisi de rahatlamıştı.

Duyduğu laflar Theodora'yı pek şaşırtmıştı. Öyle şaşkın şaşkın Willy'ye bakıyordu.

Willy elindekileri bıraktı, Theodora'yı kendine çekti, ona sarıldı, ipeksi saçlarını öptü ve,

– Teddy, seni çok seviyorum - dedi.

– Willy, bu bir evlenme teklifi mi?

– Seninle evlenmek istiyor muyum? Evet, tabii istiyorum. Bu da bir evlenme teklifidir.

– Ama Willy, ne diyeceğimi bilemiyorum ki. Ben sadece on dokuz yaşındayım, sen de öyle. Evlenmek için daha çok erken.

– Beni sevmiyor musun?

Şimdi susma sırası Theodora'daydı.

Willy'yi sevip sevmediğini bilemiyordu. Duygularından emin değildi. Belki de seviyordu. Aslında çok yakışıklı, âkıllı, çalışkan, dürüst ve en önemlisi de terbiyeli bir gençti. Henriatta'nın annesi Bayan Mandelbaum, Willy'den hep övgü ile bahseder, onun asil bir genç olduğunu vurgulardı. Evet, Willy'ye diyecek yoktu. Her hafta muntazam duaya giderdi ve Theodora ile birlikte oldukları zaman zarfında onu kıracak ve küçük düşürecek herhangi bir davranışta bulunmamıştı. Ama ya evlilik? Theodora evliliği daha hiç düşlememişti. Ayrıcageçen gece onu öptüğü zaman çok da hoşuna git-

mişti. Dudakları yumuşak ve nefesi temiz kokuyordu. Zaten Willy kendisi her daim sabun kokardı. Ona istemediği bir davranışta bulunmaz, zorlamaz ve efendice davranırdı. Evet, Willy çok özel bir kişiydi. Ondan daha iyisini bir daha bulabileceğini sanmıyordu. Onu kaybetmek istemediğini anladı.

Oldukça alçak bir sesle,

– Kanımca seni seviyorum Willy.

Sonra sesini yükseltti ve kelimelerin üstüne basa basa.

– Evet, Willy, seni seviyorum - dedi.

– Teddy, ne derece mutlu oldum bilemezsin. Peki benimle evlenecek misin?

– Evet Willy Herzog, evleneceğim.

Elleri ile onun ufacık yüzünü tuttu ve kendisinininkine doğru kaldırdı. Önce gözlerini, sonra burnunu en sonra da dudaklarını öptü. O durumda kenetlenip kaldılar. Biraz sonra ise nefes alma zorunluğu hissettiler ve ancak o zaman birbirinden ayrıldılar.

Willy onun başını kendi omuzuna doğru çekti ve saçlarını okşadı. İkisi de suskundular. Karşılıklı söz vermişlerdi ve bu anın kutsallığını korumak istiyorlardı. Onlar için bu an değerli ve mânâlı idi, asla kaybetmek niyetinde değillerdi.

Nihayet Theodora hafifçe Willy'yi itti ve,

– Saate baksana, Willy, nerede ise gece yarısı. Hemen gitmeliyiz. Hemen yatıp biraz uyumalıyım ki sabah erken kalkabileyim. Biliyorsun ufak Maxim erken uyanır ve beni de uyandırır.

– Evet, haklısın, artık gitmemiz gerekiyor.

– Bekle Willy, şapkamı takayım. Bu gece çok soğuk, hele senin motosikletin arkasında oturmak bu soğuğu daha da hissettiriyor.

Theodora paltosunu giydi, şapkasını ve eldivenlerini taktı, holdeki boy aynasında kendisine bakıp bir çekidüzen verdi ve Willy'e seslenerek,

– Hazırım Willy - dedi.

Mandelbaum'ların apartmanından çıkıp kapıyı kapadıktan sonra Willy bir kez daha Theodora'yı öptü ve gene aynı konuya değindi.

– Theodora, anlaştık değil mi? Chuppa'nın altında buluşaca-

ğız ve sen benim karım olacaksın, tamam mı?

Willy'nin açık yeşil gözleri mutluluk saçıyordu.

– Evet Willy, senin her iki soruna da evet diyorum. Londra'da yaşayan halam Ketti'ye hemen yazıp durumu bildirmeliyim. Hayat-taki tek akrabam odur ve benim nişanlanıp evleneceğimi bilmesi onun da hakkıdır.

– İyi, ben de babam Frankfurt'tan döner dönmez durumu ona bildireceğim. Sen yanımda olmadan Amerika'ya gidemeyeceğimi de açıklayacağım. Senin için de vize almak için müracaat ederiz. İkimizin birden. Brooklyn'deki amcam Nathan'ın yanına gidene ka-dar ben de Berlin'de kalırım.

Teddy güldü. İki sevgili el ele tutuşarak merdivenlerden indi-ler ve apartmanın sokak kapısını açtılar. Willy kapıyı açar açmaz bir yerlerde kırılan cam seslerini duydular.

Teddy Willy'e daha da sıkı sarılarak,

– Duyuyor musun, bir yerlerde cam kırılıyor? - dedi.

– Evet doğru. İnşallah Bay Mandelbaum'un mücevher dükkâ-nına hırsız girmemiştir. Sen burada bekle, ben gidip bir bakayım.

– Hayır Willy, gitme. Tehlikeli olabilir.

Ama Willy aldırış bile etmeden dar sokağa saptı. O anda saldırı birlikleri üyesi olan biriyle çarpıştı. Bu asker durmuş binayı sey-rediyordu. Aniden Willy'nin yakasına yapıştı ve,

– Hey, salak dikkat etsene. Nereye gidiyorsun?

– Özür dilerim. Lütfen bırakın da gideyim.

O ara kapıdan ışık süzüldü ve Willy bu saldırı birliği üyesinin yüzünü daha da iyi seçebildi.

– Niçin seni bırakacak mışım? Sen de bir Yahudi olabilirsin. Bu bir Yahudi'nin vi değil mi? Sen de Yahudi misin, söyle?

Korkmuş vaziyette bir köşede duran Theodora, konuşulanları duyunca, daha fazla dayanamadı ve hemen fırladı, yanlarına gitti. Daha Willy'nin konuşmasına fırsat vermeden kafasızca ve yeri olmi-yan sözler sarfetti. Saldırganı iterek,

– Bırak onu, derhal bırak. Biz bir şey yapmadık ki.

– Eğer Yahudi iseniz yapmış sayılırsınız. Hadi söyleyin, kokuş-muş ve pis Yahudi misiniz?

Sonra sadist bir haz alarak Willy'nin omuzunu acıtırcasına sık-tı. Theodora korkudan nefes bile alamıyordu.

Willy son derece ıstırap çekiyordu ama ağzını bile açmıyordu.

– Hadi kabul edin. Bu bir Yahudinin yaşadığı ev, ve siz ikiniz de Yahudisiniz.

Theodora ileri bir adım attı, adamın yüzüne dik dik bakarak,

– Biz Yahudi değiliz. Yahudi olduğumuzu da nereden çıkardınız. Benim adım Theodora Marie-Theresa Schmidt ve onun adı da Wilhelm Braun. Her ikimiz de Katolik Almanız. Ayrıca inançlı birer Naziyiz.

Sonra elini dik olarak öne uzattı ve Nazi selamını verdi aynı anda da.

– Heil Hitler! Büyük Başkanımız ve Üçüncü Reich Çok Yaşasın dedi.

Saldırgan şaşkınlık içinde Theodora'ya bakıyordu. Keza Willy de öyle. Theodora sokağa fırladığı zaman, Willy kendisinden ziyade onun için endişe etmişti. Ama şu anda bu gösterisi ile Theodora başarıya ulaşmıştı ve aslında hiçbir Yahudi, bir Alman saldırgan ile bu şekilde konuşmaya cesaret edemezdi. Sesi, kızgınlığı, küstahça konuşması, Theodora'nın gerçekdışı bir oyun oynadığını hiç kimse anlayamazdı. Willy bile şaşırmıştı sahnelenen oyuna.

Theodora'nın hırsı dinmemişti. Hâlâ adama hücum etmeye devam ediyordu.

– Elinde bir el lambası var. Onu bize tut, Willy'ye tut ve iyice bak..Hadi ne duruyorsun yap. Göreceksin ki o bir Yahudi değildir.

Saldırgan da şaşırmıştı. Theodora adamın elinden lambayı kaptı ve Willy'nin yüzüne tuttu. Willy'nin nerede ise nefesi kesilecekti. Hem kendisi için, hem de onun için korkuyordu.

– Şapkanı çıkar Willy!

Diye emretti. Korkarak şapkasını çıkardı. Aynı anda içinden dualar ediyordu.

Theodora saldırgana bağırarak,

– Bak, iyi bak. Sapsarı saçları, açık yeşil gözleri ve de çilleri var. Hiç böyle Yahudi yüzü gördün mü? Tam bir Aryan ırkındandır.

Sonra ışığı kendi yüzüne tutarak,

– Şimdi de dikkatlice bana bak. Kuzey ırkının katıksız bir temsilcisiyim. Uzun sarı saçlarım, yeşil gözlerim ve çok açık renk tenim var. Sami ırkına benziyor muyum? Tabii ki değil, çünkü değilim de ondan.

Saldırgan kendine gelir gibi oldu,

– Dış görünüm kandırıcı olabilir.

– Willy’yi hâ â tutmakta idi ama deminki gibi acıtarak değil.

Acaba bu iki gencin dedikleri doğru muydu? Ya gerçekten Yahudi değillerse.

Theodora ora yaklaştı ve soğuk bir sesle,

– Doğru, dış görünüşe pek inanılmaz. Kandırıcı olabilir. Belki sen de görüldüğün gibi değilsin. Demin HEIL HITLER dediğimde sen niçin yanıtlamadın. Halbuki aynı sözcükleri tekrarlayan gere-kirdi, değil mi? Umarım partinin sadık bir üyesisin!

Sonra daha c a küstahlaşarak ve hakaret edercesine,

– Benim Babam SS Gruppenführer Schmidt’tir. Reichsführer, İimmler’in iyi dostudur. Çok iyi arkadaşlırlar.

Sonra Theodora daha da ileri giderek ve ışığı da onun yüzüne tutarak,

– Adın ne bakalım senin asker,

Saldırgan fer a halde bozulmuştu,

– Şu ışığı çek yüzümden.

Diye bağırdı. Sonra da ileri atılarak elinden lambayı kaptı. Theodora ise hiç istifni bozmadan,

Beni duymadın mı, ismini sordum?. Babam Himmler’in yakın arkadaşı ve SS Teşkilatı’nın ileri safhasında. Bize bu şekilde davran-dığını duyarsa hiç de hoşnut olmayacak. İsmi sordum senin as-ker, hadi söylesene?

Asker Theodora’nın dediği her şeye inanmıştı. Bilhassa Himmler ve SS masalı onu korkutmuştu. Aniden Willy’nin omuzunu bıraktı.

Theodora Willy’nin koluna girdi, çekti ve.

– Hadi gel, buradan gidelim - dedi.

Asker de onıara onay vererek,

– Evet hadi hemen buradan uzaklaşın. Pek çok olay meydana

gelecek ve sokakta bulunmak hiç de güvenceli değil. Bu gece Yahudi avındayız.

Gülerek oradan ayrıldılar.

Willy çok şaşkıındı.

– Bak Bak Mandelbaum’un dükkânına ne yaptılar.

– Hadi Willy buradan uzaklaşalım.

Theodora Willy’nin elini ellerine aldı ve ters istikamete doğru koşmaya başladılar. Ortalık pek karışıkı. Willy’nin motosikletinin park edildiğı yöne doğru koşuyorlardı. Daha ona bir şey olmamıştı, ama her an olabilirdi. Motosiklete bindiler Teddy sıkıca Willy’nin beline sarıldı ve delice yola koyuldular.

Bu büyük caddeyi kamyonlar ve minibüsler doldurmuştu. Bir kargaşalık vardı. Saldırgan askerler silahları ile köşelerden dışarı dökölüyorlardı. Hepsi sanki birer ruh hastasıydı. Yahudilere ait, ev dükkân, ‘cafe’ gibi yerlere saldırıyorlar, camları kırıyor, ellerine geçirdiklerini de yırtıp sokağın ortasına atıyorlardı. Kırık cam, bina yıkım sesleri ve askerlerden gelen haykırışlar çok sinir yıpratıcı oluyordu.

Theodora Willy’ye daha da sıkıca sarılarak,

– Hadi Willy, daha hızlı, daha hızlı, buradan bir an önce uzaklaşalım - diye yalvarıyordu.

Willy çok hızlı sürüyordu motoru. Nihayet Westheim’lerin bulunduğu semte vardılar. Theodora Westheim’lerin evinde küçük Maxim’in bakıcısı olarak çalışıyordu.

Daha o semte varmadan köşede Merkezi Sinagog bulunuyordu. Muazzam bir mabetti bu. Binaya yaklaşırken korkuya kapıldılar, zira askerler Sinagogun camlarını kırıyor ve meşalelerle binayı ateşe veriyorlardı.

Willy motosikleti son hız sürüyordu. Bunun tehlikeli olduğunu biliyordu ama bu vahşet dolu sahnelerden bir an önce uzaklaşmak istiyordu. Sonra sokakta çamurların arasında yırtılmış dua kitapları, şal parçaları ve Torah’dan parçalar gördüler. Bu azmış ve gözü dönmüş caniler, sinagogdaki eserleri yırtıp kırarken bir taraftan da Yahudiler için ağza alınmayacak sözler sarf ediyorlardı.

– İnanamıyorum. Sinagogu yakıyorlar.

Willy durup onu yatıştırmak istediye de buna cesaret edemedi, bu kudurmuş toplumun içinde böyle bir şey yapamazdı. Hiç olmazsa Berlin'in daha sakin, daha güvenli bir semtine gidene kadar ses çıkarmayacaktı. Bütün hızıyla motosikleti sürüyordu. Nihayet Stüler Caddesi'ne geldiler. Bu caddede hiç hareket yoktu, hatta terk edilmiş gibiydi. Sanki bir başka gezegendeydiler. Bir ağacın altına motosikletini park etti ve aşağıya atladı.

Theodora hâlâ ağlamakta idi. Yüzünü elleri ile kapamış, hıçkırıklarla sarsılıyordu. Aynı zamanda da,

– Yüce Tanrım beni bağışla. Soyumu, dinimi, kendimi inkâr ettim. İşte bütün bunlar için affına sığınıyorum.

Willy onu kollarına aldı ve yatıştırmaya çabaladı. Sonra şunları ilave etti.

– Tanrı seni tabii ki bağışladı. Bunu biliyorum. Senin zekân ve başarılı konuşmanla bizi kurtardın. Omuzlarında gururla taşıyacağın bir başa ve de kuvvetli bir sinir sistemine sahipsin Teddy.

– Yahudi olduğumuzu inkâr etmemeliydim. Willy, bence doğru bir şey yapmadım.

– Hayır, bunu yapmakla bizi kurtardın. Zaten önemli olan da buydu.

Ağlayarak Willy'nin gözlerinin içine baktı.

– Niçin Willy, ama niçin bu insanlar bize böyle davranıyorlar? Sinagogu yakmakla ne elde ettiler?

– Naziler içlerinde biriktirdikleri önyargıyı nefrete dönüştürdüler. Bu gece bunu vahşet ve yağına ile uygulamaya geçtiler. Evlerimizi, işyerlerimizi, ibadet yerlerimizi yakıp yıktılar. Bize ait yani Yahudilere ait ne varsa kırıyor, yağmalıyor ve yok ediyorlar. İçlerindeki birikmiş kin ve bilhassa nefret işte bunları yaptırıyor.

– Ama Willy biz şimdi ne yapacağız?

Willy tekrar ona sıkı sıkı sarıldı. Gözlerinden dökülen yaşları görmek istemiyordu.

Bir müddet sonra Theodora'nın hıçkırıkları durmuş, kendi de normale dönmüştü.

– Willy, ben bir şeye inanmaya başladım. Almanlar biz Yahudilerin tümünü öldürmek istiyorlar.

Willy cevap vermedi, ama onun haklı olduğunu biliyordu ve işte bundan da korkuyordu.

9

Westheim'lerin malikânesinden içeri girdiği an Theodora kendini güvencede hissetti.

Kapıyı sürgüleyip kilitledikten sonra, kapıya dayanıp, kendini toparlamaya çalıştı. Artık ağlamıyordu. Gözyaşları tamamen kuru muştı, fakat nedense kendisini huzursuz kılan bir duygu vardı içinde. Sokaklarda şahit olduğu vahşet, ibadet yerinin talan edilmesi ve yanması benliğinde silinmesi imkânsız izler bırakmıştı.

Birkaç kez nefes alıp, kendisi yatıştırdıktan sonra, beyaz ve siyah donatılmış mermer girişten yürüyüp geçti. Topuklarındaki metal sakın ve sessiz evde aksisedalara sebep oluyordu. Besbelli ki, dışarıda olup bitenlerden habersiz, evdeki herkes derin uykudaydı. Zengin Alman ailelerinin yaşadığı bu sosyetik çevreden yağmacılar uzak kalmıştı. Hedefleri daha ziyade Kurfürstendamm Caddesi idi.

Goblen masanın üzerindeki antika porselen gece lambası yanar vaziyette bırakılmıştı. Hiç şüphe yok ki Bayan Westheim İngiliz Elçiliği'ndeki toplantıdan döndükten sonra bunu yakmıştı, zira Teddy'nin eve geç geleceğini biliyordu ve aydınlıkta merdivenlerden kolayca çıkabilmesini sağlamak için bu işlemi yapmıştı.

Yukarı kata çıkınca, ışıkları yaktı ve odasına doğru yol aldı. Maxim'in odasının önünden geçerken, durdu, kapıyı araladı ve içeri girdi.

Masa lambasının ışığında Maxim'in çok sakin bir şekilde uyuduğu belliydi. Çocuğu görmek ona mutluluk verirdi. Sonra kapısını yavaşça kapadı. Doğru kendi odasına gideceğine Maxim'in anne ve babasının odasına doğru ilerledi. Yavaşça kapılarına vurdu.

Birkaç dakika bekledi. Bir kez daha vuracaktı ki, siyah ipek pijamaları içinde Sigmund kapıyı açtı.

Şaşırmıştı. Hizmetkârlardan birini beklerken karşısında Theodora'yı görünce irkildi.

– Ne oldu Theodora, bembeyaz olmuşsun. Yanlış giden bir şey mi var?

Theodora başparmağıyla "Sus" işareti yaptı. Maxim'i uyandırmaktan kaçınıyordu. Sigmund odasının kapısını açtı ve Theodora'nın içeri girmesine müsaade etti. Ursula ise yataktan kalkıp sabahlığını üzerine geçirdi. Bir bozukluk olduğunu hissediyordu. Teddy'nin ağlamaktan şişmiş gözleri ve külrengi yüzünü görünce daha da endişelendi.

– Ne oldu Teddy, sen ağlamışsın? Seni bu derece üzen veya korkutan olay nedir?

Bu son derece zarif ve zevkle dekore edilmiş odanın ortasında şaşkın bir vaziyette duruyordu. Dışarıda olup bitenleri, vahşeti, kusulan nefret ve kini bu nazik ve asil çifte nasıl iletecekti. Birkaç saniye nereden başlayacağını bile bilmiyordu. Ağzı kuruyor ve devamlı Ursula'ya bakıyordu. Ursula da kızı inceliyordu. Korkmuş olduğu çok belli idi. Bu kıza kendi sahip çıkmış ve evine getirmişti. Üç yıl önce dul bayan Rosa Stein ölünce Teddy'yi yanına almıştı. Bayan Rosa Stein 1933'de ölen Dr. Johann Stein'in eşi idi. Dr. Stein de öldüğü tarihe kadar Westheim Ailesinin doktoru idi. Teddy Westheim'lerin evine yerleştiğinde sadece on altı yaşında idi. Ursula Bayan Rosa Stein'e ölüm döşeginde söz vermişti. Bu söze göre Teddy evlenene kadar Westheim Ailesi ona sahip çıkacaklardı.

Teddy Maxim'in bakıcısı olarak Westheim'lerin evinde çalışmakta idi. Fakat gene de aile ferdi imiş gibi muamele görüyor, ona fazlası ile sevgi ve ilgi gösteriyorlardı.

Ursula gene ısrarla,

– Hadi Teddy, çekinmeden bize söyle bakalım, bu gece sana ne oldu?

Theodora'nın sanki düzgün konuşmaktan acizmiş gibi, sözcükler ağzından dökülüyordu.

– Dışarıda, sokakta neler oluyor bir görseniz. Naziler çıldırmışlar. Yahudilere ait binaları yağmıyorlar, 'cafe'ler kırılıyor, vitrinleri aşağı indiriyorlar. Yahudilerin yaşadığı apartmanlara saldırıp içeri girmeye çalışıyorlar ve en kötüsü Sinagogu yaktılar. Tamamen yok ettiler. Bunu gözlerimle gördüm.

– Allahım sen bize yardım et.

Ursula bunları söylerken ağlamaklı idi. Bir iskemle bulup oturdu. Uzun zamandan beri kalbini sıkıştıran bu his, nihayet açıkça meydana çıkmıştı.

Gözleri Sigmund'u aradı. O da karısına baktı. Her ikisi de şaşkın ve oldukça da korkmuşlardı. Ursula Teddy'e döndü ve,

– Şükür Tanrıya ki şana bir şey olmadı. İyisin değil mi?

– Evet iyiyim.

– Gece bu saatte yalnız sokaklarda ne yapıyordun. Bunu soran Sigmund'du.

– Yalnız değildim. Willy ile birlikteydik Bay Westheim.

– Willy, o da kim?

Ursula hemen araya girdi ve,

– Profesör Herzog'un oğlu. Üniversiteye gidiyor. Bir yıldan beri Teddy ile arkadaşlık ediyorlar ve Teddy'nin izin günlerinde beraber dışarı çıkıyorlar.

– Evet, şimdi hatırladım. Peki eve nasıl geldiniz? Bu gösteriden nasıl sıyrıldınız?

– Willy'nin motosikleti ile. Deliler gibi motoru sürdü. Ama böyle yapmaya mecburdu. Durum korkunç ve tehlikeli idi. Bilhassa Ku'damm ve Fasanen Caddesi'nde.

– Teddy, sana kaç kere gece geç vakit sokaklarda kalmamanı tembih ettim. Çok zor günler yaşıyoruz.

– Biliyorum ve sizden özür diliyorum. Beni merak ettiğinizi biliyorum ama Henriatta'nın yaş günü vardı. Vaktinde bitmedi. Nihayet biz izin istedik ve gece yarısı onların evinden ayrıldık. Şiddet gösterileri daha yeni başlamıştı.

Ursula daha da korkmuştu. Zira kendileri de biraz önce eve gelmişlerdi. Bu şiddet gösterileri kendilerine de bulaşabilirdi,

– Hiç kimse sizi durdurdu mu? Size ateş eden oldu mu?

– Hayır, motosikletle ilerlerken bir şey olmadı. Ama Henrietta'nın apartmanından çıkarken bir olay oldu. Apartmanın önünde bir saldırgan vardı. Willy görmeden ona çarptı, o da Willy'i omuzundan yakalayıp canını fena yaktı. Sonra da sualler sormaya başladı.

– Askeri bir saldırgan ha?

Ursula hep bundan korkmuştu. Sivil tehditçiler bir yandan, askeri saldırganlar diğer yandan. Hem askeri saldırganların hedefi daha da tehlikeli olabiliyordu.

Theodora tüm olanları, hiçbir şey saklamadan, tüm ayrıntıları ile anlattı. Bunları dinlerken Ursula'nın heyecanı en üst noktadaydı.

– Ama Teddy, çok hatalı davranmışsın. Hem kendini hem de Willy'yi büyük bir tehlikeye atmışsın. Saldırgan her ikinizi de dövebilir, hatta öldürebilirdi. Hatta daha da ileri gidip, sizi sorgulamak üzere Gestapo Merkezi'ne götürübilirdi. Prinz-Albrecht Caddesi'ndeki Gestapo Karargâhı'na zorla götürülen kişilerin çoğu sağ olarak dışarı çıkmamışlardır. Dışarı çıkanlar ise, içerde o derece ağır işkence ve infaz şartlarına maruz kalmışlardır ki, zavallıların beyinleri zedelenmiştir, adeta konuşamaz halde dolaşmaktadırlar.

Teddy şaşkıındı. Ursula Westheim'in her dediğinin gerçek olduğunu biliyordu. Devamlı olarak dudaklarını ısırıyordu.

– Hiç düşünmeden içimden geldiği gibi davrandım. Hareketlerim ve üstün gösterimin onu ikna edeceğini, ona Yahudi olmadığını inandıracağımı biliyordum. Haklıydım da. O domuz tüm dediklerime inandı, Yahudi olmadığımı, babamın SS Grubu'nda olduğuna ve Himmler'in çok yakın dostu olduğuna.

Sigmund Ursula'nın elini tuttu ve,

– Teddy bir bakıma akıllıca davranmış. Ona Yahudi olmadığını inandırmasından başka seçeneği yoktu ki! Ben de anlıyorum, ama Teddy şansını ikinci kez zorlama, zira ikinci kez böylesine başarılı olmayabilirsin.

– Evet, doğru. Ben saldırganın yüzüne bağırırken Willy korkudan ağzını açamaz durumda idi. Sonradan bana söylediğine bakılırsa, korkusu her ikimiz için neler olabileceğinden dolayı imiş.

– Peki şimdi Willy nerede? Aşağıda mı?

– Hayır, evine gitti. Babası şehir dışında, kız kardeşi Clara ise evde yalnızdı. Onun için çok endişe ediyordu.

– Theodora, sokakların ne derece tehlikeli olduğunu bildiğin halde gitmesine nasıl müsaade ettin. Bu gece burda kalması için direnmeliydin.

Ursula lafa girdi,

– Eminim Willy iyidir Sigi. Hem evi çok uzakta değil ki, hemen arka sokağımızda.

Evet Bay Westheim. Eminim ki şu anda Willy sağlıklı olarak evindedir. Motosikletle buradan eve gitmesi birkaç dakika alır. Hem beni bıraktığı zaman çevre tamamen sakindi.

Sigmund pencereye gitti, ipek perdeyi araladı ve dışarı baktı. Gerçekten de dışarı sessiz ve sakindi. Öyle ki Willy hakkındaki endişelerinin yersiz olduğunu anladı. Ursula'nın masasındaki telefona uzanarak,

– Genç de hepimizin tam olarak emin olması için, lütfen Willy'yi ara.

– Peki Bay Westheim.

Teddy telefonu aldı ve numarayı çevirdi. Bir iki saniye sonra Willy hatta idi ve,

– Evet? - diye cevap veriyordu.

– Ben Teddy. Bay Westheim senin nasıl olduğunu, eve sağ salim vardığını anlamak için sana telefon etmemi istedi.

Willy yolda hiçbir kimse veya hiçbir olay olmaksızın sükûnet içinde eve vardığını açıkladı.

Teddy Sigmund'a dönerek,

– Her şey yolunda Bay Westheim. Eve varmış ve sokaklar da sakinmiş - dedi.

Sıra Ursula'da idi.

– Askeri saldırganlar ha? Demek ki artık hükümet bu antisemitik saldırganlığa göz yumuyor, hatıa daha da ileri giderek kendileri bu olaylara çanak tutuyorlar.

– Durum onu gösteriyor. Ben eve gelirken bir sürü askeri birlik vardı etrafta. Çevreyi kırıp döken çapulculara önderlik ediyorlardı.

Theodora'ya bir fenalık geldi. Yoksa bayılacak mıydı?

Ursula hemen koştu, onu tuttu, paltosunu ve atkısını aldı. Ona bir anne gibi, Maxim'e nasıl davranıyorsa, Theodora'ya da aynı şefkati gösteriyordu. Ellerini aldı ve ovdu. Elleri buz gibi olmuştu. Aldı 'onu şöminenin önüne götürdü. Isıtmak istiyordu. Sigmund'a dönerek,

– Bir bardak konyak getirir misin? Bu kız çok üşümüş.

– Derhal.

Yan odaya gidip içki dolabından en pahalı konyak şişesini aldı. Ursula da kızın ellerini ovuyor, onu hem ısıtmaya hem de rahatlatmaya gayret gösteriyordu.

Theodora Ursula'ya baktı ve gene aynı konuyu gündeme getirdi.

– Sinagogu hedef aldıkları zaman vahşi birer hayvan olmuşlardı. Sonra da ateşe verdiler. Hâlâ inanamıyorum böyle korkunç bir şey nasıl olabilir?

Dini mekânı ateşe verme olayı Teddy'yi o derece etkilemişti ki, olaylar bir şerit gibi gözünün önünden geçiyor ve Teddy de göz yaşlarını tutamıyordu. Ursula elleri ile onun yaşlarını sildi.

Sigmund konyak şişesi ve üç tane bardakla odaya geldi.

– Hadi içelim, kanımca herkesin bu içkiye ihtiyacı var.

Teddy bir yudum içti. Bir büyük yudum daha aldı. İçini ısıtmış, biraz da olsa sıkıntılarını unutturmuştu. Sonra Ursula ve Sigmund'a dönerek,

– Size nasıl teşekkür edeceğim. Bana karşı o derece yakın ve şefkat dolusunuz ki.

Sigmund çok az içti.

– Şimdi benim birkaç yere telefon etmem gerekiyor. İlk önce Hedy'yi arayacağım. Bakalım annem ve o iyi durumlarda mı? Eminim ki bulundukları yerde, Grunewald'da herhangi bir olay yoktur. Sigrid ise Thomas ile birlikte iş için Hamburg'a gitti. Orada da bir sorun yoktur. Sonra bankanın gece nöbetçisini arayacağım.

Banka, Gendarmenmarkt Caddesi'nde. Bakalım durum orada nasıl?

– Evet, Sigi, hemen bu işi yap.

Sigmund başını salladı ve çalışma odasına gitti.

Teddy mendilini aldı, burnunu sildi, gözyaşlarını kuruttu.

– Özür dilerim Bayan Westheim, sizi rahatsız ettim ve uykunuzdan kaldırdım. Fakat elimde değil. Böyle korkunç bir olay hiç yaşamamıştım. Ama hayatımda unutamayacağım bir olay olacak. Dokuz kasım gecesi. Henrietta'nın yirmi birinci yaş günü ve Merkez Sinagogun Naziler tarafından ateşe verilmesi. Evet yaşadığım sürece bu korkunç olayı unutamayacağım.

– Yalnız sen değil, hiçbirimiz de unutmayacağız.

Pencereye gitti, perdeleri araladı ve gökyüzüne baktı. Zifiri karanlıktı. Birkaç parlayan yıldız vardı ve bir yerden ile kırmızılık vuruyordu göğe. YANGIN vardı. Ursula telaşa kapıldı. Şehrin bir yerlerinde gene bir şeyler yakıyorlardı. Belki başka bir sinagog, belki birinin evi veya dükkânı veya hepsini birden ateşe vermişlerdi. Tanrım, bunun sonu nereye varacaktı? Ursula sanki soğuk bir duş almıştı.

Sigmund biraz sonra odaya döndü. Haberler kötü değildi.

– Hedy ve annesinin semtinde her şey normalmiş. Keza gece bekçisi de aynısını tekrarladı. Bence korkacak bir şey yok. Sadece Fasanen ve Ku'damm Caddesi'nde olaylar patlamış, bunlar da bir avuç serserinin gösterilerinden başka bir şey değildir. Zira bu yağmacılar bazen ileri gidip kontrolden çıkabiliyorlar.

Ursula gayet sakin bir sesle,

– Emin değilim. Askeri birlikler de bu işin içine girince, tahminimizden daha vahim olaylar var demektir. Daha önce şahit olduğumuz durumlardan bu geceki çok daha ciddi.

– Olabilir.

Sigmund da eşi ile aynı görüşü paylaşıyordu ama onu veya Theodora'yı daha fazla korkutmamak için hissettiklerini pek açıkça ifade etmiyordu.

Ursula birdenbire isyankâr bir sesle,

– Bu daha başlangıcı - dedi.

Teddy de şaşırmıştı,

– Neyin başlangıcı Bayan Westheim?

– Almanya'daki Yahudilere son verme işleminin başlangıcı.

Nihayet Teddy uyumak için odasına gitti. Ursula ve Sigınund kanepeye oturup bu gece meydana gelen dramatik olayları bir daha analiz ettiler. Acaba gelecek onlara daha neler gösterecekti?

Ursula kocasının ellerini kendi elleri arasına alarak,

– Sigi, beni yatıştırmak veya korkutmamak için susma. Gerçek düşüncelerini ve olabilecekleri bana açıkça söyle. Kocamın benden bazı şeyler sakladığını hissediyorum. Bilirsin ki seni ben ta çocukluğundan beri iyi tanırım.

– Evet doğru, ben sadece senin moralini bozmamak için konuşmuyordum.

– Sigi, bilirim ki sen her zaman benim iyiliğimi düşünürsün.

Sonra kocasının ellerini daha da sıkarak,

– Sigi, dinle beni. Çok acele olarak, burayı terk etmeliyiz, yani bu malikâneyi, Wannsee'deki evi, bankayı, sanat koleksiyonunu, tüm bize ait malları ve Berlin şehrini terk etmeliyiz, anlıyor musun? Derhal Almanya'dan çıkıp gitmeliyiz.

– Evet, biliyorum. Ben de uzun zamandan beri bunu düşünüyorum ama kabul etmek istemiyordum. Tüm aile buradan uzaklaşmalı ve Theodora da. Onu geride bırakmak haksızlık olur. Hepimize birer çıkış vizesi ve de bir başka ülkeye kabul vizesi tedarik etmem gerekecek.

– Bunu nasıl yapacaksın?

– Açık söyleyeyim, bilemiyorum. Ama kısa zamanda başaracağım. Lehimde olan bir şey var.

– Nedir o Sigi?

– Para.

10

Uşak kapıyı çaldı ve çalışma masasında evrakları gözden geçiren Ursula'yı işinden alıkoydu. Misafiri gelmişti.

Ursula şaşırmıştı.

– Kontes von Tiegal mı geldi? Hemen içeri al ve kütüphaneye götür. Ben de hemen ineceğim. Ona ve bana hemen birer bardak kahve hazırla. Teşekkürler Walter.

– Rica ederim Bayan.

Ursula gözden geçirdiği evrakları kaldırdı, yazı masasının üst gözüne koydu, gözü kilitledi ve anahtarını da cebine attı. Koyu gri elbisesinin eteklerini elleri ile düzeltti. Tuvalet masasındaki aynaya gitti. Yüzünü inceledi. Yüzü bembeyazdı. Dudakları morarmış, gözünün altında siyah çizgiler belirmişti. Dün geceki olaylardan sonra böyle gözükmesi çok normaldi. Gözüne uyku girmemişti. Günün ilk ışıkları belirene kadar oturmuşlar ve geleceklerini tartışmışlardı. Sigmund altıda kalkıp giyindi ve bankaya gitti. Ona bankadan birkaç kez telefon etmişti. Zira onu arayacağını ve gelişen olaylar hakkında bilgi vereceğine dair Ursula'ya söz vermişti.

Kısa sarı saçlarını taradı ve kapıya doğru itti. Saatine baktı. Çok erkendi. Saat daha sabahın dokuzu idi. Renata'nın niçin geldiğini çok iyi biliyordu. Onları çok merak etmişti. Ursula bundan dolayı çok etkilenmişti.

Odaya girdiğinde Renata pencereden dışarı bakıyordu. Ursula'nın geldiğini duyunca, döndü, ona doğru koştu, sarıldı onu öptü, sonra,

– Ursi, Ursiciğim, önceden haber vermeden, günün bu saatinde apar topar aniden geldiğim için özür dilerim. Seni görmem gerekirdi. Telefon da edemedim. Bu sabahtan beri telefonumuz çalışmıyor.

– İyi ki geldin. Seni görmek beni hep neşelendirir. Gel otur. Walter kahvelerimizi şimdi getirecek.

İki kadın kol kola kanepeye doğru ilerlediler ve oturdular. Renata söze başladı.

– Dün geceki gösteriler sadece Berlin’de değil, tüm Almanya’da, Avusturya’da da yer aldı. Herhalde bundan haberin var. Evet, yüzündeki ifadenden belli, her şeyi biliyorsun.

– Bu olanlara inanasım gelmiyor.

– Tahammül edilemez olaylar. Gazetelere göz attın mı? Radyoları da dinledin mi?

– Evet gazeteleri gördüm ama daha haberleri dinlemedim. Sonra Ursula Renata’ya durumu nasıl öğrendiklerini gece yarısı Teddy’nin başına gelenleri anlattı.

Renata dinledikçe daha da sarardı.

– Teddy ve arkadaşı gerçekten de şanslı imişler. Rahatlıkla onları orada öldürürlerdi. Birçok kişi bu şekilde öldü.

– Demek YAHUDİLER öldürülüyorlar!

– Evet, öyle. Dinle Ursula, sen de.

Sonra aniden sustu zira Walter kahveleri getirmişti. Onun yanında konuşmak doğru olmazdı. Kahveleri masaya bırakıp gittikten sonra konuşmalarına devam ettiler.

– Bak Ursula, Almanya’yı terk etmek için planlar yapmanız gerekir. Artık sizin için burası güvenli bir yer değildir.

– Zannedersem uzun zamandan beri Almanya bizim için güvenli bir yer olmaktan çıktı. Geçen sene, belki de evvelki sene buradan gitmemiz gerekirdi. Ama Alman hak ve hukukuna inandığımız için kendimizi emin ellerde hissediyorduk. Ayrıca Hitler’in iktidarda kalacağına ve sonuna kadar dayanacağına da inanmamıştık. Bir sürü Alman ve Yahudi de inanmamıştı. Sen ve Reinhard da bunlara dahildiniz. Ama hepimiz yanıldık. Artık geri dönüş olamaz. Bu da bizim sonumuzdur, daha doğrusu Yahudilerin sonudur.

– Hepimiz için. Bu Allah'ın belası megalomanyak Hitler bizi karanlığa ve vahşete doğru sürüklüyor. Almanya, onun ve etrafındaki kurmaylarının yanlış tutumu nedeniyle mahvolmak üzere. Tanrı adına bunlar teröristten başka bir şey değiller.

– Gazetelerde okuduğuma göre dün akşamki gösteriler kendiliğinden başlamış. Almanlar tahrik etmişler. On altı yaşında bir Alman Yahudisi, Herschel Grynszpan, Paris'teki Alman Elçiliği'nin Üçüncü Sekreteri Ernst von Rath isimli bir zatı silahla vurup öldürmüş. Neticede, Renata, tüm suç Yahudilere yüklendi.

– Biz de o haberi okuduk. Gösterilerin esası bu olarak niteleniyorsa da, Reinhard da buna inanmıyor. Gösteriler aniden patlamış değildir. Bütün bunlar daha önceden Heydrich ve SS'leri tarafından organize edilmiştir. Hem şunu da ilave edeyim ki bu son değildir. Yahudilere yönelik daha pek çok vahşice gösteriler yer alacaktır. Ursi, kanımca Hitler Almanya'da bulunan tüm Yahudileri imha etmek niyetindedir.

– Ama buna imkân var mı? Hitler nasıl olur da bir ırkı, milyonlarca insanı yok etmeye yeltenir? Hiç kimse böyle bir şey yapamaz. Ursula'nın sesi ağlamaklı olmuştu.

Renata da üzgündü,

– Denemeye niyetleniyor. MEIN KAMPF adlı kitabını bir kez daha oku ve okuduklarına inan.

– Ama biz Almanız. Hem benim hem de Sigi'nin ailesi yüzyıllardır bu topraklarda yaşıyorlar. Ama anlıyorum ki, bu ülkeyi, bu sevdiğimiz toprakları terk edip gitmeliyiz. Eğer yaşamak istiyorsak bunu yapmalıyız.

Bunu dediği zaman Ursula'nın tüm ümitleri yıkılmış gibiydi.

Renata arkadaşına yardım etmek, onu rahatlatmak istiyordu. Senelerin dostluğu bunu gerektiriyordu.

Ursula'nın üzüntü ve kederini görünce, Renata'nın gözleri yaşardı.

– Sana bir şey olmasına tahammül edemem. Seni, kocan Sigi'yi ve küçük Maxim'i çok seviyorum. Hepiniz benim için önemlisiniz. Reinhard da aynı hisleri taşıyor. Elimizden geldiği kadar size yardımcı olacağız ve güven içinde Almanya'dan çıkmanızı sağlaya-

çağız. Sevgili dostum, şunu lütfen kabul et ki, canınızı kurtarmak için Almanya'dan bir an önce uzaklaşmalısınız.

Ursula oturmuş uzaklara bakıyordu. Uzun zamandan beri korktuğu ama açıklamaya cesaret edemediği şey buydu. Uzaklaşmak. Döndü ve arkadaşının gözlerinin içine baktı.

Renata da şaşırıyordu. Sanki Ursula onun ruhunu okşuyordu.

– Niçin bana öyle bakıyorsun? Ne var? Ne oldu?

– Bir iki dakika önce Hitler bir ırkı öldüremez diyordum. Ama evet, öldürebilir. Şimdi bunu ta içimde hissediyorum. Aylardan beri bunu kuruyordum ama şimdi açığa vuruyorum. Ben ve ailem tehlikedeyiz. Sonumuz kötü. Yargımız karanlık.

Renata arkadaşının kederini, üzüntüsünü paylaşmak istiyordu. Acaba bu dostu Almanya'dan ayrılıp sürgüne mi gidecekti? Ama eğer kalsalardı, belki de hem Ursula, hem Sigi, hem de Maxim vahşetle karşı karşıya kalacaklardı. Bu düşünceler Renata'yı kızgınlığa boğdu.

– Canım arkadaşım benim. Bu Naziler birer domuzdur. Böyle bir şey olamaz. Olmaması lazım.

– Hadi canım. Sus artık. Ağlama. Er geç her şey düzelecek.

Renata Ursula'nın ellerini kendi elleri arasına aldı. Her ikisi de bir müddet sessizce oturdular. Konuşmak istemiyorlardı. Bir müddet sonra sessizliği bozan Ursula oldu. Gayet kısık bir sesle,

– Sigi bu durum için bazı planlar yapıyor... Esasında şu anda herhalde üzerinde çalışıyor. Bazı kişilerle temasa geçerek bize çıkış vizeleri temin etmeye çalışacak. Geçen ay pasaportlarımızı merkeze götürdük ve (Y) harfiyle damgaladılar. Yahı YAHUDİ olduğumuzu belirtmek için.

Renata böyle bir olaya son derece şaşırıyordu,

– İnanamıyorum. Bu nasıl saçmalık böyle?

– Öyle, ama bu Nazilerin koyduğu bir kanundu ve biz de uygulamaya mecburduk.

Renata çok hem de çok kızmıştı ve kızgınlığını da açıkça belli ediyordu. Bu en yakın arkadaşı Ursula nasıl cesur ve sakin bir şekilde olayları kabul ediyorsa kendi de aynı şekilde davranmalıydı.

– Bak, sana bir şey söyleyeceğim. Reinhard ve ben düşündük ki Almanya'dan ayrılana kadar bizim yazlık malikânemiz Mark Brandenburg'a gelip kalmanız, yani Berlin'den uzak olmanız sizin için çok daha güvenceli olacaktır.

Ursula bu teklife suskun kaldı.

Renata arkadaşını ikna etmek için,

– Almanya'dan ayrılışınızı ayarlamak, kâğıt işlemlerini tam olarak takip etmek Sigi'nin birkaç haftasını alabilir, bunu unutma.

– Doğru, daha da uzun olabilir. Bizi düşünmeniz ve evinizi bize açmanız büyük incelik, fakat Sigi'yi yalnız tek başına burada, yani Berlin'de bırakamam. Bana ne derece bağlı olduğunu bilirsin. Ta çocukluk yıllarından beri biz hiç ayrılmadık ki, ancak İngiltere'ye okula gittiğim yıllar ayrılırdık, o kadar.

– Ama hafta sonları gelip seni görebilir. Bizle beraber her Cuma akşamı oraya gelir. Pazartesi de döner. Hadi, kabul et.

Ursula kararsızdı.

– Düşünmem ve Sigi ile de bu konuyu tartışmam gerekir.

Telefon çaldı. Ursula koşarak telefona doğru gitti. Uşağın telefona cevap vermesini pek istemiyordu.

– Alo - Arayanın kocası olabileceğini umuyordu. Halbuki arayan Arabella von Wittingen idi. Onu dinliyordu. Arada bir de. - Teşekkür ederim Belle, hakikaten ben iyiyim - diyordu.

Bir müddet daha onu dinledikten sonra,

– Onların telefonu bozukmuş. Ren burada benim yanımda. Onunla konuşmak ister misin?

Sonra ahizeyi Renata'ya uzattı.

Renata konuştuktan sonra. - Arabella de buraya geliyor - dedi. Ursula gülerek,

– Arabella gene bu sabah havasında. Üçümüzün öğle yemeğini dışarıda yememiz için ısrar ediyor. Hem de Adlon Oteli'nde.

Renata şaşkındı.

– Peki sen ne diyorsun, istiyor musun? Gitmemiz doğru olur mu?

Ursula biraz düşünceliydi. Acaba böyle bir gecenin sabahında dışarı çıkıp yemek yemek akıllıca bir şey olur muydu? Her zaman

Çevreden çekinen ve olaylardan korkan Ursula birdenbire bir güven hissetti, hatta bundan dolayı da kendi kendine onur duydu,

– Tabii, niçin Adlon Oteli’ne yemeğe gitmeyelim ki? Herkes gibi bizim de oraya gitme hakkımız var değil mi?

– Hem de nasıl? Hadi hazırlan.

Odaya geçtiler. O kadar dalmışlardı ki, kahveyi hiç içmeden masanın üzerinde unutmuşlardı!

– Walter’a söyleyeyim, yeniden kahve yapsın.

Kalsın. Arabella gelsin yle. Sabah aylarına ne derece meraklıdır bilirsin. Koca bir kap içebilir.

Renata dışarı bakıyordu. Sonra Ursula’ya döndü ve,

– Radyoda duydum. Naziler dn geceyi isimlendirmişler Kristallnacht - (Kristal Gecesi). Bir sürü cam kırılmış ya, ondan dolayı olsa gerek. Ne vahşi, ne hissiz insanlar şu Naziler. Böyle vahşet dolu bir geceye böyle bir isim vermişler. Ben bunları anlayamıyorum.

– Zaten bütün bu olanlar anlaşılr gibi değil.

11

Tiergarten tamamen terk edilmiş gibiydi.

Sigmund yolda yürürken bu sessizliği biraz yadırgıyordu. Ama gene de aksini yargılıyordu. Zira bu yıl aralık ayında Berlin'de görülmemiş bir soğuk hüküm sürüyordu ve sokakların böylesine tenha olması çok doğaldı. Bu nedenle burada bir randevu verilmişti. İnsanların dolaşamadıkları bu park daha çok güvencede sayılırdı, zira onları izleyecek kimse yoktu ortalarda.

Kiminle buluşacağını bile bilmiyordu.

İki gece önce von Tiegal'lerin evine yemeğe davet edilmişlerdi. Yemek öncesi içkilerini yudumlarken Irina Sigmund'un eline bir not sıkıştırmıştı, o da notu hemen cebine atmıştı. Bir müddet sonra notu okumak için tuvalete gitti.

Not gayet az ve öz yazılmıştı. Yazıları şundan ibaretti.

(Tiergarten'de Cumartesi sabahı saat 11 de. Hofjagerallee tarafı. Temas edeceğin kişi kendisini tanıtmak için: MAVİ ÇİÇEKLER HENÜZ AÇMAMIŞ diyecek. Bu notu derhal imha ediniz).

Okuduktan sonra çakmağı ile notu yaktı, küllerini de tuvalete attı ve suyu çekti Salona döndüğünde Irina'yı Reinhard ile konuşurken buldu. Kaza ile koluna dokunmuş gibi hafifçe Irina'ya dokundu. Bu hareket, notu okudum manasına geliyordu. Hiç kimse-nin yanında, hatta en yakın dostlarının mevcudiyetinde bile bu tür bir konuyu konuşmak doğru değildi ve Sigmund da bunu çok iyi biliyordu. Ağızdan kaçırılan bir söz diğerlerin ölüm fermanı olabilirdi.

İngiliz Elçiliği'ndeki resepsiyona katıldıkları gece Sigmund Irina'dan yardım istemişti. O gece Nazilerin gösteri yaptığı ve Kristal Gecesi diye adlandırdıkları gece idi.

Hiç kimseden herhangi bir açıklama duymaksızın Sigmund'un içgüdüleri Irina'nın bazı yetkili kişiler tanıdığını onlarla yakın ilişkileri olduğunu söylüyordu. Bu kişilerin Almanya'yı terk etmek isteyen Yahudi, Protestan, Katolik ve diğer politik suçlulara yardım eli uzatan veya Üçüncü Reich'ı yıkmak isteyen bir grup olduğunu biliyordu. Çevreden ve muhtelif kaynaklardan topladığı bilgiye göre Berlin'de bu tür bir hareketlenme başlamıştı ve bunu destekleyenler de Alman aristokratları ve de bazı muhtelif ülkelerden gelen genç mülteci grupları idi. Hepsi de Hitler'e ve rejimine karşı görüşlü idiler ve antinazi akımını destekliyorlardı.

Dört hafta önce Irina'ya bu konuyu açarken, karşıt hareketler konusuna hiç değinmemişti. Böyle konuların konuşulmaması gerektiğinin bilincindeydi. Sadece yurtdışına çıkmak istediklerini ve acaba kendilerine çıkış vizesi temin edecek kimseyi tanıyıp tanımadığını sordu. Irina da araştıracağına dair söz vermişti. Bir hafta sonra Sigmund ve Ursula'yı Baron'un evine yemeğe davet etti. Yemekte Baron ve annesi Natalie de hazır bulunuyorlardı. Bir ara Sigi'nin yanına gitti ve yavaşça konunun emin ellerde olduğunu ve bir başkası ile görüşmek gerekmediğini söyledi ve gülerek,

– Sabırlı ol. Sigi, sadece sabırlı ol ve bana güven - demekle yetindi.

Bu konuşmadan sonra üç hafta daha geçti ve nihayet perşembe gecesi o notu Sigi'ye ulaştırdı. Sigi oldukça rahatlamıştı fakat gene de buluşma gününü büyük heyecanla bekliyordu.

Sigi, Siegessaule istikametine doğru yürürken kendine doğru bir adamın yaklaştığını fark etti. Uzun ve ince yapılı bir kişi idi. Koyu renk bir yağmurluk giymişti ve Tergal bir şapka vardı başında. Hafiften topalladığı için de bir baston taşıyordu. Nedense bu yüz Sigi'ye çok aşina geliyordu. Evet bu Kurt von Wittingen'di. Görmek istediği son kişi bu idi. Çok konuşan ve çok sual soran bir insan. Sigi'nin böyle nazik bir misyonda iken bu adamla karşılaşması hiç de hoş değildi. Ayrıca karşı taraf, her kimse, Kurt von Wittin-

gen'i görünce belki de hemen uzaklaşacaktı. Yapacak başka bir olasılık yoktu. Sigi adeta tuzağa düşmüştü. Dönüp, sanki onu hiç görmemiş gibi başka yöne de gidemezdi zira Kurt onu görmüştü ve konuşmak üzere bastonunu da sallayarak Sigi'ye doğru geliyordu. Yapılacak tek şey, normal davranmak, bir iki kelime konuşup yoluna devam etmektir. Neyse ki hava Sigmund'un lehine idi. O derece dondurucu bir soğuk vardı ki, Kurt daha fazla durup konuşmak istemeyecekti.

Bir iki dakika sonra bu iki zat karşılıklı el sıkışıyor, hal hatır soruyorlardı. Kurt üşümüşü.

– Burada böyle durup konuşmak için hava çok soğuk - dedi.

Kurt'un böyle bir yorum yapması Sigmund'u rahatlatmıştı.

– Evet doğru. Ama seni gördüğüme gene de sevindim. Benim aççem var, gitmem gerekiyor. Arabella'ya selamlar. Gelecek hafta görüşürüz.

– Öyle mi, ben de seninle yürüyeyim.

Sigmund'u bir panik kapladı. Temas edeceği her kimse, kadın veya erkek, yanında bir başkasını görecekti olursa, doğal olarak de-ğil Sigmund'a yanaşmak, aksine tamamen uzaklaşacaktı. Sigmund panik içinde, cevap vermeden öyle durdu... Kurt'a bakıyordu. Onu kırmadan ve kabalık yapmadan acaba onu başından nasıl sava-bilirdi?

– Tamam Sigi, rahatla. Bugün Tiergarten'de mavi çiçekler henüz açmamış.

Sigmund acaba yanlış mı işitiyordu. Hâlâ şaşkın şaşkın Kurt'a bakıyordu.

– Hadi biraz daha yürüyelim.

Kurt adımlarını daha da hızlandırmıştı.

Sigmund da hem ona ayak uydurmaya çalışıyor hem de.

– Temas edeceğim kişinin sen olacağını Irina bana niçin söylemedi?

– Bilmiyordu da ondan. Kendimi gereksiz yere açığa vurmak istemedim. Ama senin gibi eski ve güvenilir bir dostu yardım etmek istiyorum.

– Anlıyorum.

Sekiz tane vize istemişsin. Kendine, Ursula'ya, Maxim'e ve en yakın aile fertlerine ve tabii Theodora'ya da. Doğru, değil mi?

– Evet, bir de hepimiz için yeni pasaport istiyorum. Yeni pasaportlarda (Y) damgası vurulmamış olsun.

– Sigi, sana şimdiden söyleyeyim, yeni pasaport çıkarmam hemen hemen imkânsız. Elinizde bulunan pasaportlarda anladığım kadarı ile (Y) damgası var. Bu sizin için çok mu önem taşıyor?

– Pek değil. Ama yeni pasaportlar edinebilseydik, başka isim kullanılmasını tercih edecektim. Hiç olmazsa Westheim ismini kullanmazdım.

– Niçin başka isim kullanmak istiyorsun?

– Bak şu ana kadar daha kimse bana dokunmadı, bankam da daha zarar görmedi, zira ben onlar için çok önemliyim, bilhassa döviz kurlarını ayarlamak yönünden memlekete katkım sonsuz. Şu ana kadar da hâlâ faydam dokunuyor. Eğer Almanya'yı terk edeceğimi anlarılarsa, herhalde hiç de hoşgörü ile karşılamazlar. Eğer bunun kokusunu alırlarsa yurtdışına çıkmama engel olurlar. Öyle ki başka bir isim kullanabilseydim, dikkat çekmeden buradan uzaklaşabilirdim.

– Doğru, haklısın. Ama size yeni pasaportlar tedarik edemem. Çok üzgünüm, benim temaslarım bu işi yapamazlar.

– Tamam, sorun değil.

– Arabella, sen ve Ursula'nın pazartesi gecesi yemeğe geleceğini söyledi. O zaman bana sekiz tane pasaportu beraberinde getir. Çıkış vizeleri alabilmek için pasaportlara ihtiyacım var. Onları paltonun iç göğüs cebine koy. Ben yemek sırasında bir ara onları oradan alırım.

– Oldu. Yarın aile fertlerine ait pasaportları toplayayım.

İki zat sessizce yürümeye koyuldular. Sonra Sigmund sordu.

– Bu çıkış vizelerini temin edeceğine emin misin? Tabii ücretleri ne ise ödeyeceğim.

– Sigi, ben sana yalan söyleyemem. Yapıp, yapamayacağımı pek bilemiyorum. Çok kolay bir işlem değil. Ama çok dayanılır ve güvenilir kaynaklarım var, ve de ümitliyim. Diyelim ki yüzde doksan bu işin olacağına eminim.

– Yanımda para var. Paltonun üst cebinde. Nakit para. Vereyim mi? İstiyor musun?

– Hayır, şu anda istemiyorum. Gene de teklif ettiğin için sağ ol.

– Bir başka ülkeye giriş vizesi de alabilecek miyiz?

– Onları almak da pek öyle kolay bir iş değil.

– Hangi ülkeye gidebiliriz ki? Hangi ülke bizi kabul eder, bir fikrin var mı?

Kurt başını salladı.

– Şu anda bu hususta hiçbir fikrim yok. Amerika olabileceğini hiç sanmam. ABD Kongresi mülteci kanunlarını onaylamıyor, öyle ki Almanya’dan daha fazla Yahudi göçmeni almıyor. Roosevelt de bu fikre zaten sıcak bakmıyor.

– Ya İngiltere’ye ne dersin?

– Bence en akıllıca seçim İngiltere. İngilizler Avrupa’nın dört bir yanından göçen Yahudilere kucak açmış durumdalar. Hem İngiliz Diplomatik Servisi ile benim bağlarım ve ilişkilerim daha kuvvetlidir. Elimden geldiği kadar bu hususta sana yardımcı olacağıma emin olabilirsin.

– Biliyordum zaten bize yardımcı olacağını. Peki Berlin’den ayrılırsak ilk olarak nereye gideceğiz?

– Ya Lizbon, ya Paris. Ama Paris olasılığı daha kuvvetli. Almanya’dan ayrılırken eğer İngiltere giriş vizesi henüz almamışsanız, Paris’teki İngiliz Büyükelçiliği’nden giriş vizelerini alacaksınız.

– Bu ne zaman olabilir, bir fikrin var mı?

– Sana yanıltıcı bir bilgi vermek istemem ama gene de bir aydan önce olamaz. Evrakları ayarlamak oldukça vakit alır. Öyle ki ocak ayının başları diyebilirim.

– Bunu Ursula’ya söyleyebilirim, değil mi? Zira Maxim için son derece endişeleniyor. Bu endişeyi biraz olsun gidermek için bu haberi hemen vermek istiyorum.

Söyle, ama bu planları aile fertleri dışında kimse ile görüşme-sin, bilhassa tembih et. Ayrıca lütfen kimin yardım ettiğini de açıklama. Ne kadar az bilinirse, benim için de. Irina için de, bunları ayarlayan dostlarım için de o derece sağlıklı olur. Ayrıca senin istikba-lin için de bu geçerlidir.

– Kurt, hiç kuşkun olmasın. Gerek ben, gerekse Ursula bu hususta çok dikkatli olacağız. Aile fertlerinden hiçbirinin ayrıntılarını bilmeyecekler. Sadece Almanya'dan gideceğimizi bilecekler, o kadar. İnanıyorum ki ödenmesi gereken epeyce işlemler olacak. Unutma ki, para sorun değil. İstedğin kadar ödeyebilirim.

– Onu biliyorum Sigi. Yahudilerin hiçbir şekilde yurtdışına para veya kıymetli eşya taşımalarına müsaade edilmiyor. Bu hususta herhalde gerekeni yapmışsındır.

Sigi başını salladı.

– Evet, yurtdışına, biraz para çıkarabildim.

– Ama herhalde yeterli değil. Ursula kıymetli ziynet eşyalarını, eteğinin, ceketinin ve paltosunun astarlarının içine koysun ve dikkatle. Hatta şapkasının içine bile dikebilir. Bu şekilde yurtdışına maddi değeri yüksek mallarınızı taşıyabilirsiniz. Annen ve kız kardeşlerin de aynısını yapınlar.

– Tamam.

– Ayrıca şunu da belrteyim ki bu işlemleri şahsen kendileri yapınlar. Hizmetkârların belki çok sadıktır ama gene de dikkatli olmak gerekir. Öyle bir devirdeyiz ki kardeş kardeşi gidip polise ihbar ediyor. Öyle ki evindeki uşaklara dikkat et. Son anda Naziler kapına dayanır ve değerli eşyalar kaçıırıyorsun diye seni veya çevrendekileri tutuklayabilirler. Her şeyi mahvedebilirler.

– Kurt, haklısın. Eminim ki tüm hizmetkârlarımız bize sadıktır. Senelerden beri yanımızda idiler ve bize servis veriyorlardı. Gene de söylediklerine harfiyen uyacağız.

Kurt acı bir ses tonu ile ilave etti.

– Sigi, bir de telefonlarına çok dikkat et. Gerek evde, gerekse bankada. Nazilerin en büyük zevklerinden biri telefonları dinlemek.

– Acaba benim telefonlarımı dinliyorlar mı, dersin?

– Emin değilim. Büyük bir olasılıkla bankadaki telefonların dinleniyor. Gene de çok dikkatli ol.

– Evet, uzun zamandır bu hususa dikkat ediyordum.

– Güzel. Şimdilik hepsi bu kadar. Şimdi ayrı istikametlerde yollarımıza devam edeceğiz. Eğer bir toplumda karşılaşırsak, hiçbir şe-

kilde bu görüşmeden bahsetmeyeceğiz, veya burada konuştuğumuz konulara değinmeyeceğiz.

– Buna emin olabilirsin.

– Evraklar tamamlanıp elime geçerse, ben tekrar bir randevu ayarlayacağım. Son derece güvenceli bir yerde buluşacağız. Her an seyahate hazır olmalısınız. Öyle ki hazırlıklı olun. Çok az eşya ile seyahat edeceksiniz, sadece bir bavul yeterli olmalı. En fazla adam başı iki bavul, daha çoğu dikkat çeker.

– Anlıyorum.

Sigi tekrar döndü ve Kurt’a baktı.

– Kurt, sana nasıl ve ne şekilde teşekkür edeceğimi bilemiyorum. Benim ve ailem için yaptıklarını nasıl ödeyeceğiz, bunu da bilemiyorum. Yapuklarına karşı teşekkür ederim demek yetersiz kalıyor.

– Teşekkür gerekmez dostum. Sana yardım edebildiğim için çok mutluyum. Yurtdışına gitmek için atılıma girdin. Bu çok akıllıca bir işlem. Zira bu ülke, Kristal Gecesi’ndeki olaylara gebe ve toplu halde cinayetler işleyecek canilerin elinde. Sakin ol. Kendini üzme. Şu anda her şey iyi ellerde. Kısa bir süre sonra, şansın da yaver giderse, Almanya’dan uzaklaşmış olacaksın. Aynı zamanda her şey normalmiş gibi davran. Normal olarak işine devam et

Sigi onun iki elini tuttu ve müteşekkir bir şekilde,

– Kurt, sana yüreğimin derinliklerinden gelen bir hisle teşekkür ediyorum. Hayatım boyunca, bu yaptığını asla, hem de asla unutmayacağım. Sen gerçek bir dostsun.

Sigmund bir müddet öyle durdu. Oradan uzaklaşan Kurt’a bakıyordu. Paltosunun yakasını kaldırdı, ellerini cebine koydu ve geldiği yöne doğru geri döndü. Bir an önce eve gidip Ursula’ya bu güzel haberi vermek istiyordu.

Yürüdükçe düşünceleri de Prens Rudolf Kurt von Wittingen’le yoğunlaşıyordu. Kurt’a güveni sonsuzdu. Bu kaçış işlemini de yapacak biri varsa, o da Kurt’tan başkası değildi.

Yıllardan beri, Kurt, Almanya’nın Silah Kralı Krupp’un baş danışmanı idi. Bu nedenle çok seyahat etmekte idi. Ön görüşmeler veya anlaşmaları yürütebilmek için ve de Krupp’un organizasyo-

nun temsilciliğini layıkı ile yapabilmek için sık sık İngiltere, ABD ve diğer Avrupa ülkelerine gitmekle yükümlü idi. Bu ülkelerdeki ileri gelen kişilerle temas kurmakta idi. Bu tür bir işi yürütmek Kurt'un diğer faaliyetlerine bir avantajdı. Kimliğini rahatlıkla orte bilirdi. İsteddiği ülkeye girip çıkmaya her zaman yetkisi vardı. Önemli kişilerle görüşme ve beraber olma yetkisine sahipti. Bu kişiler ise her türlü bilgiye sahip kişilerdi.

Ayrıca Sigmund, Kurt'un antifaşist olduğunu, Almanya'nın hürriyeti için bu diktatörlük belasından kurtulmasına inanan realist bir kişi olduğunu da biliyordu. Kurt'un bu inançlarından dolayı rejime karşı harekete de geçeceği gün gibi aşikârdı.

Sigmund daha önce bunları niye düşünmemişti ki? Herhalde Krupp ile olan ilişkisinden dolayı. Esas Krupp ile olan bağlantısı Kurt'u bütün şüphelerden uzak kılıyordu, zira Krupp'un yetkili temsilcisinden asla şüphe edilemezdi.

Sıra Graf Reinhard von Tiegall'a gelmişti. Bu kişi de Sigmund'un en yakın dostlarından biriydi. Kont eski bir Prusyalı idi. Junkers ailesinin torunlarındandı. Bunlar eski Prusyalıydı. German Şövalyeleri'nin torunları idi. Kökenindeki asalet ve yetiştirilme tarzı Reinhard'ı Nazilerden, onların uyguladığı rejimden nefret ettiriyor, Nazilerin birer canı olduğuna inanıyordu.

Hitler'e karşı direniş yapan grupta acaba Reinhard da bulunuyor muydu?

Bunu Sigi hep kendi kendine sorardı. Herhalde vardı. Bu iki insan için de Nazilerle mücadele etmek, hele mevcut şartlar altında, oldukça zor bir gerçektir.

Almanya'da namuslu ve şerefli kişiler var oldukça, Hitler ve onun korkunç rejimi bir gün yok olmaya mahkûmdur.

Sigmund kütüphaneye girdiğinde Ursula'yı gazeteleri okur vaziyette buldu. O da kocasını görünce gazeteleri masaya fırlattı ve kızgın bir sesle,

– Bu gazeteleri niçin okuyorum, bilmem? Sağ olsun Goebbels sayesinde Hitler'in sonsuz yalanları ve propagandasından başka bir şey yok.

Sigmund koltuğa oturdu.

– Haklısın, ama hepimiz de okuyoruz. Zamanla belki bir köşe-
de biraz gerçek payı buluruz diye okuyoruz.

– Belki de öyle, sevgilim.

– Sigmund Ursula'nın ellerini tuttu ve gözlerine bakarak güldü.

– Bak, dinle beni şimdi. Sana haberlerim var.

Yanaştı ve karısının iki yanağından öptü, sonra da ilave etti,

– Biraz önce temas etmem gereken kişiyle görüştüm. Planlarımız gelişme yolunda. Buradan çıkıp gideceğiz. Her şey yolunda giderse, Tanrı'nın izniyle önümüzdeki dört veya beş hafta sonunda bu iş olacak.

Ursula Sigi'ye sarılarak,

– Şükür Tanrı'ma, binlerce kez Şükür. Sigi, oğlumuz Maxim artık güvencede olacak. Bence önemli olan tek şey buydu, onun güvencede olması.

12

Maxim kütüphanenin önünde durmuş onları dinliyordu.

Kapı aralıktı ve Maxim içerisini gözlüyordu. Büyükannesi şöminenin önünde her zaman oturduğu koltukta oturmuştu. Her gelişinde bu koltuktan başka koltukta oturmazdı. Bu koltuğun sırt kısmı yüksek olduğu için, orada çok rahat ediyormuş. Bunu annesi ve babasına söylerken Maxim işitmişti. Gözlerini dikmiş ateşe bakıyordu. Elleri ise siyah bastonunun üzerinde, gümüş başlı tutma yerini kurcalıyordu.

Maxim bu bastona bayılırdı. Eskiden bunu büyükbabası kullanırdı. Büyükbaba Westheim iki yıl önce ölmüştü. Onu iyi hatırlıyor ve aslında çok da özliyordu. Büyükbaba onlara ziyarete geldiğinde, her daim Maxim'i kucaklar ve dizine oturtur ve masallar anlatırdı. Hava müsait olduğu zaman ise dede - torun arabasının arka koltuklarına oturur ve çok önemli konular tartışırlardı. Bu konuların bir tanesi, daha doğrusu başlıcası, babasının bankası idi. Büyükbaba, Maxim büyüyünce babası ile o bankada çalışacağını ve o bankanın bir gün Maxim'e ait olacağını vurgulardı. Bu gezi sonunda büyükbabanın çok sevdiği Konditorei'ye uğrayıp ve dondurma, bazarın ise pasta yerlerdi. Büyükbaba kendisine oldukça koyu ve çok şekerli bir kahve ısmarlar bir de puro yakardı. Bu tür kahve içmek büyükbabaya yasaklanmıştı.

Büyükbabasını çok özleyiyor, geri gelmesini istiyordu. Ama malescf geri gelemezdi, zira o bir ölü idi. Ölüler asla geri gelmez, cennete gider ve Tanrı ile birlikte yaşarlardı. Bütün bunları babası

ona öğretmişti. Büyükbaba Neuman da geçen yıl ölmüştü. Annesi buna çok çok üzölmüş ve günlerce ağlamıştı. Kendisi de annesi ile birlikte ağlamıştı. Hem annesi üzüüyor diye ağlamış, hem de Büyükbaba Neuman'ı sevdiği için ağlamıştı. Büyükbaba Neuman da Büyükbaba Westheim kadar tatlı bir ihtiyardı.

Maxim'in aklına birden acayıp bir şey geldi. Acaba iki Büyükbaba cennette de birbirleri ile buluşup, konuşuyorlar mıydı? Kahve içip purolarını tütürüyorlar mıydı? Sağken yaptıkları gibi dünya olaylarını tartışıyorlar mıydı? Onların cennette yalnızlık hissetmesini istemiyordu. Büyükanne Neuman da ölmüştü ama onu hiç tanımamıştı. O öldüğü zaman sadece bir yaşında, ufacık bir bebekmiş. Şimdi ise dört yaşında koca bir çocuktur. Şimdi sadece Büyükanne Westheim vardı. Annesi hep,

– Büyükanne artık tek. Onun değerini bilelim.

Maxim kayan çoraplarını düzeltti. Sonra içerden davet bekliyormuşgibi durdu, bazı gülme sesleri çıkardı, sonra kapıyı açıp içeriye. Büyükanneye koştu, gitti tam önünde durdu. Sürpriz yapar gibi bir hareket yaparak,

– Büyükanne, işte buradayım, bak burada.

Büyükanne de güldü ve onu kucaklayıp yanaklarından öptü.

Maxim de onu içtenlikle öptü, sonra geri çekilip onu şöyle bir inceledi. Büyükanne her zaman olduğu gibi siyah dantel ve ipek giysiler içinde idi. Kocaman inci bir kolye boynunda parlıyordu. Saçları da gümüşrengindeydi ve topuz halinde tepesinde toplanmıştı. Topuzu istiridye kabuğundan yapılma taraklar tutuyordu. Cildi oldukça buruşuktu ama yanakları çok yumuşak ve kırmızı idi. Gözleri de çok parlaktı.

Maxim onu gerçekten seviyordu.

– Yapma Maxim, beni bu şekilde ileri geri sallama.

Onu azarladığı halde sesi çok yumuşaktı.

– Özür dilerim Büyükanne.

Kucağındaki kutuyu alıp Maxim'e verdi.

– Al bakalım, bu Hedy Hala'dan. Bu gece o gelememi, fakat bu hediye ile birlikte bir sürü de öpücük gönderdi.

– Çok teşekkürler Büyükanne.

Hediyeyi acele ile aldı, kutunun parlak kâğıdını yırttı ve paketi açtı.

– Aman ne güzel.

Altı tane domuzcuk yan yana bir pasta teşkil ediyorlardı. Çok lezzetli oldukları aşikârdı.

– Sevdiğin türden yapılmıştır. Ama sakın yemekten evvel yeme, hatta bir tanesini bile. Sonra annen her ikimize de kızar.

– Söz büyükanne, yemeyeceğim.

Büyükannesinin istediği gibi gayet uysal bir çocuk gibi davranıyor. Kutunun kapağını kapattı, masanın üstüne koydu. Sonra da attığı kâğıtları topladı, bir top yaptı ve ateşe attı.

Büyükanneye yanaştı. Tombul elleri ile onun ellerini okşadı ve,

– Sana bir şey sorabilir miyim?

– İstedğin her şeyi sorabilirsin Maxim.

– Ne zaman ıslık çalman gerektiğini nasıl biliyorsun?

– Ne demek istiyorsun?

– Biliyorum. Ben kapının önüne gelince sen ıslık çalıyorsun, ben de içeri giriyorum.

– Senin tam olarak orada olduğunu bilmiyorum. Sadece hissediyorum ve seni karşımda görüyorum.

Güldü,

– Ben bu oyunu seviyorum.

– Ben de yavrum.

Margarete Westheim sırtını koltuğuna dayadı. Tek varlığı, biricik torununa baktı. Onu o kadar çok seviyordu ki, sanki kalbi bu sevgiyi taşıyamaz gibiydi. Bir gün onu bırakıp bu dünyada göçeceğini düşündükçe fena oluyordu. Sırf bu nedenle ölümden korkuyordu. Ölüm pek de uzak değildi artık. Bu sevdiği varlığın büyüdüğü, genç bir delikanlı olacağını göremeyecekti. Bu sevimli çocuk çok sevecen, neşe dolu ve yaşlılarından çok daha zeki bir varlıktı. Her gece dualarında Sigmund'un bu çocuğu bir an önce Almanya'dan çıkarması için Tanrı'ya yakarıyordu. Tıpkı oğlu ve gelini gibi, sanki Maxim'in başına bir şey geleceğini korkusu ihtiyar Bayan Westheim'e de saplantı olmuştu. Bu topraklara lanet yağmıştı. Margarete Westheim titredi. Tanrı nerede idi? Tanrı korkusu ol-

mayan bu milleti niçin cezalandırmıyordu? Ama o ne yapabilirdi ki? Kötölükler insan icadı idi. Tanrı bir şey yapamazdı ki!

– Bir tarafın mı acıyor Gangan?

Margarete aşkın bir vaziyette çocuğa baktı.

– Hayır, niçin sordun?

– Yüzünde acayip bir ifade vardı. Sanki canın yanıyormuş, ağlamak istiyormuşsun gibi.

Çocuğun gözlerindeki hüznü görünce Büyükanne hemen kendine geldi. Onu üzme hakkı yoktu.

– Yok canım, bir şey yok.

Sonra siyah çantasından gümüşrengi kâğıda sarılmış ufak bir paket çıkardı ve torununa uzattı.

– Maxim, al çocuğum, bu da senin haftalığın.

– Oh. Büyükanneim, çok sağ olun.

Gümüşrengi kâğıdı açtı, çıkan paraları saydı. Tam dört mark. Şimdi GANGAN'ı artık ona dört mark veriyordu. Geçen yıl sadece üç mark alıyordu. Herhalde gelecek yıl da beş mark hak edecekti. Doğduğundan beri haftalık alırdı. Senesine göre bu artardı. Bir yanında bir mark, v.s. Eğildi Büyükanneyi öptü. Sonra paraları cebine koydu. Onlarla cebinde oynamak ve paraların sesini duymak ona zevk veriyordu.

Kapı açıldı. Maxim baktığında kapıda duranın babası olduğunu gördü. Koşarak gitti ve ona sarıldı.

Babası onu kucakladı, havaya attı, tuttu ve öptü. Saçlarını okşadı. Sonra annesine dönerek,

– İyi akşamlar anne - dedi.

– İyi akşamlar Sigi.

Margarete'in iri mavi gözleri aynen Sigi'nin gözlerine benziyordu. Sigi onun en küçük oğlu idi. Sigi'den önce iki oğlu daha olmuştu ama son yirmi yıl zarfında onları Birinci Dünya Savaşı sırasında maalesef yitirmişti. Westheim ailesinin iki büyük oğlu bu vatan için ölmüşlerdi.

Sigmund Maxim'i öpüp koltuğun üstüne oturtttuktan sonra, annesinin yanına gidip onu da öptü.

– Ursula'nın dediğine göre Hedy bu akşam bize gelemiyor-muş. Keyfi pek yokmuş, öyle mi? İnşallah ciddi bir şey değildir.

– Hayır Sigi, hafif bir soğuk algınlığı. Bu sıralarda Hedy sık sık kendini üşütüyor. Ilık bir iklimde yaşasaydı herhalde çok daha iyi olacaktı.

– Bu gerçek hepimiz için de geçerli değil mi? Paul ile nişanını bozduğundan beri bu kızın keyfi kaçtı.

Bayan Westheim dalgın dalgın ateşe bakıyordu, yüzünde ise çok durgun bir ifade vardı,

– Doğru, haklısın, öyle oldu.

Maxim şimdi babası ile büyükannesini inceliyordu. Gangan ne kadar da mutsuz gözüküyordu. Acaba nesi vardı? Bir de babasına baktı. Babası hayatta en sevdiği varlıklardan biri idi. Maxim babasına tekrar baktı ve güldü.

Sigmund bu gülen gözlere baktı ve o da gülerek oğluna şöyle dedi,

– Hatırlıyor musun geçen cuma günü akşamı ben sana ne demiştim. İleride delikanlı olduğun zaman veya yetişkin bir adam olduğun zaman sende olması gereken nitelikler neydi?

– Evet, baba, hatırlıyorum. Demiştin ki asil ve olgun bir adam asla yalan söylemez.

– Tamam, ama zannedersem bu yorumumu şimdi değiştirmem gerekecek.

– Ama niçin?

– Geçen haftadan bu yana görüşlerim değişti. Şimdi inanıyorum ki, eğer gerekirse, eğer bir ölüm kalım sorunu varsa, eğer hayatı mevzubahis ise, yahut da başkalarının hayatı ön planda ise asil ve olgun bir adam da yalan söyleyebilir.

Maxim başını sallamakla yetindi.

– Beni anlıyor musun oğlum?

– Galiba anlıyorum baba.

– Çok güzel. Zaten senin çok zeki bir çocuk olduğuna biliyordum ve her şeyi çabucak kavırıyorsun. Şimdi sana söyleyeceklerimi hayat boyu unutmamanı istiyorum. Söyleyeceklerim şundan ibarettir. Eğer karakter sahibi bir adam olmak istiyorsan her zaman

onur, haysiyet ve şerefini koru. Büyüdüğün zaman bu sözlerimi asla unutma.

– Tabii baba, hiç unutmayacağım.

Büyükanne bu arada devreye girdi,

– Babanın ağabeyleri, Heinrich ve Peter böyle kişilerdi. Onurlu ve cesur. Cihan Savaşı'nda memleketleri için korkusuzca cepheye gidip savaştılar. İşte şerefli kişiler böyle olur.

Maxim biraz durgun ve şaşkın halde,

– Ölmüş amcalarım, demek onlar cesur kişilerdi.

– Evet Maxim yavrum, doğru. Ayrıca büyükbabaların da şerefli insanlardı, zira asla kimseye haksızlık, namussuzluk, kötülük yapmadılar ve gaddarca davranmadılar.

O ara Ursula kapıdan seslendi,

– Hadi, yemek hazır. Marta servise başlamak üzere.

– Hemen geliyoruz sevgilim. Hadi Maxim, sen de koş annene yardımcı ol. Al bu kâğıdı da, yeni kelimeler ve onların manalarını yazdım. Bunları öğrenmen gerekmektedir.

Maxim kâğıdı aldı, cebine koydu. Son birkaç haftadır babasının verdiği kâğıtları cebine tıkiyordu.

– Peki baba, öğrenirim.

Sigmund, oğluna baktıkça gurur duyuyordu. Gerçekten olağanüstü bir varlıktı. Yaşına göre fazla zeki ve çalışkan ve aynı zamanda da olgun. Oğlunun başını okşadı.

Maxim kapıda onları karşılamaya gelen annesi, Ursula'ya koştu ve elini tuttu. Birlikte holden geçip yemek odasına gittiler.

– Baban bu akşam sana neler söylüyordu bakalım?

– Büyüdüğümde şeref, namus ve haysiyet sahibi bir kişi olmam gerektiğini söylüyordu.

– Desene baban kendisini tarif ediyordu.

Maxim gözlerini kapadı. Annesi her cuma akşamı olduğu gibi, mumların ışığında Shabbât (Cumartesi) duasını okuyordu. Bu duanın kelimeleri İbranice idi ve annesi de İbranice dua ederdi. Bu duayı dinlemek Maxim'i çok etkilerdi.

Dua bitince diğerleri gibi kendisi de "Amin" dedi ve gözlerini açtı.

Hepsi masanın etrafına toplanmışlardı. Baba bir başta, anne ise öteki başta. Kendisi ve Theodora ise yan yana oturuyorlardı ve tam karşılarında da Büyükanne yer almıştı.

Dua etme sırası şimdi babaya gelmişti.

Gümüş kaba konulan kırmızı şarabı kutsadı. İbranice Kiddush duasını okudu sonra 'Chollah'ı kutsadı. Bu iç içe geçmiş ekmek parçaları idi, bir gümüş sepet içinde, beyaz bir peçetenin altına konulmuştu.

Dualar ve kutsamalar bitince, babası peçeteyi kaldırdı, ekmeği koparıırken de bir dua daha okudu ve ekmek parçalarını masadaki'lere geçirdi. Marta yemekleri servise başladı. Tüm öğleden sonrası büyük mutfakta yemek pişirmekle geçirmişti Marta vaktini. Cuma akşamları servisi Marta yapardı zira. Walter o gün izinliydi ve kızı ile torunlarını ziyarete giderdi. Maxim uşağın torunları hakkında hemen hemen her şeyi bilirdi. Pasta yapıldığı günler Maxim yavaşça mutfığa gelir Walter da ona torunlarını anlatırdı. Walter onu Bayan Marta'nın iskemlesine oturtur, eline de reçelli bir çörek ile bir bardak da süt tutuştururdu. Kimse bakmadığı zaman ikinci çöreği de verirdi. Ancak Marta kızar ve "Bu çocuğu şımartıyorsun" diye söylense de Walter hiç aldırış etmezdi. Walter ve Maxim çok iyi arkadaşlıklar.

Maxim iskemlesine oturmuş, bekliyordu. Her şeyin nasıl ve ne şekilde olacağını Maxim biliyordu. Hatırladığı kadarı ile bu Shabbat Kutsamaları hep aynı idi. Annesi ona sık sık şu gerçeği hatırlatırdı.

– Unutma, Shabbat Ayinleri bizim için çok önemlidir ve buna ailenin her ferdi katılmalıdır.

Gerçekten de Maxim bu duaları ve ayinleri zevkle izler ve her hafta o günün gelmesini beklerdi.

Cuma akşamları Maxim için çok özeldi ve bunun da nedenleri vardı. Başlıca nedenlerden biri cuma geceleri annesi, babası ve ailenin diğer birimleri ile birlikte, Teddy de olmak üzere, büyük yemek odasında yemek yerlerdi. Diğer günler sadece Teddy ile ikisi çocuk odasında yerlerdi, tabii Teddy'nin izinli olduğu günler hariç. İkinci neden ise, dünyada her şeyden çok sevdiği dört kişi, babası, annesi, büyükannesi ve Teddy ile birlikte olabiliyordu o ge-

ce. Gece geç saatlere kadar oturmasına müsaade ediliyordu ve en sevdiği yemekler ve tatlılar pişiriliyordu. Örneğin, tavuk çorbası, sonra kızarmış tavuk veya bonfile ve fırında patates, elma soslu patates veya tatlı havuç, vs. Yemek sonrası ise güzel bir tatlı servis edilirdi, bunun güzel bir örneği de ağzında eriyen elma pudingi idi.

Evet, cuma geceleri haftanın en hoş gecesi idi. Ertesi günü babası bankaya gitmez, cumartesi ve pazar evde olurdu. Bu da Maxim'i çok mutlu ederdi zira birlikte, o kadar çok şey yaparlardı ki. Cuma akşamları bir ziyafet akşamı idi. Ama nedense bu cuma diğerlerinden biraz farklıydı. Hiç kimsede fazla konuşma hevesi yoktu. Bilhassa annesi uzun zamandan beri suskun bir kişiliğe bürünmüştü. Nedenini bilemiyordu. Geçenlerde Teddy'ye sordu. O da Maxim'i aydınlatacak bir yanıt vermemiş veya verememişti. Sadece annesinin kafasında bir sürü sorun olduğunu söylemişti, Maxim her ne kadar bu sorunların ayrıntılarını öğrenmek istemişse de, herhangi bir şey elde edememişti.

Annesi artık pek gülmüyordu ve o güzel yüzü hep hüznünlü idi. Tıpkı Büyükbaba Neuman öldüğü zaman da annesi bu havaya girmişti. Annesinin kendisine kızgın olduğu kanısına vardı. Teddy bunun gerçek o madığını söyleyince Teddy'ye inanmak zorunda kaldı. Teddy ona hep doğruyu söylerdi, hem ayrıca annesini kızdıracak bir şey yapmamıştı ki, Teddy'nin dediği gibi melek gibi bir çocuktuktu.

Tavuk çorbasının nefis kokusu odayı doldurmuştu. Marta kocca bir tabak çorbayı Maxim'in önüne koydu ve hemen içmesini söyledi. Maxim teşekkür ettikten sonra çorbayı içmeye başladı. Nefis bir şeydi. Keşke her gün evde bu çorba pişseydi.

Babası ve büyükannesi devamlı olarak muhtelif konulardan konuşuyorlardı. Annesi pek katılmıyordu. Kendisi ve Teddy ise sessizce oturup yemeklerini yiyorlardı, zira masada büyükler onlara bir şey sormadıkça, konuşmayacaklar ve söze girmeyecekler diye tembihlenmişlerdi.

Çorbalar bitince, orta hizmetçisi Gerda tabakları topladı. Biraz sonra Marta büyük bir gümüş tepside buğulama sazan balığı getirdi.

Marta balığı Ursula'ya gösterdi. O da gene her zamanki sakin hali ile,

– Nefis gözüküyor Marta. Teşekkürler. Lütfen herkese servis yapar mısın - ? dedi.

Masaya tatlı geldiği zaman nihayet Sigmund konuya değindi ve,

– Ursula, birkaç haftalığına gidip Renata'nın yazlık evinde kalırsak herhalde hepimiz için de bir değişiklik olacak. Maxim ile Teddy de çok eğlenecekler.

Kendi ismi geçince Maxim hemen atıldı,

– Ne olur anne, hemen gidelim.

Ursula gülerek oğluna baktı,

– Gerçekten istiyor musun oğlum?

– Evet, çok istiyorum. Teddy de öyle, değil mi Teddy? Teddy bu sefer,

– Evet, hava değişimi Maxim'e çok iyi gelecek. Kasabada birkaç gün kalabilmek hakikaten hoş bir şey.

Sigmund'un hoşuna gitmişti bu. Hem oğlu, hem de Teddy kendi tarafını tutmuşlardı. Zira Ursula'nın bu plana hayır diyeceğine, Berlin'den ayrılmak istemeyeceğine adeta inanmıştı. Ama Berlin'den uzaklaşması gerekiyordu, bu stresli ortam onun sinirlerini daha da yıpratmıştı. Maxim'in bu derece istekli olması herhalde Ursula'nın görüşünü değiştirebilirdi.

Sigmund'un da düşündüğü gibi, Ursula olumlu bir cevap vermişti.

– Oldu, Maxim. Gelecek hafta ortalarına doğru gideriz. Çarşamba günü iyi olur. Ama Sigi, bir şartla, cuma günleri de sen geleceksin ve hafta sonları hep bir arada olacağız, oldu mu?

– Tabii, söz veriyorum. Reinhard'ın dediğine göre eğer siz yazlık eve gitmeyi kabul ederseniz, Renata, Arabella'yı ve çocuklarını da davet edecekmiş. Maxim onlarla bir arada iyi vakit geçirecek.

Yazlık eve gitmek ve en iyi iki arkadaşı ile bir arada olmak Ursula'ya çok cazip geldi. Adeta hafiflemişti. Oğluna döndü ve,

– Orada kar yağıyordur. Dışarı çıkıp, diğer çocuklarla birlikte kar topu oynarız, belki de göl donmuştur, buzun üzerinde paten de yapabiliriz. - dedi.

Maxim mutluluktan uçuyordu. Sevincini herkese sarılarak ve öperek belirtiyordu.

– Anneciğim, sana kocaman kardan bir adam yapacağım, bir tane de sana Teddy.

Tatlısını yerken mutluluktan öleceğini sandı. Bu cuma gecesi diğerlerinden çok daha heyecanlı geçmişti. Eski şatoda kalacaklar ve arkadaşları Gretchen, Diana ve Christian ile güzel vakit geçirecekti. Ama asıl önemli olan şu idi ki, annesinin yüzü tekrar gülme-ye başlamıştı.

13

Mark Brandenburg (Renata'nın yazlık evinin bulunduğu yer) ormanları kilometrelerce mesafe kaplıyor, tarihte Prusya diye bilinen bölgeye kadar gidiyordu. Bu bölgeler eskiden Germen Şövalyeleri'ne aitti. Bu araziden Havel, Spree ve Oder nehirleri geçiyorlar ve neticede onların çatıştıkları bölgelerde göller ve göletler oluşmuştu. Bir sürü su kanalı ve su yolları çevredeki köyleri birbirine bağlıyordu.

Böyle şirin bir köyün ucunda ise Graf Reinhard von Tiegal'ın yazlık evi, daha doğrusu şatosu yer alıyordu. Bu şatonun arka yüzü yeşil sahaya, sonra da kilometrelerce uzanan çam ormanlarına bakıyordu. Bu ormanlar Tiegal Malikânesi'ne aitti. On Altıncı Asır'dan beri Tiegal Ailesi burada yaşamıştı. Ormanlar, yeşil sahalardan ve bu muazzam şato, Tiegal Ailesi'nin malı idi.

1939 yılının ocak ayında bir pazar sabahı idi. Her taraf bembeyazdı. Sanki bir resimdi. Ağaçlardaki kar ve sarkan buzlar ve gece taze yağan kar her tarafı bembeyaz yapmıştı. Sabah güneş çıkınca, her şeyin rengi değişmiş, sanki gümüş bir tabaka oluşmuştu.

Bu müthiş manzarayı ve sessizliği bozan tek şey ise Kurt'un ve Sigmund'un çizmelerinin sesi idi. Her ikisi de erkence sabah yürüyüşüne çıkmışlardı. Her iki zat da hafta sonunu geçirmek ve aileleriyle birlikte olmak için şatoya gelmişlerdi. Sigmund cuma akşamı gelmişti, Kurt ise cumartesi.

Kalın yeşil paltolar giymişler, tergal şapkalar takmışlar, oldukça kalın yün atkılar ve eldivenlerle donatılmışlardı. Kurt ve Sig-

mund kalın kayak çizmeleri ile yürümekte zorlanıyorlardı, zira hem her taraf buz tutmuş, hem de son derece dondurucu bir rüzgâr esmekteydi.

Her ikisi de suskundu. Kendi düşünceleri zaten kendilerine yeterli idi. Gene de bu suskunluk onlara bir haz veriyordu. Tüm eski arkadaşlar böyle olmaz mıydı?

Kurt sessizliği kesti:

- Sana bir haberim var Sigmund.
- Öyle mi, söyle bakalım neymiş?
- Çıkış vizeleriniyarın veya salı günü alabileceğim. Ama maalesef bir terslik oldu. Sadece üç tane alabildim.

Sigmund şaşırılmıştı. Durup arkadaşına baktı.

- Neden, ne oldu ki?
- Hiçbir şey. Sadece benim adamım çok dikkat ediyor. Fazla ilgi çekmemeye uğraşıyor. Hiç olmazsa şimdilik. Şüphe uyandırmamaya çalışıyor. Hadi, durma, yürü, durursak soğuktan donarız. Sekiz kişiye birden vize almak oldukça güç. Hele ki bu adamım geçen hafta dokuz kişilik bir aileye vize almıştı. Epey güçlüklerle karşılaşmıştı. Bilhassa Dışişleri Bakanlığı'ndaki adamı bu nedenle oldukça huzursuz olmuş. Her neyse, birkaç hafta sonra üç vize daha alacağına söz verdi. Son iki vizeyi de ay sonunda alabilecek. Daha fazla geciktirmez. Hadi üzülme, her şey yoluna girecek. Şimdi bana söyle bakalım, ilk üç vizeyi kim kullanacak? Herhalde sen ilk önce Ursula ile Maxim'i buradan uzaklaştırmak istiyorsun. Sen de onlarla birlikte mi gideceksin?

– Ursula ve Maxim'in derhal gitmeleri gerekir, ama ben daha gidemem. Herkes gittikten sonra da ben giderim.

– Ben de zaten böyle yapacağımı düşünmüştüm. Öyleyse Ursula ve Maxim'e kim eşilk edecek dersin? Annen mi?

– Hayır, sanmam. Annem, kız kardeşlerim olmadıkça gitmez. Kızlarını asla geride bırakmaz, buna emin olabilirsin. Zaten ısrar da etsem, artık ihtiyar bir kadın olduğunu hayatta fazla bir zamanı olmadığını ve pek bir şey de beklemediğini söyleyecek. Öyle ki Ursula ve Maxim'le gidecek kişi Theodora olsa gerek. İki hafta sonra üç vize daha gelirse, o zaman da Sigrid, kocası ve Hedy gidebilir-

ler. Ay sonunda da iki vizeyi alınca, annem ve ben Almanya'dan ayrılırız.

– Tüm aile sapasağlam, herhangi bir zorlukla karşılaşmaksızın, bir başka ülkeye yerleşene kadar sen herhalde Almanya'da kalacaksın, değil mi? Bu üç vizeyi salı, en geç çarşamba alacağım. Senin evine gelip vereceğim.

– Sağ ol Kurt. Ursula zaten hazır, hemen Almanya'yı terk edebilir. Senin adamın diğer vizeleri de alabileceğine emin, değil mi?

Kurt oldukça emin bir sesle,

– Evet, Sigmund, çok emin. Sana söz veriyorum, öteki vizeleri de alacak.

İki arkadaş gözleri kilitlenmiş vaziyette birbirlerini süzdüler.

Kurt arkadaşının bakışlarında bir ürkeklik veya şüphe sezinledi.

– Bak dostum, bana inan. Adamım güvenilir bir kişidir. Emin olmadıkça söz vermez. Eğer alamayacağını bilseydi, zaten açıkça söylerdi.

Bir müddet sessizlik oldu. Sonra Sigmund devam etti:

– Kurt ben sana bırakıyorum. Eğer sen ona itimat ediyorsan, ben de ederim.

Şu anda ormanın derinliklerinde ve yalnız olduklarını bildikleri halde, Kurt gayet alçak bir sesle,

– Bak seni bu hususta daha da rahatlatmak için, bana yardım eden kişinin ismini sana açıklayacağım. Tabii bu kişi dolayısı ile sana da yardım eden kişidir. Bu Amiral Canaris'tir.

Sigmund şaşırmıştı. Konuşamıyordu.

– Ne, Wilhelm Canaris mi? Ama o Askeri Kuvvetler'in Başkanı değil mi?

– Evet, Alman Milli İstihbarat Başkanı olduğu için benim açım-dan da ve sana açıklama yapamayacağım nedenlerden dolayı çok kıymetlidir.

– Canaris ha?

Kurt, Sigmund'un bu derece şaşıracağını sanmıyordu, öyle ki biraz daha açıklama yapması gerekli olduğunu anladı.

– Bak, beni dinle. Doğumundan, yetiştirilme tarzından, anane-

lere bağılılığından, içgüdü ve bilinçaltı dürtüler nedeniyle Canaris de Hitler'e ve onun çevresinde olup bitenlere son derece karşı. Hitler için çalışan pek çok kişi de aynı duygulara sahiptir. Şuna inan ki her bir bakanlıkta bu şekilde düşünen ve hissedenden iki bazen üç veya dört kişi mevcuttur.

– Demek ki Amiral'in Dışişleri'ndeki adamı da onlardan biri.

– Tamamen doğru.

– Esasında Amiral'in adını verdiğinde yüreğim ağzıma geliyor-du. Onun bir antinazi olduğunu kim bilebilirdi?

– Onlara karşı duyduğu nefret bilinen bir gerçek. Esasında bu açık bir gizlilik. Bir sürü general de Canaris ile aynı fikirdeler. Ama açıkça Hitler'e karşı nasıl bir savaş verebilirler? Aksi halde kendilerini ipin ucunda sallanır göreceklerdi.

– Anlıyorum. Öyle ki Canaris ve diğerleri kaleyi içten fethederek Hitler'e karşı savaşıyorlar.

– Evet. Canaris zamanla Hitler'in Almanya'yı çökerteceğine inanıyor. Ben de buna inanıyorum. Ayrıca bu yıl sonuna kadar Hitler İngiltere ile savaşa girecek. Birçok kişinin görüşü böyle. Hitler Batı'nın sahibi olmak hevesinde.

– Kurt, pek olumlu değilsin galiba.

– Hayır değilim, gelecek oldukça karanlık. Savaş kaçınılmaz olacak. Almanya'nın insanlık ve şeref imajını tekrar düzeltmek istiyorsa, bu savaşı kaybetmesi akıllıca olur, hatta gerekir.

İkisi de yürüyüşlerine devam ettiler. Her ikisi de gene kendi düşüncelerine gömülmüşlerdi.

– Eğer Hitler Chamberlain'i daha fazla sıkıştırırsa İngiltere de savaşa girecek... Tabii Fransa da İngilizlerin müttefiği olacak. Münih Paktı'na müttefik olacağına dair imza atmıştı.

Kurt bazı ağır sözler sarf ederek,

– Hiç şüphe yok. Chamberlain kafasız bir adam. Hitler'in övgülerine, boş laflarına, değersiz vaatlerine kanıyor. İngiltere'de ise Winston Churchill adlı bir politikacı var. Churchill, Hitler'in nelelerin peşinde olduğunu, savaşta güttüğü politikayı ve bu kargaşalıkları çok iyi anlıyor.

– Ama Kurt, o tek başına kalmış bir adam. Churchill’i dinleyen bile yok.

– Maalesef öyle... Yazık ki Churchill Başbakan değil, o zaman durumlar çok daha değişik olabilirdi. Şimdi bunları bırakalım da Ursula’nın gezi planını konuşalım. En geç önümüzdeki hafta sonuna kadar Almanya’dan çıkmaları gerekiyor. Paris’e gitmek üzere tren biletlerini alacaksın. Hem unutma, bu biletler gidiş dönüş olacak.

– Tamam da, İngiltere’ye giriş vizeleri ne olacak?

– Ursula Maxim’le birlikte Fransa’ya tatile gidiyormuş gibi yapacak. Hele dönüş biletleri de var ya, o zaman kimse şüphelenmez. Bundan dolayı da Almanya’dan çıkarken pasaportunda İngiltere’ye giriş vizesi olmaması gerekiyor. Tabii bu Maxim için de, Theodora için de geçerlidir... Paris’e gittiklerinde, Ursula oradaki İngiliz Elçiliği’ne müracaat edip, vizeleri alacak. Ben her şeyi ayarladım, hiçbir sorun çıkmadan derhal vizelerini verecekler. Hadi şimdi gönlün rahat olsun.

– Kurt, zaten sana olan inancım sonsuz. Ayrıca bana güvenip Canaris’in ismini açıkladığın için de teşekkür ederim. İnan bana Canaris ve onun faaliyetleri aramızda sır olarak kalacaktır.

– Senin bu hususta çok titiz olduğunu ben de biliyorum. Zaten uzun yıllardan beri süregelen bu dostluk da karşılıklı güven üzerine kurulmuştur, değil mi? Hadi şimdi bu konuyu kapatıp şatoya dönelim. Reinhard öğle yemeğine Adam von Trott’u davet etmiş. Bu çevre malikânelerinin birinde arkadaşları ile kalıyormuş da. Onu tanıyorsun, Sigi.

– Pek değil. Birkaç kez Reinhard’ların evinde onunla konuşmuştum. Anladığım kadarıyla Oxford’dan Reinhard’ın sınıf arkadaşı imiş.

– Evet, doğru.

– Yarı Alman, yarı da Amerikalıymış, değil mi?

– Evet, bu da doğru. Amerikalı tarafından oldukça soylu. Amerika’nın ilk Yargıtay Organı’nın Başsavcısı John Jay, Adam’ın büyük büyük dedesi oluyormuş. John Jay aynı zamanda iyi tanınan bir devlet adamı ve diplomatmış.

– Bunu bilmiyordum. Adam von Trott'u tekrar görmek hoş olacak. Yanılmıyorsam, şu anda Almanya Dışışleri'nde önemli bir görevde.

14

Asırların yıpratamadığı şato kuleleri, soğan şeklinde çıkıntıları ile karların arasında ve çam ormanlarının ortasında tek başına ayakta duruyordu. Bu çamlardan buzlar sarkıyordu. Koca şato sanki bir dev gibi çevreye hâkimdi. Bu devin önündeki beyaz karlarla kaplı sahada ise rengârenk giysiler içinde oynayan çocuklar vardı. Gök ise parlak ve kristal gibi berraktı. Kurt ile Sigi geri döndüklerinde işte böyle bir manzara ile karşılaştılar.

Bu görüntü, temizlik ve saflığı simgeliyordu. Bu iki dost durup önlerinde sergilenen güzelliğe baktılar. Belli ki gördükleri, onları geriye, çocukluk günlerine götürmüştü.

Sigi yumuşak ama üzgün bir sesle,

– Kurt, bu çocuklara kötü bir şey olmamalı. Kimse onlara zarar vermemeli.

– Vermeyecek. Ben var oldukça buna çok özen göstereceğim. Kurt adeta yemin eder gibi konuşmuştu. Kendi çocukları Christian on üç, Diana ise dokuz yaşında idiler. Maxim'le birlikte bir kardan adam yapma uğraşı veriyorlardı. Gretchen von Tiegal ise sadece sekiz yaşında idi ve o da el arabası ile kar taşımakla meşguldü. Onun dadısı Irmgard ve Teddy ise birlikte kardan bir şato yapmaya uğraşıyorlardı. Herkes, yaptığı iş her ne ise, öyle bir dalmıştı ki, kimseyi görececek halleri yoktu.

Kurt ve Sigi ikisi birden - Merhaba - Hepinize - diye bağıldılar.

Karla oynayan çocuklar ve büyükler de aynı şekilde cevap verdiler.

– Çocuklar bu yapıtlarını öğleye kadar bitirmek niyetindeler. Öyle ki sonra gelip onlar izleriz.

Kurt ve Sigi kalenin yan girişine doğru yürüdüler. Bahçıvanlardan biri bu girişin karlarını küremiş ve yolu açmıştı.

Buradan bir hole giriliyordu. Paltolarını, çizmelerini, şapkalarını, velhasıl üstlerindekiyi çıkartıp dar merdivenlerle yukarı çıktılar. Yukarı çıkınca Reinhard'ın çalışma odasına gidiliyordu.

Kapı aralıktı. Sigi açıp içeri girdi. Kurt da onu takip etti.

Adam von Trott ile Reinhard ateşin önünde durmuş şampanya içiyorlardı. Merhabalaştıktan sonra Reinhard yeni gelenlere döndü ve,

– Bundan mı yoksa ısınmak için daha kuvvetli bir içki mi içersiniz? diye sordu.

Sigi - Bana şampanya lütfen, ya sen Kurt? - diye sordu.

– Bana da aynısı lütfen.

Sonra altın sigaralık kutusunu çıkardı, kendisi bir tane aldı. Sigi ve Adam'a da birer tane tuttu. Sigi aldı, Adam içmeyeceğini söyledi.

Sigi, Adam von Trott'u yakından incelemeye koyuldu. Oldukça yakışıklı idi. Uzun boylu, ince, gayet cazibeli olduğu kadar, kişiliği de çok kuvvetli idi.

Reinhard ise onun yanında daha sönük duruyordu. Daha kısa boylu, saç ve göz rengi daha koyu ve yanık tenli idi. Vaktinin çoğunu dışarıda açık havada geçirdiği belli oluyordu. Doğaya yönelik bir kişilik taşıyordu. Hep güleç yüzlü idi ama nedense son zamanlarda bu güleç yüz biraz asık yüz olmuştu.

İçkileri aldı, Kurt ve Sigi'ye doğru ilerledi.

Hepsi birden - Prost! - dediler.

Bir iki yudum aldıktan sonra Reinhard konuya girdi.

– Kanımca Hitler artık kontrolünü kaybetmek üzere. Benim bazı gizli kaynaklarım var. Bana gelen haberlere göre Hitler İdare-si'nin içinde patlamalar başlamış. Feci olaylar yer almış ve daha da alacakmış. Örneğin Kristal Gecesi! Ben bu vahşetin tüm sorumluluğunu Hitler'e yüklüyorum. Bundan haberi olmadığına dair söylentiler var ise de hiçbir kuvvet bunu bana kabul ettiremez, hatta gös-

terileri desteklediğine inanıyorum. Hitler'in megalomani hastalığı artıyor ve kontrolden çıkıyor. Hem öyle bir çıkıyor ki, bundan böyle neler yapacağı, nasıl ipe sapa gelmez olaylar yaratacağı bilinmiyor. Bu adamı birisi durdurmalı.

– Kurt aniden onun sözünü kesip sordu,

– Peki Reinhard, dilinin altındaki baklayı çıkart.

– Bu adam bir 'Modern Tiran' oldu. Kendi isteği ile ayrılmayacak, öyle ki birisi onu öldürmeli.

Kurt tedirgin olmuştu. Çıkıp koridora bir göz attı. Neyse görünürlerde kimsecikler yoktu. Kapıyı sıkıca kapattı.

– Aman, konuşurken dikkatli ol. Düşünmeden sarf edilen kelimeler hem kendine hem de çevrendeki kişilere çok zararlar verebilir. Biliyorum, hizmetkârlarına ve bu çatı altında yaşayan herkese sonsuz itimadın vardır, ama gene de bugünlerde sarf ettiğimiz her söze ve de çevremize son derece dikkat etmemiz gerekir. Bunu asla kulak arkası etme Reinhard.

– Ben Hitler'i öldürmeyi planlamıyorum, beyler, sadece teorik olarak konuşuyorum, gene de sen haklısın Kurt. Evet beyler, benimle aynı fikirde değil misiniz? Hitler'i yok etmek iyi çözüm değil mi?

Odada bir sessizlik hüküm sürdü.

Nihayet Sigi söz aldı.

– Sadece Hitler'i öldürmek yeterli değil, onun canı ruhlu suç ortaklarını da yok etmek gerekir.

Kurt Sigi'nin dediklerini onayladı.

– Çok doğru. Bir tiranı öldürmek belki o derece zor değildir ama onu destekleyen koca bir hükümet var. Ya onu ne yapacağız? Hitler'i yok etme planı çok düzenli ve bilinçli hazırlanmalıdır. Zira Hitler ölür ölmez, hemen iktidarı ele alacak ve bocalamayacak bir düzen gerekmektedir. Hiç olmazsa hükümeti oluşturacak kişiler önceden belirlenecek, Hitler yok edilir edilmez, bu kişiler hemen kontrolü ele alacaklardır.

Reinhard pencereye doğru yürüdü, dışarıdaki sakin ve sessiz doğayı seyretti.

– Almanya'nın geleceği için diktatörlük değil, demokrasi gerektiğine inanıyorum.

– Biz hepimiz de aynı fikirdeyiz.

– Evet ama Naziler iktidarda oldukları sürece demokrasi de olamaz. Nazileri yok etmenin tek yolu da ejderhanın in başını kesmektir. Demek ki benim demin savunduğum varsayım en doğru olanıdır. Çevrede bir sürü antinazi görüşleri olan kişiler var. İçlerinden biri Hitler'i öldürmek veya yok etmek için bir formül bulmalıdır.

– Evet ama gene de.

Kurt cümlesini tamamlayamadı. Kapı vurulmuştu. Hepsisi kapıya bakıyorlardı. Yoksa ürkmüşler miydi?

Gelen ise Renata'dan başkası değildi.

– Of, hepimizi korkuttun.

– Özür dilerim. Sizi rahatsız etmek istemedim. Acaba bir bardak şampanya içmek için hanımların buraya gelmesine müsaade var mı, yoksa aşağıya inip yanımıza mı geleceksiniz?

– Birazdan biz aşağıya ineriz.

– Peki o zaman ben gidiyorum.

Renata geldiği gibi sessizce kapıyı kapayıp gitti. Kurt deminki görüşlerini haklı çıkarmak istercesine.

– Demin bilhassa vurguladığım konuda nasıl haklı çıktım. Bu gelen herhangi biri de olabilirdi. Her ne ise, bu konuşmamızı burada bitirsek iyi olur.

Reinhard başı ile evet der gibi işaret verdi. Pencereden dışarı baktı ve sonra arkadaşlarına dönerek,

– Dışarıda motosikletin üzerinde bir adam hızla buraya doğru geliyor. Yemekten önce gelen bu kişi kim olabilir? Hem hiç de tanıdık bir sima değil. Acaba ne istiyor? - dedi.

Sigi hemen söze atılarak,

– Motosiklet mi? Belki de Willy Herzog'dur. Theodora'nın erkek arkadaşı. Berlin'de olduğumuz zaman Theodora pazar günleri izinlidir ve arkadaşı da onun ziyaretine gelir. Evet, tamam, motosikletini park edince yüzünü seçebildim. Pazar ziyaretine gelmiş.

Şatonun arka cephesindeki beton alana motosikletini park eden Willy'yi gören Maxim sevinçle bağırdı.

– Teddy, bak Willy geldi.

Theodora pek inanmamıştı, gene de dışarı baktı.

– Willy haklıymışsın. Benimle eğleniyordun sanmıştım. Gerçekten de Willy gelmiş.

Koşarak dışarı çıktı ve onu karşıladı.

Willy de aynı heyecan ve sevinçle Theodora'yı kucakladı ve sı-kıca ona sarıldı.

– Willy burada işin ne?

– Ne olacak, seni görmeye geldim.

– Görüyorum da, bu kadar uzun bir yol gelmeye değer miydi?

– O kadar uzun da değil canım. Sadece birkaç saatimi aldı. Telefonla görüştüğümüzde Bayan Westheim'in birkaç hafta daha şa-toda kalma niyetinde olduğunu söyleyince, bu hafta gelip seni gör-mem lazımdı. Senle özel olarak konuşmam gereken bir konu var ve böyle konular yüz yüze konuşulursa daha iyi olur.

– Kötü bir şey mi var?

Willy hayır der gibi başını salladı.

– Mutfağa gidip biraz yalnız kalabilir miyiz? Hem yolda gelir-ken fazlası ile üşüdüm. Acaba içecek sıcak bir şey var mı?

– Tabii Willy. Gerçekten birden kafam karıştı da sana bir şey içer misin diye sordum. Şu yan odaya geçelim, sonra da aşçının yanına gidip içecek sıcak bir şey hazırlamasını söyleyeceğim. Hem öğle yemeğine de kalmalısın. Eminim ki gerek Bayan Westheim gerekse Kontes von Tiegall bu hususta ısrar edecekler. Çocuklar, Irmgard ve ben bir arada yeriz, sen de bize katılırsın.

– Memnuniyetle ayrıca teşekkürlerimi de bildiririm. Irmgard da kim?

– Buradaki çocukların bakıcısı. Maxim neredesin? Ben Willy'yi sıcak bir şey ikram etmek için mutfağa götürüyorum.

Maxim güleç yüzüyle terastan içeri koştu ve:

– Ben de sizinle birlikte mutfağa gelebilir miyim?

– Hayır gelemezsin. Sen burada kal ve oyununa devam et.

– Ama ben Willy'ye merhaba demek istiyorum.

– Sonra dersin. Burada olacak. Yemeği bizimle birlikte yiyecek.

– Yaşasın.

Irmgard Teddy'ye dönerek,

– Merak etme, ben Maxim'le de ilgilenirim – dedi.

Henüz dokuz yaşında olan Diana von Wittingen de lafa atıldı,

– Teddy, ben de Maxim'e bakarım.

– İstemez, ben artık bebek değilim.

Teddy gülerek her ikisine de teşekkür etti, sonra Willy'nin koluna girerek,

– Gel bakalım, soğuktan donmuş olmalısın. Kahveni alalım sonra Irmgard'ın odasına geçelim. Ben de orda kalıyorum. Koca bir şömine var. Karşısına oturup konuşuruz. Sonra da bana o önemli olan konuyu açabilirsin. Ne kadar önemli imiş ki bu soğukta motosikletle buraya kadar geldin?

Willy Theodora'nın gözlerine bakarak konuya girdi,

– Durum şöyle, bildiğin gibi babam Amerika'ya giriş vizesi almak için uğraşıyordu, ama başarılı olamadı. Buna karşın, Berlin'de bulunan bir Yahudi Teşkilatı, Palestine Giriş Vizesi için söz vermişler. İlk önce çıkış vizesi alacak, sonra da Palestine Giriş Vizesi'ni. Her iki vizeyi de bir veya iki hafta zarfında tedarik edecek.

– Bu vizeleri kulanmanı istiyor, değil mi ?

– Evet. – Will bunları söylerken çok üzgündü.

– Kullanmalısın Willy, başka yol yok.

– Yapamam, Teddy, ben sensiz hiçbir yere gidemem.

– Yapmalısın , Willy, başka seçeneğin yok.

– Seni Berlin'de bırakıp gitmem olmaz.

Willy ağlamaklı idi, ama Teddy böyle zor anlara her daim hazırlıklı idi. Yalan sözler bile olsa gene de ikna etmesini bilirdi. Geçen kasım ayında Bay Westheim pasaportunu istemiş ve gelecekteki durumu kabataslak ona anlatmıştı. Ayrıca Teddy'nin ağzını sıkı tutmasını tembih etmişti, zira Naziler Westheim Ailesi'nin Almanya'dan kaçacaklarını anlarılarsa her türlü güçlük ve sorun çıkarabilirlerdi. Teddy de Bay Westheim'e ağzını kapalı tutacağına dair söz vermişti.

Aynı haftanın cumartesi gecesi Teddy Westheim Ailesi'ne açılmış, Willy ile resmi olmasa da nişanlandıklarını, babasının Amerika'ya giriş vizesi almak için uğraştığını, ve vizeleri alır almaz Amerika'ya gideceklerini bildirmişti. Westheim'ler durumu kuşku ile karşılamışlar ve Bayan Westheim şöyle demişti:

– Teddy, senin için iyi ne ise öyle olsun. Seni bizimle birlikte gelmeye zorlayamayız. Ama unutma ki benim sorumluluğundasın. Annene sonuna dek sana sahip çıkacağıma dair söz verdim. Öyle ki seni burada bırakıp bir yere gidemem. Elverişli bir durum olduğu an Almanya'dan gitmelisin. Willy de aynı durumda. O da bir an önce buradan gitmeli, hatta durumların doğrultusunda, seni almadan gitmesi gerekirse de hemen gitmeli. Hem Profesör Herzog'un Amerika'ya giriş vizesi alacağına da pek ihtimal vermiyorum.

Bay Westheim de aynı konuyu vurguladı,

– Ben de sanmıyorum, sevgili Theodora. Amerika bundan böyle Avrupa Yahudilerine giriş vizesi vermiyor. Kota dondurulmuş.

Teddy şaşkındı. Ne yapması gerekirdi? Kiminle nereye gitmesi daha sağlıklı olurdu?

– Ama ben şimdi ne yaparım? Sizinle birlikte gelecek olsam birden ortadan kaybolmam gerekecek. Willy çıldırır.

Ursula her zamanki soğukkanlılığı ile,

– Hiçbir şey de olmaz. Gittiğimiz yerden Willy'ye telefon eder ve durumu anlatırsın. Eminim ki o da senin bir an önce bu cehennemden kurtulduğun için rahatlayacaktır. Bana inan ve güven.

Teddy Bayan Westheim'in dediklerinde gerçek payı olduğunu gördü. Zira kendisi olmaksızın, Willy daha kolaylıkla Almanya'dan çıkış yapabilirdi. Kendisi ona bir tür engel olabilirdi. Sonra aklına birden pasaport sorunu geldi. Ya Willy onun pasaportunu isteyecek olursa ona ne diyecekti. Bay Westheim onun da çaresini bulmuştu,

– İstemeyecek. Amerikalılar artık hiçbir Yahudiye giriş vizesi vermiyorlar. Eğer ısrarla isterse pasaportunu yenilenmesi için Pasaport Dairesi'ne gönderdiğini söyle. Sakın benim aldığımı ve ileri si için planlarımız olduğunu ağzından kaçırma.

İkinci kez olarak, Teddy bu konuda hiç kimseye açıklama yapmayacağına dair kendi kendine söz verdi.

Sonunda, Westheim'ler onu kendilerinin isteği doğrultusunda kandırmaya başarılı oldular. Ne de olsa annesi onlara son derece güvenirdi. Ayrıca yirmi bir yaşını doldurana kadar onların himayesinde olacaktı, öyle ki hürmette kusur etmemeliydi. Ne de olsa kendisinden yaşça büyüktüler, daha akıllı ve de tecrübe sahibi idiler.

Haftalar ilerledikçe Teddy Westheim'lerin iddialarının çok doğru olduğuna artık inanmıştı. Yahudi Bayramı Chanukah, ardından Noel gelip geçmiş ve 1939 yılına girmişlerdi. Profesör Herzog Frankfurt'taki Amerikan Konsolosluğu'nda çalışan arkadaşından hâlâ bir haber alamamıştı. Bir gece Willy Teddy'ye dert yanmış ve Amerikan Vizesi için pek ümitli olmadığını açıklamıştı. Birkaç kez Teddy, İngiltere'deki halası Ketti'nin kendisine İngiltere'ye giriş vizesi almaya uğraştığını söylemeye yeltendi ise de son anda caydı. Ağzını sıkı tutmak en iyisi idi.

Şimdi Willy şatoda, gelişen son durumları üzümlere açıklıyordu. Willy'nin yüzü çok solgundu. Teddy iki eli ile bu yüzü okşadı. Besbelli ki Teddy'yi geride bırakıp gitme olasılığı Willy'yi fazlasıyla yıpratmıştı. Ama Teddy ne yapabiliirdi? Gelecekteki planları ona nasıl söyleyebilirdi? Sigmund Westheim'in Almanya'dan çıkıp bir başka ülkeye göç etme düşüncelerini nasıl söyleyebilirdi? Bunu asla yapamazdı, tüm Westheim Ailesi'ni tehlikeye atmış olurdu. Willy Herzog'a son derece güveni vardı, ama gene de küçük Maxim'e ve onu ailesine zarar verecek herhangi bir şey asla yapamazdı.

Kalktı Willy'nin oturduğu koltuğun önüne çöktü. Willy'nin ellerini alıp kendi yüzüne götürdü, hem öpüyor, hem de onun ellerini kendi yüzü üzerinde gezdiriyordu. Teddy sevgi ve şefkat dolu idi.

Sonra Willy'ye dönerek,

– Bak, beni iyi dinle. Senin Palestine'e gitmeni istiyorum, hem de en kısa zamanda. Ben burada emin ellerdeyim. Bayan Westheim bu şatoda devamlı kalacak. Telefon ettiğimde birkaç hafta de-

miştım, zira seni üzme istememiştım. Gerçekte ise uzun bir süre Berlin'e dönmeyeceğiz. Westheim'ler burasının şehire nispeten çok daha güvenceli olduğuna inanıyorlar. Gerçekten de öyle. Burada Tiegat Ailesi ile daha iyi koruma altında olacağız. Sen git, Palesti-ne'e yerleş ve hemen ailene ve bana giriş vizesi göndermeye çalış. Vizeyi alır almaz , hemen yanına geleceğim.

– Seni burada bırakıp gitme fikri beni çok huzursuz ediyor.

– Ama Palestine'e gider gitmez oraya giriş vizesi elde etme olasılığın çok daha yüksek. Buradan bu kadar kişiye vize almak daha güç.

– Bilemiyorum ki.

– Düşünmene gerek yok. Öyledir. Bay Wetheim her daim tekrarlar ve der ki içinde bulunduğun ülkeden dışarıdan gelecek akrabaların için giriş vizesi almak çok daha kolaymış. Unutma ki, o bu işleri çok iyi biliyor. İngiltere'deki Halam Ketti de bana bir vize çıkartmaya uğraşıyor, tabii İngiltere için.

Willy'yi ikna edebilmek için bu kadarını ona söylemeye mecburdu.

– Peki bundan bana daha önce niçin hiç bahsetmedin ?

Teddy dudaklarını ısırды, içini çekti ve üzgün görünmemeye uğraştı,

– Özür diliyorum, senden önce Almanya'dan ayrılmak pek istemiyordum da. Hem ben böyle şeyleri önceden konuşmaktan hoşlanmam. Bazı batıl inançlarım vardır. Halam Ketti umutlu, hem de çok umutlu. Bu akşamüstü buradan ayrılmadan Ketti Hala'nın adresini sana vereceğim. Kudüs'e veya Telaviv'e varır varmaz bana hemen yaz. Ben de Belsize Parkı'nda oturup halamla birlikte senin mektuplarını okuyacağım. İnanıyor musun Willy, buradan uzakta olmak ne iyi? Eğer İngiltere'de olursam, o zaman sen de benim için fazla endişelenmezsin, değil mi ?

Teddy öyle bir iyimser tablo çizmişti ki, dediklerine inanıyormuş gibi, kendi yüzü de gülüyordu.

Willy gene de pek sevinemiyordu,

– Halanın İngiltere'ye giriş vizesi temin edeceğine emin misin?

– Halam, temasa geçmesi gereken kişileri çok yakından tanıyor. Sen merak etme ve bir an önce Palestine’e hareket et. Bu kötü günler son bulur bulmaz buluşacağız. Hem Bay Westheim kısa bir süre sonra savaş çıkacağına inanıyor.

Willy sessizce oturuyor ve yere bakıyordu. Teddy onu biraz daha neşelendirmek için,

Willy dinle, ya sen Londra’ya gelirsın, yahut da ben Palestine’e. Oradan da ver elini Amerika.

Şatoya geldiği andan beri Willy tek kez gülerek konuşuyordu,

– Amerika. İşte geleceğin olduğu yer. Benim rüyalarım, idealim, her şeyim oraya gidip yerleşmek. İşte bu duygu ile her şeye atılmak, bir an önce oraya doğru yön çizmek istiyorum. Bana söz ver bakalım, bana sık sık yazacaksın değil mi?

Willy sıkı sıkı Teddy’ye sarılmıştı.

– Tabii, her hafta sana yazacağım.

Theodora Willy’yi Palestine’e gitmeye ikna etmişti. Buna çok memnundu, zira Willy Herzog Palestine’e vardığı an güvencede olacaktı.

15

Maxim trenin içinde oturmuş babasına bakıyordu.

– Baba, sen bizimle niçin gelmiyorsun?

Bu ana kadar babasının Berlin’de kalacağını bilmiyordu. Çocuğun yüzü hüznü ve düşünceli idi.

– Maxim, dinle beni oğlum. Burada bankada benim halletmem gereken işlerim var. İşlerimi yoluna koyar koymaz , hemen Paris’e, yanınıza geleceğim.

– Ama ne zaman?

– İki hafta sonra. Gelir gelmez de yaz tatilimiz için deniz kıyısındaki otele gideceğiz.

– Orası neresi baba?

– Fransa’nın güneyine. Ya Monte Carlo ya da Cannes. Belki de İtalya’ya, San Remo’ya ve hatta Corsica’ya bile gidebiliriz. Neresi olursa olsun, sıcak bir ülke olacak, öyle ki annen istirahat edecek, sen ve ben de denizde oynayacağız.

Çocuğun yüzünde bir ümit belirdi,

– Baba lütfen çabuk gel olur mu, lütfen?

– Söz. Kompartımanın içi oldukça sıcak. Paltonu çıkarayım.

Çıkardığı paltoyu Teddy’ye verdi. Teddy katladı ve kompartımandaki bagajların üzerine koydu. Zaten üç bagajdan fazla bir şeyleri yoktu.

Sigmund Maxim’i kollarına aldı. Oğlunu kokladı ve sıktı. Başını, omuzunu elleri arasına aldı ve içten gelen bir sevgiyle okşadı. Sonra oturacağı yere oturttu. Mavi kravatını elleri ile düzeltti, sarı saçlarını okşadı. Oğlunu öyle çok seviyordu ki:

– Maxim, bana söz ver bakalım; uslu bir çocuk olacaksın, ben gelene kadar Annene ve Teddy’ye iyi bakacaksın.

Maxim üzgündü. Konuşacak gibi değildi, gene de,

– Söz veriyorum, onları üzmeyeceğim. Ama baba, lütfen geç kalma!

– Kalmıyacağım, bir an önce geleceğim.

Hiç uzun müddet ayrı kalmamışlardı. En fazla bir veya iki gün. Babasının Berlin’de kalması Maxim’i çok huzursuz ediyordu. Annesi ve Teddy ile birlikte olduklarını bildiği halde babasının da yanlarında olmasını istiyordu.

Siqmund, oğluna bir kez daha sarıldı ve sonra döndü. Boğazında bir düğüm oluşmuştu, gözleri ise nemlenmişti. Kendisini toparlaması bir iki saniye almıştı. Sonra Teddy dönüp elini sıktı. Sonra onu da çekip sıkı sıkı sarıldı.

– Onlara iyi bak olur mu Teddy? Kendine de dikkat et.

– Hiç merak etmeyin Bay Westheim.

Tekrar oğluna baktı, zaten o da gözlerini babasından hiç ayırmıyordu ki.

– Tren yolculuğu çok hoşuna gidecek. Senin için bir macera olacak. Bir de bakmışsın ki Paris’tesin. Orada güzel bir tatil geçireceksiniz. Sen, annen ve Teddy dolaşacaksınız. Seni Eiffel Kulesi’ne ve diğer ilginç yerlere götürecekler.

– Baba, sen gelirken Gangan (Büyükanne) de senle birlikte mi gelecek ?

– Evet, öyle sanıyorum .

Maxim’in yüzünü mutluluk kapladı. Büyükannenin de onlarla birlikte tatile gelmesi çocuğu sevindirmişti. Sevdiği herkes bir müddet sonra onla birlikte olacaklardı. Oturduğu koltuğa yaslandı. Babası dün ona oyuncak tahta bir at almıştı. Maxim onu da kucağına aldı. İlerde babasının alacağı gerçek midilli bu oyuncak ata benzecekti. Babası ona midilli alacağına dair söz vermişti. Dört gözle o günü bekliyordu. Bir at sahibi olmayı o kadar çok arzuluyordu ki. Yazın Wannsee’deki yazlık köşklerinde atına binecekti. Ne güzel bir olaydı.

Çocuğun oyuncak atı ile meşgul olduğunu görünce Sigmund yavaşça oradan uzaklaştı. Bu ayrılık sahnelerine hiç tahammülü yoktu. Çok hislenmişti. Ursula da nerede ise ağlayacaktı. Ursula da kompartımandan çıkıp, trenden indi ve platformda uzun müddet konuştular.

Maxim başını cama dayayıp anne ve babasını izledi. Konuştuklarını duyamıyordu. Sonra tekrar oyuncağına yöneldi. Atın topuklarını yere vuruyordu. Sonunda Teddy'den sert bir azar işitti, ve usluca yerine oturdu.

Tren istasyonu çok kalabalık ve gürültülü olduğu halde Ursula kocası ile çok alçak bir sesle konuşuyordu. Sigmund'un ellerini tutuyordu,

– Keşke bu düzenlemeyi kabul etmeseydim. Seni burada tek başına bırakmak hiç içime sinmiyor. Keşke hepimiz bir arada gitsedydik. Daha vakit varken, Maxim'i ve Teddy'i de trenden indireyim ve yanında kalalım.

Sigi de çok alçak ama kararlı bir sesle,

– Hayır olmaz. Ay sonuna kadar beklemek istemiyorum. Bu şekilde, yani ikiler veya üçler halinde yurtdışına çıkmamız hiç dikkat çekmez. On gün zarfında Hedy, Sigrid ve Thomas da Paris'e sizin yanınıza gelecekler. Bir süre sonra da ben annem ile geleceğim.

– Ama Sigi, sensiz benim içim rahat etmiyor. Çok üzülüyorum. Ne olacağı hiç belli değil ki?

– Hiçbir şey olmayacak. Maxim ve sen bir an önce Berlin'den dışarı çıkın. Eğer senin ve Maxim'in güvencede olduğunuzu bilirim, ben de işlerimi çok daha kolaylıkla yola koyarım.

Tren dumanlar çıkararak düdüğünü öttürdü. Memur gelip kırımızı işaretini salladı ve düdüğünü çaldı. Berlin-Paris Treni hareket ediyordu. Son an yolcuları kendilerini trene atmak için koşuşuyorlardı.

Sigi ve Ursula hâlâ birbirlerine sarılmış vaziyette duruyorlardı.

– Seni çok seviyorum Ursula.

– Ben de seni Sigi, bütün benliğimle.

Sigi Ursula'nın ne denli heyecanlandığını anlamıştı. Elleri ile yüzünü kaldırdı ve buğulu gözlerine baktı.

– Hadi sevgilim, gözyaşı istemiyorum. Bir müddet sonra seninle ve Maxim'le beraber olacağım. Sen ve oğlum benim tek mutluluğumsunuz. Bizi hiç kimse ayıramaz. Hiç olmazsa daha bir süre için!

Ursula kocasına sıkı sıkı sarılmıştı. Hayatları boyunca birlikte olmuşlar ve birbirlerini sevmişlerdi. Okul yılları hariç, hiç ayrı kalmamışlardı. Onu bu şekilde geride bırakmak, sanki Ursula'ya ondan bir şeyler koparılıp alınıyormuş gibi geliyordu.

– Hadi artık trene bin, nerede ise hareket edecek. Son derece dikkatli ol. Fazla konuşma, terbiye icabı konuş, onun dışında kimseye ayrıntıları verecek şekilde lafa dalma.

– Tamam.

– Tren de oldukça kalabalık. SS subayları, ordu mensupları ve Gestapo üyeleri var, ama bundan daha doğal ne olabilir ki? Hiç endişelenme. Bazıları tatile gidiyor, çoğu da askeri göreve. Çok dikkat et, hudutlarda polis, muhaceret ve gümrük memurları olacaktır, ve tabii ki Gestapo. Bugünlerde bu kişilerin bulunması gayet doğaldır. Hiç tavrını değiştirme, gayet rahat davran. O zaman korkulacak hiçbir şey yoktur.

– Tamam Sigi – Ursula konuşacak durumda değildi. Ağlamak üzere idi. Trene doğru ilerledi.

Trene atladı. Kompartımanın kapısını Sigi kapamıştı, Ursula pencereye koştu ve camı indirdi ve ikisinin de elleri birleşti.

Nihayet tren hareket etti. İlk önce yavaş bir ritimle ilerliyordu. Sigi de platformda trenle birlikte yürüyordu. Ursula'nın ellerini ellerine almış ve senelerce çok iyi bildiği ve sevdiği o yüze bakarak ve inceleyerek hafif hafif koşuyordu. Sevdiği o yüz şimdi çok solgundu, sonra da o yüz yaşlarla kaplandı.

– Lütfen ağlama sevgilim.

Sigi hâlâ Ursula'nın ellerini ellerinde tutuyordu. Ama tren hız alınca o elleri bırakmak zorunluğunda kaldı. Tren gözden kayboluncaya kadar Sigi platformda durdu ve onları izledi. Ondan sonra son derece düşünceli bir halde Gendarmenmarkt'ta bulunan Westheim Bankası'nın yolunu tuttu.

16

Ursula pencereden sarkmış vaziyette gözden kaybolana kadar Sigi'ye baktı. Artık onu göremez hale gelince, camı kapayıp içeri girdi. Sonra koridorda bir tuvalet bulana kadar yürüdü. Tuvalete girdi, kapısını kilitledi, başına cama dayadı ve başladı ağlamaya. Epeyce ağlayıp, boşalınca, hemen kendini toplamaya başladı. Maxim ile Teddy'nin yanına gitmeliydi. Nereye gittiğini merak ederler ve huzursuz olabilirlerdi.

Tuvaletteki aynada kendisini inceledi. Ağlamaktan gözleri şişmiş, burnu kıpkırmızı olmuştu. Kendine çekidüzen vermeliydi. Çantasını açtı ve yüzüne biraz pudra biraz da allık sürdü. Dudaklarına da ruju ile renk verdi. Şapkasını çıkarıp saçlarını taradı, sonra tekrar şapkayı başına geçirdi. Tekrar aynaya baktı. Gördüğü imaj onu memnun etti. Oldukça asil bir dış görünüme sahipti. Asil fakat oldukça durgun. Bu şekilde bir görünüm sağlaması gerekirdi.

Fransa'ya yaptıkları gezi süresince en önemli nokta Ursula'nın dikkatleri üzerine çekmemesiydi. Bu nedenle basit bir tayyör ve şatafatsız beyaz bir bluz giymişti. Koyu gri bir şapka ve o renkte de bir paltosu vardı. Ziyet eşyası olarak da sadece altın alyansı, kol saatini ve inci küpelerini takmıştı.

Ursula Teddy'nin de toplanmasına ve bavulu hazırlamasına yardımcı olmuştu. Deniz mavisi yünden bir tayyör, ona uyan bir kazak ve koyu yeşil paltosunu giymişti. Onu giymeden Teddy hiçbir yere gitmezdi. Bir de şapkasını...

– Bayan Westheim, bu şapka ile paltomu halam bana hediye almıştı. Üç yıl önce İngiltere'ye onu ziyarete gittiğimde Scotch House denilen mağazadan almıştı ve bana uğur getirdiler. Bunlardan ayırlamam.

– Oldu Teddy, istediğin gibi giyinebilirsin, sana karışan yok.

Ursula tuvaletten çıktı, tutuna tutuna koridorda yürüyüp kompartımanına kadar gitti.

Sigi ile konuşmak üzere platforma indiği zaman kompartımandan yolcu olarak sadece kendisi, Maxim ve Teddy vardılar. Şimdi döndüğünde ise tamamen doluydu. Sigi zaten demişti trenin dolu olacağını. Sigi biletleri alırken onlara ayrı bir kompartıman veya yaklaklı istemişti. Ama yoktu. Bu üç kişilik yeri bulmakta da zorluk çekmişti.

Diğer yolculardan müsaade isteyerek yerine, Maxim ile Teddy'nin arasına oturdu.

Maxim, resimli kitaplarına dalmıştı ama annesi gelir gelmez hemen,

– Neredeydin anneciğim ?

Ursula eğilip gayet alçak bir sesle,

– Yüzümü pudraladım, canım benim.

Teddy'nin de elinde bir kitap vardı ama okumadığı belli idi, bilhassa Ursula'yı görünce yüzü güldü.

Sonra tekrar kitabını eline aldı ve okumaya koyuldu.

Ursula belli etmeden kompartımandaki yolcuları inceliyordu.

Camın önünde, Maxim'in oturduğu yerin tam karşısında, gri üniformalı bir Alman subayı oturuyordu. Omuzunda taşıdığı işaretlerden Ursula onun bir albay olduğunu anladı. Kuşağında bir çanta vardı, ve çantadaki kâğıtları okuyor, inceliyor ve düzene koyuyordu. Kâğıtların arasında adeta kaybolmuştu.

Onun yanında ise genç bir kadın oturuyordu. Otuz yaşları civarında idi. İnce bir yüzü ve çok açık mavi gözleri vardı. Yüzünde donuk bir ifade ile devamlı Ursula'yı inceliyordu.

Ursula bir an için rahatsız oldu. Bu kadın niçin kendisine devamlı bakıyordu? Acaba albay ile beraber miydi ? Eğer öyle ise, albay onunla hiç ilgilenmiyordu.

Sıra köşede, Teddy'nin karşısında oturan SS subayına geldi. Yüzü soğuk ve taş gibi idi. Sanki alay edercesine gözlerini kısmış, çevreye bakıyordu. Ursula'nın kendisine baktığını hissedince kendisi de ona bakmaya başladı.

Ursula bakışlarını dışarı çevirdi. Tren yavaşlıyordu. Berlin'in ikinci durağı olan Friedrichstrasse Bahnhof Garı'na giriyordu. . Buradan da bir miktar yolcu aldıktan sonra Zoologischer Garten İstasyonu'nda duracaktı. Bu Berlin'deki son tren istasyonu oluyordu, oradan da Hannover, Cologne ve de sonraki istasyonlara devam edecekti.

Ursula geriye dayandı, gözlerini kapadı ve dinlenmeye uğraştı. O derece bir baskı altında idi ki, bir türlü istirahat edemiyordu. Bugün ve bu gece yol alıp Almanya'dan çıkacak ve Fransa'nın batısına gideceklerdi. Ursula bunun gerçek olduğuna bir türlü inanmıyordu. Her şey o derece hızla gelişmişti ki, kendisini hâlâ şaşkın ve yorgun hissetmekteydi. Bir hafta önce, Tiegal'lerin şatosunda eğlendikleri pazar gecesi, Sigmund ona ertesi sabah Berlin'e dönmeleri icap ettiğini zira hafta içinde Alınanya'dan ayrılmaları gerekebileceğini açıklamıştı. Çarşamba günü ise, bankadan eve gelir gelmez, Sigmund içkisini hazırladı ve eşine kütüphaneye gelmesini söyledi. Ursula bunu çok doğal karşılamıştı. Ancak kütüphaneye girince orada Kurt von Wittingen'i gördü. Oldukça ciddi ve durgun bir tavrı vardı. Sigi'nin de durumu aynı idi.

Vakit harcamadan Kurt ona hemen açılmış ve üç tane pasaport vermişti. Sigmund'un pasaportunun onlarla birlikte olmayışı Ursula'yı sarsmış, ve de onsuz hiçbir yere gitmeyeceğini ısrarla tekrarlamıştı. Bütün bu protestolara karşın Kurt onunla saatlerce konuşmuş ve Sigmund olmaksızın onların bir an önce gitmesi gerektiği hususunda Ursula'yı ikna edebilmişti.

Dün gece bu konuya tekrar değinmiş ve tüm aile bir arada olmadan buradan ayrılmamak için adeta Sigmund'a yalvarmıştı. Ama Sigmund asla taviz vermiyor, başka bir seçenek düşünmüyordu bile. Artık yapacak bir şeyi yoktu. Kocasının dediği gibi Teddy, Maxim ve kendisi Westheim Ailesi'nden Almanya'yı terkeden ilk grup olacaklardı. -

– Biletleriniz lütfen!

Bu derin ses Ursula'yı düşlerinden uyandırdı. Dik oturup baktı. Kompartımanın kapısında bilet kontrolü için kondüktör duruyordu, onun arkasında ise koyu renk paltolu ve parlak şeritli şapkaları olan iki memur vardı.

Çantasını açtı, ve kendisinin ile Maxim'in pasaport ve biletlerini çıkardı ve kondüktöre uzattı. Teddy de aynı işlemi yaptı.

Kondüktör ilk önce biletlere baktı, sonra Ursula'nın pasaportunu açtı. Dikkatlice bir pasaporta bir de Ursula'ya baktı. Sonra hiç bir yorumda bulunmaksızın arkasında duran adamlardan birine verdi. Sonra aynı işlemi Maxim'e ve Teddy'ye de yaptı. Onların pasaportları da diğer şahsa verilmişti.

Dışardaki adamlar Ursula, Maxim ve Teddy'nin evraklarını incelerken, kondüktör de diğer yolcuların bilet ve pasaportlarını alıyordu. Dışardaki kişiler diğer yolcuların evraklarına bir göz atıp kondüktöre verdiler, o da yolculara iade etti.

Ursula şimdi kendilerine ait evrakların geri verilmesini bekliyordu. Koridorda duran bu iki adam evraklara bakıp bir şeyler konuşuyorlardı. Birkaç kez dönüp ona bakıyorlar, sonra tekrar aralarında konuşmaya devam ediyorlardı.

Ursula paniğe kapılmıştı. Acaba bu adamlar GESTAPO mensupları mıydı ? Elleri titriyordu. Bunu belli etmemek için var gücü ile çantasını tutuyordu. Paniğe kapılmaması gerektiğini biliyordu ama, imkânı var mıydı? Sonra kendisine bir çekidüzen vererek ve soğukkanlı olmaya karar verdi. Sigi ona böyle dememiş miydi? Pasaportları ve Paris biletleri, hatta Paris'ten Almanya'ya dönüş biletleri hepsi düzenli ve doğru idi. Sadece pasaportlarında (Y) harfi, yani Yahudi olduklarını belirten harf vardı. Ama ne yapabiliirdi ki? Belki trendeki Naziler hakaret edecek, dalga geçeceklerdi. Olsun, bunu sineye çekecekti. Hiç olmazsa neticede yavrusu huzur , emniyet ve güven dolu hür bir ortama gidiyordu, işte buna tüm heyecan ve korkular değirdi.

Oturduğu yerde birdenbire irkildi. Naziler alay ve küçümsemeden daha da ileri giderlerse ne yapardı? Her tarafını panik sar-

dı, ve panik korkuya dönüştü. Ya çocuğunu, Teddy'yi ve kendisini trenden indirip tutuklasalar ne olacaktı? Kristal Gecesi'nden sonra vahşet, dehşet, hırsızlık ve yakıp kırmalar çoğaldı. Almanya'daki Yahudiler toplama kamplarına gönderiliyor, Üçüncü Reich Yahudilerin mallarını ellerinden alıp zavallıları imha ediyorlardı...

Elbisesinin eteğine dikilmiş olan kıymetli eşyalar aklına geldi. Elleri yeniden titremeye başladı. Allah korusun, eğer Naziler onu tutuklarsa ve eteğinin astarına dikili ziynet eşyalarını bulurlarsa neler yapmazlardı ki? Neticeyi düşünmek bile istemiyordu. Hapse atarlar, işkence ederler, sonunda da öldürürlerdi.

Bu adamların evraklarını inceleme işlemleri uzamaya başladı. Kalbi küt küt atıyordu. Allahım, ne olur bir pürüz çıkmasaydı da bu yolculukları sorunsuz sona erseydi. Teddy ve Maxim'i bir an önce Fransa'ya ulaşırsaydı, orada güven ve huzura kavuşacaktı.

Gözlerini kapadı. Tekrar eski günlere, Renata ile Arabella ile olan arkadaşlık günlerine gitti. Sigi dün gece ona tavsiyelerde bulunurken,

– Sıkıştığında gözlerini kapa ve neşeli anlarını hatırla. O zaman mutlu olur ve kendini kuvvetli hissedersin. Bilhassa sinirli olduğun zaman bunu yapmayı unutma.

İşte yaptığı buydu. Gençlik günlerini ve sevgili dostlarını hatırlamaya uğraştı. Dün Ren ile Belle görüşmüştü. Görüşmeleri günlük olaylar dışında bir şey değildi. Yolculukları hiç konu edilmemişti. Bu konuda konuşmamaları gerektiğini üçü de çok iyi biliyorlardı. Ren ve Belle onun Almanya'dan ayrılacağını ancak eşleri kanalı ile öğreneceklerdi. Aralarında bunun dışında herhangi bir konuşma olmadı.

Ursula devamlı karşı duvara bakıyordu. Yüzünde herhangi bir ifade yoktu. Herhangi bir zaaf veya korku belirtisi göstermek istemiyordu. Kompartımanın dışında hâlâ konuşmaya devam eden Gestapo'ya bakmak bile istemiyordu. Onların Gestapo olduğuna artık hiç şüphesi kalmamıştı.

Paris. Mutluluk verecek bir düş. Yarın Paris'teki Plaze Athénée Oteli'ne varır varmaz yapacağı ilk iş Berlin'de kalan Sigi'ye tele-

fon etmekte. Bunu Sigi ona en azından on iki kez tembih etmişti, ama tembihe gerek yoktu, zira Ursula onu şimdiden özlemişti. Onlar hepsi sağsalım güzel Fransa'ya vardıklarında kim bilir Sigi ne kadar mutlu olacaktı? Sevgili Sigi, onu öyle seviyordu ki.

Kondüktör gelip Ursula'nın önünde durdu. Onun ani var oluşu Ursula'yı gene düşlerinden arınmasına sebep olmuştu. Kalbi gene hızlı atıyordu. Acaba ne gibi bir soru soracak, ne gibi bir zorluk çıkaracaktı?

Ama hiçbir şey söylemeden pasaportları ve biletleri geri verdi.

– Teşekkür ederim.

Sesi ne derece de sakın ve yumuşak çıkmıştı. Kondüktör sonra da Teddy'nin evraklarını vermişti. Hiçbir sorun yoktu.

Sonra kondüktör koridorun sonuna doğru yürüdü. İki Gestapo temsilcisi de onu takip ettiler.

Teddy ve Ursula birbirlerine baktılar. Yüzlerinde mutluluk ve rahatlama ifadeleri belirdi. Ursula Maxim'e sarıldı ve onun resimli kitapları ile meşgul oluyormuş gibiydi. Aslında resimleri görmüyordu bile. Korku iyice benliğini sarmıştı. Dengesini bulmak epeyce vakit alacaktı. Rahatlamak istiyordu ama yapamıyordu, zira belli olacak diye korkuyordu. Midesi bulandı ve bacakları titremeye başladı. Geçirdiği stresli dakikalar bunun sebebi idi. Ama bu durum birazdan geçcekti. Yapacağı tek şey burada sakince oturmak.

Her şey düzelecekti. Bundan emindi. Başaracak ve sağ salım Paris'e gideceklerdi. Böyle bir ruh hali ona kuvvet verdi.

Kondüktörün gitmesinden bir saat geçmişti ki, kompartımanın kapısı tekrar açıldı. Bu sefer beyaz giymiş bir garson, öğle yemeğinin hazır olduğunu, isteyenlerin lokantaya gidip yemek yiyebileceklerini açıklıyordu.

Ursula ayağa kalktı, Maxim'in kitaplarını toplayıp bagaj gözüne koydu, çocuğun üstünü düzeltti ve üçü birlikte kompartımandan dışarı çıktılar. Koridorda yemekhane vagonuna doğru yürüdüler. İlk tuvaletin önünde durdular, Teddy kapıyı açtı, Maxim'i içeri soktu ve ellerini yıkamasını tembih etti.

- Olur Teddy, - diye Maxim içeri girdi.

Maxim tuvalete girer girmez, Teddy Ursula'nın elini tuttu ve alçak sesle,

- Bayan Westheim, ne derece korktum bilemezsiniz. O adamların sorun yaratacağını zannettim. Gestapo üyeleri miydi dersiniz?

Ursula başını evet der gibi salladı. Sonra da parmağını dudaklarının üzerine koyarak susması gerektiğini belirtti.

Yemek olaysız geçti. Ursula ve Teddy kahvelerini de içtikten sonra kompartımanlarına döndüler. Yemek sonrası ve trenin de hareketi Maxim'in uyumasına sebep oldu. Teddy kitap okuyordu, Ursula ise düşler ile baş başa idi. Kompartımandaki diğer yolcular onunla bir kelime bile konuşmadılar, Ursula da aynen sükûnetini korudu. Onlarla konuşmaya mecbur olmadığı için mutlu oldu. Kendi düşleri yeterliydi Ursula'yı meşgul etmeye.

Sabahki Gestapo olayı sinirlerini bozmuştu, ama şimdi tekrar yatışmıştı ve eski kişiliğine bürünmüştü. Yarın sabah erken saatlerde hududa, Aachen kentine varacaklardı. Orada ne olacağını bilmiyordu. Belki zorluklarla karşılaşabilirlerdi, gene de Sigi'nin tavsiyelerine uyarak kendini kontrol ediyor ve hep verimli ve mutlu olaylar düşünüyordu. Gelecek için düşleri böyle idi Ursula'nın.

17

Aynı günün gecesi, saat yedide, aynı garson tekrar kapıyı açtı ve akşam yemeğinin hazır olduğunu bildirdi.

Ursula, Maxim ve Teddy koridora çıkıp yürüyebilmek için can atıyorlardı. Hem ayakları açılacak, hem de kompartımandaki surat-sız ve soğuk yüzlerden uzak olacaktı.

Yemek vagonuna girdiklerinde, vagon hemen hemen dolmuştu, ama dört kişilik bir masa henüz boştu, hemen oraya oturdular. Güleç yüzlü bir garson onları masaya oturttu. Öğleyin de aynı garson servis yapmıştı. Gülerek onlara bu masayı bir başka yolcu ile paylaşacaklarını bildirdi.

Ursula, Maxim ve Teddy yerlerini ancak almışlardı ki, masayı paylaşmaları gereken yolcu da geldi. Orta yaşlı , gri saçlı, siyahlar giymiş bir bayan yolcu idi.

Kadın masaya otururken, - İyi Akşamlar - dedi.

Ursula ve Teddy de iyi akşamlar deyip menülerini incelemeye konuldular. Daha Ursula bir şey söylemeden, Maxim annesinin koluna dokundu,

- Söyle yavrum, ne istiyorsun?

- Anne, bana lütfen tavuk çorbası söyle.

- Canım oğlum, tavuk çorbası yok ama mercimek çorbası var galiba, ister misin ?

- Biliyorsun ki ben tavuk çorbası seviyorum.

-Biliyorum. Ama menüde yoksa, senin için ısmarlayamam ki. Mercimek çorbası da güzeldir. Ben de içeceğim.

- Peki, anne.

Teddy de aynını içecekti.

- Bak Teddy de ondan içecek. Herhalde çok lezzetlidir. Sonra ne yemek istersin?

- Ya tavuk, ya da sazan balığı.

- Bak, bunlar menüde yok. 'Schnitzel' var, sosis var, başka.

- Ama cuma günleri biz hep ya sazan balığı yahut da kızarmış tavuk yedik. Ayrıca cumartesi günleri yakılan mumlar da yok. Senin o mumları kutsaman gerekiyor mu?

Ursula huzursuz oldu. Teddy'nin yanında oturan kadına baktı. Zira masaya oturduğundan beri onları dinliyordu.

Teddy de çok korkmuştu. Yüzü bembeyaz olmuştu. Gerek Teddy gerekse Ursula bir anda konuşup Maxim'in sesini örtmek istiyorlardı zira nedense Maxim tekrar mumları kutsama olayına değinmişti.

Maxim nihayet sustu. Ne annesi ne de Teddy onu dinlemiyorlardı bile. Ursula Teddy'ye eğilerek,

- Özür dilerim Teddy, ne istediğini duymadım.

- Ben sosis yiyeceğim. Maxim de dana sosisi yerse iyi olacak, zira menüdeki en hafif yemek o.

- İyi fikir.

Ursula kadına bir göz attı. O şimdi menüsünü okuyordu.

-Anne, ben bunları istemiyorum ki.

- Bak oğlum, menüde gerçekten sevdiğin bir şey var. Elma pastası. Ne dersin? Tatlı için iyi fikir değil mi ?

Çocuğun yüzü güldü,

- Güzel, ama mumlar nerede ?

Ursula hemen ileri atıldı ve oğlunu saklarcasına siper aldı ve kulağına fısıldadı.

- Bak benim güzel çocuğum. Evde yaptığımız hareket ve davranışları burada açıklamamı istemiyorum. Bunlar özel şeylerdir ve umum içinde konuşulamaz. Beni anlıyor musun?

- Evet anne, anlıyorum.

Maxim'in yüzünde gene o tatlı gülümseme belirdi.

- Benim uslu oğlum.

Ursula ile Teddy göz göze geldiler. Sonra döndü ve garsonu gördü, yanlarına gelmesini işaret etti, servisi almasını söyledi.

Hepsi için mercimek çorbası, sosis, patates püresi ve haşlanmış lahana ısmarladı, tatlı olarak ise iki tane elma tatlısı, kendisi için de koyu kahve istedi.

Garson dördüncü yolcu, siyahlı kadının servisini almak istedi. Kadın domuz etinden hazırlanmış bir yemek türü istedi. Garson da bu yemeğin yanına sadece haşlanmış lahana koyduklarını söyledi. Kadın belli ki duymuyordu. Kulağını tutarak,

- Yüksek sesle konuş, duymuyorum ki - dedi.

Belli ki kadın sağırdı. Teddy mutlu olmuştu. Ursula da keza öyle. Ursula Maxim'in mum davasının işitilmemesine sevindi. Hâlâ birçok Alman Yahudilere karşı idiler, zira Naziler tüm bu kargaşalığın Yahudiler tarafından yaratıldığına Almanları inandırıyor, onların beyinlerini yıkıyorlardı. Anladıkları kadar kadın herhangi bir yolcu idi. Ama gene de tedbirli olmaları gerekirdi. Yahudi olduklarını anlayınca, sorun yaratabilir, masasını değiştirmek isteyebilir, ve dikkat çekebilirdi. Tabii bu kadın Yahudilere karşı düşünceleri varsa bunları yapabilirdi, ama her Alman ile de Yahudilere karşı demek değildi. Gene de sağır olduğu için Tanrı'ya minnettardı. Yemekten sonra rahatlıkla biraz kestirebilirlerdi.

Gene de olumsuz bir düşünce Ursula'yı rahatsız ediyordu. Ya kadın sağır değilse ve rol yapıyorsa? Ama niçin rol yapsın? Bir gerekçe yoktu ki. Tamamen tesadüftü onların masasına oturması. Ursula bu teoriyi aklından silmeye çalıştı. Paranoyak hareketlere gerek yoktu.

Teddy ve Maxim'le Paris hakkında konuşmaya koyuldu. Zararsız bir konu!

Ursula Maxim'in elinden sıkı sıkı tutmuş peronda yürüyordu. Diğer eli ile de bagajını kavramıştı.

Teddy de onlarla birlikte yürüyordu. O da bir elinde kendi bagajı diğer elinde de Maxim'in bagajını taşımakda idi. Sabahın erken saati olduğundan oldukça ayaz vardı. Diğer yolcular da acele ediyorlardı. Hepsi peronun sonunda bulunan ve Alman Hüküme-

ti'ne ait olan gümrük ve muhaceret bürosuna doğru ilerliyorlardı. Hudut kenti Aachen'e geldiklerinde kondüktör tüm kapıları açmış ve yolcuların tüm eşyaları ile birlikte aşağıya inmelerini ve gümrük kontrolünden geçmelerini söylemişti. Ayrıca tüm evraklarını da hazırlamalarını vurgulamıştı. Çok büyük bir kalabalık yoktu. Demek ki yolcuların çoğu gece boyunca uğradıkları muhtelif kentlerde inmişlerdi.

Ursula durdu ve Teddy'ye baktı.

- Teddy pasaport ve biletlerini bana ver. Sen Maxim'le ilgilen, ben evraklarla. Daha iyi olur.

- Buyurun Bayan Westheim.

Teddy'nin oldukça heyecanlı olduğunu hissetti ve eğilerek çok alçak sesle,

- Sakin ol, korkacak bir şey yok - dedi.

Yürümeye başladıkları an, kompartımandaki SS subayı hızla yanlarından geçti ve çıkış kapısından uzaklaştı. Ursula onun varlığından nedense hoşlanmamıştı. He ne kadar onlarla hiç konuşmamışsa da, sanki her hareketlerini izliyormuş gibi gelmişti ona.

Gümrük ve muhaceret bürosuna girince Ursula üç ayrı masa bulunduğunu gördü. Her masada bir hudut polisi oturuyordu. Hepsi de üniformalıydı. Ama ofisin gerisinde, sivil elbiseli kişiler oturmuştu. Ursula bunların Gestapo'dan olduklarına emindi.

Etrafta gizli polis kaynıyordu. Sigi bu hususta onu kaç kez tembihlemişti. Sakin olacak ve korku belirtisi göstermeyecekti. Nitekim de öyle yaptı ve emin adımlarla gümrük odasına doğru yürüdü. Yüzü sakın, ve ifadesi gayet doğaldı. Gözleri ile çevreyi tarıyor ve olacak herhangi bir duruma karşı hazırlıklı davranmak istiyordu. Genç bir çiftin arkasında durup kuyruğa girdi. Gülerek Teddy'ye baktı. Teddy'ye cesaret vermek istiyordu.

Sıra Ursula'ya geldi. Masanın önünde durdu, çantasını açtı ve üç set evrakı polislere uzattı.

Polis evrakları masanın üstüne dağıttı, birer birer inceledikten sonra, başını kaldırıp Ursula'yı inceledi.

- Fransa'ya ziyaret maksadınız nedir Bayan Westheim ?

- Oğlumla birlikte tatile gidiyoruz. Bakıcısı Bayan Stein de bize refakat ediyor.

- Berlin'e dönüş biletleriniz var. Ne zaman Almanya'ya geri gelmeyi düşünüyorsunuz?

- Birkaç hafta sonra . Daha dakik olmak icap ederse dört hafta sonra döneriz.

Polis ses çıkarmadı. Üçünü de gözden geçiriyordu. Sonra sert bir sesle,

- Yanınızda herhangi değerli eşya veya takı var mı ?

Ursula kendinden emin bir şekilde:

- Hayır, asla - dedi.

- Bavulları masaya koyun ve açın. İçindekileri görmek istiyorum.

Ursula denileni yaptı ve önce kendi bavulunu masaya koyup açtı. Polis her bir parçayı elliyor, kenarında veya ceplerinde birşey var mı diye didik didik arıyordu. Sonra diğer iki bagaja da aynı işlemi yaptı. Bagajlar bitince el çantalarını istedi. Çantanın içindekileri de bir bir inceledikten sonra, gene her şeyi yerine koydu.

Hudut polisi pasaportları bir daha inceledikten sonra birer damga basarak iade etti.

Ursula teşekkür etti ve Teddy'ye hitaben,

- Sen çocukla ilgilen, ben evrakları yerleştireyim- dedi.

Ursula o derece hızlı yürüyordu ki, Teddy ile Maxim ona yetişmekte güçlük çekiyorlardı. Evet, Ursula gümrükten adeta koşarcasına uzaklaşıyordu.

Tanrım sana teşekkürler, hem de binlerce kere teşekkürler. Tahminimden daha kolay oldu diyordu Ursula kendi kendine. Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Artık hürriyete kavuşmuşlardı, daha doğrusu az kalmıştı. Yüzündeki mutlu ifadeyi saklayamıyordu.

Gümrük kontrol kulübesinden çıkıp tekrar kompartımanlarına doğru yürümeye başlamışlardı ki trende Berlin'den beri Maxim'in karşısında oturan albayla yüz yüze geldiler.

Ursula'nın yolunu kesiyordu. Ursula hafifçe sağa kaydı ve sağdan geçmeye uğraştı. O da sağa kaydı ve tekrar yolunu kapadı. Ursula geriye baktı, Teddy ve Maxim de onun arkasından geliyorlardı. Teddy Maxim'in elini sıkı sıkı tutuyordu. Durumu görmüştü ve korkmuştu. Onun korktuğunu Ursula da anladı zira Teddy'nin yüzü kül gibi olmuştu.

Ursula albayı hafifçe iterek,

- Lütfen müsaade eder misiniz? Trene binmemiz gerekiyor. Gümrük ve muhaceret bürosundan geliyoruz. İşlemlerimiz tamamlandı. Lütfen geçmemize izin verin: Ya bu albay onların Almanya'dan çıkışını engelleyecek olursa ne yaparlardı ?

Albay döndü ve sakın bir sesle,

- Bayan Westheim - dedi.

Ursula suskundu. Demek ismini biliyor, kim olduğunu biliyordu. Peki kimdi bu albay? Ne istiyordu? Ağzını açtı ama sözler ağzından çıkmıyordu ki.

Albay sesini yavaşlatarak,

- Korkmanıza gerek yok. Benim adım Oster, Albay Oster. Kurt'un yakın arkadaşım.

Bir saniye için Ursula albayın dediklerini duymuyordu bile. Hâlâ ona dehşet dolu gözlerle bakıyordu.

Albay aynı ses tonuyla devam etti,

- Bir müddet sonra huduttan geçip Belçika topraklarına gireceksiniz, ve bir saat sonra da Fransa'ya varmış olacaksınız. Artık güvencedesiniz Bayan Westheim. İyi yolculuklar.

Sonra döndü, topuklarını vurarak ve sesini normale çevirerek,

- HEIL HITLER !- dedi.

Ursula da " Heil Hitler" diyerek onun selamını almış oldu. Ancak o zaman olanların farkına varabilmişti. Teddy'ye baktı. Çabuk yürüyüp trene binmesi için işaret etti. Sonra dönüp albaya alıcı gözü ile bakmak istedi. Ama hayret görünürlerde, garda veya etrafta hiçbir yerde gözüküyordu. Sanki yer açılmış da içine girmişdi.

- Her şey yolunda mı Bayan Westheim ?

- Evet Teddy her şey normal. Bizi Liège'e ve oradan da Paris'e götürecektir bir an önce binelim.

- Anne, o adam senden ne istiyordu?

- Şimdi yürü, sonra sana anlatırım.

Nihayet tren hareket etti. Ursula oturmuş trenin sallantısına kendini koyvermiş düşünüyordu ki aniden bir şey çağrışım yaptı. Kendisini Albay Oster diye tanıtan kişi iyi şanslar ve iyi yolculuklar dilediği zaman bunları İngilizce olarak söylemişti.

18

Berlin-Paris Treni Paris'in Gar-du Nord İstasyonu'na puflaya puflaya girmişti.

Ursula saatine baktı, sabahın 06.30'u idi. Alman dakikliğinin bir simgesi olarak tren tam vaktinde varmıştı. Ursula ayağa kalktı ve dışarı baktı. Yolculuk boyunca üzerinde olan baskı yavaş yavaş eriyor, yok oluyordu.

Maxim de, Teddy de, kendisi de artık güvencede idiler. Bir müddet sonra tüm aile güvencede olacaklardı. Ayın sonunda aile bireyleri bir araya gelecekler ve Fransa'nın güneyine gidip rahat bir tatil yapacaklardı. Oradan da İngiltere'ye geçecekler ve yeni bir hayata başlayacaklardı. Gelecek çok olumlu gözüküyordu. Ursula, uzun zamandır olmadığı kadar iyimser duygular taşıyordu.

Ursula bagajları yukardaki bagaj yerinden aşağı indirdi. Teddy zaten perona inmişti, Bayan Westheim bagajları pencereden birer birer Teddy'ye verdi. Hemen bir hamal buldular. Eski bir el arabası ile hamal bagajları tren istasyonunun dışına taşıdı. Oradan da bir taksiye atlayıp Montaigne Bulvarı'nda yer alan Plaza-Athénée Otel'i'nin yolunu tuttular. Paris'in eski sokaklarında dolaşmak ne derece mutluluk verici bir olaydı.

Ursula Paris'te olduğuna inanamıyordu. Kendisini inandırmak için sık sık penceden dışarıya bakıyordu. Sabahın erken saatleri olduğu ve hâlâ oldukça ayaz olduğu halde bu şehrin güzelliği, cazibesi ve gizemi hemen yeni gelenleri büyülüyordu. Ursula Paris'i duvarda asılı mistik bir tabloya benzetirdi.

Maxim başını annesinin dizine dayamış uyukluyordu. Zavallı Maxim. Tüm gece yarı uyanık, yarı uykulu halde yolculuk yapmıştı. Şimdi ise başını koyacak yer arıyordu. Gerek Teddy gerekse Ursula da aynı halde idiler.

Ursula dönüp Teddy'ye baktığında onun esnediğini gördü,

- Nasıl hissettiğini anlıyorum. Birazdan otelde olacağız. Hem hafif bir kahvaltı yapar, bir duş alır, sonra da yatağa girip birkaç saat uyuruz. Ne de olsa bütün gece trende oturmuş vaziyette yol aldık, hiç de kolay değildi.

- Evet Bayan Westheim, çok yorulduk, ama bizi yoran yolculuktan ziyade içinde bulunduğumuz baskı ve heyecandı. Her an bir terslik olacak, biri bizi durduracak diye az heyecan çekmedik, değil mi? Hele sizinle konuşan Albay var ya. Öyle korkuttu ki beni. Bir an için bu albayın bizim Almanya'dan çıkmamıza engel olacağını, veya daha kötü durumlarla karşılaşacağımızı sandım.

- Ben de öyle sanmıştım.

- Hatta Belçika topraklarına girdiğimiz halde hâlâ sizinle Albay hakkında konuşmaya cesaret edemiyor, korkumu gideremiyordum. Bu Albay kimdi? Hem nasıl oluyor da tüm yolculuk boyunca sizinle tek bir kelime konuşmuyor ve sonra Aachen'e gelir gelmez gelip kendini size tanıtıyor. Hâlâ aklım almış değildir.

- Öyle de, unutma ki gümrük ve muhaceret kontrolünden geçtikten sonra kimliğini açıkladı. Trende SS subayının ve de o yabancı kadının yanında herhalde böyle bir şey yapamazdı, zaten yapsaydı da hiç de akıllıca olmazdı. Bu albay bir arkadaşın arkadaşı oluyordu ve bize göz kulak olabilmesi için trende bizim kompartıman-da yolculuk ediyordu.

- Yani demek istiyorsun ki eğer biz bir zorlukla karşılaşacak olursak, bize yardımcı olabilmesi için mi trende bulunuyordu?

- Tam olarak bilemiyorum. Belki bu kadarını yapamazdı. Ama hiç belli olmaz, belki de yapabiliirdi. Adının Oster olduğunu ve Alman Silahlı Kuvvetleri'nde Albay olduğunu söyledi.

- Desenize bizim koruyucu meleğimizdi.

- Öyle diyelim.

İki kadın konuşmalarını bitirmişlerdi ki taksi Platza Athénée

Otel'inin önünde durdu. Ursula şoföre parayı ödeyip bagajları da aldıktan sonra Teddy ve Maxim'le birlikte lobiye yürüdü. Otel müdürü ve resepsiyon şefi gelip Ursula'yı sıcak bir atmosferde karşıladılar. Her ikisi de Ursula'nın önceki ziyaretlerinden ötürü onu oldukça iyi tanıyorlardı. Her Paris'e geldiklerinde burada kalırlardı. Resepsiyon şefi altıncı kattaki aynı odayı verdiğini, tek fark ise odanın yanındaki ufak salonu da açmış oldukları idi zira bu sefer bir ekstra müşteri daha vardı. Her zamanki odasında kalma şansı Ursula'yı memnun etmişti.

Ursula telefon ile görüşüyordu. Hattın öteki ucundaki Sigi idi.

- Evet Sigi, her şey yolunda, her şey çok iyi. Tren yolculuğumuz da olaysız geçti.

- Rahat mısınız, yerleştiniz mi ?

- Evet rahatız.

Sonra aniden konuştuğu kelimelere dikkat etmesi gerektiğini, Berlin'deki evinin telefonlarının belki de dinlendiğini düşünerek, Her zamanki odamızı gene bize verdiler.

Bu kadarını söylemekte bir tehlike olamazdı.

Sigi'nin sesinde neşe titreşimleri belirdi,

-Buna sevindim. Tanıdık ortam ve eşyalar insanın moralini yükseltir. Artık dinlenin ve hoş bir tatil geçirmeye çalışın.

- Evet sen nasılsın, orada her şey yolunda mı?

- Her şey bıraktığın gibi. Dün nasıl idiyse, bugün de hâlâ öyle. Maxim'i benim tarafımdan öp, Teddy'de merhaba de.

- Derim.

- Hadi şimdilik hoşça kalın. Bir iki gün gün sonra sizi tekrar arayacağım.

- Hoşça kal Sigi, kendine iyi bak.

Ursula telefonu kapattıktan sonra bir ik. dakika öyle kalakaldı. Ayrılmadan önce konuştuklarında, telefon görüşmelerinin kısa ve öz olması gerektiği kararına varmışlardı. Ursula bunu hiç de tatmin edici bulmadı. Halbuki deminki konuşmalarında koruyucu melekleri Albay Oster'dan bahsetmek, ve diğer bazı olayları anlatmak istemişti. Neyse, nasıl olsa yakında yüz yüze konuşacaklardı, işte o zaman hepsini teker teker anlatırdı.

Ursula kendisine verilen ikinci yatak odasına geçti. İki büyük yatak, ortada ise üstünde lambalı bir masa vardı. Teddy ve Maxim burada kalacaklardı.

- Demin Bay Westheim'le konuştum, Teddy. Sana selamlarını ilettiler.

Teddy sadece güldü. Bavulları boşaltıp, odadaki elbise dolabını yerleştirmekle meşguldü.

Maxim hemen annesine koştu. Ursula eğildi ve onu iki yanından iki kez öptü,

- Bunlar da babadan. Sana selam ve öpücükler gönderdi.

- Babam çabuk gelecek mi?

- Tabii oğlum, en kısa zamanda.

- Anne, ben çok acıktım.

- Hemen kahvaltıya oturalım. Az haşlanmış yumurta, kızarmış ekmek, tereyağı ve reçel ve sıcak çikolata. Bütün bunlara ne dersin?

- Evet anne, çok acıktım.

- Ya sen Teddy? Sen ne istiyorsun ?

- Ben de aynısını Bayan Westheim.

- Ben kahvaltıyı ısmarladıktan sonra, sen de Willy Herzog'u ara ve sağ salim Paris'e vardığını bildir.

- Perşembe günü babası ve kız kardeşi ile birlikte Frankfurt'a gideceklerdi. Bir hafta müddetince Berlin'in dışında olacaklardı. Öyle ki ben bugün veya yarın ona bir iki satır yazar ve derhal postalarsam, Berlin'e döndüğünde mektubumu bekler vaziyette bulur.

- Güzel. Yalnız unutma ki ailemizin diğer bireyleri hâlâ Berlin'de bulunmaktadır. Öyle ki yazdığın her kelimeye dikkat etmen gerekir.

- Tabii dikkat edeceğim. İngiltere'ye gidip halamı göreceğimi bildireceğim. Ne demek istediğimi hemen anlayacak. Londra'da yaşayan bir halam olduğunu ve ona ulaşmak niyetinde olduğumu biliyordu. Öyle ki böyle dersem, her şeyin yolunda olduğunu, sağ salim Paris'e vardığımızı anlayacak.

- Herhalde anlar. Zaten zeki bir çocuk.

Ursula telefonu alıp kahvaltıyı ısmarladı. Sonra Maxim'in yanına gitti ve,

- Maxim, bak oğlum. Baban ile ben her Paris'e gelişimizde bu otelde ve bu odada kalırdık. Bak sana bir şey göstereceğim, dedi.

Sonra odanın sol tarafındaki kapıyı açtı. Ufak bir balkona açılıyordu. Karşıda Montaigne Bulvarı'ndaki ağaçlar gözüküyordu. Yaz aylarında Sigi ve Ursula burada kahvaltı ederlerdi.

- Max, gel bak. Karşıda Seine Nehri ve ta uzakta da Eiffel Kulesi gözüküyor.

Çelik kule göğe doğru parıldayarak yükseliyordu.

- Anne, ne kadar yüksek bir kule, değil mi ?

- Belki de en üst katına kadar senle birlikte çıkabiliriz, ne dersin ?

- En son katına mı ?

- Evet, ve tüm Paris i oradan görebilirsin. Bir kere babanla en üst katına çıkmıştık. O kadar heyecan verici bir manzara vardı ki!

- Ne zaman gidebileceğiz anneciğim ?

- Söz, yarın seni oraya götüreceğim.

- Hadi içeri girelim. Burası oldukça serin. Soğuk almanı istemem.

Ursula otel odasındaki masasına oturmuş listesini inceliyordu. Yapması gereken her şeyi hemen hemen yapmıştı.

Altı gün olmuştu Paris'e geldikleri. Bu altı gün zarfında dervişler gibi koşuşup durmuş ve bir sürü iş halletmişti. Pazar günü, yani geldiklerinin ertesi günü, Teddy'yi ve Maxim'i Eiffel Kulesi'ne götürmüştü. Paris'te görülmeye değer yerleri de göstermişti onlara. Öğleden sonra da Bois de Boulogne'a gitmişler, sonra da Seine Nehri'nin batı yakasında nefis bir barda hafif bir akşam yemeği yemişlerdi. Pazartesi sabahı erken saatlerde İngiliz Büyükelçiliği'ne gitti. Orada Bay Stiles, ki birinci kâtip görevinde idi, Ursula'yı beklemekte idi. Ursula tam vaktinde Elçiliğe gitmiş ve Bay Stiles da ona üç tane İngiltere'ye giriş vizesi vermişti. Bay Stiles çok iyi bir insandı. Ursula'ya yardım etmek istemiş ve de herhangi bir sorunu olursa kendisini aramakta tereddüt etmemesi gerektiğini söylemişti.

Aynı gün öğleden sonra çarşıya gitti ve birkaç bavul aldı. Al-

manya'dan ayrılırken çok az giysi aldıkları için, Teddy ile birlikte gidip yeni giysiler alacaklar, dolayısı ile de yeni bavullara ihtiyaçları olacaktı.

Salı sabahı Bay Mallet ile randevusu vardı. Bay Mallet, Mallet Bankası'nın Müdürü idi. Onunla ekonomik konularda görüştükten sonra, epeyce miktarda para çekti. Buradaki masraflarını karşılamak üzere bu paraya ihtiyacı vardı. Westheim Bankası'ndaki hesabın buraya nakli ile bu parayı çekebiliyordu. İş görüşmeleri bitince, iki gününü de alışveriş için feda etti. Teddy ve Maxim'le birlikte büyük mağazalara gittiler ve onlara kışlık giysiler ve ayyakkabılar aldı. İngiltere'nin iklimi nemli ve yağışlı idi.

Bu akşamüstü ise kendisi için alışveriş yapmak istiyordu. Ama Jean Patou veya ona benzer tanınmış giyimevlerine gitmek niyetinde değildi. Artık bu durumda lüks mağazalardan giyinmek biraz imkânsız gibiydi. Masraflarını kısıtlaması gerekiyordu. Gene de Ursula için bu hiç önem taşımıyordu. Bugünlerde onun için tek önem taşıyan konu aile bireylerinin bir arada ve sağlıklı olması idi.

Masasındaki telefon aniden çaldı. Ursula hemen telefonu açtı. Otelin santralı Berlin'den bir telefon geldiğini, hemen bağlayacağını söyledi. Birkaç dakika sonra Sigi'nin sesini aldı. Nasıl olduğunu, ne yaptığını soruyordu.

- Sigi, ne hoş bir sürpriz. Yarına kadar veya pazar gününe kadar arayacağını sanmıyordum. Biz hepimiz çok iyiyiz. Ya sen nasılsın?

- Ben de iyiyim. Bankadaki işler de iyi. Her şey olduğu gibi devam ediyor.

Ama Ursula her şeyin yolunda gitmediğini anında hissetmişti. Ters giden bir şeyler vardı. Sesi titrekti ve stresle dolu idi.

- Sigi, şöyle ne oldu, neyin var?

- Annem. Zannedersen sıhhati gittikçe kötüye gidiyor.

Birden sesi zayıfladı. Hattın öteki tarafından değişik ve parazitli sesler geliyordu. Derin bir tünelin içindeymiş gibi aksisedalar vardı. Sonra birdenbire ses kesildi.

- Sigi, Sigi, seni duyamıyorum.

- Dinle, annem geçen perşembe bir kalp krizi geçirdi.
- Ses gene gitti, birkaç dakika sonra tekrar eski haline döndü.
- Dün bütün gün onun yanında idim. Sigrid ve Hedy de.
- Zavallı annemiz. Zavallı Margarete Westheim. Peki doktorlar ne diyorlar ? Durumu nasıl şimdi ?

Ursula telefona sarılmış hem ağlıyor hem de sonsuz sorular soruyordu. Karşı tarafa üzüntüsünü duyurmak istemiyordu.

- Bilemiyorum. Yerinden oynatılmaması lazım. Çocuğun yanına gelebileceğini sanmıyorum.

- Sigi, sesin gene zayıflıyor. Sen beni duyabiliyor musun?
- Evet, zayıf da olsa sesini alabiliyorum.
- Annen iyileşecek mi ?
- İnşallah. İyileşeceğini ümit ediyoruz.

Sigi'nin sesi şimdi çok yakından, sanki yandaki odadaymış gibi geliyordu.

- Evet, iyileşecek de, şu anda seyahat edemez, tatile de çıkacak durumu yok. Beni anlayabiliyor musun?

- Ben anlıyorum da, başkaları da anlayabiliyor mu?
- Anlamaya pek istekli değiller.
- Sen, ya sen Sigi ?

- Evet, planladığımız gibi, inşallah yapabilirim ben de. - Hatta gene parazit sesleri belirdi.

- Sigi, annemizi benim yerime de öp. Herkesi de öp. Telefonu tekrar bekleyeceğim, Sigi, dinle.

Hat bu sefer tamamen kesilmişti. Telefon Ursula'nın elinde kalmıştı. Duyduğu kötü haber ona şok tesiri yapmıştı. Zavallı Margarete, ne kötü bir zamanda kalp krizi geçirdi. Kocasını öldükten sonra Margarete sıhhatine ve huzuruna bir türlü kavuşamamıştı. Böylesine yaşlı bir kadın için kalp krizini atlatmak biraz güçtü. Ursula da kayınvalidesini çok sever ve sayardı. Ayrıca annesi Sigi için, de çok özeldi.

Ursula öylece oturduğu yerde kaldı.

Acı gerçek şimdi tüm çıplaklığı ile Ursula'nın karşısına çıkmıştı. Eğer kayınvalidesi iyileşmezse, yerinden kımıldatmak doğru olmazsa, Sigi annesini onu bırakınayacak ve Berlin'den de ayrılmayacaktı. Kendisinin tanıdığı Sigmund Westheim asla annesini kaderine bırakıp, kendi hürriyet ve güvencesine koşmazdı. Damarlarındaki asil kan buna müsaade etmezdi.

19

Ursula Champs-Elysées'den başlayarak Montaigne Bulvarı'na doğru yürüyordu. Kahverengi yün bir takım giymişti. Çok alımlı bir havası vardı. Giydikleri giysiler oldukça kalın olduğu halde gene de Ursula üşüyordu.

Şubat ayında çok soğuk bir gündü. Doğu Avrupa'dan gelen soğuk rüzgârlar Paris'i donduruyordu. Banker Mallet'ten dönüyordu ve bir an önce oteldeki sıcak odasına kavuşmak istiyordu.

Dışarı çıkarken Maxim de onunla birlikte gelmek istemişti, ama hava öyle soğuktu ki, onun otelde kalması gerektiğinde ısrar etti. Ne kadar iyi etmişti de onun ağlama ve sızlamalarına kulak asmamıştı. Zaten son zamanlarda Maxim nezle olmuştu. Ursula çocuğunun hasta olmaması için çok özen gösteriyordu.

Bu ara hastalık Westheim'lerin peşini bırakmıyordu. Zavallı Margarete Westheim kriz neticesi felç olmuştu. Bu olay ocağın ortasında olmuştu. Bundan bir hafta önce de Sigmund'un küçük kız kardeşi Hedy evinin önündeki merdivenlerden aşağı düşmüş ve omuz kemiğini kırmıştı. İşte bu uğursuzluklar zinciri, Berlin'de kalan aile fertlerinin Paris'e gelmesini engellemişti. Tabii bu da Ursula'nın sinirlerini gittikçe yıpratıyordu. Sabırlı olması gerektiğini biliyordu, ama böyle bir durumda sabırlı olmak oldukça güç bir durumdu. Her daim hareketli ve kararlı bir kişiliğe sahipti, ama bu şekilde beklemek ve ne olacağını bilmemek Ursula'nın kişiliğini de yitiriyordu. Bu oynanması güç bir oyundu.

Otele yaklaşmıştı. Zihnini kurcalayan bu karamsar dűřler Ursula'yı da yıldırmıştı. Ne yapacağını, nasıl davranacağını bilemiyor-
du. Ama artık bunları bir kenara itmeli ve neşeli bir maske takma-
lıydı. Bunu da çocuğu ve Teddy için yapmalıydı. Bu iki insan Ursula'nın bakımlısı, daha doğrusu uyduları idi. Esasında şu anda Teddy'nin neşeli olmaması için hiçbir neden yoktu. Willy Herzog salimen Palestine'e gitmiş ve oradan da sevgilisinin Londra'daki adresine bir uzun mektup göndermişti. Halası da bu mektubu Paris'e iletmişti.

Teddy mektubu alır almaz her zamanki telaşlı hali ile,

- ıkmış, Almanya'dan çıkmış. Hürriyete kavuşmuş. Tel Aviv'e gitmiş - diyerek gereken gösteriyi yapmıştı. Ursula da buna çok sevinmişti. Almanya'dan ayrılan, Nazi zulmünden kaçıp kurtulanlar olduğunu duymak onu memnun ediyordu. Bu vahşetten kurtulanlar namına sevinç duyuyordu.

Otele geldiğinde baş resepsiyonist Charles Bayan Westheim'i karşıladı ve,

- Demin bir bay geldi ve sizi sordu, bulamayınca da Relais Plaza'ya çay içmeye gitti. Orada sizi bekleyeceğini, ve size iletmemi rica etti.

- İsmi ni söyledi mi ?

- Hayır Madam, söylemedi.

- Teşekkürler Charles.

Hemen Relais Plaza'ya doğru yola koyuldu. Esrarlı ziyaretisini bir an önce görmek istiyordu. Otele girince lobinin yanındaki restoran bölümünün kapısını açtı ve içerde oturan müşterileri birer birer gözden geçirdi. Kendisi onu görmeden misafir Ursula'yı görmüştü. Ayağa kalkıp Ursulanın yanına geldi. Ursula onu g r nde neşe ve mutluluktan bir çığlık attı. Bu uzun boylu, ince ve yakışıklı zat Prens Kurt von Wittingen'den başkası değildi.

- Kurt, dostum - diye ona sarıldı.

Kurt da onu kollarına aldı ve yanaklarını öptü,

- Merhaba Ursula. Gel de oturalım ve konuşalım. Sana daha önceden Paris'e geleceğimi bildiremedim, kusura bakma. Bu sa-

bah Berlin'den geldim, ve iş için geldiğimden beklediğim kişi beni Gare du Nord'a gelip karşıladı, ve onunla birlikte gereken iş temaslarını yaptık. Yemek yedik ve sonra tekrar bir iş toplantımız oldu. Öyle ki sana telefon edecek boş bir saniyem bile olmadı.

- Kurt, bunun ne önemi var. Seni görmek ne hoş, ne mutluluk verici bir olay. Vaktinde otele döndüğüme çok memnun oldum. Ya dönmeseydim de seni göremeseydim, ne yapardım ?

- Seni görmeden hiç döner miydim? Ne yapar yapar seni görürdüm.

- Söyle bakalım Sigi ne yapıyor? Son zamanlarda onu hiç gördün mü ?

- Evet, birkaç gün önce birlikte idik. İyidir. Paris'e geleceğimi ve muhakkak seni de göreceğimi ona söyledim. Sana ve Maxim'e sonsuz sevgilerini iletiyor . Ayrıca hiç merak etmemeni, her şeyin düzeleceğini, annesinin de gün geçtikçe iyiye doğru gittiğini, bir müddet sonra seyahat edebilecek duruma geleceğini ve bu mesajı bilhassa sana iletmemi rica etti.

- Tanrı'ya şükürler olsun. Çok üzülmüştüm. Burada otel odasında oturup onların gelmesini beklemenin ne derece huzur bozucu bir şey olduğunu sen de anlayabilirsin . Telefonda da fazla bir şey konuşmaktan çekiniyoruz. Senin de dediğin gibi Berlin'deki telefonu dinliyor olabilirler. Ayrıca bağlantı da çok zayıf. Çoğu zaman birbirimizi duymakta zorluk çekiyoruz, gene de onunla konuşmak, sesini duymak benim tek neşe kaynağım.

- Sigi de öyle. Seninle telefonda görüştüğü zaman çok mutlu oluyor.

- Kurt, kusura bakma, Arabella ile çocuklar nasıl, sormayı unuttum ?

- İyiler. Arabella , Renata ve Reinhard da sana merhaba diyorlar. Hepimiz seni çok özledik.

Ursula'nın da gözleri dolmuştu.

- Ben de Kurt, ben de. Hepiniz gözümde tütüyorsunuz.

- Biliyorum. Şu anlar senin için zor anlardan, hem de birçok yönden. Ama inan bana, en iyisini yaptın. Hiç olmazsa güvencedesiniz.

Garson ay getirmişti. Ursula kendisine ve Kurt'a çay servisi yaptı,

- En kısa zamanda Sigi'nin veya Thomas'ın burada olacaklarını ümit edip duruyordum. Ama olmadı, daha doğrusu olamazdı da. Ne Sigi annesini, ne de Thomas karısını bırakıp Paris'e gелеmezlerdi.

- Haklısın. Hem Sigrid'in de şu anda Berlin'de annesinin yanında olması gerekiyor. Hedy'nin omuzu kırık olduğu için, o annesine pek fazla yardımcı olamıyor.

- Zavallı Hedy. Nedense sık sık kaza geçirir. Omuzu kırık olduğu için herhalde oldukça acı çekiyordur. Neyse, Sigi'nin dediğine göre şu anda oldukça iyiye doğru gidiyormuş.

Ursula etrafına bir göz attı ve eğilerek Kurt'a çok alçak sesle,

- Peki, Almanya'dan çıkış vizeleri ne durumda ? Aileden başka kimler aldı ?

- Hepsi de alındı. Ay ortasında üç kişiye, ay sonunda da son iki kişiye istenilen vizeler temin edildi. şu anda hepsi Sigi'de.

- Demek ki her şey yoluna girerse aile fertleri rahatlıkla Almanya'dan çıkış yapabilecekler.

- Evet, tüm mesele Bayan Westheim'in iyileşmesine bağlı.

- Neyse, hiç olmazsa durumun bu derece gelişmiş olması sevinç verici. Kurt, sana nasıl teşekkür edeceğiz? Senin bize gösterdiğin dostluk ve ilgi hiçbir zaman unutulamaz.

- Sana ve Sigi'ye yardım için her zaman hazırım ve elimden gelecek her şeyi de yapacağımı biliyorsun.

Ursula ona doğru eğilerek,

- Trende bizim kompartımanda Albay Oster isminde bir zat vardı. Senin arkadaşın olduğunu yavaşça bana ilettili, doğru muydu?

- Evet doğru.

- Bizimle aynı kompartımanda trenle seyahat etmesini sen ayarladın. Demek bu bir tesadüf değildi, öyle mi ?

- Evet, ama şöyle oldu. Bana yardım eden kişiye sizin kompartımanınıza birini gözcü olarak koymasını, hiç olmazsa hududa kadar sizinle birlikte seyahat etmesini sağlamasını rica ettim.

- Demek Amiral Canaris de bunu kabul etti.

Kurt evet demek istercesine başını salladı.

- Amiral de senin gibi bize çok yardımcı oldu. Yaşadığımız sürece ona da nasıl teşekkür edeceğimizi bilemeyeceğiz.

- Çok özel bir şekilde ona teşekkür ettiniz bile.

- Nasıl ?

- Sigi bana oldukça kabarık bir meblağ verdi ve bunu Amiral'in yardım fonuna yatırmamı istedi. Amiral bundan son derece memnun oldu. Bu yardım fonundan yararlananlar ise Almanya'yı terk etmek isteyen Yahudiler, Katolikler, ve siyasi mültecilerdir. Öyle ki hiç merak etmeyin, size düşeni fazlası ile yaptınız.

- Olumlu bir jestte bulunduğumuz için ben de son derece mutlu oldum. Bu tür dar günlerde yardıma ihtiyacı olan kişilere el uzatmak ne güzel. Hele ki birçok kişi bizim kadar şanslı olmayabilir!

Kurt saatine baktı.

- Daha fazla kalamayacağım. Paris'in diğer tarafında bir toplantım daha var, sonra da gece treni ile Zurich'e hareket edeceğim.

- Kurt, vakit nasıl da geçti?

Ursula gözlerini başka tarafa çevirdi. Gözyaşlarını göstermek istemiyordu. Şu anda Kurt'un burada olmasına, onun anlayışına ve dostluğuna öyle bir ihtiyacı vardı ki. Ona ne çok şey borçlu idi. Bu akşam onunla konuşmak ve dertleşmek Ursula'ya büyük ölçüde bir rahatlık vermişti.

Kurt hesabı istedi. Oldukça da yüklü bir bahşış bıraktı. Paltosunu ve çantasını aldı ve Ursula ile birlikte lobiden dışarı çıktılar.

- Ursi, daha biraz zamanım var. Otele gelip Maxim'i görebilir miyim ?

- Çok iyi olur. Maxim seni görünce sevinçten uçacak.

Maxim odada oturmuş Teddy ile birlikte renkli resim çiziyorlardı. Kurt'u görünce kitabı bir tarafa, kalemi diğer tarafa fırlatarak, hemen Kurt'un omuzlarına sarıldı ve,

- Kurt Amcam gelmiş benim - diye haykırdı.

Kurt onu kucakladı, havaya fırlattı, sonra yere koydu ve sıkı sıkı sarıldı, gözlerini öptü ve:

- Maxim, ta Berlin'den sırf seni görmek için geldim.

- Babam da geldi mi? Babamı da alıp gelseydin!

Kurt başını sallayarak:

- Hayır dostum, onu getirmedim, ama ondan sana bol bol öpücükler getirdim. Ayrıca dedi ki en kısa zamanda senin yanında olacakmış.

- Kısa bir zaman sonra mı ? Ne kadar kısa ?

- Çok kısa.

Sonra Kurt Maxim'i elinden tutup oturma odasına götürdü. Kendi bir koltuğa, Maxim'i de kucağına oturttu. Maxim merakla ona bakıyor, sanki haberler duymak istiyordu.

- Ya Christian ve Diana , onlar da mı burada ?

- Hayır, onlar Berlin'de anneleri ile birlikteler.

- Keşke burada olsalardı. Ben burada sıkılıyorum.

- Anlat bakalım, Paris'te neler yaptın ?

Maxim çok konuşkan bir çocuktur. Zaten böyle bir fırsat kolluyordu. Başladı konuşmaya ve Eiffel Kulesi ziyaretinden, ta Paris'teki kafeteryalara kadar tüm gezdiği yerleri birer birer anlattı. Prens sessiz ve sevgi dolu bir ifade ile çocuğun anlatıklarını dinliyordu.

Kapıda Ursula onları izliyordu. Kurt'un ziyareti bozuk moralini çok düzeltmişti. Daha doğrusu kayınvalidesinin sıhhatinin iyiye doğru gittiğini duymak ona ümit vermişti. Demek ki, çok yakın bir gelecekte Sigi ve kayınvalidesi yolculuk yapabilecek ve belki birkaç hafta sonra beraber olabileceklerdi. İşte onun moralini yükselten de esasında bu idi.

20

Teddy İngiltere'deki halası ile her hafta telefon ile konuşurdu. Bugün o konuşmalardan birini gene yapmıştı. Oteldeki odasına dönünce Ursula Teddy'nin halasının nasıl olduğunu sordu.

Teddy oldukça mutlu idi.

- Ketti Hala oldukça iyi. Bir an önce Londra'ya gitmemizi dört gözle bekliyor. Sizi ve Maxim'i tanımak için can atıyor, ve bilhassa bana sahip çıktığınız, ve de Almanya'dan dışarı çıkmam için yardımcı olduğunuz için size çok minnettar olduğunu bildiriyor.

- Seni yanıma almadan Almanya'dan çıkmayı hiç düşünmemiştim ki. Bana Ketti Halan hakkında fazla bilgi vermemiştin. Babanın ablası olduğunu ve dul olduğunu biliyorum, o kadar.

- Eniştem Harry iki yıl önce vefat etti. Halamın tek bir kızı var, Rachel. O da evli ve ufak bir bebeği var. Brighton'da yaşıyor.

- Halan uzun zamandan beri Londra'da yaşıyor, değil mi ?

- Hemen hemen otuz yıldan beri, belki de daha fazla. Yirmi altı yaşında iken, 1904'de eniştem ile evlenmiş ve o zaman İngiltere'ye yerleşmişlerdi. O İngiliz uyruklu bir İngiliz, artık.

- Enişten de mi İngilizdi ?

-Evet, ama kökenleri Almanya'dan geliyormuş. 1860 yıllarında Aşkenazilere İngiltere sıcak bakınca oraya göçmüşler ve iki ağabeyi Londra'da doğmuşlar. Halamla tanışınca onu çok seveceksin. Cidden değerli bir kadın.

- Eğer babana benziyorsa, gerçekten de öyle olması gerekir.

Ursula yatak odasına gidip Maxim'in uyuyup uyumadığını kontrol ettikten sonra tekrar oturma odasına döndü. Teddy ise na-

kış işi yapıyordu. Teddy konuşmak üzere Ursula'ya baktı. Ama Ursula çok yorgun, tedirgin ve düşünceli gibiydi. Eh, haklıydı da. Az sıkıntı çekmiyordu. Almanya'dan çıkış, buralara tek başına geliş, aile fertlerinden uzakta oluş ve onların tam olarak ne zaman geleceğini bilmeyiş. İşte bütün bunlar Ursula'yı epeyce yıpratmıştı. Bu otel odasında oldukça monoton bir hayat sürüyordu. Bütün gün oturup bekliyordu. Ursula böyle bir hayata alışık değildi ki. Teddy hiç olmazsa Maxim'in dersleri, kitapları ve diğer sorumluluklarla kendini oyabiliyordu. Ya Bayan Westheim? Yapacak hiçbir şeyi yoktu. Londra'da olsalardı, ev arayacak, eşya arayacak, evi döşeyecek sonra ailenin bireylerinin bir araya gelmesini sağlayacaktı. Bütün bunlar onun için bir uğraş olacaktı.

Teddy tekrar el işine döndü. Ursula'nın Berlin'deki yaşantısını gözünün önüne getirdi. İdare edecek iki evi vardı. Tiergarten Sokağı'ndaki malikânesi ve Wannsee'deki yazlık evi. Hizmetçiler, sosyal ilişkiler, üyelikler, vs. hepsi Ursula'nın hayatına bir renk katıyordu. Ursula Westheim bir an için evde kalmıyor, hep sağa sola koşuşmakla vakti geçiyordu. Paris'teki yaşantısı ise bunun tam aksi idi.

Birden Ursula Teddy'ye bakarak,

- Teddy, Londra'daki halanın evi nasıl bir şey. Büyük sayılır mı?

- Oldukça büyük sayılır. Altta bodrum katı var ve üstte de çekmekat. Bu iki yeri kiraya veriyor. Kendisine de iki kat kalıyor. Evin arkasında oldukça büyük bir bahçesi var. Bahçesindeki elma ağaçları ise bir başka güzellik. Hampstead'e yakın olan Belsize Parkı denilen semttedir.

- Çok güzel. Acaba halan seni ve Maxim'i birkaç hafta misafir edebilir mi ?

- Tabii, ama neden ?

- Çünkü seni ve Maxim'i hemen Londra'ya göndermek istiyorum. Ben ise biraz daha burada kalacağım ve ancak ayın sonunda geleceğim.

- Bayan Westheim, peki siz bizimle birlikte niçin gelmiyorsunuz ?

Ursula gene düşünceli bir halde,

- Çünkü ben bir karara vardım. Sen ve Maxim Londra'ya gideceksiniz, ben de geri döneceğim.

- Ne, geri mi ? Özür dilerim, ama tam olarak sizi anlayamıyorum.

- Ben Berlin'e döneceğim.

Duyduğu sözler Teddy'yi çok şaşırtmış, adeta dili tutulmuştu. Konuşamıyordu. Sonra fısıldarcasına:

-Bunu yapamazsınız, Bayan Westheim; yapamazsınız, yapamazsınız!

- Hayır, yapacağım.

- Ama artık Berlin tehlike dolu bir yer.

- Biliyorum, belki öyle ama gene de gitmem gerekiyor. Bay Westheim'in bana ihtiyacı var. Bunu hissediyorum. Onu orada yalnız bırakamam. Gideceğim ve benim de yardımımla annesini, kız kardeşlerini ve eniştesini alıp buraya geleceğiz. Tek çare bu. Tanrı'nın da yardımı ile bir yolunu bulup bu işi halledeceğiz.

Ursula'nın bu açıklaması Teddy'ye şok tesiri yapmıştı, sadece şok değil, aynı zamanda da korkutmuştu. Kristal Gecesi'nde yaşadığı olayları unutamıyordu. Düşündükçe tüyleri ürperiyordu. Almanya'da durumlar düzelmemiş, bilakis daha da kötüye yönelmişti. Ursula'yı ikna etmek gerekirdi. Berlin'e gitmek demek, ateşe atılmak, belki de ölüme yaklaşmak demektir. Ama Bayan Westheim'i iyi tanırdı. Kafasına koyduğu her şeyi ne pahasına olursa olsun yapardı.

Ursula Teddy'ye baktı. Sanki onun düşlediklerini okuyabiliyordu.

- Biliyorum, planlarımdan caydırmaya çalışacaksın, ama başaramayacaksın. Bak mart ayını da tamamlıyoruz. Bahar da geçiyor. Ben hiç bir atılım yapmadan burada, bu otel odasında oturup bekleyemem. Ailemin tutumundan endişeliyim. Ne olup bittiğini anlayamıyorum. Telefon görüşmelerime şahitsin. Doğru dürüst konuşmıyoruz. Telefonda sesler var, hatlar kesiliyor. Belki de telefonlar bantlanmıştır. Öyle ki birbirimizle açık seçik konuşmaya çekiniyoruz. Emin olduğum, hissettiğim bir gerçek var ise, o da Sigi'nin yardımı ihtiyacı olması, bilhassa annesi konusunda. Kız kardeşleri

çok şeker kişilerdir ama maalesef bu tür durumlarda pek atılgan ve kararlı olamıyorlar ve de Sigi'ye yardımları dokunamıyor. Esasınca şu anda atılgan birinin yardımı gerekir Sigi'ye. O kişi de ben olacağım, evet ben. Hem Prens ve Prensess von Wittingen gene bize yardımcı olacaklar, bizi toplu halde Almanya'dan çıkarmak için Amiral Canaris ve Albay Oster yardımlarını esirgemeyeceklerdir.

Ursula biraz durduktan sonra konuşmasına devam etti,

- Fransa'daki gazetelerde okuduğumuza göre Almanya ve İngiltere arasında savaş çıkması gün meselesi imiş. Bu savaşa Fransa da katılacak. Bu savaşın ne zaman başlayacağını bilemeyiz ama her an patlayabilir. O zaman ailenin diğer fertleri Berlin'de kalırlar, çıkmazlar. Bunu istemiyorum. Daha vakit varken harekete geçmeliyim ve gerekeni yapmalıyım. Anlamıyor musun Teddy, Berlin'deki ailemin bana ihtiyacı var?

- Evet, öyle galiba.

- Anlayacağını biliyordum. Yarın sabah ilk işin Londra'daki halana telefon etmek olsun. Onun evinde Maxim ile birlikte iki hafta kadar kalabilme müsaadesi iste. Ben de onunla konuşurum.

- Sizi caydırmaya çalışacak.

- Hayır, zira ona Almanya'ya geri döneceğimi söylemeyeceğim. Sizin İngiltere'ye, benim ise bir özel iş için İsviçre'ye gitmem gerektiğini söyleyeceğim. Durumu bu şekilde aktarmamız daha uygun olmaz mı?

- Peki.

Ursula canlanmıştı. Günlerce uyuşuk uyuşuk oturup düşünüyordu, şimdi ise işbaşı yapıyor gibi hareketlenmişti. Hemen fırladı, dolabın üst gözünü açtı, çantasından iki tane zarf çıkardı ve bunları Teddy'ye verdi.

- Londra'ya hareket edeceğiniz gün bu zarfları sana vereceğim. O zamana kadar bu gözde kilitli kalacaklar. Birinci zarf Bay Henry Rossiter'e hitap edilmiştir. Bay Rossiter Londra'daki Rossiter Bankası'nın Müdürüdür. Ben onunla telefonda görüştüm ve durumu bildirdim. Londra'ya vardığınızın ertesi günü hemen gidip onu göreceksin ve mektubumu ona vereceksin. Mektubun içeriği, telefonda görüştüğümüz konunun yazılı boyutudur. Londra'da

kaldığınız zaman zarfında sana gereken parayı verecektir. Paramız Fransa'da Mallet Bankası'nda idi. Şimdi Rossiter Bankası'na transfer oluyor. Birkaç gün önce transferleri ben yaptım. Biz gelene kadar sen ve Maxim bu parayı alıp gereken harcamaları yapabilirsiniz.

- Ben para istemiyorum. Siz gelene kadar halam bize maddi yönden her türlü yardımı yapar, merak etmeyin.

- Bundan hiç şüphem yok. Ama acil bir durum olursa veya beklenmedik bir olayla karşılaşsanız, çekebileceğin ve kullanabileceğin toplu bir para olması beni rahatlatacak, gözüm arkada kalmayacaktır.

Teddy artık karşı gelmenin yersiz olduğunu anlamıştı.

- Gelelim ikinci mektuba. O da sana hitaben yazılmıştır. Ama açmayacaksın, ancak kocama ve bana bir şey olursa o zaman açarsın. Eğer ben kocamdan evvel ölürsem, onu Sigi'ye verirsin. Bay Rossiter ile bunu da görüştüm. Bankasında sana bir kasa ayıracak. Bu mektubu o kasanın içinde saklayacaksın.

- Anlıyorum Bayan Westheim. Fakat size de, kocanıza da hiçbir şey olmayacak.

Teddy bu dediklerini canı gönülden söylüyordu ve öyle olmasını da temenni ediyordu.

- Sana söylemek istediğim bir şey daha var. Almanya'dan çıkarırken bazı ziynet eşyalarımı elbiselerimin astalarının içine dikmiştim. Bunların çoğu pırlanta ve safirden olan ziynet eşyalarımıydı. Paris'e gelince bunları da Mallet Bankası'na, kasaya koymuştum. Mallet Bankası yarın tüm ziynet eşyalarımı sigortalı bir kurye ile Londra'ya Rossiter Bankası'na gönderiyor. Size verilecek olan kasaya mektupla birlikte yatırılacak. Şimdi ben mücevherlerimin listesini yazıp sana vereceğim.

- Son bir şey daha Teddy. Senin ne derece akıllı ve becerikli bir kız olduğunu biliyorum. İyi derecede İngilizce konuştuğunu da biliyorum. Buradaki İngiliz Büyükelçiliği'nden Bay Stiles yardımcı olacak ve siz İngiltere'ye vardığınızda gümrük ve muhaceret bürosundan geçerken zorluk çekmemeniz ve gereken formalitele-

ri çabuk tamamlamanız için size yardım edecek bir zat ayarlayacak.

- Teşekkürler Ursula. Bay Stiles'a Almanya'ya geri döneceğinizi söylediniz mi?

- Tabii ki hayır.

- Eğer söylemiş olsaydınız, hiç şüphem yok ki sizi durduracak ve ne denli bir hata yaptığınızı size söyleyecekti.

Ursula hiç ses çıkarmadı. Ne de olsa Teddy'nin dedikleri doğrudu. Biraz sonra oturduğu yerden kalktı. Teddy'nin yanına gitti. Onun ellerini aldı ve okşadı.

- Üzüldüğünü biliyorum, ama dert etme. Her şey yoluna girecek. Her şey düzelecek. Anladın mı sevgili Teddy ?

Bu konuşmadan sadece dört gün geçmişti. Teddy ve Maxim İngiltere'ye gitme hazırlıkları içinde idiler. Her şey düzenlenmişti.

Ketti Hala Sigmund ve Ursula Londra'ya gelene kadar Maxim ve Teddy'yi evinde alıkoymayı memnuniyetle kabul etti. Onları Victoria Tren İstasyonu'nda karşılayacaktı. Tren vapurla karşıya geçiyor ve Victoria İstasyonu'na kadar gidiyordu. Ketti Hala onları alacak ve evine götürecekti.

Haftalarca Ursula düşünceleri ile mücadele etmişti. Ne yapması gerekirdi? Çok sevdiği oğlu ile mi kalmalı, yoksa kocası Sigi'ye geri mi dönmeliydi? Birini diğerine tercih etmek diye bir durum yoktu. Maksat aile bireylerini bir araya getirebilmek ve birlikte yaşamaktı.

Hâlâ Berlin'de olan Sigi besbelli ki sıkıntıdaydı. Bu sıkıntının nedeni annesinin hastalığı mı yoksa başka sorunlar mıydı ? Ursula bilemiyordu. Eğer Kurt von Wittingen tekrar Paris'e gelecek olursa ancak o zaman Sigi'nin gerçekten ne tür sorunları olduğunu anlayabilirdi. Ama Kurt ne zaman bir daha Paris'e gelecekti ki ?!

Bir ara ya Renata'ya yahut da Arabella'ya telefon edip, bilgi edinmek istediye de bunun pek verimli olacağını sanmadı. Belki onların da telefonları dinleniyordu. Ya arkadaşlarına problem yaratacak olursa! Hem ne söyleyeceklerdi ki? Sigi ne söylüyorsa, on-

lar da aynı şeyleri tekrarlayacaklardı. Telefonda ayrıntılı bilgi veremeyecek kadar akliselim kişilerdi arkadaşları.

Sonunda, Berlin'e geri dönmeye karar verdi. Tek amacı Sigi'ye yardımcı olmak, aileyi toparlayıp hemen Fransa'ya hareket etmektir. Bir arada oldukları müddetçe olayların üstesinden çok daha çabuk ve kolayca gelebilirlerdi. Çocukluk yıllarından beri bu böyle devam edegelmişti.

Sigi'nin elinde şu anda beş tane çıkış vizesi vardı. Ursula Berlin'e döner dönmez, Sigrid ve kocası Thomas Mayer'e baskı yapacak, bir an evvel Almanya'dan çıkmalarını sağlayacaktı. Ursula kafasında günlerce bu planı yapmış ve de uygulamakta zorluk çekmeyeceklerine inanmıştı. Sigrid ve kocası Thomas hizmetkârlarına iş için birkaç günlüğüne Hamburg'a gideceklerini bildireceklerdi. Nasıl olsa sık sık Hamburg'a gittikleri için bu çok doğal karşılanacaktı. Hedy'i de Sigrid'e arkadaşlık etsin diye yanlarına alıyor gözükeceklerdi. Hamburg'a gider gitmez, hemen bir gemiye atlayıp İngiltere'ye hareket edeceklerdi. Hamburg Kuzey Almanya'nın en işlek limanı olduğu için her daim bir deniz vasıtası bulmak kolaydı. Hatta bir şilep bile olurdu. Maksat bu üçlünün Almanya'dan uzaklaşması idi.

Diğer tarafta, Ursula ve Sigi annelerini tedavi için İsviçre'ye götüreceklerdi. Planına göre araba ile seyahat edecekler, Berlin'den Frankfurt'a, oradan da Stuttgart'a geçeceklerdi. Stuttgart'tan da Mannheim ve Konstanz'a gideceklerdi. Yol boyunca gerektiği yerlerde duracak, otellerde kalıp istirahat edecek, ve anne Margarete'i fazla yormayacaklardı. Konstanz'dan İsviçre'ye geçecekler, oradan da Zurich'e gideceklerdi. Zurich'de banka kanalı ile edindikleri arkadaşları vardı. İcap ederse, bu arkadaşları onlara yardımcı olacaklardı.

Amiral Canaris'in onlara bir kez daha yardımcı olacağına Ursula kendini inandırmıştı. Alman sınır kapısından çıkarken herhangi bir sorunla karşılaşmamak için biraz yardım gerekebilirdi, bunu da belki Amiral'in yardımı ile hallederlerdi.

Kendisi ve Sigi bu faaliyetlere girişirken Maxim de Londra'da rahat bir yaşam sürecekti. Ursula'nın bundan hiç şüphesi yoktu. Theodora Stein'e sonsuz itimadı vardı. Maxim'i kendi çocuğu gibi severdi ve onu asla ihmal etmeyeceğine Ursula çok emindi. Teddy kendi hayatı pahasına da olursa Maxim'i korurdu. Bu nedenle Maxim'i Teddy ile birlikte Londra'ya göndermeye hiç çekimser kalmadı. Zaten İngiltere Maxim'in geleceği için en güvenli yerd. Demokratik ve hukuk düzeni var olan bir ülkeydi. İnsanları daha medeni, Yahudilere karşı tutumları ise diğer Avrupa ülkelerine nispeten çok daha ılımlı idi.

Ayrıca evinde kalacakları Ketti Berners kuvvetli ve akli başında bir kadındı. Ursula onunla birkaç kez telefonda görüşmüş ve edindiği izlenimler bunu doğrulamıştı. Kardeşi Dr. Johann Stein de olağanüstü bir kişi idi. Bayan Ketti gerek Teddy'ye ve gerekse Maxim'e iyi bakacak, onlara tam bir anne gibi davranacak nitelikte idi.

Onları İngiltere'ye yolcu edeceği sabah Ursula'ya bir hüznü çöktü. Maxim'i kahvaltıdan sonra giydirip ceketini iliklerken Ursula'nın kalbi sızlıyor, boğazı düğümleniyordu. Daha Maxim onun için bir bebek sayılırdı. Henüz dört buçuk yaşında idi.

Bir dakika için kararından cayıyordu. Maxim'i bir iki dakika bile görmezse onu arar, özlerken, nasıl olacak da birkaç hafta ondan uzak kalacaktı? Ama sonra Berlin'deki karmakarışık durum aklına geldi, ve duygularını kontrol altına aldı.

- Gel bakalım benim biricik oğlum. İçeri gidip biraz oturalım. Sana söyleyeceklerim var.

- Söyle anne, ne var?

O kocaman gözleri ile annesine bakarken Ursula ağlamamak için kendini epeyce zorluyordu. Teddy resepsiyona telefon ediyordu. Herhalde bavulların taşınması için hamal çağırıyordu.

- Sana İngiltere yolculuğun için bazı açıklamalar yapacağım. Teddy ve sen ikiniz Londra'ya yalnız gideceksiniz. Ketti Hala'nın evinde kalacaksınız. Ben sizinle bugün gelemiyorum, ama en kısa zamanda yanınızda olacağım.

Çocuğun yüzünden paniğe kapıldığı belli oluyordu.

- Neden anne neden gelemiyorsun? Senin de bizimle gelmeni istiyorum, ne olur gel!.

- Sus bakalım. Üzülecek bir durum yok. Berlin'e gidip babana yardımcı olmam gerekiyor. Baban tek başına Büyükanneyi toparlayamaz. Sana Büyükanne'nin hasta olduğunu söylemiştim. Baban da tek başına ona bakamaz ki. Ben gideyim de onların toparlamasına yardım edip sonra da yolculuk boyunca destek olayım. Artık Büyükanne çok ihtiyarlardı, bakım istiyor. Yalnız yapamıyor.

Maxim'in dudakları büzüldü ve ağlamaya başladı. Annesine sıkı sıkı sarılmıştı.

- Ben sensiz gitmem. Ne olur sen de gel!

Ursula oğlunu kucağına almış, onu okşuyor, öpüyor ve de onu yatıştırmaya çalışıyordu. Bir türlü, ne kadar kısa olursa olsun, ondan ayrılmak istemiyordu, çok zor geliyordu. Uzun süre çocukları olmamıştı. Bu oğlanı çok beklemişlerdi. Maxim onun bir parçası, canı, ciğeri idi.

Çocuğunu kucağına alıp, kolları ile sarmış, onu sallayıp duruyor, bir taraftan da ağlıyordu. Gözyaşları konuşmasına engel oluyordu.

Nihayet kendisini toparladı ve gülerek:

- En çok on gün sürecek ayrılığımız, daha fazla değil. Sonra sen, ben, baban hepimiz hep bir arada olacağız. Aynı Berlin'de olduğu gibi.

Çocuk geri çekildi, dik dik annesinin yüzüne bakarak:

- Peki o zaman, bana söz ver anne, söz ver hemen geleceğine.

- Tamam oğlum, söz. Bak ağlaman da durdu. Aferin sana benim güzelim. Hem ayrılığımız uzun sürmeyecek. Sevgili Teddy'miz de var. Ben yokken sana o bakacak ve yokluğumu hissettiremeyecek.

Maxim gülümsedi.

- Ama gelirken babam ile Gangan'ı da beraber getir, olur mu?

- Tabii, ben niye geri gidiyorum. Onları sana getirmek için.

Şöyle bir annesine baktı sonra kafasını bir tarafa eğerek:

- Beni kaybetmeyeceksin değil mi anne ?

- Seni nasıl kaybedebilirim ki ? Niçin böyle söyledin ?

- Teddy bana bir masal anlatmıştı. Hans isminde bir çocuk varmış. Onun annesi bir gün oğlunu kaybetmiş ve asla bir daha da bulamamış. Ben de kayıp bir çocuk olmak istemiyorum. Lütfen anne, beni kaybetme.

Ürsula oğlunu tekrar kucakladı, sıkı sıkı sarıldı.

- Seni asla, asla, hem de asla kaybetmeyeceğim. Sen benim için çok değerlisin, bunu böyle bil.

Kapı çalındı. Ursula ayağa kalktı. Gelenler herhalde bavulu taşıyacak kişilerdi. Teddy gitti kapıyı açtı. İki 'bellboy' gelmişti.

Ursula Teddy ile yalnız konuşabilmek için Maxim'in biraz uzaklaşmasını istemişti. Onun için ona seslenerek, - Hadi git oğlum, onlara hangi bavulların taşınacağını göster.

- Tabii, hemen şimdi.

İki kadın birbirlerine sarıldılar. Ursula yavaş sesle, - Sizden salimen Londra'ya vardığınıza dair haber almadıkça Berlin'e dönmeyeceğim. Burada kalıp telefonunuzu bekleyeceğim.

- Ketti Hala'nın evine varır varmaz hemen size telefon edeceğim.

- Sana söylediğim her şeyi aklında tutuyorsun değil mi?

- Her şeyi, tek tek. Tüm dediklerinizi. İki mektup, verdiğiniz nakit para ve mücevherlerin listesi; hepsi de çantamda.

- Sana sonsuz güvenim var Teddy. Çok akıllı bir kız olduğunu da biliyorum. Eğer bir terslik olursa ve biz İngiltere'ye gelemesek, bana söz ver, Teddy'ye hep bakacaksın, onu sana teslim ediyorum.

Ursula ağlıyordu. Keza Teddy de öyle.

- Çok iyi biliyorsunuz ki bakacağım. Ama üzülmeye gerek yok, zira kısa bir zaman sonra Londra'da olacaksınız ve Maxim'e siz bakıp, büyüteceksiniz.

- İnşallah . Kendine ve Maxim'e iyi bak.

- Bakacağım, söz. Ama unutmayın ki kaygılanacak bir şey yok.

- Biliyorum. Hadi Gare du Nord'a gidelim. Sizin gece trenine binmenizi gözlerimle göreyim. Sabah Londra'da olacak trene.

Bir müddet karşılıklı durdular. Teddy'ye baktı ve cesur şekilde güldü,

- Sizi çok özleyeceğim ama orada ikinizin de güvencede olacağını biliyorum.

BÖLÜM ÜÇ

Theodora

LONDON
1944

21

Ağustosun son günü, sıcak bir yaz gecesi idi. Güneş ufukta batıyor, etrafını da kırmızı ve mor renge boyuyordu. Günbatımını, nefis kokulu çiçeklerin ve elma ağaçlarının arasından seyretmek Theodora'nın en büyük zevki idi.

Oturduğu balkonun önünde yeşillik bir alan vardı. Ne bir ses, ne bir hareket. Sanki zaman durmuştu.

Teddy başını koltuğunun arkasına dayamış, sessizliğin verdiği rahatlığı içine sindiriyordu. Havada bir ağırlık varsa da, bu Teddy'nin hoşuna gidiyor, çevredeki gizemli ortamı daha da büyüleyici yapıyordu.

Theodora bugün çok yorucu bir gün geçirmişti, öyle ki oturup biraz dinlenmek ona iyi geldi. Birazdan akşam yemeğini hazırlamaya koyulacaktı. Maxim'in en yakın okul arkadaşı Alan Trenton birkaç günden beri onlarda kalıyordu. Bu iki çocuk Theodora'yı deli ediyorlardı. Hampstead Heath denilen alanda akşama kadar koşuyorlar ve kendi tabirleri ile " Keşfe çıkıyorlardı". Hampstead kasabasında iki tane çayevi vardı. Oraya kadar yarış edercesine koşuyorlar, çay içiyor, pasta yiyorlar, sonra gölete gidip ellerindeki oyuncak gemiyi yüzdürüyorlar, sonra da öğle yemeği için eve geliyorlardı.

Teddy onlara sevdiği yiyecekleri hazırlardı. Sosis, kızarmış patates, ve de taze yumurta. Yumurta bulmak artık çok güçleşmişti. Hafta sonu gelince bakkalın önünde kuyruk oluşurdu. Teddy yarım saat kuyrukta beklemişti. Bakkal da tanıdık olduğu için fazladan iki yumurta daha vermişti. Gıda maddelerini kuponla alıyorlar-

di. Hayat şartları çok zorluyordu. Senelerden beri aynı bakkaldan alışveriş edildiği için bakkal onlara fazladan iki yumurtayı vermişti.

Her şey kötüye gidiyordu. Bilhassa yiyecek maddelerinde "YOKLUK" başlamıştı. Örneğin yumurta, şeker, et ve ithal meyve. Uzun zamandır portakal, muz, greyfrut gibi meyveler vitrinlerden yok olmuştu. Doğal olarak olmayan bir madde her zaman kıymete binerdi. İşte bu nedenle, Teddy fazladan iki yumurta ile eve gelince, çocukların gözleri mutluluktan parlamaya başladı.

Öğleden sonra ise Ketti Hala çocuklara bir sürpriz yaptı. Onları kasabadaki sinemaya götürdü. Seyrettikleri film "OPERADAKİ HAYALET" isimli eski bir film idi. Bu sinema açıldığından beri dördüncü defadır ki gösteriliyordu, ama gene de hiç yoktan iyi idi. Dördü de zevkle izlediler. Bilhassa on yaşında çocuklar için bu korku filmi oldukça ilgi çekici oluyordu.

On yaş. Theodora şöyle bir düşündü. Vakit nasıl da geçmişti. Maxim ile kendisinin İngiltere'ye gelmeleri beş sene olmuştu. Maa- lesef Westheim'ler hâlâ İngiltere'ye gelememişlerdi. Onların duru- munu, neler yaptığını, nerede olduklarını hep merak eder durur- du. Her gece yatmadan evvel onların selameti için dua ederdi. Ma- xim şimdi on yaşında olmuştu. Yaşına göre çok olgun ve gelişmişti. Teddy bunun nedenini Maxim'in yatılı bir okulda okuduğu, kendi yaşlıları ile yaşadığına yoruyordu. Hele son yıl zarfında çok bağımsız olmuştu, ve bu da Teddy'nin hoşuna gidiyordu.. Onu canı gibi severdi ve Maxim'in de kendisine çok bağlı olduğunu biliyordu, fakat gene de onun "Annesinin Kuzusu" tipinde bağımlı bir kişiliği ol- masını istemiyordu. Maxim tam Teddy'nin istediği gibi bağımsız, iki ayağı üzerine durmasını bilen bir çocuk olmuştu.

Okulda da çok zeki ve çalışkan bir talebe idi. Sekiz yaşında iken özel bir okula Colet Court'a giriş için sınava katılmış ve çok yüksek notlar almıştı. Teddy bundan dolayı çok gururlanıyordu zira böyle tanınmış bir okulun giriş sınavına hazırlanırken Maxim sa- dece Teddy'nin gözetiminde ve eğitimindeydi.

Mart 1939'da Teddy ve Maxim İngiltere'ye giriş yapmışlardı. Birkaç gün sonra Ketti Hala'nın yardımı ile yakınlarında bulunan

bir ilkokula Maxim'in kaydını yapturdılar. 12 Haziran'da ise beşinci yaş gününü kutladılar. O yılın Eylülünde Maxim okula gitmeye başladı. Bu bir tür hazırlama okulu idi. Her ne olursa olsun, Maxim hemen çevreyi benimsedi, yabancılık duymadı ve İngiliz türü yaşantıya alıştı. Gerek bu okulda gerekse daha sonra kazandığı Colet Court'ta hiçbir sorunla karşılaşmadı.

Ketti Hala'nın evinde kaldıkları ilk beş ay zarfında, ki daha o zaman hazırlık okuluna da başlamamıştı, Teddy ona İngilizce öğretti. Maxim'in lisan öğrenimine karşı çok meyli vardı. Şimdi İngilizce lisanına tam vakıftı ve bir İngiliz şivesi ile konuşuyordu. Gerçek bir İngilizden ayırt edilemiyordu. Okulda Fransızca da öğrettikleri için, Fransızcası da oldukça kuvvetli idi.

Hazırlık okuluna devam ettiği zaman Maxim sadece beş yaşında idi, fakat okulun öğrettiği bilgi ve İngilizce onun kapasitesi ve zekâsının çok altında idi. Teddy bilgi kaynağının gelişmesi gerektiğini anladı ve her hafta sonu saatlerce ona tarih, coğrafya ve matematik dersleri veriyor, bu sahalarda onu eğitiyordu. Tabii bütün bu çalışmalar İngilizce olarak yapılıyordu. Daha o zamandan matematik dersleri ve sayılar Maxim'in en sevdiği uğraş idi. Sonra Colet Court'a girince bu daha da gelişti, ve öğretmenleri onun bu sahada bir dâhi olduğuna inandılar. Teddy ise bunu çok daha önceden keşfetmişti.

İşte Teddy bu sessizlik ormanında bunları düşlerken, siren sesleri onu gerçeğe döndürdü. Savaş devam ediyor ve her gün devam eden hava saldırıları onları rahat bırakmıyordu.

Bir kapı sesi duydu. Bir de baktı ki, halası, Maxim ve Alan koşuyorlar, bir an önce eve girmeye uğraşıyorlardı.

- Teddy acele et, içeri gir, uçan bombalar gene geldi.

V1 bombardıman uçaklarına Maxim uçan bomba derdi. Almanlar her gün muntazaman İngiltere'yi bu uçaklarla bombalıyorlardı. Maxim Ketti Hala'nın elinden tutup merdivenlerden aşağıya, sığınağa doğru inmesine yardım etti.

Teddy de sığınağa girdi. Sığınak bahçenin uzak bir köşesinde idi. Toprak kazılmış, ve kocaman bir yeraltı odası yapılmıştı. Bu

odanın üstü ise bir sürü toprak dolu çuvalarla korunuyordu. Sığı-
nakta bir masa, masada dört beş tane mum, kibrit, bir bidon gaz
bulunmaktaydı. Sığınağa girer girmez bir dolap vardı ve dolapta da
büyük bir el lambası. Teddy onu aldı, odayı aydınlattı ve demir ka-
pısını açarak gelenlere yer hazırladı. Ketti Hala sığınağa girince he-
men kapıyı arkadan kilitlediler. Beş seneden beri böyle bir hayat
sürüyorlardı. Her gün bir iki parti sığınağa koşmak, alarına hazır
olmak, akşamları karartma ile yaşamak, ve üstelik savaşın verdiği sı-
kıntı ve stresi de taşımak. Bu hiç de kolay değildi.

Bu sığınak oldukça büyüktü. Dört kişiyi rahatlıkla barındırı-
yordu. Çevredeki hava akını gözlemcileri bu sığınağı Ketti Hala
için yapmışlardı. İngiltere 1939 Eylülünde Almanya'ya karşı savaşa
girdi. Hitler hiçbir neden göstermeden Polonya'yı işgal edince İn-
giltere'yi yeterince tahrik etmiş oldu ve İngiltere de Almanya'ya sa-
vaş ilan etti. Fransa da buna katıldı.

Ketti Hala'nın komşuları olan savaş gözlemcileri, ki bu çevre-
de üç kişiden ibaretti, sığınağı yapmakla yükümlü idiler. Zaten sığı-
nak prefabrik malzeme ile yapılmış, malzemeler üç büyük parça ha-
linde gelmişti. Toprak kazılmış, tünel şeklinde bir oda hazırlanmış,
sonra prefabrik parçalar konulup sığınak odası meydana gelmişti.
Odanın üstünü toprak ile örtmüşler ve onun üstüne de dam vazife-
si görecek ve aynı zamanda bombardıman etkisinden koruyacak
olan kum torbalarını doldurmuşlardı. Sığınakta ranza şeklinde ya-
taklar, birkaç iskemle, sıcak bir hava versin diye bir şark halısı, kö-
şede ise bir gaz sobası vardı. Çok soğuk havalarda bu soba yakılır-
dı.

Sığınağın bir duvarı ise dolap şeklinde idi ve buraya konserve
yiyecekler yığılmışlardı. Örneğin toz süt, hazır çorbalar, hazır soğuk
etler, fasulye ve bazı meyveler. Su ile doldurulmuş soda şişeleri de
mevcuttu. Uzun bir hava akını olabilir ve su rezervleri tükenebilir
korkusu ile bunları hep hazırlamışlardı. . Ayrıca yemek pişirebil-
mek için bir gazocağı, gereken kap kacak, bardak , kaşık, çatal, çay
ve kahve de dikkati çekiyordu. Gaz maskeleri ise göze çarpan baş-
ka bir madde idi. Almanlar zehirli gaz yağdırma tehdidinde bulu-

nuyorlardı. Maskeler işte o zaman kullanılacaktı. İkinci bir gözde de sabun, diş macunu, havlu ve kalın battaniyeler , yün eldivenler ve yün şapkalar vardı.

İki kadın sığınağı bu şekilde doldurmakla haklı da idiler. Zira hava akınları neticesi evleri yıkılırsa veya yanarsa uzun bir süre sığınakta yaşamaya mecbur olabilirlerdi.

Maxim Alan'ı sığınağa sürükledikten sonra,

- Hadi otur bakalım, belki de bu uzun sürebilir. Benim burada sakladığım bir karton bilmece var. Oynayalım bakalım , dedi.

- Dur bakalım Duke, bir araya getireceğimiz kartonların konusu ne bu sefer.

- Hiç de zor değil. Aziz George ve Ejderha.

-Senin için belki zor değil ama, bakalım benim için nasıl? Hadi aç bakalım da kartonları yan yana yerleştirmeye başlayalım.

Çocuklar bilmece oyunlarına başlamışlar ve kendilerini tamamen kaptırmışlardı. Ne Teddy'nin sessizliğine, ne Ketti Hala'nın huzursuzluğuna ne de dışarda süregelen bombardıman yağmuru na aldındıkları vardı.

Teddy oturmuş yün örüyordu,

- İnşallah geçen günkü gibi tüm gece sürmez.

- Belli olmaz. V1 uçaklarının ne yapacağı hiç belli değil ki, kim bilir bizi kaç kez bombalayacaklar. Hitler'in bu gizli silahı Allah'ın cezası bir şey, değil mi Theodora?

- Ya öyle. Son aylar zarfında pek çok insan öldürüldü. Bilhassa Londra civarında bu daha da çokmuş. Geçenlerde Churchill'in konuşmasını dinledim. O da bu sivil ölümlerden çok yakınıyor. Bombardıman sırasında ölenlerin sayısı bile bilinemiyormuş. Hiç beklenmedik bir anda bomba gelip düşüyor ve her şeyi yok ediyormuş! Hala öyle korkuyorum ki!

Ketti ses çıkarmadı ama o da korkuyordu ve kızıyordu da. Dişik kutusundan dişikini alırken kendi kendine Hitler'e ve Naziler'e söylenip duruyordu. Bilhassa Hitler'e " Sapık Avusturyalı " lakabını takmıştı.

Ketti Stein altmış altı yaşında idi ama yaşını göstermiyordu. Hâlâ çekici bir kadındı. Bunun nedeni de İngiltere’de iyi ve rahat bir hayat yaşadığı, merhum kocasının onu çok sevdiği ve elinden geldiği kadar ona rahat bir hayat verdiği idi. Saçları bembeyazdı ama yüzünde en ufak bir kırışıklık bile yoktu. Vücudu da narin yapılı idi. Konuşması ve hareketleri ise son derece nazikti. Hayatta en çok üzüldüğü nokta sevgili kocası Harry’nin kalp krizi neticesi vakitsiz ölümü idi. Maddi bir sıkıntısı yoktu. Kocasının hazır giyim işi vardı. İki kardeşi ve ortağı Ketti ölene kadar onun payını vereceklerdi, ki bu da ona maddi yönden büyük destek oluyordu. Kendisi ölünce de kızı Rachel bu parayı alacaktı. Yani Berners Kardeşler piyasada var oldukça bu para gelecekti.

Aniden Ketti elindeki işi bıraktı. Teddy ve çocuklar da durup etrafı dinlediler.

Tam başlarının üzerindeki alandan çok korkunç bir ses geliyordu. Bunun uçan bir bomba olduğunu anlamışlardı ve hepsini de bir korku kaplamıştı. Muazzam bir ses, sonra bir çarpma ve parçalanma sesi sonra bir sessizlik.

Ketti Hala panik içinde,

- Gitti, evim gitti, doğrudan doğruya bombardımanı eve attılar.

Maxim soğukkanlılıkla,

- Hayır Ketti Hala, eğer bombardıman eve isabet etmiş olsaydı ses ve gürültüler çok daha kuvvetli olurdu. Bence sadece birkaç sokak ilerisini bombalamış olmalıdırlar.

- Evet Maxim haklıdır Bayan Berners. Birkaç sokak ileride bomba düşmüş ve oraya bir krater açmıştır. Her zaman böyle olur ya.

Ketti Hala’nın elleri titriyordu.

- Zavallılar, kim bilir kimlerin canı yandı. Her gece ölüm, her gece felaket, bakalım ne zamana kadar bu böyle devam edecek?

Brighton’da yaşayan kızı Rachel’i ve torunu Harriet’i düşündü. Allah onları da hava akınlarından korusun diye dua etti. Dama-dı Gerald ise İtalya’da, General Alexander idaresindeki İngiliz Or-

ulusunda savaşırmaktaydı. Tüm savaşanlara, aile bireylerine ve acı içinde olan insanların iyiliği için dua etti.

Maxim bilinçli bir şekilde,

- Bak Ketti Hala, bu uçan bombalar pilotsuz uçan bir uçaktır. Onun içindir ki çakıldığı zaman o alanda bir krater deliği açıyor.

Stubby başı ile Maxim'in dediklerini tasdik ediyordu. Zaten her zaman bunu yapardı. Maxim ne derse desin, hep doğruyu söylerdi. Sonra lafa atıldı,

- Babam diyor ki kısa bir süre sonra biz onları yenecekmiz. İngiltere'de kanal boyunca yeni bir uçaksavar alanı yapılmış.

Ketti Hala şaşkın bir şekilde,

- Allahım, çocuklarımız neler biliyor, nelerle meşgul oluyor. Yok silah, yok bomba, yok uçan bomba, silah türleri, ve meydana gelen zarar ziyanlar. Tanrım ne olur savaş bir an önce bitsin de çocuklarımız da savaşı değil, çocukluklarını yaşasınlar, oyunlarına dönsünler.

Stubby devam etti,

- Babam savaşın kısa bir süre sonra son bulacağını, ve gelecek yaz zafer kutlamaları yapacağımızı söylüyor.

- İnşallah babanın dedikleri doğru olur.

Teddy kalktı ve kendine bir bardak çay hazırladı, Ketti Hala da çay istediğini söyledi. Çocuklar ise birbirleriyle konuşuyorlar, ve İngiliz köylülerinin lehçelerini kullanarak kendi aralarında eğleniyorlardı.

Teddy çayını yudumlarken dışarıda kıyamet kopuyordu. Bombardıman sesleri, itfaiye sesleri, siren sesleri, bağrışmalar ve buna benzer sesler var kuvvetiyle devam ediyordu. Bunları her gece duymak sinirlerini yıpratıyordu.

Bir de dışarıdaki koşuşmayı düşündü. Yaralananlar, ölenler, sevdiklerini yitirenler, ağlayanlar, vs. Bu amaçsız savaşın çizdiği portre işte buydu.

Sonra etrafına baktı. Bu sığınak ne kadar da dayanıklı idi. 1940 yılının uzun ve acı dolu gün ve gecelerinde, bu sığınak onları barındırmıştı. Fransa savaşı kaybetmiş, Londra ve çevresindeki ana-kentler moloz ve taş yığını haline dönüşmüşlerdi.

Binlerce bomba düşmüş ve bir o kadar kişi de yok olmuştu. Binlerce kişi bu korku dolu anları yaşamış, Dornier ve Heinkel bomba uçakları etrafa şiddet saçtıkça, insanlar korku dolu anlar yaşıyor, "Acaba bundan sonraki hava akımını görebilecek miyiz?" diye birbirlerine soruyorlardı.

Ama neyse ki İngiliz Kraliyet Ailesi Hava Kuvvetleri'ne ait cesur ve genç elemanlar, ki bunların hepsi birer kahraman addediliyor, Alman Hava Kuvvetleri'ni yenmeyi başardılar. Gazeteler İngiliz Kraliyet Ailesi Hava Kuvvetleri'nin filosunu dünyada kurulan en etkileyici ve geniş çapta olan bir filo diye nitelendiriyordu. Nihayet 1941 yılı geldi, İngilizler hâlâ savaşıyordu ve bir üç sene daha savaşacaklardı.

Teddy, halası ve Maxim gerçekten de şanslı idiler. Bu savaştan hiç yara almadan sıyrılmışlardı. Şimdi ise pilotsuz bombardıman

uçakları başlamıştı İngiliz halkını yıldırmaya. Gece gündüz demeden, habersiz olarak İngiltere'yi, bilhassa Londra'yı bombardımana tutuyor, halk ne yapacağını bilemiyordu. Her daim hazır olmak gerekiyordu.

Teddy, kendisinin, Maxim'in ve de halasının savaşın sona erdiğini görmeleri için dua edip duruyordu. Daha savaş tehlikesi bitmemişti, ama Subby'nin babası gibi olumlu düşünüyor, gelecek yaza kadar, Müttefiklerin bu savaştan gülerak çıkacağına inanıyor. Üçüncü Reich'in çöküşü artık kaçınılmazdı. Bir zamanlar buna asla inanmaz, onu bir demir pençe gibi görürdü, ama son zamanlarda olanlar herkesin geleceğe daha bir ümitle bakmasına yol açmıştı.

Bundan iki ay önce 6 Haziran tarihinde İngiltere'den hareket eden büyük bir İngiliz donanması, Fransa sahillerine varmış ve Amerikan Kuvvetlerinin de yardımı ile Normandiya Çıkartması yapılmıştı. Bu olay daha sonra tarihte D-Day olarak anımsanacaktı. Müttefiklerin ilk başarı hamlesi idi. Sonra bundan bir hafta önce, 25 ağustos cuma günü, General Jacques Leclerc yönetimindeki Hür Fransız Ordusu, Amerikan Topçu Kuvvetleri'nin desteği ile Seine Nehri'nin üzerindeki köprülerden geçerek Paris'i geri almaya çalıştılar. Caddelerde Fransız tankları dolaşırken, yaya askerler her sokağa giriyor, hürriyet ilan ediyorlardı. Birkaç saat sonra da General Leclerc Paris'i Alman istilasından kurtarmış ve geri almıştı. Aynı günün gecesi İşgal Kuvvetleri Komutanı General von Choltitz tutuklandı ve Alman askerleri de geri çekildi. Alman Generali resmen Fransa'nın Başkenti'ni Fransızlara iade etti.

Ertesi sabah General Charles de Gaulle, Champ-Elysées'de meşhur yürüyüşünü yaptı. Binlerce Fransız, bayrak ellerinde, neşe ve sevinç içinde Arc de Triomphe'den Place de la Concorde'a kadar yürüdüler. İşte bu hürriyet sevinci idi.

Teddy, Maxim ve Ketti Hala bu olayları radyodan takip etmişlerdi. Salı gecesi de yakınlarındaki sinemaya gidince, orada Haberler Bölümü'nde aynı olayları izlediler..

Teddy her gün Daily Express Gazetesi alıyor ve olayları yakından takip ediyordu. Keza Ketti Hala da radyodan haberleri dinlemeyi ihmal etmezdi. Winston Churchill'in halka gönderdiği mesajlar Teddy'yi çok etkiliyordu. İngiliz halkı onu Winnie diye anardı. 10 Mayıs 1940 tarihinde de İngiltere Başbakanı oldu. Teddy bu tarihi asla unutmazdı zira 21 inci yaş gününden bir gün sonra idi.

Teddy için Churchill İngiliz ırkının, insanlığın, cesaret ve namusun en güzel örneklerinden biriydi. İngiltere'deki sivil vatandaşın olduğu kadar savaşan askerlerin de gönlünü kazanmış, onların ilham perisi olmuştu. Askerlerin cesareti, kuvveti ve inancı Churchill'in gücünden kaynaklanıyor. güçlükler bertaraf ediliyordu.

Teddy, Churchill'in konuşmalarını dinler, onun verdiği mesajları adeta ezberlerdi. Sıkıldığı veya bunaldığı anlar, o sözler aklına gelir ve tekrar güç kazanır, her şeyin düzeliş eskisi gibi olacağına inanırdı.

Onu ilk kez 1940 yazında, Dunkirk Olayı'ndan sonra dinlemişti. O söylevini hiç unutamıyordu. Churchill şöyle diyordu:

- Sahillerde, tarlalarda, karalarda, dağlarda, nerede gerekirse orada savaşıcağız ama asla vazgeçmeyeceğiz, geri çekilmeyeceğiz.

Bunu duyduğu an Teddy'nin cesareti kuvvetlenmiş kendine güveni geri gelmişti.

Aynı yılın haziranında, Fransa düşmeden önce, tüm dünyanın gözü İngiltere'de idi. İngiltere ne yapacaktı, nasıl bir tavır takınacaktı? Winston Churchill ise yemin etmiş İngiltere tek başına da olsa gene savaşacak demişti. Churchill o etkileyen sesi ile herkese, kadın, erkek, büyük küçük herkese seslenmiş, birlik olmaları, birbirlerine daha sıkı bağlanmaları gerektiğini söylemişti.

Teddy bir Alman Yahudisi idi ve bir mülteci olarak bu topraklarda bulunuyordu. Öyle olduğu halde Churchill'in yorumları onu ağlatmıştı. Bu adama hayrandı. Tüm dünyaya cesaret ve fazilet örneği idi o. Churchill gibi bir liderin idaresinde olan İngilizler asla savaşı kaybedemezlerdi. Çok geçmeden başarılı olacaklardı zira Churchill onları zafere doğru yönlendirecekti.

Nihayet 1944 yazında başladılar yenmeye.

Her şey geçecek, kötülükler ve zorluklar bitecek, ve herkes nerde kalmışsa oradan yaşantısına devam edecekti. Tabii toplanması gereken çok kırık dökük ve parçalanmış hayatlar ve olaylar vardı.

Hava akınının bittiğini belirten siren çaldı. Herkes sığınaklardan dışarı fırladı. Çocuklar, Ketti Hala ve Teddy de çıktılar.

Sığıntan ilk çıkan Teddy oldu. Sanki Londra yanıyordu. Gök yüzü alevlerle kaplanmıştı. Acılar, ölümler, sıkıntılar, ve buna benzer şeyler günlük yaşamlarının bir parçası olmuştu. Savaşın verdiği bu kötülüklerin geçmesi, her şeyin tekrar güzel ve doğal olması daha epeyce bir zaman alacaktı.

Bahçeye çıkıp eve doğru yürüdü. Belli ki bir iki sokak ilerde hasar büyüktü. Ambulans sesi ve Kızılhaç Yardım Ekibi'nin sirenleri duyuluyordu.

Arka kapıyı açarak mutfığa girdi. Sığınağa giderken radyo açık unutulmuştu. Radyoda Vera Lynn'in " Sevgilerimle " şarkısı çalıyordu. Bu şarkı da Teddy'yi çok etkilerdi. Sözleri şöyle idi, " Köylerde yollar, evler, insanlar, buğday tarlaları, büyük şehirler, mağazalar ve milyonlarca insanın ayak sesleri var oldukça İngiltere her zaman var olacaktır " Teddy ilk kez çok değişik bir hisse kapıldı. İngiltere dışında başka bir ülkede yaşamak istemiyordu.

Birden aklına Willy Herzog geldi. Ne olacaktı? Willy Amerika'dan başka bir yer düşünemiyor, oraya gidip yerleşmek için planlar yapıyordu. Belki de onu kandırabilir ve Londra'ya gelip burada yerleşmesini sağlayabilirdi. Denemeliydi. Bu ülkede rahattı, güvencedeydi, insanları nazik ve yaklaşımları ılımlı idi. Tam bir İngiliz gibi düşünüyor, onlar gibi konuşuyor, giyiniyor ve davranıyordu. İngiliz zevklerini de benimsemişti. Aynı gerçek Maxim için de geçerli idi. Bunun nedeni de biraz Ursula'dan kaynaklanıyordu. 1939'da Paris'te otelde kaldıkları süre boyunca İngiltere'den hep övgü ile bahsetmiş, nasıl güzel bir ülke olduğunu ve nasıl benimseyip seveceklerini hep vurgulamıştı. Ayrıca burada 40 yıldır yaşayan Ketti Hala'nın da rolü büyüktü.

Kendi doğum yeri olan Almanya'dan nefret ediyordu. Nazile-

rin ırkçı tutumlarından, Yahudilere karşı uyguladıkları insanlık dışı davranışlardan ve daha buna benzer olaylardan nefret ediyordu. İşte İngiltere'ye yönelmenin bir başka nedeni de bu olmalıydı. Keza Maxim de öyle. Okulda arkadaşlarının arasında onlardan biri idi, bir "Yabancı " değil. Bunlar önemli faktörlerdi.

Yeterince geleceği düşünmüştü. Şimdi hareketlenip çocuklar için akşam yemeği hazırlaması gerekirdi. Karartma olduğu için siyah storları iyice çekti ve çok sevdikleri bir çorbayı hazırlamaya koyuldu.

Her akşam yemekten sonra , Teddy ve halası oturur ve çene çalarlardı. Oradan, buradan ve güncel olaylardan. Bu bir âdet haline gelmişti. Bu gece de çocuklar yukarı yatmaya gittikten sonra, Teddy çay demledi ve halası ile karşılıklı içmeye koyuldular.

- Ne güzel bir gece, ışıkları kapatıp balkon kapısını açayım, ne dersin hala?

-Nasıl istersen, hava biraz nemli ama.

Nefis bir mehtap ve hafif bir rüzgâr. Ne.güzel bir ikili. Meltem estikçe Ketti Hala'nın gurur kaynağı olan çiçekleri kokularını eve doğru salıyorlardı.

İki kadın oturmuş kendi düşleri ile hesaplaşıyorlardı. Şu anda her ikisi için de sanki savaş yok, sıkıntı yok ve her şey eskisi gibi idi.

Nihayet Ketti sessizliği bozdu,

- Bugünkü çocuklar çok değişik. Bilmemeleri gereken birçok şeyi biliyor hem de fazlası ile biliyorlar. Bu da hiç hoşuma gitmiyor.

- İçinde yaşadığımız zaman bunu icap ettiriyor , ne yapabiliriz ki ?

- Öyle, radyo ve sinemalardaki haber bültenleri her şeyi açığa vurduğu için onlardan hiçbir şey gizleyemiyoruz.

Sonra Teddy düşünceli bir şekilde,

- Hala, ben bu çocuğu gerektiği gibi nasıl eğiteceğim, nasıl büyüteceğim ?

- Niye böyle konuştun Theodora? Ne oldu ki ?

- Ne yapayım, elimde değil. Ona baktıkça, nasıl zeki ve başarılı bir talebe olduğunu gördükçe ben kendimi yetersiz buluyorum. Colet Court'taki tüm öğretmenleri de onun başarısı ve zekâsı için hemfikirler. Onun üstün zekâlı olduğuna ve olağanüstü bir kişiliğe sahip olduğuna inanıyorlar. Ben onu çok sevdiğim için bana öyle geliyor sanıyordum, ama değil, gerçek meydanda. Bilgi kaynakları ve öğrenme gücü çok fazla. Öyle ki ben ona nasıl bir eğitmen olabileceğim, onu nasıl yetiştireceğim, bilemiyorum?

Ketti Hala ayağa kalktı, gitti kapıyı kapadı ve:

- Teddy söyle bana , ne var ki böyle olumsuz konuştun. Westheim'ler sanki geri gelmeyecekmiş gibi bir hava yarattın. Ne oldu, Almanya'dan kötü haberler mi aldın ? Benden bir şey mi saklıyorsun ?

- Hayır, hiçbir haber almadım. Eğer iyi veya kötü, bir haber alacak olsam, bunu ilk sen bileceksin. Ama aptal da değilim. Diyelim ki eğer tutuklanıp şu berbat toplama kamplarına gönderilmedilerse, herhalde hâlâ Berlin'de yaşıyor olamazlar, daha doğrusu sağ olamazlar. Berlin İngiliz ve Amerikan Askeri Kuvvetleri'nce gece gündüz demeden bombalanıyor ve bu bombalamalar oldukça da hasar veriyor.

- Bak Teddy, Londra'daki bombalamalar da oldukça ciddi ve hasar verici idi, ama biz şükürler olsun yaşıyoruz. Ayrıca toplama kamplarına giden herkesin de ölmüş olması gerekmiyor. Öyle ki ümidini asla yitirme. Ben onlardan haber bekliyorum.

- Ben de isterdim ki sağ olsunlar, Maxim'in iyiliği ve mutluluğu için bunu isterdim, ama yıllar oldu herhangi bir yazı veya bir haber almadım. Arabella von Wittingen ki Ursula'nın en iyi arkadaşı idi, ondan da senelerden beri hiçbir ses seda çıkmadı.. Acaba bir şey biliyor da bana söylemeye çekiniyor mu ? Ben öyle sanıyorum.

- Saçma. Prens von Wittingen aristokrat bir hanımefendidir. Böyle kişiler, haber iyi veya kötü, sorumluluklarını daima yerine getirirler. Kalbimin derinliklerinden geen bir ses Ursula ve Sigmund'un sağ olduğunu söylüyor. Sen de buna inanmalısın Teddy. İnanç güzel bir şeydir.

Halasının olumlu yaklaşımı Teddy'nin de ruh halini değiştirmişti.

- Haklısın Hala, ben de çok kötümserim galiba. Ayrıca Ursula Westheim çok akıllı ve dirençli bir kadın. Zorluklara göğüs gere rek yaşamasını bilen bir kişi. Haklısın. Bay Westheim ve Ursula sağ olmalıdırlar ve ailenin diğer fertlerini toparlayıp İngiltere'ye gelme-ye çalışıyorlardır.

- Belki Maxim'in Büyükannesi vefat etmiştir. Allah rahmet etsin .

Teddy üzgün bir sesle,

- Evet, narin yapılı bir kadındı zaten. Beş yıl önce felç de ol-
muştu.

Teddy bu konuyu daha fazla konuşmak istemiyordu.

Ketti Hala ve Teddy konuşmalarını bitirdiler.

Teddy Westheim'leri düşündükçe, Maxim'in ne olacağını, onun geleceğini düşünüyor, düşündükçe de kara bulutlar çevresi-
ni kaplıyordu..

Ketti Hala ise Teddy'yi gözlüyordu. Ne iyi bir kızdı şu Teddy, hem de iyilerin iyisi. Bu çocuğu öyle seviyordu ki, sanki kendi öz evladymış gibi davranıyordu. Savaş bitip de Westheim'ler gelip Ma-
xim'i alınca o zaman ne olacaktı? Tabii ki alacaklardı, zira kendi öz çocukları idi. Teddy, Maxim elinden giderse çıldırır, bunalıma gi-
rerdi. İşte böyle bir ortamdan sıyrılmak, daha doğrusu Teddy'yi kurtarmak için onun bir an evvel evlenmesi, çoluk çocuğa karışma-
sı gerekirdi. Kendi öz çocukları olursa, Maxim'e karşı duyduğu
bağlılık ve sevgi azalabilirdi. Ketti öksürdü ve gene söze başladı,

- Bizle beraber olmayan dostlardan bahsetmişken, Willy Her-
zog aklıma geldi. Ondan ne haber, son zamanlarda onun lafı hiç
geçmedi, ne oldu ki ?

- Hiç bahsetmedin?

Teddy halasına baktı. Oldukça durgundu. Omuzunu silkeledi
ve şöyle dedi,

- Geçenlerde ondan bir mektup aldım. İngiliz Sansür Heyeti'n-
ce açılmış. Doğal da zira yabancı posta pulu vardı mektupta. Ayrıca
açmalarında da hiç sakınca yokdu zira mektupta gizli bir şey yoktu.
Ben o çocuğu anlayamıyorum. Palestine'den ayrılmış ve Şangay'a
gitmiş. Orada ne yapacak bilemiyorum. Kendi bileceği iş!

– Ben de anlayamadım. Macera peşinde herhalde. Çin buradan o kadar uzak ki, oralarda nasıl bir gelecek kuracak?

– Amerika da öyle.

– Bunun ne alakası var şimdi?

– O hep Amerika’da yaşamak isterdi.

– Söylemiştin. Ama anladığım kadarı ile sen de onun yanına gidecektin, değil mi?

– Öyle idi, ama ben ve Willy Berlin’de yaşarken bu şekilde hissediyordum. Fakat bu akşam anladım ki ben Londra dışında başka bir yerde yaşamak istemem. Hayatımın geri kalan kısmını burada geçirmek isterim. İngiltere’yi çok seviyorum. Ayrıca sen varsın. Sen benim hayatta kalan tek akrabamsın. Hem Maxim de burasını seviyor. On üç yaşında olursa St. Paul Lisesi’ne gidecek ve daha sonra da, delikanlı çağında Oxford’a devam edecek. Ben onu bırakıp da Willy ile birlikte Amerika’ya gidebilir miyim ? Sen de görüyorsun ki böyle bir şey yapamam.

Ketti sustu. Maxim’e karşı bu derece bağlı olması biraz acayipti. Sonra yumuşak bir sesle,

– İyi ama, bu çocuğun annesi ve babası gelip bir gün onu alacaklar. Ne de olsa kendi çocuklarıdır ve kendileri onu yetiştirmek isteyecekler. İşte o zaman sen de serbest kalır ve istediğin gibi hareket edebilirsin.

– Evet doğru. Hala ne olur beni yanlış anlama ama, Allah korusun, eğer Westheim’lere bir şey oldu ise, Maxim büyüyene kadar benim sorumluluğumda kalacak. Ben Bayan Westheim’e bu hususta söz verdim. Maxim büyüüp kendi kendine bakacak duruma gelene kadar ben onun hamisi olacağım. Bunlar bir tarafa, Westheim’ler Londra’ya gelecek olsalar da, gene ben bu ülkede kalmak istiyorum. Maxim’i görmek, okulda onu ziyaret etmek, onun yaşantısını yakından izlemek bana mutluluk verecek. Bundan daha doğal ne olabilir ki ?

– Belki!

Ketti Hala biraz daha sustuktan sonra, çok yumuşak bir sesle,

– Sakın gücenme ama, söylediklerine bakılırsa, senin için Maxim, Willy Herzog’dan daha kıymetli olsa gerek.

Teddy bir şey söylemeye hazırlandı sonra caydı.

– Teddy, artık Willy’yi sevmiyor musun?

– Bilemiyorum. Artık onunla evlenmek isteyip istemediğime de emin değilim .

– Çok iyi bir delikanlı olduğunu, çalışkan ve güvenilir olduğunu, muntazam olarak her hafta duaya gittiğini söylemiştin. Bütün bunlar da seni çok mutlu ediyordu. Ama gene de hatırladığım kadar, ki bunda yanılmıyorum, iki kişi arasında olması gereken sihirli kelimeden hiç bahsetmemiştin. O kelime de SEVMEK kelimesidir. Sen de bana Willy’yi sevdiğini hiçbir zaman söylemedin.

– Herhalde hiçbir zaman onu sevdiğime emin olmadım. Berlin’de olduğumuz zaman sadece on dokuz yaşında idim, cahildim, toplumu çok iyi bilmiyordum ve Willy’den daha yetenekli birini bulacağımı sanmıyordum, öyle ki bana evlenme teklif edince hemen kabul ettim.

Ketti sessizdi. Bir arabulucu bulmalı ve bu kıza hemen münaşip bir eş ayarlamalıydı. Ama tüm Yahudi gençleri cephede savaşıyorlardı. Allah’ın belası savaş. Yarın Rebecca Cohen ve de Sarah Levine’e gidecekti. Onların genç ve bekâr oğulları vardı. Bu gençler terbiyeli, iyi Yahudi gençleri idi. Ne de olsa bunların kanalı ile yeğeni, Theodora’ya , ağabeyinin tek kızına iyi bir eş bulacaktı. Bu genç bir İngiliz Yahudisi olacaktı.

– Ne oldu Hala, düşünceli gibisin ?

– Yok bir şey.

– Var, var, söyle.

– Hiç, sadece düşünüyordum ki sen Berlin’deki Teddy değilsin artık. Son beş yılda çok değiştin. Burada yaşamak seni değiştirdi, savaş seni değiştirdi, Maxim’in tahsil ve yetiştirme sorumluluğu seni değiştirdi, neticede bir sürü etken değişmene sebep oldu. Yanılmıyorum değil mi ? Hem de artık olgunlaştın. O zaman sadece on dokuz yaşında idin, şimdi ise yirmi beş oldun. Willy de yirmi

beş oldu. Anladığım kadarı ile Palestine'deki ve sonra da Şangay'daki yaşam onu da değıştirdi.

– Şuna da ilave edeyim ki, sen ve Willy artık birer yabancı gibi oldunuz.

– Evet, ben de bunu fark ediyordum.

23

Maxim Teddy'ye yalvararak,

– Öğle yemeği için Lyon'daki Corner House'a gidebilir miyiz?

Teddy başını salladı ve gidebiliriz dedi. Sonra çantasına para koydu ve giysiler alabilmek için kuponları da yanına aldı.

– Sonra da sana bir yağmurluk bakarız. İhtiyacın var.

Selfridge giyim mağazasında, erkek çocuklar bölümünde Maxim için alışveriş yapıyordu. Teddy Maxim'e iki gömlek almış, aynı türden üçüncü bir gömleğin depodan gelmesi için bekliyorlardı. Sonra servis yapan kız geldi ve,

– Özür dilerim. Bu ölçüye uyan gömleklerden sadece bu ikisi idi. Ama gömlek dışı bir şey ister misiniz ?

– Hayır , teşekkür ederiz. Bugünlük bu iki gömlek yeter.

Teddy bir pound verdi bir de tabii kuponları.

Kız Maxim'e baktı,

– Yaz tatilleri ne de çabuk geçiyor. Sıkıcı okul günleri tekrar başlıyor , değil mi ?

– Olsun, ben okulu severim.

Kız Maxim'e alay eder gibi baktı. Okulu seven biri ! Sonra gidip başka bir müşteri ile ilgilenmeye koyuldu.

Teddy elini Maxim'in omuzuna attı ve erkek çocuğu bölümünden esas büyük mağazaya, oradan da Oxford Caddesi'ne çıktılar.

İkisi birlikte Corner House Restoran'ın bulunduğu Marble Arch semtine doğru hızlı adımlarla yürüyorlardı. Yollar kalabalık olduğu için diğer yayaların arasından zikzak çizerek geçmeye mec-

bur oluyorlardı. Eylülde ılık ve rahatlık verici bir cumartesi sabahı idi. Böyle bir havada kişi kalabalık kentsel kesimde değil yeşil bir kırsal kesimde olmayı tercih ederdi.

Teddy bahçelerindeki elma ağacının altında oturup soğuk bir içki içerken kitabını da okumayı yeğlerdi. Ama bu alışverişi daha fazla erteleyemezdi. Okullar açılıyordu, Maxim'in ise yeni gömleklerle ve bir yağmurluğa şüphesiz ihtiyacı vardı. Çok çabuk büyüyor, hemen boy atıyordu. Sırf kol ve bacadan ibaretti. Belki Teddy'ye öyle geliyordu. Gene de on yaşındaki bir çocuk için oldukça boylu sayılırdı.

– Teddy biliyor musun, bize servis yapan kıza okulu sevdiğimi söylediğimde bana inanmadı!?

– Ama herkes sana benzemez, okula sevmeyen o kadar çok talebe var ki!

Teddy gülerek kafasını kaldırdı. Kaldırması ile de donup kaldı. Maxim de öyle yaptı. Gökten patırtılar, kulak tırmalayan sesler gelmeye başlamıştı. Oxford Caddesi'nde muhtelif maksatlarla dolaşan kişiler de hepsi şaşırmıştı. Londra'lılar bu sesi çok iyi tanıyorlardu. Pilotsuz uçan ve çakılır çakılmaz patlayan bombalardan biri çok yakınlarına doğru iniş yapıyordu. Sirenler ötmeye ve trafiğin patırtısı da artmaya başlamıştı.

Teddy ve Maxim korku ve dehşet içinde gökten gelen felaket bombasına bakıyorlardı. Öyle alçak uçuyordu ki, gövdesindeki Swastika işaretini bile görebiliyorlardı.

İnsanlar bağırarak kaçışıyor, çevrede bulabilecek bir sığınak veya korunmaları için müsait bir mekân arıyorlardı. Teddy acele ile Maxim'in elini tuttu ve onu koşturaya zorladı, ama nereye? Bomba çok yaklaşmıştı. Sonra motor sesleri durdu. Hep böyle olurdu. Çakılmasına çok kısa süre önce motor sesleri kesilirdi. Teddy hemen Maxim'i yere attı, yatırdı ve kendisi de ona siper olabilmek için üstüne yattı.

Diğer insanlar da aynı yapıyorlar, kendilerini yere atıp üstlerine de bir şey örtüyorlardı. O ara bir otobüs durdu. Tüm yolcularını boşalttı. Şoför ve biletçi dahil herkes bir yere koştu ve yattı.

Bir taksi geldi ve yanlarında durdu. Şoför dışarı atladı, hemen Tedyy'nin yanına kendini attı. İki eli ile başını kapadı ve Teddy'ye de aynı şeyi yapmasını söyledi. Kırılan ve savrulan cam parçalarının en fazla hasar yarattığını söyledi.

Maxim ise Teddy'ye yalvarıyor, çok dikkatli olmasını öne sürüyordu. Bir saniye sonra kulakları yırtıcı bir ses ve bir patlama oldu.

İlk ayağa kalkan taksi şoförü idi. Elleri ile üst başını düzeltti ve temizledi. Sonra,

– Hepimize geçmiş olsun. Ölebilirdik de. Ama biraz ilerdeki Edgware Sokağı'na düştü. Kim bilir kaç can yaktı? .

Teddy korku ile ona baktı. Bir iki dakika için yattığı yerden kalkamıyordu.

Hemen sonra aynı türden ikinci bir pilotsuz bomba geliyordu. O da çok alçak iniş yapıyordu. Herkes yeniden bağırmaya başladı. Taksi şoförü Teddy'nin elini tuttu ve kaldırdı. Maxim'e de yardımcı oldu ve,

– Bu Allah'ın belası Almanlar ne zaman buna son verecekler, bilinemez!? Tüm gün de sürebilir. Öyle ki bayan oğlunu al ve metroya koş. Tek kurtuluş çaresi orasıdır.

– Evet haklısın ve teşekkürler. Teddy yerdeki elbise poşetini aldı ve Maxim ile birlikte var hızları ile metro istasyonuna doğru koşuyorlardı. Taksi şoförü de bunların önünde idi.

Teddy ve Maxim Marble Arch'daki metro istasyonunun merdivenlerinden inerken, şoför zaten gözden kaybolmuş, kalabalığa karışmıştı.

Metro garı insanla dolu idi. Çoğu kadın ve çocuk. Bu cumartesi sabahı kadınlar alışverişe çıkmışlardı. Erkekler daha azdı. Aslında erkeklerin çoğu ya orduda, ya donanmada ya da hava kuvvetlerinde görevli olarak savaşa gitmişlerdi.

Nefes nefese bir halde Teddy ile Maxim istasyon basamaklarının en alt katına kadar gidebilmişler ve orada bir yer bulup büzüşmüşlerdi.

Orada bir müddet kaldılar. Korkularını gideriyor ve akıllarını toparlıyorlardı.

- Sakın korkma Maxim, geçti işte.
- Sen yanımda olduğun sürece korkmam.

Maxim cebinden mendilini çıkardı, tükürükledi ve kanayan dizini sildi.

– Ne oldu Maxim, seni merdivenlerden aşağıya sürüklerken canını mı acıttım?

– Ufak bir sıyrık. Önemi olmayan bir şey.

– Bakayım. Evet, pek ciddi değilse de gene de tentürdiyot sürmemiz gerekir. Benim bildiğim kadarı ile İstasyonlarda Kızılhaç Odası bulunmalı, ama burada öyle bir şey gözüme çarpmıyor.

– Boş ver Teddy. Şimdi Corner House'a gittiğimizde tualete gider ve dizimi sabunlu suyla yıkarım. Yemeğe gidiyoruz değil mi?

– Baksana duruma. Hava akınları son bulursa gideriz. Herhalde yemekten ziyade beş çayı olacak.

Maxim cevap vermedi. İstasyondaki basamaklara oturmuş, ayaklarını da uzatmış dizine bakıyordu. Dalgın gibiydi. Bir müddet sonra,

– Teddy sana teşekkür etmek istiyorum. Demin benim üzerime yatarak beni tehlikeye karşı korudun.

– Ben yaşadıkça seni koruyacağım, bu benim görevim olacak Maxim. Artık sen benim çocuğum sayılırsın. Seni pek çok seviyorum.

– Ben de Teddy, ben de.

Bundan sonra ikisi de konuşmadılar. Teddy Maxim'in elini sıkı sıkı tutmuş, o da başını onun koluna dayamıştı. Bu şekilde orada öyle oturup gelecek olan bir başka hava saldırısını beklemekteydiler. Ama bu yakınlıkları onlar için bir cesaret kaynağı idi, zira artık birbirlerine destek olmaları gerektiği ve de öyle oldukları müddetçe dış etkenlerden korkmadıkları anlaşılıyordu.

Birden kalabalıkta oturan bir kadın soprano bir sesle şarkı söylemeye başladı. Şarkının sözleri ise şu şekilde idi:

"Yarın Dover Sahilleri üzerinde mavi kuşlar uçuşacak. Bekleyin, sabırla bekleyin. Yarın gülüşmeler ve sevgi dolu sözcükler ve barış sesleri yüksелеcek. Yarın dünya barışa ve hürriyete kavuşacak"

Orada bulunan kalabalık da bu şarkıya katıldı. Herkes şarkı söylüyor, sanki gelecek olan barışı karşılıyorlardı. Şarkının devamı şöyle idi:

"Çobanlar kuzucuklarını otlatacak, vadiler tekrar yeşerecek, küçük Jimmy ise kendi odasına gidip kendi yatağında uyuyacak. Yarın Dover Sahilleri'nin üzerinde mavi kuşlar uçuşacak. Yarını, sabır yarını bekleyin."

Teddy ve Maxim de bu toplu şarkı söyleme eylemine katılmışlardı. Şarkı bitince yine aynı kadın kalabalığın arasından sıyrıldı ve,
– Düşmanların bizi alt etmelerine müsaade yok, değil mi ?

Diye bağırdı.

Herkes koro halinde, – Hayır yok ! – diye karşılık verdi.

Soprano sesli kadın tekrar meydana çıkarak,

– Madem öyle bir şarkı daha söyleyelim, dedi.

Bunu daha birçok şarkılar takip etti. Topluluğun şarkı söylemesi bir saat kadar sürdü.

Teddy ve Maxim bu toplulukla birlikte şarkı söylüyorlardı. Hava saldırısı korkusu tamamen giderilmemiş ama, şu an için unutulmuştu. Londra'lı bu kişilerle kaderi paylaşıyorlardı. Kaderde cesaret, kendine güven, ve ümit sezgileri vardı.

Hava saldırısı yetkili koruyucusu merdivenlerden aşağıya inerek herkesin dışarı çıkabileceğini, saldırıların durduğu mesajını verdi.

– Hava akınları şimdilik kesilmiştir. Dışarı çıkabilirsiniz, ama dikkat ve sıra ile çıkınız, aksi halde ezilebilirsiniz,

Maxim Teddy'nin elini çekerek bir an önce çıkmak için acele ediyordu.

– Teddy ben çok acıktım. Herhen bir tost yiyeceğim. Ya sen ?

– Ben de aynı. Yiyecek başka ne var ki ?

Bugünlerde sadece yaşamak için yemek yiyorlardı. Yaşayacaklar ve Hitler'in çöküşünü, dünyanın tekrar barış ve huzura kavuşacağını göreceklerdi.

Maxim aldıkları iki yeni gömleği bavulunun en üstüne koydu, bavulu kilitledi ve kapıya taşıdı.

Sonra tekrar odasına döndü. Şifoniyerin üzerinde sıralanmış olan fotoğraflara bir kez daha baktı. Her yıl yatılı okula gitmeden önce bunu yapardı.

Burada gümüş çerçeveli üç fotoğraf vardı. Onlardan biri Maxim'in en çok sevdiği fotoğraftı. Ona baktıkça içinde bir sevgi bağcığı hareket ederdi.

1938 yılında 4'üncü yaş gününü kutlarken çekilmişti. Wannsee'deki yazlık evlerindeydiler ve hayatta çok sevdiği dört kişi de bu fotoğrafın kapsamındaydı.

Fotoğrafı çeken Hedy Hala idi. Aile fertlerini ıhlamur ağaçlarının altındaki yemyeşil çayıra oturtmuş ve bu fotoğrafı çekmişti. Maxim annesinin ve babasının ortasında oturuyordu. Babasının yanında Büyükannesi, annesinin yanında ise Teddy vardı. Hepsinin yüzü gülüyor, mutlu oldukları her halleriyle belli oluyordu. Bu fotoğrafın çekildiği gün Maxim gerçekten de son derece mutlu idi. Bütün bunlar sadece bir anı olarak kalmıştı şimdi içinde.

Gözlerini kapadı ve tekrar tüm canlılığı ile o günü yaşamaya koyuldu.

Dört yaşında idi.

Hava nefisti. Her taraf yemyeşildi. Gökyüzünde sadece birkaç bulut vardı. Biraz sonra aşağıdaki göle gidip gemilerini yüzdüreceklerdi.

Burnuna leylak kokuları geliyordu. Bahçenin ortasına gitti. Orada bembeyaz bir örtü ile kaplanmış bir sofra kurulmuştu. Sekiz kişilik bir topluluk için hazırlanmıştı bu sofra. Onun yakınında da bir başka sofra vardı. Onun üzerinde de her türlü hediye kutuları mevcuttu. Maxim bu kutulardakilerin oyuncaklar, oyunlar ve resimli kitaplar olduğunu tahmin ediyordu.

Annesi onu çağırmıştı. Babası da hemen yanına gelmiş ve onu kucaklamıştı. Birden Sigrid Hala ve kocası Thomas ona doğru geliyorlardı. Thomas Eniştenin arkasında ise şoförleri Heinz vardı. Şoförün elinde kocaman bir paket vardı. Paket gayet şık bir kâğıda sarılmıştı. Paketi getirip Maxim'in önüne koydular. Halası Sigrid güler-
rek,

– Aç bakalım güzelim, bu hediye senin için, demişti.

Maxim kutuyu açtı ve gördüğü şey onu sevinçten çıldırtmıştı. Karşısında muazzam bir sallanan at vardı. Sirtında eğeri olan, nefis bir at.

Babası onu atın sırtına oturtmuştu. Maxim sallandıkça Hedy Hala da onun fotoğraflarını çekmişti. Sonra babası tekrar onu atından indirmiş ve herkes de sırası ile hediyelerini vermişti. Sonunda Hedy Hala bir aile fotoğrafı çekeceğini söylemiş ve işte bu fotoğrafı çekmişti.

Sonra uşakları Walter gümüş bir tepside çayları getirirken, diğer hizmetkârlar, ki bunlar dört kadın hizmetkârdan ibaretti, her türlü kurabiye, pasta, çikolatalı tatlılarla donatılmış tepsileri masaya taşımışlardı.

Büyükannesi elinden tutup onu masanın başına oturtmuş ve: -Sen bugün şeref konuğumuzsun, hadi istediğini ye, demişti. Herkes de nefis tatlılardan tatmış ve çaylarını içmişti.

Masa daha toplanmadan bu sefer Walter tekrar büyük bir tepsi üzerinde yaş günü pastasını getirmişti. Üzerinde de dört tane kırmızı mum vardı. Herkes doğum günü şarkısını söylerken, kendisi de onlara katılmış ve bir arada söylemişti. Şarkı bittikten sonra mumlarını üflemiş ve bir dilekte bulunmuştu. Bunu da ona annesi öğretmişti. Herkes gelip onu kucaklamış ve öpmüştü. Geçirdiği ve unutamadığı en güzel günlerden biri idi bu.

Maxim bir kez daha baktı bu fotoğrafa. Ailesi ile birlikte geçirdiği son yaş gününü idi bu. Beşinci yaş gününü Londra'da kutlayacaklarını planlamışlardı ama olmadı. Gangan çok hastaydı ve seyahat edecek durumu yoktu. Sonra da savaş patladı anne, babası ve ailesi Berlin'den dışarı çıkamadılar. Altı yaş gününü daha onlarsız geçirmişti. Bu onu çok üzüyordu.

Her gün ailesini düşünüyordu. Ne yapıyorlardı, nerede idiler, neden hiçbir haber gelmiyordu? Teddy ona bazı şeyler anlatmıştı. Almanlar'ın Yahudilere karşı tutumunu da biliyordu. Bu nedenle babası onların Almanya'dan göç etmesini istemişti. Ailesinin sağ olduklarına, bir gün onları göreceğine inanıyordu, zira eğer onlara fena bir şey olmuş olsa idi, kalbinin derinliklerinde bunu hissedecekti. Öyle ki, Teddy ve Ketti Hala gibi onların da hâlâ hayatta oldukları inancındaydı.

Teddy'ye karşı olan sevgisi ise ölçülemezdi. Tüm şefkat ve ilgiyi onda bulmuştu. Daha küçükken, annesi gelmediği zaman, ağlardı. Teddy de onu kollarının arasına alır, sallar, rahatlatır ve emniyette olduğunu hissettirirdi. Teddy olmasa ne yapardı ki? Anne ve babasından sonra en çok sevdiği kişi Teddy idi. Annesi, babası ve halaları gelince Londra'da hep birlikte yaşayacaklardı herhalde. Regent Parkı civarında bir ev alırlar ve orada otururlardı. Gangan acaba gelebilecek miydi? Çok ihtiyar ve hasta idi. Eğer ölmüş ise, herhalde cennette Büyükbaba Westheim'in yanında idi. Her ne olursa olsun, Büyükanne'yi çok özleyecekti.

Maxim şimdi öteki fotoğrafa baktı. Bu da, annesi ve babası bir arada bir akşam yemeği veya bir resepsiyona gitmeden önce çekilmiş bir fotoğraftı. Tarih 1935'di. Teddy bunu "Portre" diye adlandırmıştı.

Üçüncü fotoğraf ise Paris'te Plaza-Athénée'de kaldıkları zaman ordaki resepsiyon şefi tarafından çekilmişti. Annesi ve Teddy yan yana kendisi de onların ortasında, otelin önünde güneşli bir günde çekilmişti.

Şifoniyerin ilk gözünü açtı. Orada deri bir portföy vardı. Babası bunu ona, Paris'e hareket ettikleri gün vermişti. Portföyün içinde annesinin bir boy fotoğrafı vardı. Bu fotoğrafı babası da çok sevmişti.

Wannsee’de, yazlık evlerinde çekilmişti. Annesi gölün önünde durmuş, gülerек onlara bakıyordu. Allahım, ne güzeldi annesi burada. Fotoğrafi öptü, öptü ve gözleri doldu. Tekrar yerine koydu. Portföyün diğer gözünde ise babası tarafından kendisine verilmiş yazılar vardı. Babası bunları ona verdiği zaman daha çok küçüktü. Sadece dört yaşında idi ve içerikleri onun anlayacağı türden değildi. Babası bunların hayat düzeyleri olduğu, bunları uyguladığı anda başarılı bir vatandaş ve insan olacağını ona söylemişti. Şimdiki Maxim artık on yaşında idi, bu yazıların içeriklerini harfiyen ezberlemiş biliyor ve anlıyordu. Bunları uygulayarak yaşamını sürdürmek istiyordu. Zira bunlar babasının görüşleri, hayat felsefesi idi.

Portföyü yerine koydu. Sonra tahta oyuncak ufak bir at vardı. Onu aldı, göğsünün üstüne koyup sıktı. Bu atı babası ona Paris’e hareket ettikleri gün trene binmeden önce vermişti. Ne çok acı anılar taşıyordu bu at. Gözlerini kapadı ve yaşlar yanaklarından süzül-dü.

– Anneciğim, babacığim, ne olur artık benimle birlikte olun. Tanrı sizi korusun, dedi.

Teddy aşağıdan, - Maxim, hadi neredesin, vakit geldi, diye sesleniyordu.

Atı da yerine koydu. Fotoğraflara son bir kez daha baktı, çantasını sırtladı, kapıyı kapadı ve aşağıya indi.

Victoria Tren İstasyonu’nda Teddy ile birlikte tren bekliyorlardı. Maxim üzgündü.

– Tren istasyonlarından nefret ediyorum - dedi.

Teddy hiç konuşmuyordu. Maxim devam etti:

– İstasyonlarda nedense hep ayrılık oluyor, elveda deniliyor. Yüzü değişmiş, ağlamaklı olmuştu.

Teddy de üzgündü. O da ayrılıklardan hoşlanmazdı ama Maxim’i avutması gerekirdi.

– Hissettiklerini anlıyorum, ama elden ne gelir ki?

– Berlin’den ayrılırken oradaki tren istasyonunda babama, Paris’ten ayrılırken, gene tren istasyonunda anneme, burada da okula giderken sana ‘Hoşça kal’ demem icap ediyor. Ben de bunu sevmiyorum. Bana acı dolu duygular veriyor.

Teddy Maxim’i kendisine çekti ve öptü,

– Ben bir yere gitmiyorum. Hep burada olacağım. Her zaman yanında kalacağım. Hem sen de biliyorsun ki o ilk ayrılıklar ile şimdiki çok farklı. Durumlar değişik. Sen akıllı bir çocuksun ve bunu herhalde idrak ediyorsun.

– Evet, ama gene de istasyonlardan nefret ediyorum.

– Bir müddet sonra her şey normale dönecek Maxim, üzülme artık. Savaş bitir bitmez, Colet Court ve St. Paul okullarını boşaltmak gerekmeyecek, öyle ki onlar da artık uzak kasabalarda değil de Londra'nın içinde eğitimlerine devam edecekler. O zaman sen de gündüzlü olacak ve her gece eve geleceksin.

– Stubby'nin babası okul binalarımızın savaş maksadıyla kullanıldığını söylüyor.

– Sen acele etsene. Stubby orada durmuş seni bekliyor.

– Hakikaten de öyle. Peki Bayan Trenton nerede acaba? O her zaman Stubby'yi istasyona kendi getirirdi. Acaba nerede, gel Teddy, soralım bakalım ne olmuş?

– Yeni yağmurluğunu yerlere sürme!

Teddy'nin elinde Maxim'in bavulu bir de el çantası vardı. Ona yiyecek ve sandviç doldurmuştu.

Teddy de Stubby'nin yanına gitti.

– Selam Teddy.

– Selam Alan. Annen nerede?

– Acelesi vardı. Beni bıraktı ve gitti. Çalışma Bakanlığı'nda bir randevusu vardı. Babamın işi ile ilgili. Amcam kalp krizi geçirince, annem işlere yardım ediyor zira babam çok meşgul. Duke ve senin geleceğini bildiği için bıraktı gitti. Senin bizimle alakadar olacağını biliyor.

– İşte treniniz de geliyor. Sizin okuldan epeyce talebe var. Hepiniz bir arada oturursunuz.

Maxim ve Alan birbirlerine baktılar. Müstehzi bir ifade vardı yüzlerinde.

– Hayır Teddy, biz onlarla birlikte oturmak istemiyoruz. Onlar daha çocuk, görmüyor musun?

– Son dönemde okula yeni gelenler bunlar.

– Biz ikimiz ayrı oturmak istiyoruz. Ayrı bir kompartıman ayarla bize Teddy, ne olur.

– Denerim. Nasıl olsa binecek pek fazla yolcu yok, talebe de yok. Ben daha fazlasını tahmin etmiştim.

– Çoğu dün gitti okula. Herhalde anneleri bir an önce o canavarlardan kurtulmak istedi.

– Herhalde. Siz ikiniz ise birer meleksiniz, değil mi?

Tipik on yaş gösterisi. Her ikisi de Teddy'ye dil çıkarttılar ve buna benzer şeyler. Onların gençlik hareketleri, Teddy'yi hep güldürürdü. Ayrıca Maxim'in ruh halinin değiştiğine, daha güleç olduğuna sevindi.

Teddy eve otobüsle dönüyordu. Ama acı acı da düşünüyordu. Maxim'i okula göndermekle acaba hatalı bir şey mi yapmıştı. Westheim'ler burda değildi. Onlar gelene kadar acaba çocuğu yanında mı alıkoysaydı?

Ama bir de madalyonun öteki yüzüne bakmak gerekirdi. O derece akıllı ve zeki bir çocuğu ki, onu okuldan mahrum etmek cınayet olurdu. Ketti Hala da bu iki okulu önermişti. Colet Court ortaokul St. Paul ise lise kısmını teşkil ediyordu bu tanınan eğitim merkezinin. Çok liberal okullardı ve hiç kimseye karşı küçültücü davranmazlardı. Bu okulda okuyan birçok Alman Yahudisi olduğu biliniyordu.

Henry Rossiter, Rossiter Bankası'nın sahibi, Ketti Hala'nın önerisini fazlası ile desteklemiş ve Westheim'lerin, oğullarının böyle bir ortamda okuduğunu ve eğitildiğini bilmekle memnun olacaklarını söylemişti. Ayrıca okul masraflarını, kitap ve giysi ücretlerini karşılamak için bankada yeterli miktarda para olduğunu ve bunu da Teddy'nin istediği anda ve şekilde kullanma yetkisi olduğunu bildirdi.

Böylece Teddy Maxim'i iç rahatlığı ile bu okula yazdırdı ve o da gitmeye başladı. Ancak bir müddet sonra, 1942'de Maxim tam Colet'e yeni başlamışken, güvenlik nedeniyle okullar boşaltıldı. Mecburen şehir dışındaki bir başka okula yerleştirildi tüm talebeler.

Herhalde Maxim için en iyisini yapmıştı. İstasyondan aldığı gazeteyi okumaya koyuldu. Başyazılar oldukça iç açıcı idi. Müttefikler tüm Fransa'yı kurtarma çabasında idiler. Haberler gittikçe iyiye gidiyordu.

25

Lydia Pell Theodora'yı görünce bir sevinç çılgılığı attı,

– Theodora, ne iyi ettin de geldin. Dışarıda durma, içeri gel de oturup konuşalım.

– Merhaba Lydia. Sana söz verdiğim gibi, ilk fırsatta kalktım geldim.

Eşarbını ve paltosunu çıkardı. Lydia onları aldı ve astı. Teddy konuşmasına devam etti.

– Ketti Hala'ya kızdım. Onunla birlikte Bayan Levine'e akşam yemeğine gitmem için beni zorluyor. Ona söz vermiş. Hiç bana sormadı bile. Ben de istemedim. Kişiye sorulmadan, müsait olup olmadığı anlaşılmadan, nasıl onun adına söz verir ki? Neyse sonunda hatalı olduğunu anladı.

Lydia güldü,

– Bayan Levine'in bekâr oğlu var mı?

– Evet hem de iki tane. Ama ikisi de askerde. Niçin sordun?

– İddia ederim ki birisi izine gelmiştir. Halanı bilirim.

İllaki sana münasip bir genç bulacak.

– Yok, hayır, böyle bir şey yapamaz.

– Senin yerinde olsam bu derece emin olmazdım. Neyse, hadi içeri gel de diğer arkadaşlarla tanış.

İçeri girdiler. Odadan bir piyano sesi geliyordu. Birden aklına Bay Westheim geldi. Ne kadar usta bir piyanistti. İçi burkuldu, boğazı düğümlendi. Acaba şu anda Ursula ve o nerelerdeydiler, ne yapıyorlardı? İçeri girince içindeki bu burukluğu bir kenara itti.

Lydia ile Teddy dört yıl önce tanışmış ve arkadaş olmuşlardı. Lydia'yı sever ve onunla olduğu zaman hiç sıkılmazdı.

Odasında antika eşyalar vardı. İnsana huzur veren bir yerdi burası. Yerde büyük bir Uzakdoğu halısı duvardan duvara odayı kaplıyordu. Şömineden yanan ateşin sesi geliyordu. Eşyalar pek yeni değildi. Duvarlarda suluboya ve yağlıboya eserler vardı. Büyük bir boy aynası iki resmin arasında duruyordu.

Piyanonun etrafında bir grup genç toplanmıştı. Bunlar Lydia'nın kardeşi Archie ve kız arkadaşı Penelope Jardene, Archie'nin arkadaşı Victor, Daphne Hodges ve diğer arkadaşı Tom Andrews idiler.

Lydia yüksek sesle,

– İşte Teddy, nihayet geldi.

– Herkese merhaba.

‘Lydia Teddy’yi tanıştırmak için,

– Zannedersem tanımadığım tek kişi, Mark Lewis ki o da şu anda piyano çalıyor. 32 inci Bölük’te de görevli.

İsmi duymuştu an Mark Lewis ayağa kalktı ve Theodora ile tanışmak için ilerledi.

– Bak Teddy, bu Mark. Mark bu da Theodora, benim en yakın arkadaşım.

Her ikisi de el sıkıştılar ve birbirlerini incelemeye koyuldular. Mark'ın çok koyu gözleri vardı. Koyu ve acı dolu. Teddy bu gözlerden oldukça etkilenmişti. Besbelli ki bu gözler acılar görmüş, ölüm sahnelerine şahit olmuştu. Genç bir yüzde ihtiyar gözler.

Mark söze başladı,

– Çocuklar her biri en sevdikleri parçaları çalmamı istiyorlar, ben de çalıyorum. Ya senin en hoşlandığın parça?

– Bilmem ki.

Teddy utanmış, geri çekilmiş ve acele ile elini de geri çekmişti. Bu genç adamın onun üzerindeki etkisi çok ilginçti.

– İstek yok ha!

Teddy başını salladı.

Mark piyanoya doğru gitti. Daphne o zaman.

– Eğer özel bir istek yoksa Mark, benim ikinci isteğimi alabilir misin? şarkının adı "Seni Tekrar Greceğim."

– Tamam da, sen de beraber söyleyeceksin.

Daphne gülerek, – Olur, hatta hepimiz birlikte söyleriz, olmaz mı ocuklar?

Victor hemen atıldı, - Tabii, hadi başlayalım.

Onlar şarkı söylerken, Teddy ateşin karşısına geçti ve yere oturdu. Lydia bir bardak beyaz şarap verdi Teddy'ye.

– Onlarla birlikte şarkı söylemek istemez misin, Teddy?

– Hayır, teşekkürler. Esasında şarkı söylemek veya dinlemek çok hoşlandığım bir olay ama bu gece nedense pek keyifli değilim ve onlara katılmak istemiyorum. Nedenini de sorma lütfen.

– Doğruyu söylemek gerekirse ben de hoşlanmıyorum. Bugünlerde tek eğlence bu olsa gerek. Esasında karşılıklı sohbete engel oluyor, sen de öyle dşnmymy musun?

– Evet, onlardan ayrı olarak burada oturmak galiba ayıp oluyor. Kendimizi beğenmiş gibi olmayalım, gel biz de onların yanına gidelim. şarkı söylemeye mecbur değiliz. Sırf onlarla birlikte oluru.

– Haklısın. Onlara kabalık etmek istemem.

Teddy ile Lydia piyanonun etrafında toplanan gruba katıldılar. Mark gerçekten de çok iyi çalıyordu. Bu gece ikinci kez olarak Teddy Sigmund Westheim'i anımsadı. Gene acı hatıralar Teddy'nin düşlerini kapladı, eski günlere, Berlin'deki eve ve oradaki mutlu yaşama götürdü onu. İnşallah en kısa zamanda Westheim'ler İngiltere'ye gelirler ve hep birlikte eski yaşamlarına devam ederlerdi. Artık geçmiş olmayacak, sadece şimdiki zaman ve gelecek olacaktı.

Bu dşleme onu mutlu kıldı. Son zamanlarda bu tip düşleri hep kuruyordu. Kadehten şarabını içerken göz ucuyla da Mark Lewis'i izliyordu.

Teddy bu adamdan hoşlanmıştı. Genç havacı oldukça yakışıklı sayılırdı. Koyu kahverengi gr saçları ve gözleri vardı. Oldukça uzun boyluydu. Geniş omuzları vardı. Piyanoda oturmuş müzik çalarken bile bu belli oluyordu.

Aniden Mark da başını piyanodan kaldırdı ve Teddy ile göz göze geldiler. İstemediği halde Teddy ona bakmaya devam ediyordu. Bu genç adamın bakışları onu rahatlatıyor, kalbi hızlıca çarpıyor ve yüzü pembe pembe oluyordu.

Nihayet Teddy gözlerini başka yöne çevirdi. Artık ona bakmayacaktı, ama yapamadı, tekrar ona baktı. Mark'ın bakışlarında çok derin manalar vardı, çok şeyler söylemek istiyordu.

Teddy gözlerini başka yöne çevirdi. Ama biraz sonra tekrar göz göze geldiler. Mark gülümsedi. Bu gülümsemelerin en güzeli idi. O anda aralarında bir şey doğduğunu, bir şeyler başladığını hissetti. İşte bu da Teddy'yi korkuttu.

Lydia Teddy'nin kulağına eğilerek,

– Mutfağa gidip anneme yardımcı olayım. Sen keyfine bak.

Teddy yalnız kalmak istemedi. O da hemen Lydia'nın arkasından mutfağa koştu.

– Ben daha annene merhaba demedim. Geleyim de belki ben de yardımcı olurum.

– Annem her şeyi hazırlamıştır. Ama istiyorsan gel. Tabakları taşı, sofrayı kurarız.

Mutfağa doğru giderken Teddy dayanamadı ve Lydia'ya.

– Mark müzik sahasında ne kadar istidatlı.

– Evet öyle. Hem sanıyorum ki senden de çok hoşlandı.

– Neden öyle dedin?

– Bakışlarından. Bir erkek bir kadından hoşlanırsa bunu bakışlarıyla belli eder.

– Öyle mi?

– Ondan hoşlandın mı?

– Onu daha tanımıyorum ki!

– Yani onun bakışlarından hoşlandın mı?

Teddy utanmıştı. Biraz sustu, sonra,

– Evet yani oldukça. Çok yakışıklı ve de çok iyi bir insan olsa gerek.

– Mark çok özel biri. Ben onu çok beğeniyorum ve isterdim ki benimle ilgilensin. Ama galiba ben onun tipi değilim. Fakat sen hissettiğim kadar onun tipisin. Senden hoşlandığı besbelli. Bunu anlamıştım, bundan dolayı da bu gece buraya gelmen için ısrar ettim.

– Yani arabuluculuk mu yapıyorsun?

– Evet, galiba öyle. Ama bunda ne fenalık var? İki kişiyi tanıştırmak ve onları bir araya getirmek kötü bir şey mi?

Teddy oldukça tedirgindi,

– İnşallah Mark böyle bir şey yaptığının farkına varmaz. Eğer anlarsa ben utancımdan ölürüm.

– Doğru söylüyorum, en ufak bir haberi bile yok. Ayrıca çok özel bir kişi olması dışında aynı zamanda savaş kahramanı da. Bir sürü başarı madalyonları ve sertifikaları var.

– Hayret. Halbuki çok genç. Her hali ile cesur biri olduğu belli.

– Çok değişik bir kişiliğe sahip. Archie'nin söylediğine bakılırsa çok güvenilir ve de çok vatansever. Sana şunu da söyleyeyim ki, görüldüğü kadar da genç değil!

– Kaç yaşında Lydia?

– Yirmi beş. Archie'den bir yaş büyük. Anlayacağın seninle yaşıt.

– Anladım.

– Hem de pilot.

– Savaş pilotu ha! Bu nedenle bu kadar çok madalyona sahip.

1940'larda Churchill bu pilotlardan bahsederken, İngiltere başarısını onlara borçludur diye vurgulamıştı. Savaş pilotu olmak son derece şeref verici bir olaydı, bu kişilerin madalyonları bile olmazsa böyle anılıyorlardı.

26

Julia Pell fırından yiyecekleri çıkarıyordu. Kızların mutfağa girdiğini gördü ve gülerek,

– Oh, Theodora, nerdesin sen, ne zamandan beri meydana yoksun? Bu akşam bize geldiğin için çok sevindim.

– Ben de sizi özledim Bayan Pell. Söyleyin bakalım size nasıl yardım edebilirim?

– Hiçbir şey. Her şey kontrol altında. Şimdi git ve şarabını bitir. Sen de Lydia. Şu anda size ihtiyacım yok. Biraz sonra yiyecekleri fırından alınca, sizi çağıracağım, o zaman bana yardımcı olursunuz.

Julia Pell gayet ahenkli bir şekilde hareket ediyor, mutfağı kontrolünden çıkarmıyordu. Lydia hareket ve dış görünüşünde aynı annesine benziyordu. İkisinin de saç renkleri kırmızı idi ve yüzlerinde çiller vardı. Son birkaç yıldır Lydia ve Teddy iyi arkadaş olmuşlar ve Bayan Julia da kendi kızı gibi Teddy'ye de sevecen davranıyordu.

Julia ve kocası Michael Anglo - İrlanda kökenli Katolik bir aileden idi. Evlendikleri günden beri Londra'da yaşadıkları halde hâlâ İrlanda'da yazlık bir evleri vardı ve 1939'a kadar yazları oraya giderlerdi.

Bayan Pell her zamanki misafirperliği ile,

– Savaş biter bitmez gene yazları İrlanda'daki eve gideriz. Teddy seni ve Maxim'i de davet ediyorum. Hatta Westheim'ler gelirse onları da. İstedığınız kadar kalabilirsiniz, demişti.

Teddy nasıl da isterdi bunun gerçekleşmesini. Nedense İrlanda'yı görmek onun için bir tutku olmuştu. Pell'lerin iki çocuğu daha vardı. Siobhan ve Niall. Siobhan İskoçya'daki Kadın Birliği Karargâhı'nda görev yapıyor, Niall ise Moskova kapılarında İngiltere adına çarpışıyordu. Her ikisi de çok cana yakın kişilerdi.

Bayan Pell mutfağa gidip geliyor, tabaklar, cam kaplar vs. taşıyordu. Kızlara dörüdü ve,

– Archie arkadaşlarına bir yemek istedi. Ben de bu aya ait tüm yiyecek kuponlarını kullandım, bakalım bundan sonra ne yapacağız? Ama Archie ve grubuna helal olsun. Archie'nin sevdiği tüm yemekler yapıldı!

Lydia hemen lafa atıldı,

– Onlar daha çok babamın da sevdiği yemekler.

– Keşke o da burda olsaydı da yeseydi.

Teddy etrafına baktı ve,

– Fırından nefis kokular geliyor, dedi.

Julia gülerek,

– Öyle mi? Kasapla bir anlaşma yaptım. Önümüzdeki iki haftanın kuponları karşılığında bana bir kilodan biraz fazla kıyma verdi. Ben de börek yaptım. Archie bu böreği çok sever. Ayrıca elmalı pasta da yaptım. Konserve yaptığım ve sakladığım elmalar vardı. Bu geceki yemek onları kullanmak için iyi bir fırsattı.

– Anne, ya meyve salatası, hani yapacaktın? diye Lydia yakındı.

– Onu da yaptım ama pek hoşuma gitmedi. Savaş zamanı meyve salatası oldu. Muz imkânı yok bulunamıyor. Diğer birçok meyveler de öyle. Ne varsa onla idare ettim.

O anda Archie mutfakın kapısına geldi.

– İnşallah yemek hazır olmuştur. Çocuklar açlıktan ölmek üzere. Bıraksam buraya gelip, ne varsa silip süpürecekler.

– Evet, hazır. Sen arkadaşlarını yemek odasına götür ve yerlerini göster. Lydia ile Teddy de yemekleri getirecekler.

Pell Ailesi'nin evinde akşam yemeği yemek bir eğlence gibi olurdu, hele ki Archie ve arkadaşları da o yemekte hazırsalar!

Kraliyet Ailesi Hava Kuvvetleri'nin mensupları olan delikanlılar gene ilgi noktaları idi. Her türlü savaş hikâyeleri, korkunç, uçuş

hikâyeleri anlattılar, şakalar ve taklitler yaparak herkesi bilhassa hanım misafirleri gülmekten kırıp geçtiler.

Teddy de şaka yapan, hikâyeler anlatan ve gülmesini seven bir kişi olduğu halde nedense bu gece suskundu, adeta içine kapanmıştı. Bunun nedeni Mark Lewis'ti. Masada yanında oturmuştu ve Teddy onun varlığını her an hissetmişti. Birkaç kez Teddy'ye sualler sormuş, o da nazik bir şekilde cevaplandırmıştı. Onun dışında da herhangi bir sohbet girişiminde bulunmadılar. Nedense bu genç adamın yanında Teddy'nin fiilen dili tutulmuştu.

Problem kendinden kaynaklanıyor ve Teddy de bunu çok iyi anlıyordu. Teddy'nin iç dünyası birden değişmiş ve Mark'a karşı çok derin hisler duymaya başlamıştı. Genç adam her yönü ile Teddy'yi kendine çekiyordu. Başta fiziki yönden çok çekici idi, ayrıca akıllı, cesur, bilgili ve ne istediğini bilir bir kişilik sahibi idi. Teddy onun da çok duygusal ve nazik olduğunu sezinlemişti.

Londra'da bulunduğu son beş yıl boyunca birçok gençle tanışmıştı. İçlerinden birçoğu Teddy'yi beğenmiş, onunla çıkmak, onu yakından tanımak ve flört etmek istemişti. Ama Teddy bütün bunları ters çevirmişti. Bunun nedeni Willy Herzog'a karşı olan bağlılığı veya verdiği söz değildi. Nedeni, bu gençlerden hiçbirine ısınmadığı, Teddy'yi etkilemedikleri idi. Ama şimdi durum tamamen değişmişti. Mark Lewis her an aklında idi. Onu her düşündüğünde bir tuhaf oluyor, onunla yalnız kalıp onu daha yakından tanımak istiyordu.

Masaya otururken, Mark onun iskemlesini öne çekmişti. İşte o zaman Mark'ın eli Teddy'nin eline değmişti. Birden Teddy sıçradı ve elini acele çekti. Halbuki böyle yapmak ister miydi? İsterdi ki elleri onun elleri arasında olsun, ona daha yakın hissetsin kendini. Sanki teni yanıyordu. Bu daha önce hiç hissetmediği, alışık olmadığı bir duygu idi. Nişanlısını, Willy Herzog'u öperken bile böyle duygular tatmamıştı. Şu anda Herzog Şangay'da kendi başına mücadele veriyordu. Ne yapmaya gitmişti oraya? Nasıl gelecekti? Londra'ya ve ne zaman gelecekti? Teddy ani bir karara vardı, Mark ile bir beraberlikleri olsun veya olmasın artık Willy ve Teddy için bir gelecek düşünülemezdi. Verdiği bu karar ile Mark'ın hiçbir ilgisi

yoktu. Daha önce de Halası bu konuya değinmiş, bir müddet sonra Willy ve Teddy'nin birer yabancı olacaklarını belirtmişti. Ne kadar da doğru bir teşhisti bu. Evet, Willy Herzog artık Teddy'nin hayatından çıkmış, daha doğrusu Teddy tarafından çıkarılmıştı.

Teddy'nin içgüdüğü Mark'ın kendisini tekrar görmek istediği ve bunu da Teddy'ye açıklayacağı ve ona çıkma teklifinde bulunacağı idi. Kendisi de bunu memnuniyetle kabul edecekti. Ondan sonra neler olacağını bilemiyordu. Bildiği tek gerçek ise Willy'yi sevmediği, ona âşık olmadığı idi. Sadece bir kardeş gibi onu seviyordu. Zaten durum 1938'de de bu böyle idi. Willy'yi değil, âşık olmayı seviyor, evli olmak fikri cazip geliyordu. Sırf bu nedenler idi ki Willy Herzog'un evlenme teklifini kabul etmişti. Ama şimdi düşündükçe, sadece bu duygular için evlilik yapılmasının ne derece hatalı olduğunu anlıyordu.

Mark iskemlesini Teddy'ye doğru çevirdi, ayak ayak üstüne attı ve,

- Pell Ailesi'ni ne zamandan beri tanıyorsun? diye sordu.
- Dört buçuk yıldan beri.
- Herhalde Lydia kanalı ile aileyi tanıdın?
- Evet onla birlikte savaş için çalışıyoruz.
- Savaş için çalışmak mı? Bu da ne demek?
- Kızılhaç Yardım Kolları'nda gönüllü hemşire olarak çalışıyoruz.

– Anladım, demek devamlı bir işte çalışmıyorsun?

Teddy tereddüt etti. Maxim ile ilgili durumunu söylemek gerekir miydi? Son anda caydı.

– Hayır, Lydia ve ben tüm gün gönüllü hemşire olarak çalışmaktayız.

– Yakında mı oturuyorsun?

– Öyle sayılır, Belsize Parkı'nda.

– Ailenle birlikte mi yaşıyorsun?

– İlk tanıştığınız kişiyi hep böyle sual yağmuruna mı tutarsınız?

Bembeyaz dişlerini göstererek güldü. Ne hoş bir yüz ifadesi vardı.

– Tabii ki hayır. Sadece ilgilendiğim ve etkilendiğim kişilere sual sorarım.

Teddy Mark'ın sözlerindeki manayı anlamıştı. Gene dili tutuldu, gene yanıt bulamadı. Nereye bakacağını şaşırdı ve yüzünün kızardığını da hissediyordu. Ne yapacak, konuyu nasıl değiştirecekti? Teddy heyecanlı anlar yaşıyordu ki Bayan Pell yardıma yetişti ve herkese seslenerek,

– Haydi oturma odasına buyurun. Kahveyi orada içelim.

Herkes yemek odasını terk etti.

Gece bitmek üzere iken Mark Teddy'ye yaklaştı ve onu eve bırakmasında bir sakınca olup olmadığını sordu. Teddy tereddütsüz kabul etti.

Şimdi ikisi Mark'ın spor arabası ile Belsize Park'a doğru yol alıyorlardı. Yemek boyunca konuşan ve sonra da birçok sual soran Mark, umulmadık derecede suskundu. Teddy de hemen hemen hiç konuşmuyor, ancak yol güzergâhını tarif etmek için ağzını açıyordu.

Halasının evinin önüne geldiklerinde arabayı park eden Mark, Theodora'ya döndü ve,

– Seni tekrar görmek istiyorum. Benimle çıkar mısın? diye sordu.

– Evet.

– Ne de yavaş bir "evet" bu böyle? Çok mu utangaçsın?

– Hayır değilim. Esasında hiç değilim ve seninle çıkmaktan da son derece mutlu olacağım.

Mark'ın sevindiği sesinden belli olmuştu.

– Bunu duyduğuma çok sevindim işte. Peki, öyle ise yarına ne dersin?

– Yarın olamaz. Hasta bir arkadaşımı ziyaret etmem gerekiyor. Söz verdim, bekletmek ayıp olur.

– Bu kötü oldu. Zira cuma günü ben meşguldüm.

– Ben de öyle.

– İnşallah cumartesi boşsundur. Zira pazar günü birliğe dönmem gerek.

– Olur, cumartesi uygun.

– Tamam. Cumartesi dansa gideriz.

Mark gülerek Theodora'ya baktı.

Mark Teddy'yi Savoy Otel'i'ne götürdü. Thames Nehri'ne bakan salonunda yemek yediler ve Carrol Gibbons'u dinleyerek dans ettiler.

Teddy hayatında onun kadar yakışıklı bir delikanlı görmemişti. Hava Kuvvetleri üniformasını giymiş, tüm nişanlarını da takmıştı. Ne kadar da yakışmıştı. Bu kahramanlık nişanları bir savaş pilotunun ne denli cesaretli olduğunu vurguluyordu.

Dans ettikleri zaman gerek kadınların, gerekse erkeklerin Mark'a bakarak ondan övgü ile bahsettiklerini Teddy çok iyi anlıyordu. Hatta bir keresinde orta yaşlı bir bey onlara yaklaşmış ve,

– Sizin gibi gençler bu vatani kurtardı. Başarılı katkılarınızdan dolayı ülkeniz sizden gurur duyuyor, dedi.

Mark sadece gülümseme ile yetindi. O anda orkestra "Besame Mucho"yu çalıyordu. İşte o zaman Teddy'ye sıkı sıkı sarıldı. Bu öyle bir sarılıştı ki, sanki Teddy'yi hiç bırakmak istemiyordu. Teddy ise titriyor ve kalbi fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Acaba kalbinin çarpmasını Mark duyabiliyor muydu? Saçmalıyordu Teddy. Mark nasıl duyabilirdi ki?

Masaya döndüler. Mark şampanya ısmarlamıştı. Karşılıklı içkilerini yudumlarken günlük konulardan bahsediyorlardı. Örneğin V2 bombardıman uçaklarından. Almanların bu korkunç uçakları V1'lerden daha çok tehlike saçıyor ve Londra'yı sık sık tedirgin ediyorlardı. Daha sonra savaşın gelişiminden, İtalya'da ve diğer Avrupa ülkelerinde Müttefik Kuvvetleri'nin zaferi gibi konuları tartıştı-

lar. Mark da, savaşın gelecek yaz sonuna kadar biteceğine inananlardandı. Sohbetleri bunun dışına taşmadı. Her ikisi de kişisel sorulara veya daha yakın olma atağına girmeye niyetli değillerdi.

Teddy Mark Lewis'in cazibesine öyle bir kapılmıştı ki, hisleri dışarı vuracak diye ödü kopuyordu. Bunda da başarılı oluyordu. Dış görünüşüne göre, soğukkanlı ve doğal davranıyor, kendini kontrolden çıkarmıyordu.

Mark pasta ısmarlamıştı ve hâlâ masada onun gelmesini bekliyorlardı.

– Pasta geciktiği için özür ilerim. İstersen o gelene kadar biz dansımıza devam edelim, Theodora.

Teddy hayır der gibi başını salladı.

– Şu anda dans etmek istemiyorum. Ayrıca arzu ettiğin takdirde bana Teddy diyebilirsin. Theodora çok uzun bir kelime.

Mark, yüzüne tatlı bir ifade takarak,

– Gerek yok. Theodora çok hoş bir isim. Tabii Teddy çok daha samimi ama, nasıl icap ederse öyle yapacağım, bazen Theodora, bazen ise Teddy olarak.

Teddy geriye yaslandı ve şampanyasından bir yudum daha aldı. Yüzünde tatlı bir tebessüm belirmişti. Orkestradan çalan müziği dinliyor ve masanın altından da ayakları ile tempo tutuyordu. İyi ki beş pounduna kıymış ve bu güzel elbiseyi almıştı. Günün modası olan kirli pembe bir gece elbisesi idi. Oldukça hoş bir elbise idi. Harrods'da görür görmez beğenmiş ve hemen almıştı. Boynunda inci bir kolye ve ona uygun inci küpeler. Hepsi annesinindi. Parmığında da annesinin nişan yüzüğü vardı.

O gece, giyinip aşağı indiğinde Ketti Hala onu çok beğenmiş, güzel olduğunu kaç kez tekrarlamıştı. Sonra Mark onu almaya geldiğinde, o da aynı sözleri sarf etmişti. Ona ır anıyordu ve hep öyle kalmasını istiyordu.

Mark onu almaya geldiğinde, tabii olarak içeri buyur etmiş, Ketti Hala ile tanıştırmıştı. Ketti Hala onun paltosunu almış, oturmasını söylemiş ve bir içki ikram etmek istemişti. Neyse ki Mark kabul etmemiş dışarıda taksi beklediğini belirtmişti. Bu nedenle bir an önce gitmeleri gerektiğini açıklamıştı.

Taksiye binip de oradan uzaklaşınca Teddy bir nefes aldı. Nihayet evden uzak, onla birlikte idi. Evde iken Ketti Hala Mark hakkında binlerce soru sormuştu, tabii çoğu da yanıtsız kalmıştı. Şimdi ise, hiç kuşkusuz yok ki, Mark'a bu yersiz sorular sorulacaktı, işi hakkında, ailesi hakkında, ilerisi hakkında ve dini hakkında. Dini ve kendisi ne olursa olsun Teddy'nin umurunda bile değildi. Şimdiye dek karşılaştığı en çekici ve ilginç damdı ve Teddy için bu hep böyle kalacaktı.

Teddy belki farkında değildi ama Mark Lewis de aynı şekilde ondan etkilenmişti. Teddy kendi dünyasını düşlerken, Mark da soğukkanlılığını muhafaza etmeye çaba sarf ediyordu. İlk randevusuna giden ve her türlü çılgınlığı yapan bir okul delikanlısı gibi değil de olgun bir kişi gibi davranmaya gayret gösteriyordu.

Mark bir sigara yaktı. Karşısında oturan Teddy'ye uzun uzun baktı. Ne güzel bir yüze sahipti. Onun kadar güzel, onun kadar Mark'ı etkileyen bir kadına daha rastlamamıştı. Sadece Casablanca filminde Ingrid Bergman'ı bu derece beğenmişti. Teddy'nin yüzü, gözleri, hareket ve bakışları ne kadar da ona benziyordu. Saçları daha açık renkti ve kaşları da daha kalındı. Bu çok hoşuna gitmişti. Şimdi moda olan o ince kalem kaşlardan hiç hoşlanmıyordu.

Gözleri yeşil ve iri, kirpikleri gür ve bakışları da zeki idi. Besselli ki kafası çalışsan bir kadındı.

Mark bir içki daha aldı. Keşke daha kuvvetli bir içki olsaydı. Teddy'ye baktıkça onun hakkında daha çok şeyler bilmek, öğrenerek istiyorduydu da cesaret edemiyordu, zira çarşamba günü Pell'lerin evinde ağzının payını almıştı ve Teddy ona çok meraklı olduğunu ima etmişti.

Çarşamba günü mü tanışmışlardı?

Sanki onu yıllarca tanıyormuş gibi hissediyordu. O günden bu yana hep onu düşünmüş ve bütün gece düşlerini süslemişti. Bu kadın onun için tehlikeli olabilirdi, tehlikeli çünkü kolayca onu sevebilir, hayatına girebilirdi. Başka kadınlar da olmuştu ama hiçbirinin gibi değildi. Hiç olmazsa hiçbirisi bu duyguyu ona vermemişlerdi. Neyse, bunları unutmaları gerekirdi.

Theodora Stein geçmişte hayatına giren kadınların hiçbirine

benzemiyordu. Onu sevmek, korumak, mutlu etmek ve fiziken de sahip olmak isteği Mark'ın benliğini kaplamıştı. Theodora Stein. Acaba Yahudi miydi? Bu öğleyn annesi de aynı soruyu sormuştu.

Annesi endişeli bir sesle,

– Stein bir Yahudi ismine benziyor.

Bilmiyordu ve aldırmıyordu da. Yahudi veya değil, ne fark ederdi ki, fakat annesi bu hususta titizleniyordu.

– Öğrensen iyi olur. Babanın bu hususta neler hissettiğini bilirsin.

Mark pişman olmuştu. Keşke Teddy'den ona hiç söz etmeseydi. Herhalde annesi de de akşam yemekte babasına söylemişti durumu. Şimdi Pazar günü öğle yemeğinde sorgu sual başlayacaktı. Ne zaman bir kızla tanışmışsa ve ondan evdekilere söz etse, bu sahne canlanırdı. Zira büyük ağabeyi David Kuzey Afrika Kampanyası sırasında öldürülünce Mark onun yerini almaya zorlanmıştı. Savaş sonrası babasının işinde çalışacak ve ailesince uygun görülen bir kızla da evlendirilecekti.

Canı cehenneme diye düşündü Mark. Zamanı geldiğinde ve gerçekten sevdiği bir kızla karşılaştığında onunla evlenecekti. İster Yahudi, ister Katolik, ister Protestan, isterse Hindu olsun, aldırma-yacaktı. Herkes kendi hayatını yaşamalıydı. Ne babası için özveride bulunmalı ne de şimdi hayatta olmayan David için. İstedliğini yapmalı, kendi öz mutluluğunu ön plana almalıydı.

Babasını düşününce Mark harekete geçti. Teddy'ye doğru eğilerek, derin bir nefes aldı ve,

– Bak Teddy, seni daha yakından tanımak istiyorum, tabii sen de beni. Ama böyle oturup müzik dinleyerek, gülümseyerek, bu iş yürümez. Sana sualler sormaktan da çekiniyorum zira geçen gece lafı olduğu gibi ağzıma tıktın, ağzımın payını da verdin, dedi.

– Ne öyle mi yaptım? Özür dilerim, herhalde alınmamışsındır.

Bu olayı böyle algılamamı istemem.

Mark güldü ve:

– Şimdi sırasende, bana istediğini sor ve sana doğru cevap vereceğime dair yemin ederim.

– Hayır Mark. Senin sorman gerekir. Madem ben çarşamba günü o terbiyesizliği yaptım, hadi sormaya başla.

– Tamam öyleyse. Teddy, çıktığın biri var mı? Askerlik nedeniyle burada olmayan bir sevgilin var mı?

– Hayır yok. Bir zamanlar biri vardı, ama hemen hemen altı yıldır görmüyorum. Şu anda zaten yurtdışında ve şimdi ona karşı olan hislerim arkadaşlıktan ileri değil.

– O zamandan beri hiçbir arkadaşın olmadı mı?

– Hayır.

– Ama senin gibi güzel bir kız nasıl erkeklerden uzak kalır? Herhalde epeyce peşinden koşan vardır?

– Evet ama hiçbiri ile çıkmadım, zira hiçbirisi ilgimi çekmedi.

Mark ellerini masanın üzerine uzattı, onun ellerini tuttu. Teddy'nin elleri titriyordu. Bu Mark'ın hoşuna gitti. Öne eğildi ve fısıldar gibi,

– Peki, ben senin ilgini çekiyor muyum Theodora?

Şaşkındı, suskundu, durgundu. Konuşmıyor, yutkunamıyordu. Nihayet evet der gibi başını salladı.

Mark çok sevinçliydi. Teddy'nin ellerini daha da sıkarak, - Beni nasıl mutlu kıldın bilemezsin. Ben de senden çok hoşlanıyorum, ama herhalde şimdiye kadar anlamışsındır.

Teddy'nin gözleri parıltıyor, dudakları titriyordu.

Nihayet Mark söze başladı.

– Hadi sor bakalım, sıra sende.

– Söyle bakalım, senin hayatında biri var mı?

– Hem de hiç. Evet geçmişte bir sürü ilgimi çeken kadınlar olmuştu. Bunu saklayamam. Ama özel biri yok ve uzun zamandır da olmadı.

Bu doğru idi. Hiç olmazsa Teddy ile karşılaştırılırsa böyle bir yakınlık olmamıştı denilebilirdi.

O anda garson pastalarını getirdi. Çikolatası bol bir pasta idi. Gördükleri zaman ikisi de bunu yemek istemişlerdi ama şu anda ikisinin de iştahı kesilmişti.

Garson gittikten sonra Mark tatlısına başlamadan,

– Bu gece seni eve bırakırken onlarla tanışabilir miyim?

– Teddy çok yavaş bir sesle,

– Benim annem ve babam vefat ettiler.

– Aman, ne gereksiz sorular soruyorum. Özür dilerim.
– Senin suçun yok ki, nereden bilebilirdin. Seneler önce her ikisini de kaybettim.
– Bundan dolayı mı halanın yanında kalıyorsun?
– Evet, ya seninkiler. Hayattalar mı?
– Evet. Kardeşlerin var mı?
– Hayır, ben tek çocuğum. Senin var mı?
– Evet bir erkek kardeşim var, Lionel. Harrow'da okuyor.
– Harrow mu? Muazzam bir okul. Winston Churchill de orada okumuş.

– Ben de orada okudum.
– Gerçek mi? Churchill'i hiç yakından gördün mü? - Bir kez - Ne şanslısın. Bir de ben görebilsem. İngiltere'de hatta tüm dünyada bulunan insanların en mükemmeli. Hiç olmazsa ben öyle düşünüyorum. O benim kahramanım.

Mark gülümsedi. Hiç ses çıkarmadı. Esasında keşke ben senin kahramanın olsam demek istemişti ama demedi, kendini tuttu.

– Söyle bakalım Theodora, sen hangi okula gittin?
– Senin hiç duymadığın bir okula gittim. Bu okulda Berlin'de idi.

Mark bayağı şaşırmıştı. Gözlerini kıstı ve ona bakarak,
– Berlin'de ne işin vardı? Ailen o zamanlar Berlin'de mi bulunuyordu.

– Onlar Berlin'li idiler. Keza ben de öyle. Ben Berlin'de doğmuşum.

Mark'ın sesinde bir heyecan tonu belirdi.
– Demek sen bir Almansın.
– Evet, öyleyim.
– Ama hiç benzemiyorsun. Ayrıca çok düzgün ve hatasız İngilizce konuşuyorsun. En ufak bir şive teklemesi yok.

– Ben çok küçükken annem bana İngilizce öğretmeye başladı. Kendisi de çok iyi İngilizce bilir ve konuşurdu. Ayrıca Ketti Hala'yı görmek için sık sık İngiltere'ye gelirdik. Tabii bu savaş öncesi idi. Halam otuz senedir İngiltere'de oturuyor. Kocası Harry İngiliz'di. Ben beş yaşından beri İngilizce konuşuyordum, belki bu nedenle

herhangi bir şive bozukluğum yok. Çocuklar küçük yaşlarında ikinci bir lisan öğrenirlerse, o zaman hiç sorunsuz olarak ikinci lisana da sahip olabiliyorlar.

Mark devamlı olarak Teddy'ye bakıyordu. Sonra aklına bir şey gelmiş gibi,

– Peki, sen ne zamandan beri buradasın?

– Beş yıldan beri. Buraya 1939'un ilkbaharında Paris üzerinden geldim.

Teddy Mark'ın yüzündeki ifadeyi sezinledi. Bu karışıklık, 'düşünce veya hepsinin karışımı bir ifade miydi, yoksa merak mıydı?

Karar verdi. Gerçeği söyleyecek ve Mark'ın tutumunu inceleyecekti. Mark bunu duyunca ya hiç önemsemeyecek, veyahut da bir kısım densizler gibi onu küçümseyecekti.

– Ben bir Yahudiyim - dedi.

Mark bir müddet ona baktı. Sonra gene gülümsedi ve onun ellerini tuttu.

– Teddy, ben de Yahudiyim. Babamın dediği gibi bizim aile de Musa'nın torunlarından.

28

İkisi de şaşkın bir vaziyette karşılıklı oturuyorlardı.

Mark ailesinden, babasından, babasının işinden, savaş bittikten sonra o işi babası ile birlikte yürüteceklerinden ve sonra da babası emekli olunca tüm işi üstleneceğinden bahsetti.

Müziği çok sevdiğini, ama sırf zevk için çaldığını, bir meslek olarak düşünmediğini, sahnelerin onun işi olmadığını, endüstri ve diğer finansman işlerine onun ilgisi olduğunu bir hamlede anlattı.

Sıra Teddy'de idi. O da Berlin'deki ilk yıllarını, sonra Westheim'lerle olan yaşantısını, Kristal Gecesi'ndeki gördüklerini, hatta Willy Herzog hakkında her şeyi anlattı. Sonra Paris'e ve Londra'ya gelişini, Maxim'i ve onun geleceği için endişelerini en ufak ayrıntıları ile Mark'a aktardı.

Mark Teddy'nin tüm yaşam hikâyesini merakla dinledikten sonra, en önemli suali sordu.

– Peki Bay ve Bayan Westheim'ler hâlâ Almanya'dalar mı?

– Eminim ki oradalar. Eğer Almanya'dan ayrıldılarsa, Bayan Westheim bunu derhal bana bildirirdi. O böyle hususlarda çok dakikti. Ayrıca eğer onların başına herhangi bir şey geldi ise, onun en yakın arkadaşı Prenses von Wittingen bir yolunu bulur ve bana mesaj iletirdi. Hele kötü bir şey olduysa hemen duyardım. Ama ses seda yok. İnandığım şu ki bir yerde saklanıyorlar ve her nerede iseler güvencede olduklarına eminim. Halam da bu görüşümle hemfikir.

Mark başını salladı. Nerede ise Müttefik Kuvvetlerin Almanya'yı nasıl bombaladığını ve de toplama kamplarındaki sefaleti söy-

leyecekti. Ama susmayı yeğledi. Westheim'ler lehine bir düşünüş değildi bu. Ayrıca düşündüklerini açığa vursa, bu güzel geceyi bozacak, Teddy'nin morali sıfırlanacaktı. Şampanya kadehini kaldırdı ve neşe içinde.

– Kadeh kaldırmak istiyorum. Teddy'ye, dünyanın en güzel, sadık ve cesur kızın şerefine,

– Teşekkürler Mark. Cesaret konusunu bilmem ama elimden geleni yapıyorum. Güzelliğime gelince, o kadar da güzel değilim canım.

– Benim için güzelsin, hem de çok ve de tehlikelisin.

Teddy merakla sordu.

– Tehlikeli mi, ama niçin?

– Tehlikelisin çünkü sana kapılabilirim ve ciddi hisler besleyebilirim.

Teddy ilk önce Mark'ın bu tür bir şey hissettiğine kızdı hatta kırdı, ama düşündükçe doğru buldu. Kendisi de aynı hisleri taşıyordu, hatta daha ilk tanışmalarında ondan çekinmiş, adeta korkmuştu. Bundan dolayı şimdi Mark'ı haklı buluyordu.

Mark gene onun yüzüne derince bakıyor, adeta düşlerini inceliyordu. Tekrar masanın üzerine uzandı ve ellerini ellerine aldı.

– Theodora ister inan, ister inanma ama, bunları senden önce başka hiç kimseye söylememiştim.

– Evet, inanıyorum.

– Teddy, ne düşünüyorsun benimle ciddi bir ilişkiye girmeye hazır mısın?

– Girebilirim. Teddy'nin sesi açık ve kararlı idi.

Mark onu elinden tuttu ve:

– Hadi sevgilim gel, seni dahayakından tutmak, hissetmek istiyorum - dedi ve onu dansa kaldırdı.

Dans pisti çok loştu. Romantik bir müzik çalıyordu ve aşk sarhoşu çiftler kendilerinden başkası yokmuş gibi pistte sarmaş dolaş dönüp duruyorlardı. Savaş bunalımı sanki yok gibiydi.

Mark ile Teddy dans ederken Carroll Gibbons o zamanın en romantik şarkısını söylüyordu. Teddy Mark'a sarılmış vaziyette dans ederken kendisi de şarkıyı mırıldanıyordu.

Öyle bir sarılmıştı ki Mark'a, formasının düğmelerinin izleri Teddy'nin göğsünde aksediyordu. Ama kimin umurundaydı ki? Mark'a âşık olmaya başlamıştı hem de sıırıksıkla. Daha Pell'lerin evindeyken bunun böyle olacağını hissetmişti. Ama bundan hiç de pişman değildi. Şimdiye dek olamadığı kadar mutlu idi.

Mark Teddy'ye baktı. Yüzünden ne derece mutlu olduğu gözü-küyordu. Mark onu kendine daha yanaştırdı ve saçlarını öpmeye başladı. Bu anı hiç unutmuyacaktı ve işte o an karar verdi. Hayatının kadını bulmuştu.

Dudaklarını Teddy'nin yanaklarına sürdü. Onu öpmeye yeltendi. Pistte aynı tempo ile dans etmeye devam diyorlardı.

O gece hemen hemen sabaha dek dans ettiler ve bu rüya âlemini sonsuza dek yaşatmaya karar verdiler.

Sonra gece sokakta el ele yürüdüler.

Gece soğuk ve rüzgârlı idi. Gökte yıldızlar parıldıyor ve Thames'den gelen sert rüzgâr her tarafı okşuyordu. Ama gençlerin bundan haberleri yoktu.

Hisleri ve birbirleri ile o derece meşguldüler ki, hiçbir şey hissedecek durumda değillerdi.

Gökyüzü çok berraktı ve dolunay vardı. Otelden çıkmış arka caddede yürüyorlardı. Gerek otelin ışıkları, gerekse caddenin ışıkları karartma nedeni ile tamamen kısıtlanmıştı.

Mark göğ'e baktı ve,

Teddy uçmak için çok elverişli bir gece. İsterdim ki senle beraber yükseklerde olayım, seni alıp buralardan gideyim.

Teddy de başını kaldırıp göğ'e baktı. İşte o an Mark onun yüzünü tuttu, kendine çekti ve şehvetle öptü.

Teddy de ona tamamı ile karşılık vermişti. O da bunu bekliyor ve delicesine istiyordu. Ayrıldıkları zaman ikisi de nefes nefese idiler, zira ilk defa tenleri temas ediyordu bu da onların tansiyonunu fazlası ile artırmıştı.

Mark susuyordu. Dili bağlanmıştı. Nihayet,

– Teddy, biliyor musun, bütün gece boyunca bunu yapmak istedim de cesaret edemedim. Aslında tanıştığımız andan itibaren seni öpmek, kollarımın arasına almak istiyordum.

– Ben de öyle, hep beni öpmeni, sarılmanı bekliyordum.

Teddy'nin samimi itirafı Mark'ı daha da heyecanlandırdı. Tekrar ona sarıldı ve bu kez daha ateşli öpücüklerle Teddy'nin yüzünü, dudaklarını ve saçlarını öptü. Sanki ona susamıştı.

Teddy'nin tüm vücudunu ateş sarmıştı. Her tarafı titriyordu. Cinselliğin ne olduğunu öğreniyordu. Bu tür duygular onun için henüz yabancı idiler.

Mark'ı ise arzu ve istek kaplamıştı. Ayakları titriyordu. Sanki yere düşecek gibi oldu. Teddy'ye karşı duyduğu cinsel arzuyu yaşıtması gerekirdi. Öyle ki kızı bıraktı ve,

– Hava çok soğudu, vakit de oldukça ilerledi. Seni bir an önce eve bıraksam iyi olacak, aksi halde halan merak edecek.

– Merak edecek bir şey yok. Ne de olsa yirmi beş yaşındayım, ve kimseye de hesap verme mecburiyetim yok.

– Orası doğru da, gene de kara listeye girmek istemem. Sonra ileride iyi puan alamam. Öyle değil mi?

Şimdi iki sevgili, kollarını birbirlerinin beline dolamış vaziyette yürüyor, kendilerini eve bırakacak bir taksi arıyorlardı. Nihayet Trafalgar Meydanı'nda bir taksi buldular ve hemen içine atladılar.

Mark adresi şoföre söyledi. Teddy ile arkada oturuyor, elleri kenetlenmiş şekilde birbirlerine bakıyorlardı. Onu tekrar kollarına almak, öpmek, koklamak istiyordu. Nerede ise şoföre kendi evinin adresini verecek ve taksiyi oraya götürmesini söyleyecekti. Ama yapmadı, yapamadı. Teddy gibi birine saygısızlık yapamazdı. Eğer yanındaki Teddy olmayıp bir başka kadın olsaydı, hemen evine götürecek ve geceyi birlikte geçireceklerdi. Fakat Teddy başkaydı, o çok özeldi.

Gecenin epeyce ilerlemiş bir saati olması ve de akaryakıt kısıtlanması olduğu için trafik hemen hemen yok gibiydi. Kısa bir süre sonra Teddy'nin evine geldiler.

Mark, Teddy'nin koluna girmiş vaziyette onu kapı merdivenlerinden yukarı çıkardı. Teddy anahtarları ile kapıyı açtı ve sonra Mark'a döndü. Mark hemen kollarını açarak onu kucakladı ve sakin bir sesle,

– Teddy bu gece için çok teşekkür ederim. Çok iyi bir vakit geçirdim ve bu gece benim için çok özel bir anlam taşıyacak.

– Asıl benim teşekkür etmem gerekir, Mark. Bu gece benim için de özeldi.

Sonra eğilip Mark'ın yanağına bir öpücük kondurdu.

– Güzel. Öyle ise senden bir şey isteyeceğim, kabul eder misin? Son iki üç saatten beri hep dilimin ucunda ama söyleyemedim.

– Nedir, söyle bakalım?

– Benim kız arkadaşım olmanı isteyeceğim. Herhalde kabul edersin, zira bana karşı davranışların bunu gösteriyor.

– Evet, haklısın ve de senin kız arkadaşın olacağım.

Teddy bu kısa cümlecğine "Tüm hayatım boyunca, hiç bıkmadan" kelimelerini de ilave etmek istediye de susmayı yeğledi.

– Tanrı'ya şükürler olsun ki senin gibi birini buldum. Yarın ailemle birlikte yemek yiyeceğim, sonra da birliğime döneceğim, ama gitmeden önce seni arayacağım.

– Ben bütün gün evde olacağım, telefonunu beklerim. Hadi iyi geceler.

– Sana da iyi geceler.

Mark beklettiği taksiye döndü, Teddy de karanlık evine.

Teddy koridorda bir müddet hareketsiz durdu. Heyecan ve olaylar onu şaşırtmıştı. Kendisine böyle neler oluyordu? Hâlâ onun sıcaklığını hisseder gibiydi. Aralarındaki cinsel çekim çok kuvvetli idi. Birbirini seven iki kişi arasında böylesine etkili fiziki akımlar olacağını hiç sanmazdı.

29

Paltosunu holdeki dolaba astıktan sonra Teddy odasına gayet yavaş adımlarla çıktı. Bu saatte halasını rahatsız etmek istemiyordu. Ama halasının odasında ışık vardı. Tabii, halası onu beklemişti. Bütün olup bitenleri öğrenecekti. Teddy halasının odasına girince gerçekten de onu kitabını okur vaziyette buldu.

– Hala beni niçin bekledin? Bak işte sağ salım eve geldim, dedi.

Halası kitabını bir yana koydu.

– Seni tabii beklerim. Her gece çay içip konuşurduk ya, bu gece yapamadık. Ben her şeyi hazırladım. Gidip çay suyunu ısıt da birer çay içelim, hem de bana geceni anlatırsın.

Teddy mutfığa gitti, çayı hazırladı, tepsiye koyup yukarı kata, halasının odasına getirdi.

Söze Ketti Hala başladı, her şeyi öğrenmek için can atıyordu.

– İyi vakit geçirdin mi? Mark seni nereye götürdü?

– Savoy Oteli’ne gittik. İlk önce güzel bir yemek yedik, sonra da bol bol dans ettik. Nefis bir gece geçirdim.

– Belli, gözlerin pırıl pırıl parlıyor.

– Parlar tabii, zira Mark bulunmaz bir insan. Galiba ona âşık oluyorum.

Ketti Hala şöyle bir baktı. Gözlerinde biraz tedirginlik belirdi.

– Teddy, Teddy, kendine gel. Çok acele ediyorsun.

– Hayır, hala, acele değil. Ben neler hissettiğimi biliyorum. Hem Mark da aynı hisleri paylaşıyor.

– İleride acı çekmeni istemem.

– Ne demek istiyorsun?

– Teddy, yavrum, onu tanıman şurada ne kadar ediyor ki, sâ-dece üç gün. İyice tanıyorum diyebilir misin?

– Mark beni asla incitmez ve bundan da eminim. Hem bir nok-ta daha var ki seni çok sevindirecek.

– Neymiş o nokta.

– Mark da Yahudi asıllı imiş.

İşte bu haber gerçekten de Ketti Hala'yı mutlu kıldı. Gözleri parıldadı, yüzü güldü.

– Tanrının bir lütfu bu. Aynı dine mensup kişilerin ileride so-runları daha az olur. Tutucu mu yoksa ılımlı mı?

– Herhalde ılımlıdır. Anladığım kadarı ile Mark bu hususta pek o derece titiz değil, fakat dediğine gör Mark'ın evleneceği kı-zın Yahudi olmasına babası özen gösteriyormuş.

– Yoksa sana evlenme teklifinde mi bulundu?

– Saçmalama Hala, tabii ki hayır. Bu kadar çabuk hiç olur mu? Birbirimize kendimizden, ailelerimizden, yaşantımızdan bahseder-ken bu konu da geçti ve Mark babasının tutumunu açıkladı. Ama bana kız arkadaşı olmamı teklif etti, ben de kabul ettim.

– İyi yapmışsın. Peki ailesi hakkında başka neler anlattı.

– Bir erkek kardeşi var. Adı Lionel ve Harrow'da okuyor. Mark da o okuldan mezun ve tam Oxford'a başlamak üzere iken as-kere çağrılmış. Mark dört nesilden beri İngiliz Yahudisi ve büyük büyük dedesi 1801'lerde Odessa'dan İngiltere'ye göç etmiş.

– Demek bunlar Rus Yahudisi ve Aşkenazi denilen dini kesime mensupturlar. Çok güzel. Büyük bir olasılıkla soyadları Lewenste-in'di, tabii İngiltere'de Lewis oldu. Bir arkadaşım var, Riba Lewis. Onun da dedeleri Odessa'dan gelme. Allah bilir, belki de akraba-dırlar. Babası ne iş yapıyor, hiç bahsetti mi?

– Evet, Lewis ve Oğulları diye bir firmaları var. Elmas tüccarı. Londra'nın gözde semtlerinde mağazalar zincirine sahipler.

– Tannen ve Graf mağazaları da mı onların? Yoksa Mark'ın o aile ile bir bağı mı var?

– Evet var. Ne oldu? Yüz ifaden çok şaşkın?

– İnanamıyorum. Demek Mark, Isadore Tannen'in torunu oluyor.

– Sen onun dedesini mi tanıyorsun? Ne olur hala, bana da söyle de ben de bileyim.

– Evet sana kısa bir özet yapacağım. Isadore Tannen, Tannen ve Graf mağazalarının sahibi. Kendisi elmas tüccarı idi. Bu işi babasından devralmıştı. Aile geleneklerine göre erkek çocuklar babalarının işini devralırlar. Isadore şu anda doksan yaşında var. Maddi durumları çok iyi. Isadore'un erkek evladı olinadı. Bir tek kızı var, Isabelle, ki o da Mark'ın annesi oluyor. Isabelle Charles Lewis'le evli ve şimdi işi Charles yürütüyor. Tannen'lar Alman Yahudisi idi. Tannenbaum'du gerçek soyadları, tabii İngiltere'de Tannen oldu. Isadore Tannen tipik bir İngiliz asilzadesi gibi yaşıyor. Muazzam bir malikânesi var, bir sürü hizmetkârları ve lüks olan her şeyi var.

Ketti Hala bunları anlatırken alay eder gibi bir hali vardı.

– Peki ailenin Lewis kanadı hakkında bildiklerin?

– Onlar daha farklı, Lewis tarafı entelektüel bir kesim. Yani çoğu müzisyen, yazar, şair, ressam ve düşünür gibi. Onlar da Tannen'lar kadar varlıklı ve Rusya'dan gelme Yahudiler. Ama çok daha alçakgönüllü ve insancıl. Bazıları elmas tüccarları, bazıları banker, bazıları da faizci. Pek çok kolu olan geniş bir aile.

– Mark'ın anne ve babası ile hiç tanıştın mı?

– Evet, ama ayaküstü. Bir dernek balosunda tanıştık. Annesi bu yönden çok faal bir kadın. Hasta ve yoksul çocuklar için bağış toplar, dernekler kurar ve yardım eder. Keza babası da öyle. Dedim ya, çok alçakgönüllü.

– Tannen ve Lewis Ailesi hakkında bu kadar çok şeyi nasıl biliyorsun?

– Londra'da yaşayan Yahudi asıllı toplum birbirleri hakkında her şeyi bilir ve konuşur. Ama esasında arkadaşım Riba, Mark'ın babasının ikinci kuzeni ile evli. İşte bilgi kaynağım o. Aile hakkındaki ayrıntılar Riba'dan bana aktarılmıştır.

Bu konuşmadan sonra bir iki dakika sustular. Ketti biraz düşünceli gibiydi. Teddy de bunu fark etti ve nihayet dayanamayıp sordu.

– Demin benimle konuşurken yüzünde düşünceli bir ifade vardı, nedenini sorabilir miyim? Yoksa Mark'ın ailesinden hoşlanmıyor musun?

– Hoşlanmak veya hoşlanmamak değil sorun. Zira onları o kadar az tanıyorum ki. Onlar, benim gibileri ile pek görüşmezler.

– Ne demek istediğini pek anlayamadım?

– Mesele şu ki onlar oldukça kendini beğenmiş bir kitle. Kendilerine özgü bir grupları var ve onların dışında da kimse ile görüşmezler. Tam İngiliz asilzadeleri gibi davranırlar.

– Ama halacığım, sen de bir İngilizsin, tam otuz yıldır Londra'da yaşıyorsun. Sen de gerçek bir Londra'lı sayılırsın.

– Orası öyle de, ben burada doğmadım. Londra'da doğmuş ve Londra'da yaşamış bir sülalem yok. Başka bir kitleden geliyorum. Ben orta sınıf bir vatandaşım. Onlar ise üst tabaka İngilizlerden çok daha İngiliz!

– Bu tabiri daha önce de duymuştum.

– Bunla neyi kastettin?

– Alman Yahudilerini. Onlar da Almanlardan daha çok Alman idiler.

– Maalesef doğru.

Teddy birden üzüldü ve halasına dönerek,

– Yani Mark'ın ailesi bana oğullarını uygun bulmazlar mı? Deminden beri bunu mu belirtmek istiyordun?

– Tabii ki hayır. Sen de çok iyi, tahsilli ve görgülü bir aileden geliyorsun. Ailende doktorlar ve profesörler var.

Sen her kim olursa olsun, fevkalade değerli bir kızsın. Anladığım kadarı ile Mark da böyle hissediyordur.

– Evet Halacığım, kanımca benim hakkımda hisleri bu doğrultuda.

– Peki, söyle bakalım, sen neler anlattın Mark'a senin hakkında?

– Her şeyi.

– Her şeyi mi! Maxim'i de biliyor mu?

– Tabii ki biliyor. Hem Maxim'i niçin gizleyeyim ki?

Ketti Hala omuzlarını silkti ama cevap vermedi.

– Maxim’i doğru ve güzel bir okula gönderdiğime Mark da hemfikir. Noel’de gelip onunla tanışacak. Her ikisinin de birbirlerinden son derece hoşlandıklarından eminim.

– Öyle olmasını dilerim. Teddy saat iki olmuş. Gel beni öp de ikimiz de artık yatıp uyuyalım.

Teddy eğilip halasını öptü ve tepsiyi alıp aşağıya mutfığa götürdü.

Ketti ışığını söndürdü ve gözlerini kapadı. Ama uyuması imkânsızdı. Aklı hep Tannen ve Lewis’lerdeydi. Mark eğer Teddy ile ciddi bir ilişkiye girecek olursa, acaba ailenin tutumu ne olacaktı? Bu iki ailenin, daha doğrusu klanın, gözlerinin hep yükseklerde olduğunu ve çocukları evlenme çağına geldiklerinde nasıl bir aristokrat aile aradıklarını hep duymuştu. Sınıf farkı onlarca çok mühimdi. İngiliz Yahudi toplumunun kremaları idi ve konu evlenmeye gelince bunun bertaraf edilmesini asla kabullenemezlerdi.

Ketti Hala Theodora için orta halli bir İngiliz Yahudi genci tasarlamıştı. Bu tür aristokrat bir aileden biri ile uğraşmak oldukça güç olacaktı.

Mark sözünde durdu. Pazar günü birliğine dönmeden Teddy’ye telefon etti. Onu takip eden günlerde de Teddy’yi hep arıyordu.

Telefon edemediği günlerde ise Almanya üzerinde uçuş yaptıklarını Teddy söylemişti. Teddy heyecanla onun telefonlarını beklerdi. Teddy nasıl ki Maxim’e, Westheim’lere karşı sevgi ve ilgi dolu ise, aynı hisleri Mark’a da beslemeye başladı. Ayrıca her ikisi de karşılıklı yazışıyor, böylece hem birbirlerini daha iyi tanıyor, hem de daha çok bağlanıyorlardı.

Ekim ayının sonlarına doğru Mark sadece yirmi dört saatlik bir izin alabilmişti. Hem Teddy’yi, hem de ailesini çok özlemişti. Bu derece az bir zaman zarfında ikisini birden göremezdi, ancak her ikisinden de vazgeçemediği için, çareyi üçünü birden yemeye çıkarmakla çözümledi. Cumartesi gecesini dördü birden yemeğe çıkıyorlardı.

Gerek Isabelle ve gerekse Charles Lewis Mark’ın da olduğu gibi Teddy’ye hayran kaldılar. Isabelle, Teddy’nin doğal güzelliğini,

terbiyesini, saflığını ve uyumlu halini çok beğendi. Bu genç kadın oğlu için iyi bir eş olacaktı ve oğluna sağlıklı çocuklar doğurabilecekti.

Mark'ın babasının da görüşleri olumlu idi. O da karısı gibi Teddy'nin çok güzel olduğunu kabulleniyordu. Mark'ın güzelliğe nasıl önem verdiğini biliyordu. Teddy Mark'ı her yönden tatmin edecekti, ama en hoşuna giden nokta onun saf ve temiz görünümü idi. Şimdiye kadar oğlunun eve getirip onlarla tanıştırdığı genç kızlardan çoğu "hızlı" tabir edilen tiplerdendi. Ayrıca hemen hemen hepsinin "savaşa gider gibi boyanmış" tabirine uygun olarak yüzleri makyajdan gözükmüyordu. Halbuki Teddy'de bu yoktu. Bay Lewis'e göre böyle boyalı tipler yatakta nefis fakat oturma odasında felaket olanlardandı. Bu ilişkinin en tartışılmaz yönü de Teddy'nin Yahudi olması idi. Eğer oğlu bir başka dinden olan bir genç kızla evlenmek isteseydi, bunu kabul edemeyecekti. Evet, hem anne, hem baba, Theodora'ya olumlu bir puan vermişlerdi.

Theodora da onlarla tanışana kadar heyecan içinde idi. Fakat Bay ve Bayan Lewis hiç de Ketti Hala'nın canlandırdığı tiplerden değillerdi. Gayet mütevazı ve anlayışlı insanlardı. Asla kendilerini beğenmiş tipler değillerdi! Teddy'ye karşı çok anlayış göstermişlerdi.

Netice, dördünün bir araya geldiği gece tam bir başarı ve mutlulukla neticelenmişti.

Teddy Maxim ile Mark'ın tanışmalarını dört gözle bekliyordu. Nihayet Maxim kış tatili için eve geldiğinde Mark da hafta sonu tatili için Londra'da idi. Mark üniforması ile daha içeri girer girmez Maxim'in gönlünü fethetmişti. Onunla ilgilenip, sualler sorunca daha da Maxim'in hoşuna gitmişti.

Maxim ve Mark tüm hafta sonunu birlikte geçirdiler. Top oynadılar, kriket oynadılar, uçaklardan ve uçuştan bahsettiler ve yarış arabalarını konu ettiler. Maxim çok mutlu olmuştu. Ailede bir erkeğin olmayışı demek onu etkilemişti. Zavallı vaktini Teddy ve Ketti Hala ile geçirmekten herhalde bıkmıştı. Teddy nedense gene Sigmund ve Ursula'yı anımsadı. Her daim dualarındaydılar. Şu savaş bitse de onlar da İngiltere'ye gelip eskisi gibi bir arada olsalardı.

Pazar akşamüstü Mark birliğine döndü, Ketti Hala da arkadaşı-
na kâğıt oynamaya gitti. Teddy ve Maxim yalnız kalmışlardı. Maxim
birdenbire Teddy'ye baktı ve,

– Mark sevgilin mi? diye sordu.

Teddy boş bulundu ve kızar gibi olduysa da hemen kendini to-
parladı.

– Galiba öyle bir şey.

– Yani onunla evlenecek misin?

– Şu anda cevap veremem, çünkü bilemiyorum. Daha doğru-
su henüz bana evlenme teklifinde bulunmadı.

– Eğer bulunursa evlenir misin?

– Evlenebilirim.

Bir müddet sessizlik oldu.

– Peki sen evlenirsen ben ne olacağım?

– Hiçbir şey. Sen hep yanımda olacaksın. Hem onunla veya
bir başkası ile evlenmeye karar verirsem, annen ve baban gelme-
den, seni onlara teslim etmeden, evlenemem. Sen de bunu ben-
den daha iyi biliyorsun.

– Sen her zaman biz hep birlikte yaşayacağız derdin. Yani an-
nem, babam, ben ve sen. Eğer Mark'la evlenirsen, sen gidip onun
evinde yaşayacaksın, öyle değil mi?

Çocuğun sesinde bir huzursuzluk, bir yalnız kalma korkusu
sezinledi.

– Öyle bir şey olursa, size çok yakın mesafede bir ev tutacağız
ve ben her gün gelip seni göreceğim.

– Öyle mi?

Maxim'in yüzü asıktı daha doğrusu üzüntülü.

Teddy Maxim'e bakıyordu. Çocuğun başı hep eğikti. Gözleri
de hüznü. Onu neşelendirmesi gerekirdi. Allahım bu çocuğu na-
sıl da seviyordu.

– Söyle bakalım, Mark'ı sevdin mi?

– Evet, iyi bir gence benziyor.

– Öyle ise seni üzen ne, söyle bana?

– Ya annem ile babam hiç gelmezlerse. Ya onlara bir şey oldu
ise.

Maxim daha fazla konuşmadı. İskemleye çöktü ve ağlamaya, hem de derinden, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Teddy kalktı, onun oturduğu iskemleye gitti, onu kollarına aldı, sardı ve bir iki dakika öyle kaldılar. Sonra,

– Maxim, hiç merak etme. Onlar iyi durumdalar. Savaş bitip de her şey normale dönerse hemen Londra'ya yanımıza gelecekler. Ama ne olursa olsun, şunu unutma ki ben hep yanında olacağım, seni koruyacak ve sana bakacağım ta ki sen büyüyüp tek başına hayata atılmaya hazır olana kadar. Ben bunu sana birçok kez söyledim, değil mi?

– Evet söyledin. Gözleri ve yüzü yaşlarla dolu idi.

Teddy ona daha da sıkıca sarılarak,

– Sen benim çocuğumsun ve seni çok, hem de çok seviyorum, dedi.

Birkaç gün sonra Maxim'in sömestr tatili sona erdi ve okuluna döndü, Teddy de Kızılhaç'daki gönüllü görevine devam etti.

Bundan sonra haftalar geçip gitti. Sonra Noel ve Yeni Yıl Tatili başladı. Maxim eve geldi. Keza Mark da öyle. Çok hoş ve eğlenceli bir tatil dönemi geçirdiler. Ayrıca savaşın da hafiflemesi onlara neşe veriyordu.

1945 ocağı bitip şubat ayı başlayınca Müttefik Kuvvetleri Birlikleri tüm Avrupa'yı sarmıştı. Bahara varmaz savaş sona erer deniliyordu.

Bir sabah mutfakta kahvaltı hazırlarken Stubby'nin babasının dediği aklına geldi. Demek Bay Trenton haklıydı. Tüm gazeteler de aynı şeyi söylüyorlardı. Nazi Almanyası'nın çöküşü birkaç haftalık zamana bakıyordu. Arthur Trenton herkese ve okuldaki çocuklara müjde veriyor ve Maxim'in on birinci yaş günü olan Hazirandan önce zafer çiğlikleri ile savaşın bitişini kutlayacaklarını söylüyordu.

Teddy bugün tuhaf hislerle dolu idi. İçi içine sığmıyor, Westheimler'den haber almak için adeta çırpınıyordu. Ursula'dan ve Paris'ten ayrılışları altı yılı doldurmuştu. Epeyce uzun bir zaman. Gerek Sigmund, gerekse Ursula Maxim'i gördüklerinde ne derece onur duyacaklardı. Böylesine akıllı, böylesine terbiyeli ve görgülü bir çocuk, ayrıca hiç de ukala değildi. Okuldaki başarı oranı ise ayrı bir konu. Noel tatilinde Maxim Mark'ın annesi ile tanışmıştı ve Bayan Lewis Maxim için o tam bir centilmen demişti. Teddy bu sözlerle gururlanmış ve sanki kendi oğluymuş gibi duygulanmıştı. Ur-

sula ve Sigi şimdi Maxim'i görseler belki de tanımazlardı. Boy atmış, büyümüş ve gelişmiş bir genç olmak üzere idi.

Teddy posta kutusundaki tıkırdıyı duydu. Sabah gazetelerini atmışlardı. Onları alırken altında da bir mektup olduğunu gördü. Her zamanki gibi Mark'tan gelmişti. Sevgi ve dostluk dolu bir yazı. Kendisinden, gelecek hafta tatilinden ve gelecekteki bazı projelerden bahsediyordu. İki kez okuyarak mektubu katladı ve cebine koydu.

Tabakları toplayıp bulaşık gözüne koyarken gözü gazeteye ilişti. İrkildi. Başlıklara ve fotoğraflara baktı. Dehşet dolu fotoğraflar. Bazı toplama kamplarından ve orada ceza eziyet ve vahşet dolu davranışlarla öldürülen milyonlarca Yahudilerden bahsediliyordu.

Bir sürü Yahudinin fotoğrafı vardı. Hepsi de insanlık dışı bir haldeydiler. Sanki bu dünyada değil de cehennemde yaşıyorlardı. Bu bir soykırımdan başka bir şey değildi. Gözlerini kapadı ve daha fazla görmek istemedi, duymak istemedi. Ama olmuyordu. Okuyacak ve daha derin bir bilgi edinecekti. Ne oluyordu? Yahudi ırkını yok mu ediyorlardı?

Toplama kamplarının tel örgüleri arkasından bakan iskelete dönüşmüş vücutlar, çıplak vücutlar, saçları kazınmış kadın veya erkekler, gözleri dehşetten açılmış zavallı mahluklar. Bir başka köşede gaz odaları, fırınlar, işkence odaları, üst üste yığılmış ölü vücutlar, laboratuvarlarda deney için kullanılan insanlar, insan derisinden yapılmış lamba gölgelikler, binlerce gözlük ve sahte dişler, ayakka-bılar ve yırtık elbiseler, insan vücutları ve ufacık bebekler. İşte Naziler'in kullandığı ölüm makinelerinin kurbanları.

Teddy şaşırmıştı. Kollarını kavuşturdu ve ağlamaya başladı. "Allahım, böyle bir şey olabilir miydi?" Ama olmuştu. İşte fotoğrafları.

Bir koltuğa çöktü. Ağzını eliyle kapadı zira bağırarak haykırmak istiyordu.

Sonra öteki gazeteyi aldı. Her ne kadar okumak ve görmek istemiyorsa da, okuyacak ve tüm olanları öğrenecekti.

Öteki gazetedeki bilgiler de aynı idi. O da dehşet verici, ürper-tici fotoğraflar sergilemişti. Hemen hemen hepsi de aynı şeyleri tek-

rarlıyorlardı. Son iki üç gün zarfında Amerikan Birlikleri Batı Almanya'da bazı toplama kamplarına girmişlerdi. Bilhassa Ohrdruf Kampı dehşet verici idi. Orada belki dört yüz kişi ölüme hazır vaziyette bekliyorlardı. Kampın etrafındaki hendeklerde ise dört bin kişinin vücutları atılmış vaziyette öyle duruyordu. Bunlar Yahudiler, Russavaş tutukluları ve Polonyalı esirlerdi. Bunlar açlıktan veya bakkımsızlıktan ölmüşlerdi. İngiliz Birlikleri Belsen'deki kampa, Amerikalılar da Buchenwald'daki kampa girdiklerinde gördüklerine inanmamışlardı. Gördükleri manzaralar insanlık dışı olaylardı. Bedell Smith, General Eisenhower'ın baş danışmanı, Buchenwald Kampı için şöyle diyordu,

"İnsanlık suçunun işlendiği ve suç oranının en yüksek olduğu yer".

Teddy bunları okudukça fena oluyor, sanki kusacakmış gibi hissediyordu.

Sonra kalktı ve halasının çayını hazırlayıp yukarı götürdü. Gördüğü o korkunç ve dehşet verici fotoğraflar gözünün önünden gitmiyordu.

Teddy çayı halasına verdiğinde elleri titriyordu. Halası bir şeyler olduğunu hemen fark etmişti.

– Ne oluyor Teddy, hasta mısın, yüzün bembeyaz, gözlerinin altları ise mosmor?

Teddy konuşmuyor, daha doğrusu konuşamıyordu.

– Yoksa Mark'la ilgili kötü bir haber mi aldın?

– Hayır, Mark'la ilgili değil. Hala, şu senin üye olduğun komite, hani sinagoglarda toplanıp mülteci sorunlarını konuşuyorsunuz ya!

– Evet, ne olmuş?

– Hani bana demiştin ki, Avrupa'dan gelen mülteciler, orada başlarına gelen olayları anlatıyorlardı.

– Evet, toplama kamplarında olan olaylardan bahsediyorsun herhalde?

– Evet, onların hepsi de doğruymuş. Hemde hepsi. Ayrıca onlar toplama kampları değil, ölüm kampları imiş. Kanıtları sabah gazetelerinde. Fotoğraflar yayımlanmış. İşte tüm dünya görsün:

Ketti çayını içerken yeğenindeki bu değişimi anlamaya çalışıyordu.

– Teddy, nelerden bahsediyorsun, anlayamıyorum?

– Amerikalılar ve İngilizler son günlerde bu kamplara girip oradaki esirleri kurtarmaya uğraşıyorlar. Ama karşılaştıkları manzara işler acısı, utanç verici ve çok hüznü. Milyonlarca Yahudi, Rus, Polonyalı, Slav ve Çingene öldürülmüş, ama bunların çoğunluğu Yahudi.

Ketti Hala'nın elleri titremeye başladı. Elindeki çay kabını düşürecekti. Teddy hemen kaptı ve masaya koydu.

– Olmaz. Teddy, böyle bir şey yapamazlar. Cesaret edemezler.

– Yapmışlar, hem de nasıl? İngiliz gazeteleri olayları ayrıntıları ile açıklıyorlar ve buna Soykırım diyorlar.

O gün Teddy hiç ortalıkta gözükmedi. Ketti Hala sonunda onu Maxim'in odasında oturur vaziyette buldu. Masanın üzerindeki Westheimler'e ait fotoğraflara bakıyordu. Dönüp halasına baktığında gözlerinin şiş olduğu belliydi. Bütün gün ağlamıştı.

– İyi misin Teddy?

– Evet.

– Engel oluyor muyum?

– Hayır, gelebilirsin.

Ketti Hala gitti. Teddy'nin yanına oturdu. Biliyordu, anlıyordu. Teddy'nin endişesi Westheim'ler içindi. Acaba onlara ne olmuştu? Teddy'yi daha fazla üzmemek için bu konuya hiç değinmedi.

Ama Teddy anlamış gibi,

– Hâlâ, Westheim'ler için çok endişeleniyorum. Hiçbir haber yok. Neredeler acaba? hele bugün gördüklerim ve okuduklarımdan sonra, daha da bir korku bürüdü beni. Gördüğüm fotoğrafları zihnimden silemiyorum. Ya Sigi ile Ursula da öyle bir yerde iseler. Kafamı toparlayamıyorum. Son derece hüznüyüm.

– Bu şekilde olumsuz düşünme. Hem Arabella von Wittgen'den en son aldığın haber oldukça olumlu idi, değil mi?

– Evet ama c haber kaç yıl önce idi?

– Öyle de olsa, gene de kötümser olma. Prenses sana telefon etmedi, biliyorum ama belki bu kişilerin güvencesi içindir. Sana ne demişti. Tiegal'lerin yazlık evinde kalıyorlar dememiş miydi? Sen de bana kaç kez oranın emniyetli bir yer olduğunu, saklanmak için daha iyisi olamayacağını söylemiştin.

– Evet öyle. Eğer Tiegal'lerin yazlık şatosunda kaldılarsa sorun yok. Şatonun altı gizli tüneller, odalar ve geçitlerle dolu. Emniyet içinde orada saklanabilirler. Yok eğer Berlin'e döndüler ise, o zaman fena. Ya tutuklanıp toplama kamplarının birine gönderildiler, yahut da Amerikan hava saldırıları sırasında bombardıman akınına uğrayarak öldüler. İşte aklımdan geçenler, beni huzursuz edenler bunlar.

– Daha önce de bu konuya değinmiştik. Biliyorum, endişelerinde haklısın, ama iyimser ol. Onların yaşadığını, en kısa zamanda haber alacağını düşün. Aksi halde çıldıracaksın. Ayrıca unutma ki senin sorumluluğunda Maxim var. Çocuğun bu sıralarda sana çok ihtiyacı var.

– Ümidimi yitirmeyeceğim. Elime yazılı bir kanıt geçene kadar onların yaşadığına inanacağım.

31

Her evden, her pencereden kırmızı, beyaz ve mavi renklere hâkim bayraklar sarkıyordu. Herkes içiyor, birbirine sarılmış Hitler'in yenilgisini kutluyordu.

Artık karartma yoktu. Evlerden ışıklar geliyor ve neşe sesleri yükseliyordu. Sokaklarda yakılan ateşlerde Hitler'in posterleri alevlere atılıyordu. Hep bir sesle,

– Yaşa Winston, bizi sen kurtardın? diye haykırıyorlardı.

Bu 8 Mayıs salı gecesi idi. Herkes mutluluktan uçuyordu. Bir gece önce, 7 Mayıs saat 21.40'da İngiltere'deki Alman Kuvvetleri'nin başı olan Alman Kumandan çekildiklerini ve İngiltere'yi Amerikan ve Rus Kuvvetleri'ne terk ettiklerini belirten anlaşmayı imzalamışlardı. Almanya ile olan savaş nihayet sona ermişti.

Büyük Britanya zafere erişmişti ve herkes bunu kutluyor, acı dolu günleri unutmaya çaba gösteriyordu.

Teddy ile Ketti Hala da sokaklara düşmüştü. Başbakan bir konuşma yapacaktı. Daha önce radyoda konuşmuştu ama İngiliz halkı "BULDOK"larının yani Churchill'in bir kez daha konuşmasını istemişti. O da bunu kabul etmişti.

Nihayet Churchill balkona çıktı ve parmakları ile 'V' işareti yaptı. Bu "Victory" yani zafer demekti.

"Bu zafer bir kişinin veya bir partinin değil, İngiliz halkının, sizin, herkesin zaferidir" diye uzun ve bir söylev verdi.

Tüm söylev İngiliz halkının zorluklara karşı gösterdiği çaba ve cesareti vurguluyor ve övgü ile donatıyordu.

Teddy bütün bu konuşma ve gösterilere karşı nedense çok hassastı. Devamlı gözleri yaşlı ve de hüzünlü idi.

– İyi misin Teddy, mendil ister misin?

– İyiyim Hala. Churchill ne zaman konuşsa, beni duygulandırır. Gerçekleri söyler ve herkesi inandırır.

Herkes şarkılar söylüyor, mutluluk çığlıkları atıyordu.

Bir müddet sonra, Churchill balkondan ayrıldı. Ketti Hala ve Teddy de bir taksi bulup eve yollandılar. Teddy takside halasına baktı. Çok yorgun bir ifadesi vardı.

– Ne oldu Hala, yorgun musun?

– Evet, nedense bugün çok yorgunum. Olsun, değer ama. Naziler'in ve Hitler'in sonu geldi ya, başka bir şey istemem.

Ertesi günü, 9 mayısta Theodora'nın yirmi altıncı yaş günü idi. Ketti Hala onun için ufak bir parti yaptı. Arkadaşları Julia ve Lydia Pell'i de davet etti.

Her ikisi de saat dörtte geldiler. İkisi de birer güzel hediye almışlardı. Bayan Pell de ona bir hediye göndermişti. Teddy mutlulukla,

– Beni şımartıyorsunuz.

Hepsini öptü.

Biraz sonra Ketti Hala çayı ve bir tabakta da pastayı getirdi. Hepsi oturup çaylarını içtiler. Tam çaylarını bitirmişlerdi ki, kapı çalındı.

– Bu da kim olabilir, hiç kimseyi beklemiyorduk? Sen başka birini davet etmiş miydin Teddy?

– Hayır, Hala, gidip bakayım kim?

Teddy gidip kapıyı açtı. Karşısında Mark duruyordu. Teddy şaşırmıştı.

– Mutlu yıllar, sevgilim.

Sonra Teddy'yi kucakladı ve öptü.

– Ama sen telefonda yaş günümü kutlamıştın ya!

Sonra onun yüzüne bir öpücük kondurdu.

– Ama şahsen de gelip seni kutlamak istedim ve bunu da sana vermek. Babamın en sevdiği pembe şampanya.

– Oh, Mark, ne tatlısın. Hadi içeri gel. Lydia, Bayan Pell ve ha-

lam içerde çay içiyorlar. Sana da bir bardak çay doldurur, bir dilim de pasta keserim. Hadi gel.

– Hayır istemem. Ben şampanyayı tercih ederim.

Teddy Mark'ı arkadaşlarının yanına götürdü. Onu gören herkes şaşırmişti. Mark herkese selam verdikten sonra, şampanyayı açmaya uğraştı.

– Oldukça soğuk, tam içilecek durumda. Babam hep birkaç şampanya şişesini buzlukta tutar, her ihtimale karşı acele içilmesi gerekebilir diye.

Mark Don Perignon'u açtı. Bu şampanya en pahalı şampanyalardandır. Bardakları doldurdu. Herkes kadeh kaldırdı. İçkiler içildi. Sonra Teddy'ye eğilerek,

– Seninle bir dakika yalnız konuşabilir miyim?

– Tabii.

Mark çok ciddi gözüktüyordu.

İkisi de odadakilerden müsaade alarak, koridordan geçip bahçeye gittiler. Teddy'nin sevdiği elma ağacının altına geldiler. Teddy'nin ellerini tuttu ve,

– Teddy, seni çok seviyorum ve seninle evlenmek istiyorum. Senin de beni sevdiğini biliyorum. Ama her defasında nişanlanalım dediğimde sen hep geri çevirdin ve savaşın bitmesini bekleyelim dedin. Şimdi savaş bitti ve artık resmen nişanlanmak istiyorum. Hadi artık evet de ve hemen nişanlanalım. Hadi sevgilim, evet de.

– Evet Mark, nişanlanalım.

Gene Westheim'ler, aklına geldi ve bir saniye için hüzünlendi. Ama bu fikri geri attı. Mark'ı da huzursuz etmeye hakkı yoktu. Nefeli bir şekilde ona baktı.

Mark uçuş ceketinin iç cebinden bir kutu çıkardı. Deri bir kutu idi ve bu kutuyu ona verdi. Şimdi Teddy'yi inceliyordu.

Teddy özenle kutuyu açtı. Güzel bir elmas yüzüktü ve etrafında da pırlantalar vardı.

– Mark, bu nefis bir şey. Dünyanın en şaheser yüzüğü.

– Teddy sen de öylesin. Nasıl beğendin mi?

– Nasıl beğenemem ki? Harikulade?

– Elmas senin doğum taşın. Onun için seçtim. Mutlu doğum günleri.

– Ah, Mark, sevgilim benim.

Yüzüğü kutudan çıkardı ve onun sol elindeki dördüncü parmağına taktı.

– Şimdi resmen nişanlıyız.

Sonra onu kollarına aldı ve büyük bir tutku ile öptü.

Kısa bir süre sonra iki nişanlı çift el ele odaya geri döndüler ve nişanlandıklarını bildirdiler. Odadakiler, yani halası ve arkadaşları olayı normal karşıladılar. Hiç de sürpriz olmadı. Hepsi de onları tebrik etti. Halası ise,

– Bu olayı uzun zamandır bekliyorduk. İkiniz gibi birbirlerine âşık çift çok nadir bulunur.

Herkes güldü ve bir kez daha kadeh kaldırdılar.

Mark'ın acelesi vardı.

– Teddy gitmem gerekiyor. Birkaç saatlik izin alabildim. Komutanım böyle bir günde, yani yaş gününde nişan yüzüğünü sana vermemi doğru buldu. Ayrıca düğünümüzde de sağdıçımız olmak istiyor.

– Tabii, memnuniyetle.

Mark herkese veda etti. Kapıya kadar Teddy onu geçirdi ve kapıda nişanlısını bir kez daha öptü.

Mark onu öperek,

– Düğünümüz için gün tesbit edelim.

– Ama tesbit edemem ki. Biliyorsun. Maxim'in ailesi buraya gelmeden, Maxim'i onlara teslim etmeden evlenemem. Bunu sana daha evvel de söyledim.

– Ama onların dönmesi aylar sürebilir. Şu anda Almanya'da her şey kaos halinde.

– Anlıyorum, ama ben Ursula'yı tanırım. Her ne hal olursa olsun, Ursula bana haber ulaştırma yolunu bulacaktır. - Peki öyleyse. Düğün tarihimizi tespit etmeden bir müddet daha bekleriz.

Ancak Mark'ın yüzündeki kararsızlık ifadesini görmedi Teddy. Ayrıca Teddy Westheimler'i boşuna bekleyecekti. Haftalar geçti ve Westheim'lerden hiçbir haber çıkmadı ve onlar İngiltere'ye asla gelmediler.

Teddy en sonunda uzun zamandır zihnini kurcalayan şeyi gerçekleştirdi ve Almanya'ya, Westheim'leri bulmaya geri gitti. Kendisini tamamen yabancı bir ülkede imiş gibi hissetti.

Doğduğu ve yirmi yaşına kadar yaşadığı kenti tanımakta çok zorluk çekti. Berlin sanki uzaydan kopmuş bir gezegen parçası gibi idi. Her taraf karanlık kraterlerle dolu ve kraterlerin içinde de moloz ve atık toprak. İşte yıkıntıları ve artıkları ile Berlin.

Müttefik Kuvvetlerinin bombardımanları Berlin'li bir harabe-ye çevirmişti. Tam beş yüz bin bina yerle bir olmuştu, dolayısı ile Merkezi Berlin hemen hemen yok olmuştu. Bir kısım binalar ise Rus Birlikleri tarafından silah gücü ile onlara geçmişti.

Teddy gördüklerine şaşıyordu. O her zaman gazeteleri okur, ve Almanya'daki gelişmeleri yakından takip ederdi, ama gözleri ile gerçekleri gördüğünde durumun çok daha acıklı olduğunu, Berlin diye bir kentin de can çektiğine tanık oldu.

Ekim başında tren ile Londra'dan Berlin'e gelmişti. Gezisi için gerekli ayarlamalar Mark'ın babası ve Julia Pell tarafından tamamlanmıştı. Charles Lewis evraklarının noksansız ve yanlışsız olmasına özen gösterdi ve bu gezinin ücretini de ödemeyi teklif etti. Tabii Teddy ısrarla karşı koydu ise de, sonunda Charles duruma hâkim oldu ve tüm gezi masraflarını üstlendi.

Lydia'nın annesi de Berlin'de kalabilecek bir yer ayarladı. Julia'nın yirmi yıllık arkadaşı Bayan Anne Reynolds Uluslararası Kızılhaç Örgütü'nün İdari Kısımında çalışıyordu. İyi bir görevi vardı. Şu

anda dul bir bayandı. Kocas ı vefat etmişti. Kocas ı daha ölmeden sa-
vaş ncesi Berlin'de yaşı mış lardı. Gayet iyi Almanca konuş urdu ve
Ülkeyi de iyi tan ırđı. Bu nedenle böyle bir göreve atanmış tı.

Bayan Julia Pell'in dediğine göre, Amerikan, İngiliz, Fransız ve
Rus Birlikleri Berlin'i iş gal edince, bu dört kuvvetin idari bölümü-
n yönetmesi için Bayan Reynolds Berlin'e göreve gönderilmiş ti.
İngilizlerin gözlemi altında olan Charlottenburg semtinde orta b-
yüklükte bir kat kiralamış tı. Bayan Pell ile yazış mış lar ve Teddy'nin
kendisi ile birlikte kalabileceğini, hem de arzu ettiği kadar evini
paylaşabileceğini açıklamış tı. Kızılhaç Birlikleri ile Batı Almanya'-
nın İngiliz Bölgesi sorumluluğu nda olan tüm kent ve kasabalarını
dolaşt ıklar ını, bu nedenle de Teddy'nin uzun bir müddet evde yal-
nız kalacağını da ilave etmişti. Dediği gibi de oldu .

Teddy pazar akş amı verilen adrese gitti. Onu karşı layıp bir iki
laf ettikten sonra hemen Frankfurt'a gideceğini özür dileyerek açık-
ladı.

– Ayrılmadan önce seninle bir bardak çay içebilirim.

– Rica ederim, siz keyfinize bakınız ve gerekeni yapınız.

Kırk yaş larında hoş bir kadındı. Açık seçik tavırlı, İngiliz oldu-
đu her hali ile belli bir hanım.

– Lütfen rahatına bak. Ben kendime bir çay daha dolduraca-
đım. Bir dakika sonra dönerim. Ama hayır, sen de benimle mutfağa
gel, hem mutfaktaki gereksinimlerin yerlerini öğrenirsin hem de
konuş mamıza devam ederiz.

– Memnun olurum Bayan Reynolds ve beni evinize kabul etti-
điniz için de teşekkür etmek istiyorum. Hiç tanımadığınız birisine
evinizi açtınız. Bu, ne denli iyi niyetli olduğunuzu gösteriyor.

Anne güldü. Mutfağ ı bir dolabı andır ıyordu.

– Julia bana yazdığı zaman ilk önce pek olumlu gözle bakma-
dım. Ama seni kendi kız larından biriymiş gibi sevdiğini, çok iyi ni-
yetli bir kimse olduğunu vurgulayınca, fikrimi değiştirdim. O be-
nim yirmi y ıllık arkadaşı mdı. Onun sevdiği kiş iyi bende sevebilir-
dim. Ayrıca burada hiçbir otel kalmamış . Heps i de yerle bir olmuş .
Sen nerede kalacakt ın ki? Ne büyük, ne de ufak oteller var. Kiralık
oda bile yok. Berlinli'ler bodrumlarda kalıyor veya harabelerin

üzerinde çadır kuruyorlar. Şehir diye bir şey yok, gene de her gün bir sürü mülteci geliyor.

– Nereden geliyorlar?

– Ülkenin her yerinden. Çoğu eski Berlin’liler, savaş zamanı kentten ayrılmışlar, şimdi eski evlerine, yurtlarına dönüyorlar. Bari bir şey de bulsalar. Almanya’nın diğer kentlerinden de geliyorlar. Berlin’de iş sahası olabileceğini, yaşayacak yer bulabileceklerini sanıyorlar. Zavallılar. Durumları öyle kötü ki. Hayatımda bu derece yoğun bir kalabalık görmedim.

Anne hem ocağın altını yakıyor, hem de konuşmasına devam ediyordu.

– İşimiz çok güç. Yoklukta ve verimsiz şartlarla çalışıyoruz. Savaş nedeniyle, bombardımanlar nedeniyle hastaneler, dispanserler ve buna benzer sağlık ocaklarının çoğu yok olmuştur. Kalanlar da çok hasar görmüştür. Ayrıca, ilaç, tıbbi malzeme ve alet çok az ve kısıtlıdır. İlaç, yiyecek ve yakıt kısıtlaması var. Hastaneler ise tıklım tıklım dolu! Hastaların çoğu tüberküloz, tifo ve difteriye yakalanmış! Çoğu ölümle neticeleniyor. Sen son iki hastalık için aşı oldun değil mi? Ben Julia’ya tembih etmiştim de.

– Evet oldum.

Berlin’e dönen eski Berlin’lileri düşündü. Acaba Ursula ve Sigi onların arasında olabilirler miydi? Onlar hakkında bilgi toplamak için kime ve nereye başvuracaktı? Neyse çay içtikleri zaman bunu Anne’a soracaktı.

Anne devam etti.

– Berlin’in havası mikrop dolu. Teneffüs ettiğimiz hava bakterili. Tabii olur, çünkü binlerce ölü hâlâ çevrede açıkta. Daha gömülmemişler.

– Tanrım, ne feci bir şey. Peki nerede bu gömülmemiş ölümler?

– Nehirlerde, yıkıntıların altında, çok az kazılmış bahçelere gömülmüş durumda. Bu sağlık koşullarına çok aykırıdır ve tabii bunları kemiren fareler de her tarafı istila etmiş haldedirler.

Teddy iğrendi, irkildi derisi diken diken oldu.

– Herhalde gece sokaklar çok korkunçtur.

– Maalesef öyle. Görevimiz çok güç, ama toplumun iyiliği için elimizden geldiği kadar bir şeyler yapmaya uğraş veriyoruz.

– Ben de Londra’da iken gönüllü olarak Kızılhaç Kolu’nda görevli idim. Uluslararası Kızılhaç Örgütü’nün ne denli yoğun olduğunu çok iyi bilirim. Eğer Kızılhaç Örgütü olmasaydı, dünya ne yapacaktı merak ediyorum? Kızılhaç için çalıştığıma memnunum ve de onur duyuyorum.

– Ben de.

Anne, Teddy’ye mutfağı ve eşyaların yerlerini göstermeye başladı.

Bir göz açtı, orada bir sürü konserve yiyecekler vardı. Bir başka gözde ise kap kacak ve diğer kullanılacak mutfak aletleri. Bir başka gözde ise lüks sayılabilecek yiyecek maddeleri bulunmaktaydı.

– Bak Teddy, burada konserve meyve, şeker, çikolatalı bisküvitler var. Bunlar lüks eşyalar. Bir arkadaşım Amerikan Kara Kuvvetleri’nde binbaşı. Onun sayesinde bu son gördüklerin PX’ten alınmadır. Bana bu tür şeyleri bol miktarda getiriyor, öyle ki sen de bunları kullanmakta hiç çekinme. Kısıtlamalı değil bunlar.

– Çok teşekkür ederim Bayan Reynolds. Son derece yardımcı oluyorsunuz ve ben de nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum.

Teddy’nin dediklerinde gerçek payı çok yüksekti. Bayan Reynolds olmasa idi, şimdi nerede kalacaktı? Bayan Pell gibi arkadaşları ve Charles Lewis gibi de sevecen ve ilgili bir kayınpederi olduğu için kendini çok şanslı addediyordu. Onların yardım ve desteği ile Westheim’leri arayacak, ne olduklarını tespit edecekti.

Sonra odaya geçtiler ve çaylarını içmeye başladılar. Teddy Westheim’ler hakkında ev sahibinden yardım isteyecek, ne şekilde araması için görüşlerini alacaktı. Ama Anne Berlin’deki günlük yaşantıyı anlatmaya koyuldu ve Teddy de başka bir şey sormadı.

– Almanlar Müttefikler’e yenilince, Ruslar da şhirdeki bazı hizmetleri tekrar çalıştırmaya koyuldular. Örneğin gaz ve elektrik. Metro tren ve tramvaylar da harekete geçirildi. Hiç olmazsa şehrin bir yerinden ötekine gidebiliyoruz. Çok az miktarda da taksi. Zira akaryakıt kısıntısı var. Ama gene de bir iki taksi bulunuyor. İngiliz

Bölgesi'nden başka bölgeye geçme. Hele yanlışlıkla Rusların bölgesine asla. Geceleri genç kadınlara tecavüz ediliyormuş.

– Anlıyorum.

– Telefon servisleri daha pek verimli çalışmıyor. Bazan çalışır, bazen de günlerce hat ölüdür. Halanı arayıp vardığını bildirmek istiyorsan, deneyebilirsin ama gene de başarılı olacağına dair garanti veremem.

– Çok teşekkür ederim. Bu akşam müsaade ederseniz halamı aramayı deneyeceğim. Ama çok rica ediyorum, uluslararası telefon ücretini ödemek istiyorum.

– Saçmalama, kabul etmem.

– Şey, bana Westheim'ler hakkında hiçbir şey söylemediniz. Uluslararası Kızılhaç Örgütü onlar hakkında herhangi bir bilgi edinemedi mi, veya buna benzer herhangi bir açıklama yok mu elinizde?

– Hayır yok. Eğer herhangi bir evrak veya bilgi olsaydı, sen gelir gelmez hemen söyleyecektim.

Teddy çok üzüldü. Ne yapacaktı şimdi?

– Gene de ümidini kesme. Şu anda herhangi bir bilgi yok ama gene de bu pek bir şey ifade etmez. Binlerce, milyonlarca insan Avrupa'da dolaşıyor, kendine bir yer arıyor. Milyonlarca evrak da imha edilmiş, yanmış. Ya bombardıman neticesi yandı bu bigiler, veyahut da Naziler yenileceklerini anlayınca, bilerek yaktılar evrakları. Bu hususta yardım edecek acenteler ise personel kıtlığından çalışamaz haldeler veya çalışsalar da pek verimli olamıyorlar. Kaybolan kişilerin yerlerini bulmak, onların nerede olduğunu bulup takip etmek, zoru başarmak demektir. Bu senin epeyce vaktini alabilir, gene de ümitsizliğe kapılma. Eminim ki onları bulacaksın.

Teddy başını salladı. Bayan Reynolds'un temennilerinin doğru olmasını diledi. Buraya onları bulmak maksadı ile gelmişti. Başarılı olmaya uğraşacaktı.

Anne ona bir başka konuda daha yardımcı olmak amacı ile, Yarın arama işine başlayacaksın, öyle ki temas etmen gerekecek bazı acenteler var. Onların isim, adres ve telefon numaralarını şu deftere yazdım. İşine yarayabilir. Benim ofisimin numarasını da

yazdım. Sekreterim Elizabeth Jefford çok verimli bir sekreterdir. İngiliz ve Amerikan Bölgesi'nde her yönü iyi bilir. Eğer herhangi bir yardıma ihtiyacın olursa, onu aramakta çekimser kalma. Sana yardımcı olacaktır, dedi.

– Bayan Reynolds, size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum.

– Teşekküre gerek yok. Yardımcı olabilirim memnun olurum.

– Benim sormak istediğim bir nokta daha var. Şayet Berlin'de bulunan ve bu konularda bilgi veren acentelerde istediğim bilgileri bulamazsam, Tiegall'lerin şatosuna gitmek niyetindeyim. Şato Brandenburg'da idi ve şimdi orası da Rus işgali altında. Oraya nasıl gidebilirim?

– Oraya gitmen gerekmeyecek. Ben de zaten bunu sana söyleyecektim. Julia bana yazıp da Westheim'lerin orada kaldığını açıklayınca, ben de arkadaşım Binbaşı Evans'tan rica ettim ve bu hususu araştırmasını istedim. Binbaşı Evans Rus Bölgesi'nde bulunan şato hakkında bilgi toplayabilmiş. Şato hiç hasar görmemiş. Her ne kadar da Brandenburg bombalanmışsa da, şato hâlâ iyi durumda imiş.

– Bu iyi haber işte.

– Öyle sayılır. Şato hâlâ iyi durumda imiş. Westheim'lerin orada kaldığı varsayımını kabul edelim. Demek ki bombardıman nedeni ile ölme olasılıkları yok. Şu anda şatoda kimse yaşamıyor. Terkedilmiş durumda. Ruslar tarafından oraya bir bekçi yerleştirilmiş. Binbaşı Evans'ın dediğine göre Ruslar orasını askeri karargâh ve yatakhane yapacaklarmış.

– Peki, orada kalan bekçinin Westheim'ler hakkında bir bilgisi var mı acaba?

– Hayır. Orada bulunan herkesin şatoyu terk edip gittiğini söylemiş o kadar.

– Westheim'ler geride herhangi bir iz bırakmadan ortadan kaybolmuşlar gibi bir durum var.

– Orası öyle. Ama gene de ölmüş olduklarına dair elimizde herhangi bir veri yok.

Anne kalktı, paltosunu giydi ve Teddy'ye dönerek,

– Artık gitmem gerekiyor. Frankfurt’a hareket edeceğiz. Neyse, sen gene de moralini bozma, ümidini yitirme. Sekreterim istediğin zaman sana yardımcı olacak... Hafta sonunda tekrar görüşürüz.

– Güle güle Bayan Reynolds. İyi yolculuklar.

Ertesi sabah Teddy erkence kalktı. Sokağa çıktı ve gideceği yer için metroya bindi.

Varmak istediği hedef Tiergarten Sokağı idi. Westheim’lerin malikânesinin bulunduğu yer. Ursula ve Maxim ile yürüdükleri parka geldi. Şaşırmıştı, üzülmüştü, yıkılmıştı. Parkın ağaçları bile yok olmuştu.

Ekim ayının sonlarına doğru gri bir gündü. İnsanın içini karartan bir gün. Teddy gördüklerine inanamıyordu. İnsanlar yok olmuş, binalar yok olmuş, doğa bile yok olmuştu. Acaba Westheim Malikânesi yerinde duruyor muydu? Yoksa oraya gitmeye gerek bile yok muydu? Berlin artık bir harabe olmuştu. Dün bunun bir kısmını görmüş ve Bayan Reynolds’un söylediklerini dinlemişti. Ama şu anda gördükleri gerçekleri nasıl da vurguluyordu.

Tiergarten’e yaklaştıkça şaşkınlığı ve üzünlüğü daha da artıyordu. Çevredeki ağaçlar ve yeşillik bir moloz yığınının altında kalmıştı.

O ara bir patırtı duydu. Geriye dönüp baktığında içi daha da burkuldu. Yaşlı bir kadın, yığıntılar arasında elindeki bir sopa ile bir şeyler arıyordu. Besbelli aradığı alan bir zamanlar bir eve aitti. Nihayet bir iki tuğla buldu ve kenarda duran kırık bir el arabasına koydu.

Teddy hemen kadının yanına gitti.

– İyi günler bayan. Lütfen bana söyler misiniz buradaki ağaçlara ne oldu? Buradaki park da bir harabe olmuş. Acaba neden?

Kadın boş gözlerle Teddy’ye baktı. Bir iki saniye cevap bile vermedi. Sonra,

– Sen herhalde yabancı olmalısın. Aksi halde böyle bir sual sormazdın!

– Evet öyleyim. Gene de Tiergarten yolundaki ağaçlara ne oldu, öğrenmek istiyorum?

– Savaş esnasında hepsi kesildi. Yakıt yoktu, kimsenin odun alacak parası da yoktu. Savaş yıllarında da kış çok şiddetli geçti. Öyle ki Berlin halkı ısınmak amacı ile ağaçları kesti ve yaktı.

– Şimdi anladım. Teşekkürler.

Teddy hemen oradan uzaklaştı. Ama kadının sesindeki kırgınlığa daha doğrusu kızgınlığı hisseder gibiydi.

Bir iki dakika sonra da Westheim’lerin malikânesinin bulunduğu alana geldi. Etrafa göz gezdirdikçe ağlamaklı oluyordu. Bir zamanlar ihtişam içinde duran bina şimdi yıkıntı, çöp ve pislik yığını halinde bir manzara sergiliyordu.

Eski anıları canlandı. O evde yaşadıkları ihtişamlı hayat, küçük Maxim ve ailesi. Ne kadar mutlu idiler.

Teddy şu anda o günleri yaşıyordu. Şık ve zarif giysiler içinde Bayan Ursula. Zarafetle etrafta yürüyor ve evin hanımefendisi olarak tüm evin idaresini üstleniyordu. Sigmund ise piyânonun başında en güzel klasik parçaları çalıyor ve küçük Maxim ise güleç bir yüzle sağa sola koşuyordu. İşte mutlu ailenin mutlu tablosu. Kendisi de o tablounun içinde idi. Şimdi ise bu tablodan kalan sadece bir yığın çöplük ve pislik. Yaşlar gene gözlerinden akmaya başladı.

Artık geçmişi, evi düşünmek yersizdi. Ev şu anda moloz yığınının başka bir şey değildi. Yapılacak önemli işlem o evde yaşayan çifti bulmak, onların nerede olduklarını tespit etmek gerektiği.

Teddy yavaş yavaş yürüyerek aksi istikamete doğru ilerledi. Tiegall’lerin ve de Willy’nin oturduğu yerlerdi buraları. Bir göz atması yeterli oldu. Tamamen yıkık, hayat olmayan, ölü bir bölge olmuştu buraları da. Teddy’nin yapacak bir şeyi yoktu.

Geçmişi düşleyerek, anıları canlandırarak yaşamak çok anlamsızdı. Berlin’e gelmesinin nedeni Westheim’leri bulmaktı ve ben de bu yönde ilerleyecekti.

Günün geri kalan kısmında Anne Reynolds’un verdiği listede yazılı büroları ziyaret etti. Bu bürolardan alabildiği bilgilere göre bazılarında Yahudi mülteci isim listeleri vardı ve bazıları Siyonist Grupları içeriyordu, fakat en aydınlatıcısı ise Amerikalı Quaker’lar tarafından yönetilen Dostların Toplumu diye adlandırılan bir teşki-

latti. Savaşın yıktığı şehri onarmak ve tekrar kurabilmek için ellerinden geldiği kadar çabalıyorlardı. Teddy'ye uzun bir liste verdiler. O listede şehir dışı veya yurtdışına Naziler tarafından sürgün edilen Yahudilerin isimleri, bir başka listede ise toplama kamplarına gönderilen Yahudilerin isimleri ve son bir listede de ölen veya Naziler tarafından ölüme terkedilen Yahudilerin isim listeleri vardı. Bu listelerin hiçbirinde Westheim'lere rastlanmıyordu.

Orada çalışan Amerikalı bir bayan çok yardımcı olmuştu ve,

– Asla ümidini yitirme ve her gün bu bürolara uğra, zira her gün yeni isim listeleri geliyor. Belki birinde isimleri gözüktür.

Teddy teşekkür etti ve oradan ayrılarak eve gitti. Hafif bir yemek yedi ve hemen yattı. Arayışına yarın yeniden devam edecekti.

33

Tiergarten'deki moloz dolu alan onu mıknatıs gibi geri çekti. Oraya birkaç kez geldi. Molozların arasında bir giriş bulup yıkıntılarının arasına girdi. Belki bir ipucu bulabilirdi, ama her defasında düşünce kırılganlığına uğruyordu. Westheim'lere ait olan, onları anımsatacak hiçbir şey yoktu etrafta. Her defasında gözleri yaşlarla doluyor ve bir daha gelmeyeceğine dair kendi kendine yemin ediyordu.

İki hafta olmuştu. Berlin'e gelmiş ve henüz bir ipucu bulamamıştı. Bayan Reynolds'un sekreteri Elizabeth ona bir hususta yardımcı olmuştu. Elizabeth'in dediğine göre bu yıkıntı bölgelerde çöp ve moloz toplayan kadınlar vardı ve şehirde grup halinde çalışıyorlardı ve ileride Berlin tekrar yeniden inşa edilirse, bu toplanan nesneler tekrar kullanılmak üzere biriktiriliyordu. Bu kadınlar bir telefon şebekesi ağı gibi birbirleri ile bağlantı kurmuşlardı ve o bölgelerde eskiden kimlerin yaşadığını, o kişilerin şimdilerde neredede olduklarını bilebilirlerdi. Kaybolan kişileri bile söyleyebilirlerdi. İşte bu kadınların bir ikisi ile konuşursa belki de Teddy'yi bir hususta aydınlatırlardı. Ayrıca Elizabeth o kadınların yanına gittiğinde boş elle gitmemesini, biraz yiyecek ve bilhassa sigara götürmesini öngördü. Bayan Reynolds'un mutfağından sigara ve çikolata aldı. Bu tür şeyler Amerikalı Binbaşı tarafından temin ediliyordu ve Teddy'nin de bunları kullanmasında bir sakınca yoktu.

Bu nedenle Teddy bu cumartesi sabahı gene Tiergarten'e döndü. Etrafa göz attı. Moloz toplayan kadınlara rastlamadı. Gene ümidi kırılmıştı. Tam geri dönecekti ki, çöpler arasında, pislik içinde

üç kadının bir çukurun etrafında oturduklarını ve üçünün birden bir tek sigara paylaştıklarını gördü.

Teddy onlara yanaştı ve seyre koyuldu. Her biri sıra ile ikişer, üçer nefes çekerek, sigarayı ötekine veriyordu. Bu onlar için bir lükstü ve bu lüksü de kendilerince değerlendiriyorlardı.

Teddy onlara yanaşınca üçü de sustular. Yüz ifadeleri soğuk, bakışları donuk ve olumsuz bir tavırları vardı. Teddy geçenlerde konuştuğu diğer moloz toplayıcı kadını anımsadı. O da ne denli saldırgan bir tutumla konuşmuştu.

Teddy yumuşak bir sesle,

– Lütfen bana biraz yardım edebilir misiniz? dedi.

Kadınlar hiç cevap vermeden ve yüz ifadeleri de değişmeden ona bakıyorlardı.

– Lütfen, rica ediyorum. Burada, bu büyük evlerin birinde savaş öncesi yaşayan bir çifti arıyorum. Sigmund Westheim ve Ursula Westheim. Haklarında bir bilginiz var mı? Ne oldular, neredeler, hiçbir şey biliyor musunuz?

Üç çift göz durgun durgun ona bakıyordu. Üçü de sert bir şekilde,

– Hayır, bilmiyoruz dediler.

Teddy sonra bir paket Lucky Strike çıkardı ve birer tane ikram etti. Üçü de teşekkür ederek aldılar, ama sadece teşekkür ettiler. Onun dışında konuşma yoktu.

– Ne olur, bir şey biliyorsanız bana söyleyin. Ben bu insanları bulmalıyım.

Nihayet kadınlardan biri konuştu.

– Buradaki malikâne de diğerleri gibi bombalandı. Yerle bir oldu ve hiç kimse de kurtulmadı.

Kadınlardan diğeri ise arkadaşının dediğini yalanladı,

– Hayır doğru değil. Bu büyük malikânelerde yaşayanlardan bazıları kurtuldu. Lützowufer Bölgesi'nde çalışan molozcu kadını bulun, o savaş öncesi burada yaşayanları daha iyi tanıyor, belki yardımcı olabilir.

– Sağ olun, hemen bulurum. Adı ne, nasıl bulacağım onu?

– Onu bilemem. Adını da bilmiyorum. Sadece böyle bir kadın olduğunu duydum. O bölgeye git ve orada çalışanlara sor, herhalde sana yardımcı olacaklar.

– Gene de teşekkürler. Gerçekten de yardımcı oldunuz.

Teddy için yeni bir ümit belirmişti. Koşar adımlarla o bölgeye yöneldi. Yaklaştıkça, adeta koşuyordu. Ama bölgeye gelince içine bir hüznün çöktü. Burası Tiergarten'den daha da terk edilmiş bir manzara sergiliyordu. Görünürlerde hiç kimse yoktu.

Çevrede trafik olmadığı için en ufak bir ses rahatlıkla duyuluyordu. Bu nedenle bir kırma sesi geldi kulağına. Sanki biri sopa ile bir yerlere vuruyor ve bir şeyler kırıyordu.

Teddy etrafına baktı. Molozcu kadınları bulmaya uğraşıyordu. Elizabeth onların haftanın yedi günü çalıştığını söylemişti ama gene de kimseyi görmüyordu. Bir moloz yığını üzerine oturdu. Aniden kuvvetli bir rüzgâr çıktı ve Teddy'nin yüzü, gözü, ağzı velhasıl her tarafı toz içinde kaldı. Molozlardan gelen tozlar Teddy'yi bembeyaz yapmıştı. Mecburen yıkık bir binanın içine girdi. Artık daha fazla aramaya gerek yoktu. Şimdiye dek tüm çabaları boşa çıkmıştı. Keşke hiç başlamasa idi.

Tam binadan çıkıp istasyon yönüne gidecekti ki bir ses duydu. Bir çocuk sesi,

– Dede bak, bunları da alalım, iyi durumda.

Teddy etrafına baktı. Hiç kimseyi göremedi.

Sonra öksüren bir ihtiyarın sesi belirdi.

– Evet Wilhelm, haklısın, epeyce tuğla bulabildik.

Sesler çok yakın mesafeden geliyordu. Nihayet dede gene öksürdü. Teddy moloz yığınına bir kez daha gözleyince, ihtiyar bir adamla bir çocuğun o yığın arasında oturur vaziyette olduğunu gördü.

Teddy yığınların üzerine basarak, oldukça da zorlanarak yanlarına gitti.

– Özür dilerim, dedi.

Adam ve çocuk onu görünce irkildiler. Varlığından haberleri yoktu.

İhtiyar oldukça aksi bir halde,

– Kimsin sen? Ne istiyorsun? dedi.

– Ben buralı değilim. Yabancıyım. Burada, Lützowufer'de çalışan molozcu kadınlardan birini arıyorum.

– Neden?

– Tiergarten'deki molozcu kadınlar burada onu bulabileceğini söylediler de.

İhtiyar adam yarı gülerekten yarı da alay ederekten,

– Zavallı bir molozcu kadın sana nasıl yardım edebilir ki? Teddy'nin temiz ve kaliteli elbiseler giydiğini ve bakımlı olduğunu görünce molozcu bir kadınla ne gibi bir alışverişi olacağını anlayamamıştı.

– Burada savaş öncesi yaşayan bir karıkoca hakkında bilgi istiyorum da, belki o bilebilir dediler. Bu molozcu kadın geçmişte burada oturanları tanıdığını ve onlara neler olduğunu biliyormuş.

– Belki. Ama hangi kadından bahsettiğini bilmiyorum. Burada bir sürü kadın çalışır, ama bugün hiçbiri yok. Görmüyor musun, hadi git burdan?

– Yarın burada olurlar mı?

– Nereden bileyim. Ben onların bekçisi değilim. Ters bir adamdı. Elindeki tahta parçası ile topladıkları tuğlaları sıraya koymaya uğraşıyordu.

Şimdiye dek onları dinleyen çocuk, acınacak bir halde,

– Lütfen bayan, acaba yanınızda yiyecek bir şey var mı? Çok acım da!

Teddy'nin içi parçalandı. Çocuğun sapsarı yüzü, çökük avurtları aç ve çaresiz olduğunu açıklıyordu. Bir de Maxim'i düşündü. O ne derece bakımlı ve sıhhatli idi.

Teddy çantasını açtı ve bir parça çikolata çıkarıp çocuğa uzattı.

Çocuk "Teşekkür ederim" diye bağırması ile çikolatanın üzerindeki yaldızlı kâğıdı çıkarıp atması ve hepsini ağzına koyması bir oldu. Ne derece aç olduğunu Teddy bir kez daha anladı.

Bir iki çiğnedikten sonra çocuk dedesine baktı ve çiğnediği çikolatanın bir bölümünü ağzından çıkararak dedesine uzattı ve -Al dede, sen de ye, senin de aç olduğunu biliyorum, dedi.

- Teşekkürler Wilhelm.

Dede, çiğnenmiş çikolatayı aldı ve ağzına attı.

Teddy onları seyrediyordu. Çikolatayı adeta yutuyorlardı. Bu ara Almanlar için karışık hisler besliyordu. Gözleri ihtiyar adama takıldı ve şunları düşledi: Söyle bakalım bayım, sen Kristal Gecesi neredeydin? Benim ırkım gaz odalarına veya fırınlara veya işkence odalarına gönderilirken sen neredeydin? Onlar sürgüne gönderilirken neredeydin? Bu sualleri sana soracak olursam ne cevap vereceksin? Bir Nazi olduğunu inkâr mı edeceksin? Yahudiler'e yapılan eziyetlerden haberdar olmadığını mı söyleyeceksin? Yalan, hepiniz biliyordunuz. Sen ve senin gibi diğer Almanlar da toplama kamplarından haberiniz vardı. Bugün yaşayan tek bir Alman bile bunları inkâr edemez, bilmediğini söyleyemez. Ya benim bir Yahudi olduğumu bilseydin ne yapardın? Verdiğim çikolatayı yemeye devam eder miydin? Pis Yahudi'nin verdiği çikolatayı yer miydin söyle?

Teddy bu düşüncelerini gidermeye çalıştı, zira her defasında Almanlara hıncı daha da artıyordu. Her Alman da Nazi değildi ya Hitler'in baskısına ve kuvvetine karşı gelemeyen Almanlar da vardı. Bu canilerin Yahudileri böylesine yok edeceklerini nereden bilebilirlerdi ki? Milyonlarca Yahudinin soykırımına uğrayacağını nasıl bilebilirlerdi? Hiç kimse Yahudileri toptan yok etme planının böylesine uygulanacağını tahmin edemezdi!

Teddy küçük çocuğa baktıkça merhameti arttı. Ayrıca babalarının yaptıklarından dolayı çocuklar sorumlu tutulamazdı. Çantasını açtı ve diğer iki parça çikolatayı da dışarı çıkardı, birini çocuğa, diğerini dedesine verdi. Her ikisi de şaşırmışlardı. Çikolataları aldılar ve çok teşekkür ettiler.

İhtiyar adam şimdi değişmişti. Gayet terbiyeli ve nazik biri olmuştu. Teddy'ye eğilerek teşekkürde bulundu ve sonra ona yardım etmek isteği ile,

- Bak kızım, bu kadınlar bugün burada yoklar çünkü her cumartesi günü toplanan tuğlalar depoya götürülür ve oradan da ücretlerini alırlar. Yarın gene burada olurlar. Başka yapacak bir şeyleri veya gidecek bir yerleri yok ki.

Küçük çocuk da güler bir yüzle, - Yarın gel olur mu? dedi.

– Peki, ben yarın gene geleceğim.

– Güle güle sayın bayan ve tekrar teşekkür ederiz.

Hayret, meğer bu adam nezaket kurallarını nasıl da biliyormuş!

Ertesi sabah erkence Teddy geri geldi. O saatte çalışan tek bir kadın vardı. Teddy hemen konuya girmek istediğinden kadının yanına gitti ve,

– Günaydın dedi.

Kadın tuğlaları toplayıp eski bir arabaya koyuyordu. Güler bir yüzle,

– Günaydın Bayan, dedi.

Teddy şaşırmişti. Demek hâlâ gülen Almanlar vardı.

– Yardımınızı rica ediyorum.

– Yardımcı olabilirsem memnun olurum.

– Dün Tiergarten’de çalışan kadınlarla konuştum. Orada eskiden yaşayan bir aileyi arıyorum. O kadınlar burada çalışan bir kadının o bölgede savaş öncesi yaşayanları tanıdığını söylediler. Acaba aranızdan hangisi bu tanıma uyuyor, biliyor musun?

– Burada moloz toplayan kadınların hepsini tanırmışsınız, o kadının adını biliyor musunuz?

– İşte sorun da burda ya. Adını bile bilmiyorum kadının.

Gerçekten de yaptığı aptalca bir şeydi. Hiç tanımadığı, ismini bile bilmediği birini arayıp duruyordu!

Kadın eğildi. Topladığı tuğlaları yırtık bir muşamba ile sardı, Teddy’ye bakarak:

– Kusura bakma ama sana yardımcı olamayacağım.

Teddy bu kez kadına daha dikkatli bakıyordu. Bu simada, bu hareketlerde bu seste sanki tanıdık bir şey vardı. Ama ne olduğunu bilemiyordu. Çok gerilerde kalınış bir anıyı canlandırıyor gibiydi.

Diğer molozcu kadınlar gibi bu kadın da başını bir eşarpla örtmüş, oldukça da eski giysiler giymişti. Bütün bunlara karşın kadında bir asalet havası, bir zarafet vardı. Kibar ve güleç yüzlü olması da bir başka nitelikti.

Aniden Teddy bir şeyler hatırlar gibi oldu. Sanki eskiler geri geliyordu. Kalbi yerinden çıkacak gibiydi.

– Dur bir dakika, kanımca aradığım kişi sensin, dedi.

– Ben mi? Pek sanmam, herhalde yanılıyorsun.

Teddy şu anda o kadının kim olduğundan emindi.

– Evet, ben seni tanıyorum, sen de beni. Ben Theodora Stein, Maxim’in dadısıyım.

Molozcu kadın şaşkındı. Susuyordu, konuşamıyordu, nihayet ağzını açabildi.

– Teddy, gerçekten sen misin?

– Evet, benim ya.

Sonra kadının ellerini tuttu. Bu eller pislik ve moloz taşımak-
dan yıpranmış, çatlamıştı. Bu kadın Ursula’nın yakın arkadaşı Pren-
ses Irina Troubetzkoy’dan başkası değildi.

Teddy ve Rus Prensesi birbirlerine kenetlenmiş şekilde öylesine duruyorlardı. Birbirlerini bulmanın şaşkınlığını ve mutluluğunu yaşıyorlardı, hem de bu savaş sonrası molozların içinde.

Bir iki dakika sonra Prenses ileri bir adım attı ve Teddy'ye sarılarak öptü ve de ağladı.

– Maxim'den ne haber, herhalde büyüdü kocaman bir delikanlı oldu, değil mi?

– Evet, öyle. Okulun en çalışkan, en başarılı talebesi. Çok efendi bir oğlan. İngiltere'nin en iyi okullarından birinde okuyor. Ortalığıyatışır yatışmaz Berlin'e geldim ki Westheim'leri bulayım diye. Onlara ne oldu, neredeler, bir bilgin var mı?

Prenses Irina'nın yüzündeki gülümseme yok oldu ve başını hayır dercesine salladı.

– Onları en son ne zaman gördün Prenses?

– En son 1941 yılının eylülünde. Hâlâ von Tiegal'lerin yazlık şatolarında kalıyorlardı. Ondan sonra ben çok ağır bir bronşite yakalandım. İyileşmem zaman aldı. İyileşip yatağımdan çıktığımda, onları aradım ama izlerine rastlayamadım.

– Bir yerde saklandılar mı? Şatodan çıkıp gittiler mi?

– Gerçekten de bilmiyorum. Onların o şekilde yok olması sanki bir muamma idi!

– Peki, von Tiegal'lerde mi onların hakkında bir şey bilmiyor?

Irina tekrar başını salladı,

– Hayır, zira onlar da Westheim'ler gibi ortadan yok oldular.

– Her iki aile de aynı zamanda mı yok oldular?

– Emin değilim. Bildiğim bir şey varsa 1941’in kasımında dördü de ortadan kaybolmuşlardı. Zira ben o tarihte şatoya gittim, onları ziyaret etmek istiyordum, ama hiç kimseyi bulamadım.

– Ama von Tiegal’lerin bir sürü hizmetkârları vardı, hatta Irmgard adında da bir dadıları. Onlar bir şeyler bilmiyorlar mıydı?

– Evet, ama 1941’de tüm erkek hizmetkârlar askere çağrıldılar, kadınlar ise fabrikaya veya savaş için gerekli sahalara gittiler. Çok yaşlı bir kadın hizmetkâr vardı. Bay ve bayanın birkaç günlüğüne Berlin’deki evlerine gittiğini söyledi. Ben de Berlin’e gelip onları ziyaret etmek istedim, ama geldiğimde evin yerinde olmadığını, bir moloz yığını haline geldiğini gördüm. İşte bu bastığımız yer de orası zaten. Onları bulamadım, daha sonra da hiçbir yerde rastlamadım, ne oldukları hakkında da en ufak bir bilgi edinemedim... Sanki ortadan yok oldular. Hizmetkârları bile bulunamadı.

– Tiegal’ler bir daha asla ortaya çıkmadılar ha? Hiçbir haber de almadın? Hayret bir şey.

– Hayır. Keza Westheim’ler de öyle. O yazın başında Tiergarten’deki evleri bombalanmıştı ve tamamen moloz olmuştu. Zaten bunu bildikleri için şhire dönmediler. Wannsee’deki yazlık villaya gittim, belki orada bulabilirim diye. Ama villa terk edilmiş, kapısına da zincir vurulmuştu.

– Ben de geçen hafta villaya gittim. Beraber kaldığım Bayan Reynolds beni oraya götürdü. Emin olmak istiyordum. Villada şimdi ihtiyar bir kadın kalıyor, Westheim’ler hakkında bir şey bilmiyor, hatta onları tanımıyor bile.

– Villa son zamanlarda Hitler Yönetimi’nin üst düzey bir memuru tarafından işgal edilmişti, o kullanıyordu... Hitler Almanya’sında büyük başlar bu tür şeyleri yapıyorlar, zenginlerin villalarına el koyuyorlardı. Ne çok şey ele geçirdiler.

– Evet, bilhassa da Yahudilerden, Prenses, sen Westheim’lere veya von Tiegal’lere ne oldu diye hiç bir araştırma yapmadın mı? Yeraltı örgütleri sana yardımcı olabilirlerdi.

– Ben de karşı örgüt üyesi idim Teddy ve dostlarımla Almanya’dan sağ salım çıkıp çıkmadıklarını öğrenmek istiyordum. Yoksa

Gestapo tarafından başları belaya mı girmişti? Ama hiçbir şey bula-
madım. Sanki yer açılmıştı da içine girmişlerdi. Ama bu öyle bir dev-
re ki, insanlar hiçbir iz, işaret bırakmadan yok oluyorlardı. Milyon-
larca insan bu şekilde yok oldu. Milyonlarca insan hâlâ kayıp, ne
oldukları bilinmiyor.

– Peki Westheim Ailesi’nin geri kalanları ne oldu?

– Sigmund’un annesi 1940’ın ilkbaharında kalp yetersizliğin-
den öldü. Bildiğin gibi uzun zamandan beri kadıncağız hasta idi.
Aynı yıl, Sigrid ve kocası Thomas iş için Hamburg’a gitmişlerdi, ha-
va akınına tutuldular ve hemen orada öldüler. 1941’in yazında ise
Tiergarten’deki malikâne havadan bombardımana tutuldu ve ora-
da hizmetkârlarla kalan Hedy de öldü. Hiç kimse kurtulamadı o ha-
va akınından.

Bu haber Teddy’yi çok sarstı. Hiç konuşmadan durdu, etrafi-
na baktı ve gözpınarlarındaki yaşları geri tutmaya çalıştı ise de başa-
ramadı. Demek Maxim’in halalarını ve eniştesini savaş alıp götür-
müştü. En acı tarafı da bu insanların henüz çok genç, yirmi, yirmi
beş yaşlarında olmaları idi.

Teddy hüzünlü bir sesle,

– Ne kadar acıklı bir olay, demek hepsi öldü? Büyükanne
Westheim’in öldüğünü beklerdim, zira hem çok yaşlı hem de çok
narin bir kadındı, ama ötekilerin ölmesi beni çok sarstı, hiç olmaz-
sa içlerinden biri sağ olsaydı. Gerçekleri kabullenmek bana çok
zor geliyor.

– Dediğin doğru Teddy, hiç kimse bu savaşı istemedi? Bir man-
yak tarafından başlatılan bu savaş acı ve dehşetten başka hiçbir
olumlu etken yaratmadı. Dünya bak ne hale geldi?

Milyonlarca kişi öldü, bir o kadar da kayboldu, yerinden yur-
dundan oldu. Halimize baksana, nasıl bir acı, ıstırap ve yokluk için-
deyiz. Avrupa’nın büyük kentleri yandı, yıkıldı ve yok oldu. Daha
neler neler silindi gitti. İşte bu savaşın olumsuz etkileri.

Teddy uzaklara bakıyor ve hep geçmişi, geçmişte birlikte yaşı-
dığı bu mükemmel insanları canlandırıyor. Nihayet Rus Prenşe-
si’ne nemli gözlerle bakarak,

– Bundan böyle ne yapacağımı bilemiyorum Prenses? Gere-

ken her kuruluşa başvurduğum, ama hiçbir netice alamadım. Ellerinde bulunan listeleri bir bir inceledim, ne Westheim ne de von Tiegall ismine rastladım. İnanılmaz bir şey bu, nasıl olur da bu iki aile ortadan kaybolur?

– O kadar çok kişi bu şekilde kayboldu ki, sana anlatamam. Hem böyle sokak ortasında durup konuşmayalım. Hadi gel benim evime gidelim, orada rahat rahat konuşuruz. Evim büyük değil ama nispeten rahat. Hem burası çok soğuk.

Prenses molozlardan bulduklarını bir el arabasına koydu ve eve doğru ilerlemeye başladılar.

– Evet, gerçekten de soğuk bir gün.

Teddy hem yürüyor, hem de etrafa göz atıyordu. Bir eve, bir mekâna rastlamak için adeta çaba sarf ediyordu. Ama görünürlerde yaşamaya müsait hiçbir ev, bir mekân veya bir yapı yoktu.

Nihayet dayanamadı ve,

– Prenses sen nerede oturuyorsun şimdi? Evin buralara yakın mı? - diye sordu.

– Buradan göremezsin. Evim veya yuvam dediğim yer toprağın içinde bir çukur!

İrina bunu söylerken alaycı bir şekilde gülümsüyordu.

Bunu duyan Teddy şaşkınlıktan dilini yutuyordu. Söyleyecek tek bir kelime bile bulamıyordu.

- Biraz daha ilerlediler ve o zaman Prenses durarak, yerde açılmış kratere benzer bir çukuru gösterdi.

– İşte benim evim!! Ben bu çukurun içinde yaşıyorum.

Teddy panik halinde idi. Böyle durumlara mı düşmüşlerdi bu insanlar!!

– Hadi Teddy, bu derece şaşırma. Gözüktüğü kadar da fena değil canım. Elimdeki tuğlaları şöyle bir yerleştireyim, sonra içeri alırım.

Prenses el arabasını molozların kenarına boşalttı ve tuğlaları bir yere dizdi. Teddy de eğildi ve ona yardım etti.

– Prenses, sana bir şey sorabilir miyim? Niçin bu işi yapıyorsun?

İrina son derece mağrur bir eda ile,

– Çünkü yapacak başka bir iş yok da onda. Tuğlaları teslim ettiğimde onlar için bana ödeme yapıldığı gibi yiyecek satın alabilmek için ayrıca ekstra kupon da veriyorlar. Bir de madalyonun öteki yüzü var. Bu tür bir işte çalışmakla vatanıma faydalı olduğuma inanıyorum. Gelecekte Berlin kenti onarılacak ve bu toplanan her bir tuğla, her bir taş işe yarayacak. Ben ve diğer moloz toplayan kadınlar da gelecek için katkıda bulunuyoruz.

– Evet, neler hissettiğini ve yorumunu anlıyorum.

Eğer Rus İhtilali olmasaydı Irina Troubetzkoy'un yaşantısı ne kadar farklı olacaktı? Annesi Prenses Natalie Çar Nicholas'ın kuzeni olması nedeniyle Prenses ve kızı şimdi bir sarayda yaşıyor olacaktı. Irina asla bir çukurun içinde yatıp kalkmayacak ve yıkık Berlin'in tuğlalarını da toplamayacaktı.

Tuğlaları dizilmişlerdi. Irina ayağa kalktı ve Teddy'ye,

– Hadi içeri girelim, dedi.

Sonra çukurun kenarında bulunan derme çatma basamaklara basarak gözden kayboldu.

Teddy gene şaşırmıştı. Hemen peşinden koştu ve kraterin ağzına geldi. Taştan yapılmış basamaklarla derin bir alana iniliyordu. Basamakların çarpık olması bombardımandan buranın da nasibini aldığını belli ediyordu. Prenses çok dikkatli adımlarla, adeta manevra yapar gibi aşağıya iniyordu. Derin bir nefes alarak Teddy de onu izledi.

– Burası üvey babam Herr Baron'un evi idi. Bu basamaklar da mutfaktan kilere inen merdivenlerdi. Gördüğün gibi o kocaman evden sadece bunlar geriye kaldı. Karşıda gördüğün kapının arkasında da benim yuvam, yani odacığım bulunmaktadır.

35

Prensес cebinden demir bir anahtar çıkardı ve odam dediğı yerin tahta kapısını onunla açtı. Sonra Teddy'ye:

– Sen burda bekle lütfen? Ben içeri girip yağ lambalarını yakayım, dedi.

Bir dakika sonra,

– Teddy, içeri gelebilirsin, diyordu.

Teddy içeri girdiğinde kendini bir kilerde buldu. Irina'nın demin yaktığı yağ lambaları tarafından aydınlatan bu kiler Irina'nın yuvası idi. Teddy merak dolu gözlerle etrafa baktı.

Kilerde hemen hemen eşya yok gibiydi. Yayları fırlamak üzere bir eski kanepе, yanında iki eski sehpa ve üzerlerinde de yağ lambaları. Karşıda bir iki koltuk ve ortada üzerinde dantel bir örtü olan ufak bir masa. Karşı duvarda ise büfe bozuntusu bir dolap. İçinde bir iki kitap, üzerinde de nerden geldiğı bilinmeyen hafif kırıkları veya çatlakları olan porselen kap kacaklar.

Prensес elinden geldiğı kadar burasını dekore etmiş, bir yuva havası vermeye uğraşmıştı. Yerde eski bir Uzakdoğı halısı, kanepeye atılmış bir iki yastık ve koltukların birinde de eski bir battaniye göze çarpıyordu. Ortadaki masada ise bir eski kavanoz ve içinde de yalancı çiçekler vardı. Bu oda ve eşyaları gayet dokunaklı bir manzara sergilemekteydi.

Prensес ise merakla Teddy'yi gözetliyordu.

– Pek fazla bir şeyim yok ama hiç yoktan iyidir. Bugünlerde bunu da bulamayan pek çok Berlin'li var. Zavallılar, sahip oldukları

bir iki kişisel eşyalarını kâğıt torbalarda yanlarında taşıyor ve münasip bir moloz yığını buldular mı hemen kamp kuruyorlar. Ben çok şanslıyım. Bu yer hem nemli değil, hem de güvenceli bir yer. Çok soğuklarda gaz sobasını yakıp burasını istiyorum. Eğer üşüyorsan söyle, hemen sobayı yakayım.

– Yo, hayır. Yakıtını boşuna harcama. Üşürsem paltomu giyerim.

– Ben de çoğunlukla öyle yapıyorum. Bak şu eski paltoya, bu benim üvey babamın paltosu idi. Bana çok bol geliyor ama gene de fazlası ile ısıtıyor. Teddy otursana, sana bir şeyler ikram etmek istiyorum, bakalım neyim var? Bir şey olacağını pek sanmam.

– Teşekkür ederim, fakat hiçbir şey istemiyorum. Oturalım ve konuşalım.

Teddy yün atkısını ve eldivenlerini çıkarıp koltuğa attı.

Prenses Teddy'nin karşısındaki koltuğa oturdu ve anlatmaya başladı.

– Demin de dediğim gibi burası üvey babamın evinin depo bölümü idi. Gümüşleri, porselenleri ve diğer kıymetli parçaları burada saklardı. Şu ilerdeki kapının gerisi de şarap mahzeni idi. Bombardımanlarda tüm şarap şişeleri kırıldı gitti. O şarap mahzeni şimdi benim yatak odam.

– Bu eşyalar da evin eşyaları mıydı?

– Hayır, değil. Müttefik Kuvvetleri bizi seksen iki kez bombalayıncaya kadar eşya mı kalırdı? Üvey babam evinin kilerini ve mahzenini 1940'larda sığınak haline getirdi ve eşyacıklar da o zamandan kalma. Yani yuvam o günlerin eseridir.

– Ya Prenses Natalie ve Baron?

Teddy bunları sordu ama pişman da oldu. İkisi de ölmüş olabilirlerdi ve bu da Irina'ya acılarını hatırlatırdı.

Teddy'nin kararsızlığını anlayan Irina onu derhal yatıştırmak için,

– Tanrı'ya şükürler her ikisinin de durumu iyi. Annem ve üvey babam Kara Ormanlar'daki Baden-Baden çevresinde yaşıyorlar. Baron'un orada yazlık bir şatosu vardı. O şatonun bahçıvan kulübesinde oturuyorlar. Şato şu anda kilitli ve kapalı tutuluyor. Evde-

ki yardımcı personel yokluğu, yakıt kısıtlaması ve diğer zorluklar nedeniyle Helmut artık o şatoyu açık tutamaz.

– Onların sağlıklı olduklarına sevindim. Sen de onlarla birlikte kasabada yaşasan daha rahat etmez misin?

– Asla.

Sonra Irina bir kahkaha attı.

– Onlar çok değişik bir çift. Bir Rus Prensesi ile bir Prusyalı Baron. Onlar tam bir aşk kuşu misalidir ve yaşantılarında da mutludur. Oturdıkları bahçıvan kulübesi üç kişi barındıramaz. Bugünlerde buralarda yaşama savaşı verdiğim halde Berlin’de, şehrin ortasında yaşamayı seviyorum. Olup biten her şeyden haberdar oluyorum. Allah’ tan Rus Bölgesi’nde değilim.

– Bayan Reynolds’un dediğine göre Rus Bölgesi’nde hâlâ kadınlara tecavüz olayları yer alıyormuş ve kadınlar için hiç de emin bir yer değilmiş.

– Hele benim gibi Beyaz Rus olursan. Bolşeviklerin tutumunu düşünebilir misin? Mayısta şehire girdikleri zaman korkudan saklandım. Üç hafta buradan dışarı çıkmadım. Sonra İngiliz, Fransız ve Amerikalılar gelince yavaş yavaş dışarı çıktım ve şimdi artık korkum yok.

– Ama Prenses, her ne kadar da başının üzerinde bir dam varsa da, yaşantın pek kolay değil gibime geliyor. Yiyecek kısıtlaması var bu nedenle yiyecek stokun yok. Yarın geldiğimde sana lüks sayılabacak bazı şeyler getireceğim. Bayan Reynolds da bundan memnun olacak.

– Gerekmez, ama gene de teklif ettiğin için teşekkür ederim. Ben idare ediyorum. Çok elzem şeyleri Tiergarten’den satın alıyorum.

– Tiergarten mi dedin?

Teddy bu ismi duyduğu an hep duygulanırdı.

– Tiergarten’deki park şimdi karaborsa merkezi olmuştur. Parayı verirsen tereyağ, kahve, çay, çikolata, sigara ve diş macunu ve buna benzer başka şeyler temin etmek sorun değildir.

– Olsun, bu saydıklarından bazılarını ben yarın sana getirebilirim. Hiçbir zorluğu yok. Sana bir şeyler yapmak, yardım etmek istiyorum. Lütfen kabul et.

– Peki öyle olsun. Tekrar teşekkür ediyorum. Böyle sıkıntılı günlerde gerçek dostlar el uzattığı zaman insan çok duygulanıyor.

– Benim Londra’da çok yakın dostlarım var. Buraya gelip Westheim’leri aramama onlar yardımcı oldular. Senin de Berlin’de böyle dostların var mı Prenses?

– Ancak bir iki tane. Maalesef yakın dostlarımla çoğu savaştan sağ çıkamadılar.

Irina başını kanepenin arkasına dayadı ve gözlerini kapadı. Gözlerini açtığı anda yaşlarla dolmuştu.

Teddy Irina’nın yüzündeki ıstırap ve acı ifadesini sezinledi. Şu anda yüzü bembeyazdı. İçi sızladı.

– Özür dilerim Prenses, acılarına değindim, böyle olmasını istemezdim.

– Evet arkadaşlarım, dostlarım öldürüldü, hem de vahşice öldürüldü.

Prenses daha fazla konuşmadı. Katıla katıla ağladı, ağladıkça da açılıyordu. Nihayet cebinden bir paçavra çıkardı ve gözlerini onunla kuruttu.

– Kusura bakma, böylesine boşalmak istemedim ama kendimi de tutamadım. Senin inceliğin ve samimiyetin dostlarımı anımsattı bana.

Irina gözlerini tekrar kapadı ve derin derin içini çekti, sanki acılarını içine gömmek artık fazla geliyordu ona.

Teddy hiç konuşmadan ona bakıyordu. Prenses’in yatışmasını bekliyordu. Yapacak veya söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Aristokrat Rus kadını şimdi nasıl da tezat dolu zor bir hayat sürüyordu. Hâlâ çok hoş bir kadındı. Yaşı da otuz üç veya otuz dört civarındaydı, fakat yaşından fazla gösteriyordu. Bu derece güç hayat şartlarından sonra bundan daha doğal ne olabilirdi ki?

Prenses kendini toparladı ve Teddy’ye hayatının dönümlerini anlatmaya koyuldu.

– Kurt von Wittingen ve ben Karşı Koyuna Güçleri’nde beraber çalışıyorduk, en yakın arkadaşımız da Amiral Wilhelm Canaris’ti. Sen, Ursula ve Maxim onun yardımı ile Almanya’dan çıkmıştınız, bunu biliyor muydun?

– Evet, Bayan Ursula bana söylemişti.

– Wilhelm Canaris öldü. O, Hitler’den ve onun cinayetlerinden bıkmıştı ve nefret ediyordu. Bu görüşleri nedeniyle hayatından oldu. Canaris karşı koyma güçlerine, kendini riske atacak derecede yardım ediyordu. Nazilerden ve onların işkencelerinden kaçan insanlara yardım ediyorduk, onları kurtarmak için her çabayı sarf ediyorduk. Canaris de bize gereken yardımı tedarik ediyordu.

Irina gene sustu. Konuşamıyordu, üzülüyor ve acı düşleri canlanıyordu.

Teddy ona yakından baktı. Irina’nın yüzünde çok derin acı izleri vardı. Evet Irina bazı hoş olmayan gerçeklere vakıftı ve bu da onu çok rahatsız ediyordu, Teddy ise sormaya cesaret edemiyordu. Bekleyecekti ve belki zamanı gelince Irina bu gerçekleri açıklayacaktı.

Irina kalktı, büfe tipi dolabı açtı, gözden bir paket sigara çıkardı.

– Teddy, sigara içer misin?

– Hayır ben kullanmam, ama sen lütfen şunu al.

Teddy çantasını açtı ve Lucky Strikes paketini masanın üzerine bıraktı.

– Sigara içtiğini bilmiyordum. Eğer bilseydim, daha evvel verirdim bu paketi sana.

– Sağ ol Teddy.

Prences sigara paketini aldı, gitti eski kanepesine oturdu, bir sigara yaktı ve Amiral Canaris’in öyküsüne devam etti.

– 1944’ün yazında Hitler rejimine karşı olması ve de yeraltı örgütüne yardım etmesi nedeniyle Amiral tutuklandı. Bu yılın Nisan ayında da Flossenburg’daki toplama kampında asıldı. Acı tesadüfe bak ki bu olaydan kısa bir süre sonra Müttefik Kuvvetleri bu kampı bastılar ve tutukluları serbest bıraktılar.

– Evet, hatırlıyorum, gazetede okumuştum. Amerikalılar biraz daha erken gelmiş olsalardı bu trajik olay da olmazdı. Zavallı Amiral.

Teddy bu cesur kişinin acıklı sonu için üzülmüştü.

Prenses genç rüyalara dalmış gitmişti. Arka arkaya içilen sigaralar ise odayı du manna boğmuştu.

– Teddy, senin ve İngiltere’dekilerin bilmesini isterim ki Almanya’da da cesur ve yürekli Almanlar vardı ve bu kişiler Hitler ve onun çevresindekilerle mücadele ettiler ve onları durdurmaya yeltendiler. Onurlu ve dürüst kişilerin çoğunlukta olduğu bu grup, yanlışlıkların, çirkinliklerin ve baskının kol gezdiği Hitler ve Nazi Rejimi’ni devirmeye, o rejimin kurbanı olan milyonlarca insanı ise kurtarmaya çaba gösterdiler ama neticede kendi hayatlarını yitirdiler.

– Evet, İngilizler bu gerçeği artık biliyor. İngiliz basını Alman Karşı Koyma Güçleri hakkında epeyce bilgi verirken Amiral Canaris’i de Kahraman olarak nitelendirdiler.

– Gerçekten de o bir kahramandı.

– Öyle tabii. Maxim ve ben şu anda hayatta isek ona borçluyuz.

– Doğru, orası öyle de, sizin kaçmanıza yardımcı olan başkaları da vardı. Berlin’den Aachen’e kadar sizin kompartımanda seyahat eden albayı hatırlıyor musun?

– Hatırlama: olur muyum, Albay Oster. Belçika’da hududu geçtikten sonra Ursula bana onun kim olduğunu söylemişti.

– Sizinle beraber seyahat etmesinin tek amacı size göz kulak olmak ve sağlıklı olarak Alman hududundan dışarı çıkmanızı sağlamaktı. Albay Oster de cesur ve yetenekli bir elemandı. Alman Askeri İstihbarat Şefi’nin baş danışmanı ve iyi dostu idi. Her ikisi de Naziler’den nefret ederlerdi.

Irina sigarasını söndürdü, koltuğuna dayandı ve son birkaç yılın bilançosunu yapmaya koyuldu. Olayları canlı olarak düşünüyor ve asla silinmelerine de izin vermiyordu. Hitler’i öldürme öyküsünü Teddy’ye anlatmalıydı.

– 1944 yılında Hitler’i öldürme planları vardı. 1944 yılı daha geçen sene idi ama arada o kadar çok olay yer aldı ki, sanki çok çok gerilerde imiş gibi geliyor bana. Bu plan, Yirmi Temmuz Planı diye adlandırılmıştı, ama maalesef işler ters gitti ve başarısız bir şekilde neticelendi. Kont Klaus von Stauffenberg içinde bomba bulu-

nan bir çantayı Hitler'in çok yakınına yerleştirmişti, bomba patladı ama Hitler sadece yaralandı. Hedef onu öldürmekti, yaralamak değil. Aldığı yaralar ağır olduğu halde Hitler yaşamını yitirmedi. Planı yapanların çoğu derhal yakalandılar. Aynı günün gece yarısı Milli Savunma Bakanlığı Binası'nın iç avlusunda Albay von Stauffenberg kurşuna dizildi.

Prenses durdu, nefes aldı ve bir sigara daha yakarak öyküsüne devam etti:

– Gestapo bu olayla ilgili olarak Albay Oster'den de şüphelendi ve onu tutuklayarak Gestapo Merkezi'ne götürdüler. Herhalde orada ona işkence ettiler, ve eminiz ki sadece o değil, diğerlerine de işkence etmişlerdir.

– Diğerleri dediğin kimlerdi?

– Bir sürü tanımadığın kişiler. Ama hepsi de şerefli ve yürekli kişilerdi. İşkence onların dilini çözmedi ve hiçbiri bizi ele vermediler ne de isimlerimizi açıkladılar. Bu planı yapanların hemen hemen hepsi benim yakın dostlarımdı, ama ben tutuklanmadım. Beni, benim gibi başka kadın veya erkekleri korumak amacı ile sustular ve de hayatlarını yitirdiler.

– Prenses, sen ne kadar cesur ve korkusuzsun. Seni de rahatlıkla öldürebilirlerdi.

Sonra hatırladı, Ursula Westheim ne zaman Irina'dan bahse derse, onu hep "Dişi Kahraman" olarak adlandırırđı.

– Öyle, ben de ölebilirdim, ama ölmedim, geride kalıp yas tuttum.

Kilerin loş ışığında iki kadın, ikisi de suskun, ikisi de acı dolu geçmişini anımsayarak birbirlerine bakıyorlardı.

Irina tekrar konuşmaya başladı.

– Arkadaşlarımdan çoğu sonunda idama mahkûm edildiler ve öldürüldüler, fakat ölüm tarzları çok acı, çok feci idi. Adam von Trott'u piyano teli ile bir et çengeline astılar. Zavallı yavaş yavaş boğularak öldü ve çok ıstırap çekti. Cezaevinde öldürdüler ve ölürlen de fotoğraflarını çektiler, sonra da bir film yaptılar. Et çengellerinde asılarak ve yavaş yavaş boğularak ölen kişilerin filmlerini götürüp Hitler'e seyrettiriyorlardı. Hitler onları seyrederken zevk alı-

yormuş, adam sadistin teki, ne olacak. Geçtiğimiz nisan ayında da Albay Oster'i astılar, kanımca Amiral Canaris de aynı zamanda öldürüldü. Kalbim kan ağlıyor. Hiçbirini unutamam ve her gün onları anarım, öldüğüm güne kadar da bu böyle olacak.

Duydukları Teddy'ye şok etkisi yapmıştı. Konuşamıyor, oturmuyor, aptal aptal etrafına bakarak kilerde dolaşıyordu. Nihayet kırık bir sesle,

– Bu ne feci olaylar, nasıl bu insanları harcamışlar? Dünya bu olanları bilmeli, âleme duyurmalı. Nasıl ki toplama kampları ve orada geçen olaylar şimdi herkesçe biliniyorsa, bunlar da bilinmeli, açığa vurulmalı ki, ileride bu tür şeyler tekrarlanmasın!

Irina derin bir nefes aldı,

– Hiç olmazsa Hitler öldü. Aslında onun sağ olmasını, Müttefik Kuvvetleri tarafından sorgulanmasını, işlediği suçlardan dolayı yargılanıp cezaların en ağırına çarptırılmasını dilerdim, ama maalesef evinde intihar etti. Gelecek ay Nuremberg'de büyük bir duruşma başlıyor. Hak yerini bulmalı. İkinci Dünya Savaş suçluları bir an önce yargılanarak, öldürdükleri milyonlarca insanın hesabını vermeli. Bu insanların boşu boşuna öldükleri imajı silinmeli.

– Merak etme, bu canavar ruhlu insanlar kurtulamayacak, her biri cezalarını bulacak ve cezaları da ipin ucunda sallanmak olacak. Asmak,bence çok hafif bir ceza.

– Ben de öyle düşünürüm. Göze göz, dişe diş türünden bir ceza olmalı.

Nihayet Teddy öne eğilerek,

– Peki Prens Kurt von Wittingen'e ne oldu? O da ölüme mahkûm edilip, idam edilenler arasında mıydı?

– Hayır o Naziler tarafından öldürülmedi. Aslına bakarsan hiç kimse onun akıbetini bilmiyor. Bu yaz başı Berlin'de bulunuyordu. Ben görmedim ama Karşı Koyma Örgüt mensuplarından biri, Wolfgang Schroeder, onu görmüş ve selamlaşmışlar. Birkaç gün sonra tekrar görmüş ve Kurt von Wittingen şimdi Doğu Berlin denilen Rus Bölgesi'nde bir Rus subayı ile samimi bir şekilde muabbet ediyormuş. Ondan sonra da hiç kimse bir daha da onu görmedi, adeta ortadan kayboldu.

– Westheim’ler ve von Tiegal’ler gibi desene?

Irina ilk önce bu yoruma hiç yanıt vermedi, sustu, birkaç dakika sonra ise mırıldanırcasına,

– Aynı diyemeyiz.

– Acaba Prens öldü mü?

– Olabilir de. Savaş bittikten sonra Kurt meydana çıkmadı, biz de onu son demlerde meydana gelen çatışmalarda yaralandı sandık. Çünkü böyle olaylar oldu. Ruslar şehri aldıkları halde hâlâ savaşıyorlardı. Tüm hastaneleri dolaştık, herkese sorduk, adeta Berlin’i baştan aşağıya taradık. Direnme Örgütü üyelerinin diğer bireylerine sorduk, soruşturduk fakat Kurt’u bir türlü bulamadık, ölüsüne de rastlamadık.

Teddy Anne Reynolds’un dediğini anımsadı. Demişti ki birçok ölü molozların altında kalmış veya nehrin sularına gömülmüş.

– Belki de vücudu bir bina yıkıntısının altındadır.

– Bu da olabilir. Dieter Müller Kurt’un Rus Subayları tarafından tutuklandığına inanıyor. Hani bir arkadaş onu Rus tarafında görmüştü dedim ya, işte o gün oru tutuklanmış olabilirler.

– Niçin Ruslar böyle bir şey yapsınlar?

– Onun bir casus olabileceğini sanmışlardır. Amerikalılara çalışan bir casus. Sovyet Birliklerinin Amerikalılara karşı nasıl düşmanca hisler beslediklerini bilirsin. Bolşevikler çok şüphelidirler, hele konu Amerikalı olursa hiç hoşgörü ile bakmazlar. Hepsi de liderleri Joseph Stalin’in yolunda ilerliyorlar, onun gibi sapık ideolojilere sahiptirler. Zaten Stalin de eli kanlı bir başka canavar.

Teddy dikkatle Irina’yı dinliyor, her sözünü adeta ezberliyordu. - Peki, bu hususta senin görüşlerin nedir? Prens’in tutuklandığına inanıyor musun?

– Bilemiyorum Teddy, keşke sana cevap verebilseydim.

– Geçen gün von Wittingen’lerin evlerinin bulunduğu yere gittim. Görülecek hiçbir şey kalmamış, Berlin’in diğer bölümleri gibi, orası da bir moloz yığını olmuş. Prenses Arabella acaba Zurich’de mi?

– Evet orada. Bu yaz başı derhal Berlin’e geldi, Kurt’u aradı, ama tabii bulamadı. Evlerinin de yıkık halini görünce, Berlin’de

kalmanın anlamsız olduğunu anladı, Diana ve Christian'ı alıp Zurich'e döndü.

– Ne hissediyor acaba?

– Sana bir şey söyleyeyim mi, kafası artık pek yerinde değil kırımca. Kocasının kayboluşu, evinin yıkılışı onun benliğini, daha ziyade beynini de yıktı. Akli gidip geliyor.

– Zavallı Arabella, ne feci bir durum, neyse ki çocukları var.

– Evet Diana ve Christian onun hayatta kalma nedeni.

İki kadın bir müddet sessizce oturdular. Neler düşünmüyorlardı, neler! Nihayet Irina sessizliği bozdu,

– Theodora altı yıldan beri birbirimizi görmemiş olduğumuz halde, deminden beri hep acı dolu olayları konu ettik. Bu herhalde benim suçum olsa gerek çünkü en çok konuşmayı ben yapıyorum. Şimdi bana kendinden ve Maxim'den bahset. Londra'da ne yapıyorsunuz, nasıl bir yaşıntınız var, hiçbir şey atlamadan hepsini birer birer bana anlat?

– Tamam, sana anlatacağım o kadar çok şey var ki.

Sonra çantasını açtı, Maxim'in en son fotoğraflarını çıkardı ve Irina'ya gösterdi.

– Bak Maxim'in son hali. Eğer anne ve babasını bulsaydım, onlara gösterecek, oğulları ile onur duymaları gerektiğini söyleyecektim. Çok büyüdü ve çok akli başında bir çocuk oldu.

Irina fotoğrafa bakmıyordu bile. Ayağa kalktı ve büfenin gözünde bir şeyler arıyor gibi yaptı. Aslında ağlıyordu, kaybolan geçmişe ağlıyordu ve Teddy'nin bunu görmesini arzulamadı.

36

Teddy, ertesi gün öğleden sonra geç saatlerde tekrar Prenses Irina'nın kilerine gitti.

Prenses zaten onu bekliyordu. Kapıyı çalar çalmaz Irina kapıyı açtı ve yuvam dediği yeraltı odasına Teddy'yi aldı.

Teddy için yerin altındaki bu çukur, nemli, soğuk, karanlık ve sağlık kurallarından çok uzak bir mekândı ve burada yaşamak, hele ki, Prenses Irina Troubetzkoy gibi biri için akıl almaz bir şeydi. Ama Irina'nın başka çaresi yoktu, şu sıralarda hayat tarzını asla değiştiremezdi. Dün gece Teddy Bayan Reynolds'a Irina'dan bahsetmişti ve o da imkân dahilinde ona yardım edeceğini ve göz kulak olacağını söylemişti.

Irina gaz sobasını erkence yakmıştı. Yağmurlu bir gün olduğu halde kiler dünkü kadar soğuk ve nemli değildi. Yağ lambaları da yanıyordu, böylece mahzende sıcak bir ortam oluşmuştu.

– Teddy bugün hava çok soğuk, öyle ki birer içki içmemiz iyi olur.

Teddy büfeye bir göz attı. Prenses iki tane kristal bardak çıkarp büfenin üzerine koymuştu ve Kara Orinanlar'ın meşhur maden-suyu Kirschwasser şişelerini de. Şu anda Teddy'nin canı hiçbir şey içmek istemiyordu. Ama Prenses'i kırmamak için ses de çıkarmadı. Belli ki Prenses onun için özen göstermiş, kileri ısıtmış, düzene sokmuştu. Hele Kirschwasser bugünlerde oldukça zor bulunan bir şeydi.

– Irina, içkilerimizi içmeden senin için şu aldıklarımı vereyim. Bunu diyen Teddy bir kâğıt torbayı yere koydu.

– Ne kadar nazıksın Teddy.

Teddy torbayı aldı masaya koydu ve içindekileri bir bir çıkardı.

– İşte bir paket çay, hakiki kahve, çikolatalı bisküviler, Amerikan tatlıları, bir paket ekmek ve bir paket tereyağı. Birkaç tane konserve, örneğin soğuk et, somon ve sardalye balığı, bir kutu yumurta tozu, bir kutu süttozu ve bazı diğer gerekli nesneler. Bunların hepsi Amerikan PX'inden alınma.

– İnananıyorum - diye haykırdı Prens. Bu kadar bol yiyecek maddesini ne zamandır görmemişti. Şaşırmış, sevinmiş ve mutlu olmuştu.

– Teddy, diş macunu da var, sabun da var, mucize bu. Max Factor ruj ve de bir şişe de tuvalet suyu. Teddy bunlar benim için bir hazine, sana sonsuz teşekkür ediyorum.

– Sana birazcık da olsa yardımım dokunsun istiyorum.

– Bu hazineleri sen nereden buldun?

– Bayan Reynolds kanalı ile Kızılhaç Örgütü'ndeki Bayan ve sekreteri. Hani evinde kaldığımı söyledim ya. Bayan Reynolds'un erkek arkadaşı bir Amerikalı binbaşı. Kendisi Amerikan İşgal Kuvvetleri'nde görevli ve PX'i kullanma yetkisine sahip.

– Ne kadar yardımsever insanlarmış. Benim tarafımdan her ikisine de teşekkür et. Bir ruj! Tekrar bir ruja sahip olmak nasıl bir duygu bir bilsen.

– Yiyecek maddeleri ile kıyaslanacak olursa galiba rujun kıymeti sence daha fazla.

– Aslında öyle değil de, bu kadar yıl sonra, bu derece yokluk tattıktan sonra tekrar kadınsal bir nesneye sahip olmak çok hoşuma gitti. Hadi gel de içkilerimizi içelim.

– İyi olur.

Teddy de büfeye ilerledi. Irina bardaklara içki dolduruyordu. Bugün Irina eskiden olduğu gibi daha kadınca bir havaya bürünmüştü. Siyah bir elbise giymişti, oldukça eski bir havası vardı. 1930'ları anımsatıyordu, siyah kalın çoraplar ve siyah ayakkabılar. Elbiseleri ne olursa olsun, bu kadında her daim bir zarafet ve hoşluk vardı, herhalde soyluluğun verdiği bir etkenden olsa gerek.

Saçları açık kestane ve dalgalıydı, ama aralarında birkaç tel beyaz gözükmeye başlamıştı. Bugün yıkanmış olduğu belli idi. Irina'nın hem yüzü hem de saçları pırıl pırıl parlıyordu. Geçen günkü gibi toz içinde değildi. Ayrıca bugün esas yaşını gösteren güzel bir kadındı. Geçen gün ise elli yaşlarında ihtiyar bir yaratık gibi duruyordu.

Irina içkisini kaldırdı ve,

– Teddy, senin nişanlanman şerefine içiyoruz. Duyduğumda çok sevindim. Mutluluklar ve tebrikler.

– Teşekkür ederim.

Teddy içkisini yudumladı. Sonra kanepeye oturdular. Teddy bardağını masaya koydu ve çantasını açarak bir fotoğraf daha çıkardı.

– Dün yanımda sadece Maxim'in fotoğrafları vardı, bugün ise nişanlığımın fotoğrafını getirdim. Bak bu Mark.

– Çok yakışıklı. Formasındaki nişanlara bakılırsa, çok da cesur.

– Tabii, İngiltere'nin savaşında önemli bir yeri vardı.

Irina fotoğrafı geri verdi ve ilave etti.

– Dün sen gittikten sonra hatırladım. Savaştan önce sen Prof. Herzog'un oğlu ile çıkıyordun. Bizim semtte oturuyorlardı. Genç Herzog 1939'da Palestine'e gitmişti değil mi? Sonra ne oldu?

– Evet, ismi Willy idi. Palestine'de çok kalamadı ve oradan Şangay'a geçti. Oradan da bir gün Amerika'ya göç etmek niyetiyle. Birbirimize yazıyorduk. Mark'ı tanıyana kadar onu sevdiğimi sanıyordum, ama Mark'ı tanıdıktan sonra bunun doğru olmadığını, ona karşı duyduğum hislerin sadece arkadaşlık sevgisi olduğuna inandım ve ona durumu yazarak resmi olmayan nişanımızı bozdum.

– Willy Herzog çok kırıldı mı?

Teddy gülerek başını salladı.

– Hayır, bilakis büyük bir yükü üzerinden atmış gibi hissettiğini yazdı. Ayrıca kendi de birine rastlamış ve onunla evlenmeyi planlıyormuş fakat bana nasıl bildireceğini düşünüp duruyormuş. Mutluluk dileklerinde bulundu. Öyle ki iki tarafta da kalp kırıklığı olmadı. İyi birer dost olarak kalmaya söz verdik. Belki de şimdiye dek Willy evlenmiştir.

– Peki, sen ne zaman evlenmeyi planlıyorsun?

– Daha bir müddet evlenemem. Daha doğrusu Bay ve Bayan Westheim’leri bulmadan, onlarla temasa geçmeden veya onların da benimle temasa geçmesi gerçekleşmeden evlenemem ve bunu Mark da kabullenmiş durumda.

Irina dimdik oturuyor ve Teddy’ye bakıyordu. Bir tek kelime bile söylemeden onu dinliyordu. Dikkatli bakınca yüzünün bembeyaz olduğu fark edilirdi.

Teddy de fark etti.

– Ne oldu, birdenbire sarardın. Hasta mısın?

– Evet, birdenbire bir fenalık geldi, ama bir iki dakika sonra bir şeyim kalmaz.

Sonra bardağını masanın üzerine koymaya çalıştı fakat elleri fena halde titriyordu. Gözlerinde ise yaşlar vardı, evet ağlıyordu.

– Prenses Irina ne oldu? Neyiniz var?

– Sana gerçekleri söylemedim. Yalan da söylemedim ama, açık da konuşmadım. Niye kendimi savunuyorum ki, niye sana yalan söylemedim diyorum ki. Evet, sana yalan söyledim?

– Ne ne demek istiyorsun?

Teddy konuşamıyor, sözler boğazında tıkanıp kalıyordu. Teddy birden feci şeyler olduğunu ve bunların kendisine iletilmediğini anladı, daha doğrusu hissetti.

– Sana geçmişî anlatırken bazı konuları atladım. Ursula ve Sigmund’u ilgilendiren bazı noktalardı bunlar. Sana dün bunlardan bahsetmek istedimse de bir türlü cesaretimi toplayıp söyleyemedim.

– Söyle, ne olur söyle, ne oldu onlara?

– Teddy, güzel Teddy, sen onları boşuna bekleme, geri gelmeyecekler ve seninle temas kurmaya çalışmayacaklar, sen de onlarla temas kuramayacaksın, asla.

Prenses şimdi Teddy’nin ellerini tutmuş, sıkıyordu.

Teddy adeta çıldırmış gibi sağa sola bakıyor, yardım bekliyordu.

– Irina, söyle bana, Ursula ve Sigmund öldüler mi? Bu doğru mu?

Irina Teddy'ye sıkı sıkı sarılarak,

– Evet, canım maalesef öldüler.

– Teddy kontrolünü kaybetmiş, hıçkırıklara boğularak ağlıyordu.

– Biliyordum, böyle olduğunu biliyordum. İçimden bir ses onların öldüğünü, milyonda bir bile olsa kurtulma şanslarının olmadığını hep bana söylüyordu, gene de inanmak istemiyor, kabullenmiyordum.

Irina Teddy'ye sarıldı. Onu bir çocuk gibi sallıyor ve yatıştırmak istiyordu. Teddy ise kontrolsüz bir şekilde, - Neden ama neden, niçin onlar Tanrım, niçin onlar?

Deyip duruyordu.

Irina Troubetzkoy başını sallıyor, Teddy'ye verecek bir yanıt bulamıyordu. İki kadın karşılıklı olarak bir müddet ağladıktan sonra duraladılar. Söze başlayan Teddy oldu.

– Peki, nerede öldüler?

Irina çaresiz bir halde,

– Sigmund, 1942'de Buchenwald Toplama Kampı'nda öldü.

– Emin misin?

– Tabii. Olayı Kurt araştırdı ve doğruluğunu yanıtladı. Krupp Kampı'ndan Buchenwald Kampı'na temizlik ve buna benzer işlerde çalıştırılmak üzere bir grup esir nakledildi. Çoğu kadınların teşkil ettiği bu grupta Polonyalı bir de Kontes vardı ve bu Kontes daha Berlin'de iken Sigmund'u iyi tanırmış. Buchenwald'daki kampta Sigmund'u gördüğünü ve daha sonra da idam edildiğini söylemiş. Zavallıyı kurşuna dizmişler. Biliyorsun bu tip olayları Kurt inceler, araştırır ve doğruluğuna emin olmadıkça açıklamazdı.

– Ya Ursula? O da mı aynı kampta öldü?

– Hayır, Ursula ise Ravensbrück'deki kampta öldü. 1943'de, kocasından bir yıl sonra,

– İyi biliyor musun?

– Hiç kuşkun olmasın. Karşıt Örgüt üyesi bir hanım arkadaşım, Maria Langen, o kampdaki cezaevinde 1943'den 1944 yazına kadar tutuklu idi ve o sürede Ursula'yı ve de Renata'yı kampta görmüş. Maria'yı 1944 yazında anidan serbest bıraktılar. Maria'nın de-

diğine bakılırsa ikisi de Ravensbrück Kampı'nda hayatlarını yitirmişler.

Onlar da mı kurşuna dizilmişler?

Bu soruya Irina hiç, hem de hiç cevap vermemeyi isterdi. Üzgün ve acı dolu idi. Konuşmak istemiyordu.

– Söyle bana Irina, her şeyi bilmem gerekiyor?

Irina ağlıyor, aynı zamanda konuşma çabası veriyordu, sonra fısıldarcasına bir sesle,

– Onu döverek öldürmüşler, dedi.

Teddy duyduklarına inanamıyor, isyan ediyor, ağlıyor, bağıırıyor, dengesiz hareketler yapıyordu. Ursula'nın nasıl ıstırap çektiğini düşündükçe, böyle bir olayı kabullenmiyordu. - Tanrım, Ulu Tanrım, Ona, Ursula gibi bir insana bu nasıl yapılır? diye bar bar bağıırıyor.

Gözyaşları bitene kadar ağladı.

Irina ise ona sarılı vaziyette, suskun ve ağlamaklı bir durumda sessizce oturuyordu. Her iki kadın da geçmişteki bu en iyi dostları, Sigi ve Ursula için gözyaşı döküyorlardı.

Teddy'nin kendine gelmesi uzun sürdü, ama neticede kendini topladı. İçkisine uzandı, bir yudum içti ve konuşmaya, gerçekleri öğrenmeye devam etmek istiyordu. Üzgün bir ses tonu ile,

– Ya Renata Tiegal nasıl öldü, aynı Ursula gibi mi?

– Renata da çok feci şekilde dövülmüş, ama Tanrı onu orada öldürmemiş, yaşama devam etmiş, ancak bir iki ay sonra bir gün aniden apandisti patlıyor, bakımsızlık ve ilgisizlik neticesi peritonit oluyor ve aniden ölüyor. Onun alınyazısı da öyleymiş.

– Ya Reinhard von Tiegal, onun sonu nasıl oldu?

– Onun ne olduğunu bir türlü bilemiyoruz.

– Belki de hâlâ hayattadır.

– Hiç sanmam. Kamp'ta iken Renata ve Maria konuşmuşlar ve Renata demiş ki dördü birden Tiegal'lerin Şatosunda sakin bir yaşam sürdürürken, bir gün gayet güvenilir bir kaynaktan tutuklanacaklarını duymuşlar. Gerekçe de Sigi ve Ursula'nın Yahudi olması, Renata ve Reinhard'ın da Yahudi bir aileyi saklaması. Hem zaten Reinhard'ın Karşı Koyma Güçleri'ne üye olduğundan da şüpheleniyorlarmış ki gerçekten de üye idi.

– Peki oradan ayrılınca saklanacak başka güvenceli bir yer bulamamışlar mı?

– Maalesef. Postdam'a kadar gelmişler ki orada hemen tutuklanmışlar. Ursula ve Renata Ravensbrück'deki toplama kampına gönderilmişler, buna karşın Sigi ve Reinhard'ın nereye gönderildiği bir türlü tespit edilememiş.

– Bir sürü bulma ve arama kuruluna müracaat ettim ve bir o kadar da liste gözden geçirdim. Öyle olduğu halde hiçbirinde isimleri yoktu. Acaba neden dersin?

– Bilemiyorum. O listelerin yapıldığı günlerde Naziler'in nasıl düzenbazlıklar yaptığı kaçınılmaz bir gerçektir. Öldürdükleri, başka memleket veya kentlere gönderdikleri veya esir aldıkları kişilerin isimlerini istedikleri gibi düzenliyorlardı. Müttefik Kuvvetleri ilerledikçe ve Naziler de yenileceklerini anlayınca bu listeleri de hünerli bir şekilde yok etmeye yeltendiler. Müttefikler kamptaki esirleri hemen serbest bıraktılar ve her kampın bir listesini ele geçirdiler. O listelerde kimin öldüğü, kimin hangi bölümde olduğu, vs. yazılı idi. Her ne hal ise bunların isimleri asla hiçbir listede gözükmedi. Teddy, bu sorunu yanıtlayamayacağım.

– Şu senin üye arkadaşın, Maria Langen, onu görüp onunla konuşmak istiyorum, acaba imkânı var mı dersin?

– Üzgünüm, yapamazsın, zira o da bu yılın başında öldü. Zavallı Maria'ya da öyle şeyler yapmışlar, öylesine işkence etmişler ki, sıhhatini kaybetmişti ve bu yılın başına kadar da yaşaması mucize sayılırdı.

Teddy başını geriye attı. Söyleyecek ve de yapılacak hiçbir şey yoktu.

Teddy gene geçmişe, olaylara, mutlu günlere, Ursula'ya onun muhteşem varlığına, güler yüzüne ve daha neler nelere geri gitti. Zavallı Ursula, o nasıl bir işkence, nasıl bir dövme, nasıl bir vahşetti ki, o muhteşem kadın dayanamadı ve öldü. Bu akıl almaz vahşeti asla hem de asla unutamayacak, ömrü yettikçe onu hatırlayacaktı.

Teddy Londra'ya geri döndü. İlk işi Merchant Bankası Müdürü Bay Johnson'u ziyaret etmek oldu. Bay Johnson onu özel bir odaya götürdü ve,

– Bu özel odada rahatlıkla işlemini yapabilirsiniz Bayan Stein. Lütfen şu kartı imzalayınız, ben de hemen kasanızı getireyim.

– Teşekkür ederim Bay Johnson.

Teddy kendisine uzatılan ve sonsuz yetki tanıyan kartı imzaladı ve geri verdi.

Kasanın getirilmesini beklerken, Teddy çok duygusallaşmıştı. Demin Bay Henry Rossiter ile uzun uzun konuşmuş ve Westheim'lerin akıbetini anlatmıştı. Bay Rossiter de çok etkilenmişti. Bay Rossiter başsağlığı diledikten sonra, artık Theodora'nın resmen Maxim'in vasisi olduğunu, Maxim yirmi bir yaşına gelene kadar da böyle devam edeceğini söyledi. Her şeyi ile Maxim'den sorumlu kişi Teddy idi.

Bankanın Şefi fikrini şu şekilde dile döktü.

– Bayan Westheim'in vasiyeti ve isteği bu idi. Siz 1939'da Berlin'den buraya geldiğinizde bana bir mektup getirmiştin, hatırlıyor musun, Londra'ya gelmenizden bir hafta öncesi Bayan Westheim'le telefonda görüşmüştük ve mektuptaki konuları aynen tekrarlamıştı. Mektuptakileri okumanın zamanı gelmiş ve Bay Rossiter ona mektubu göstermişti. Teddy de okuduktan sonra geri verdi.

– Her şey oldukça açık seçik, anladın değil mi?

Teddy Bay Rossiter'den bir nasihat veya yardım daha istedi.

Westheim'lerin parasını nasıl değerlendireceklerdi? Nerelere yatırmaları gerekirdi? Güldü, yardımcı olacağına, Maxim'in parasını gerektiği gibi değerlendireceğini söyledi. O ara özel odanın kapısı açıldı ve Teddy'nin düşleri de yarıda kaldı. İçeri elinde kasa ile birlikte Bay Johnson geldi. Kasayı bıraktı ve, - İşte kasa sizin, istediğiniz gibi açın ve istediğinizi alın, dedi ve aniden çıkıp gitti.

Altı yıldan beri bu kasaya dokunmamıştı. İlk defa bugün açacaktı onu. Cebinden kasa anahtarını çıkarıp açmadan bir müddet öyle oturup kasaya baktı.

Kasada Ursula'nın mücevherleri vardı. Her bir parça ayrı bir kadife kutuya konulmuştu. Bu kutuları 1939'da Paris'te iken satın almışlardı. Teddy tesadüfen bir kutuyu açtı içinden güzel bir elmas bilezik çıktı.

Öbileziği Ursula en son ne zaman kullanmıştı? Evet hatırladı. 1937'de Tiergarten'deki malikânelerinde bir yemek vermişlerdi. O gece siyah kadife bir elbise giymişti Ursula ve çok da muhteşemdi. İşte o gece bu bileziği takmıştı. Teddy nerede ise gene ağlayacaktı ama, gözyaşlarını yuttu. Artık Ursula'nın ruhunu rahatsız etmemesi gerekirdi.

Geçen hafta Irina Troubzkoys Ursula'nın öyküsünü anlattığından beri Teddy geceleri kâbuslarla uyanıyordu. Hep ağlayan işkence edilmiş, acılarla kıvranan, yüzü gözü yarılmış bir Ursula görüyordu. Bu Nazi canavarlarına acaba nasıl ceza vereceklerdi? Bu acı duyguları ve düşleri gidermek için Ursula'nın geçmişteki halini, güzel ve muhteşem olduğu zamanları düşlemek gerektiğini anladı. Bunu yapmalıydı, kendisi için, Maxim için, Mark için ve gelecekleri için.

Teddy tüm mücevher kutularını çıkarıp bir tarafa koydu ve en alta ise bir zarf gördü. Hatırladı, Ursula bu zarfı Teddy'ye Paris'ten Londra'ya hareket ettikleri gün vermişti. Üzerinde ise şu yazılar vardı:

Özel ve gizli. Sigmund ve Ursula Westheim'ler öldüğü takdirde açılacaktır.

Onun altına da "Bayan Theodora Stein" olarak yazılmıştı. Zarfın içinden iki zarf daha çıktı. Biri kendisine, diğeri ise Maxim'e it-

haf edilmişti. Kendisine ait olanı açtı. Mektup Plaza-Athénée Oteli'nin başlıklı kâğıdına yazılmıştı, içeriği ise şöyle idi.

"Paris 10 Mart 1939"

Sevgili Teddy,

Bu mektubu okuduğun zaman, demektir ki artık ne kocam ne de ben hayattayız. Berlin'e dönmeye karar verdiğim zaman kocamın da, benim de, Westheim Ailesi fertlerinin de Hitler Katliamı'ndan kurtulacağımızın çok az bir ihtimal dahilinde olacağının bilincindeydim. Eğer Naziler tarafından yok edilemesek bile, Almanya ile Müttefikler arasındaki savaş kaçınılmaz olacak ve biz de bu savaşın kurbanları olacağız.

Bundan ötürü sana yazmak ve oğlumu yakinen ilgilendiren bir konuyu açıklamak istiyorum. Diyeceklerim seni çok şaşırtacak ve büyük bir sürpriz olacak ama artık hayatta olmadığımı göre gerçeği bilmende yarar var. Satırlarıma devam etmeden şunu da vurgulamak istiyorum ki, bu yazıyı sadece ve sadece sen göreceksin, başka hiç kimse bu yazının içeriğini bilmeyecek. Belki ileride Maxim yetişkin çağa gelirse, her şeyi anlayacak bir olgunlukta olursa, istersen ona da açıklamada bulunabilirsin. Bunu senin kararına bırakıyorum. Hislerini kullan, mantığını kullan, belki de bilmemesi daha iyi olur, diye düşünebilirsin.

Böyle bir ağır sorumluluğu sana yüklemem hiç de adil değil ama bu sırrı paylaşacak hiç kimsem yok, hiç kimseye güvenemem. Sana ise sonsuz güvenim var, Teddy. Sana herhangi bir tavsiyede bulunamam. Hep düşünür dururdum ki Maxim büyüyünce bu gerçeği ona nasıl açacağım, nasıl ileteceğim diye. Seni akıllı ve dirençli ve ne yaptığını bilen bir kişiliğe sahipsın, öyle ki oğlum için doğru olanı yapacağından eminim. Oğlumu da çok sevdiğini biliyorum.

Öyküme başlamak için 1931'lere gitmem gerekir. İşte o zamandı ki..."

Teddy acele ile mektubu okudu. Sonra oturduğu iskemlede öylesine kaldı. Şaşkındı, inanamıyordu.

Keşke Ursula bu mektubu ona hiç ama hiç yazmasaydı.

Bankadan çıktı ve serin havada yürümeyi yeğledi. Kafası belki biraz yerine gelirdi. Okudukları onu çok rahatsız etmişti, ama şu anda onları bir tarafa atması gerekirdi. Öncelikle yapılması gereken bir şey vardı, o da Maxim'e anne ve babasının artık hayatta olmadıklarını bildirmek. Bu hafta sonu okuldan eve geliyordu ve Teddy bu gerçekleri ona bildirecekti, ama nasıl ve ne şekilde?

Eve girdiğinde hâlâ bu düşünce kaosunda idi. Ama bir tek noktada kararlı idi, ki o da Maxim'e annesinin ne şekilde öldüğünü asla söyleyemeyecekti. Ufak bir çocuğu böylesine acıtmaya hakkı yoktu.

Maxim gelmişti ve pencereden onun gelmesini bekliyordu. Hemen aşağıya koştu. Teddy'ye delicesine sarıldı. İkisi de öylesine sarılmış vaziyette kenetlendiler.

– Dur bakalım Maxim, paltonu bir çıkarayım.

O ara Ketti Hala söze atıldı,

– Tren erken geldi. Bayan Trenton da istasyonda idi, oğlunu karşılamaya gelmişti. Yarın öğleyin Maxim'i yemeğe davet etti. Ama daha sonra da Mark telefon etti, yarın çıkacağını ve geleceğini söyledi. Bayan Trenton'a telefon et de ne yapmak istediğini bildir.

– Olur Hala, daha sonra ederim. Maxim'i de istasyondan aldığın için sana müteşekkirim.

Maxim Mark'ın lafını duyunca heyecanlandı.

– Eğer Mark hafta sonu geliyorsa onu görmeyi tercih ederim. Nasıl olsa Stubby'yi her gün görüyor, onunla her gün yemek yiyorum.

– Doğru. Eğer arzu ederse Stubby bize katılır. Mark'la birlikte olmak ikinizin de hoşuna gidecek.

Teddy Maxim'e, sarılmış vaziyette ufak oturma odasına doğru yürüdü. Oraya gelince, Maxim'i adeta içeri sokarak,

– Gel Maxim, biraz oturalım, seninle konuşmak istediğim bir konu var, dedi.

– Ciddi bir şey olsa gerek. İnşallah okulla ilgili değil, zira Bay Helliwell...

– Hayır, okulla alakası yok. Asla bir şikâyet gelmedi.

Sonra içeri girip kapıyı örttüler.

– Otur bakalım Maxim.

Maxim oturdu. Merakla Teddy'yi izliyordu.

Teddy söze başladı.

– Birkaç haftadır burada değildim. Berlin'e gittim.

Çocuğun gözleri kocaman kocaman olmuştu.

– Berlin'e gittin de bana söylemedin ha.

Biraz kırılmıştı.

– Söylemedim, çünkü anne ve babanı aramaya gittim ve seni boş yere ümitlendirmek, heyecanlandırmak istemedim.

– Peki, ne oldu, bulabildin mi?

– Korkarım ki hayır.

– Haklarında hiçbir şey de mi bulmadın.

– Hayır, pek fazla bir şey yok.

– Peki, ne buldun veya duydun, söyle?

– Tespit edebildiğim bilgiler, onların 1942'ye kadar Tiegal'lerle birlikte şatoda oldukları. Ondan sonra da ortadan yok olmuşlar.

– Zaten o kadarını biz de biliyorduk.

– Tüm edindiğim bilgi bu kadar.

– Sana inanmıyorum. Teddy ben seni çok iyi tanırım. Sen bir şey elde etmedikçe, daha detaylı bulgular bulmadıkça geri gelmezsin. Öyle ki daha başka bilgilere sahip olduğunu biliyorum.

– Hayır, bir şey bulamadım.

Maxim konuşmadan Teddy'ye bakıyordu.

Teddy Maxim'in neler hissettiğini anlıyor, onun ne derece akıllı ve hisli olduğunu biliyordu. Evet henüz on bir yaşında idi ama değme büyüklere taş çıkartacak kadar da olgundu.

Maxim de Teddy'nin durgunluğunu hemen algıladı ve acı acı,

– İkisi de ölmüşler, değil mi?

– Öyle üzgünüm ki yavrum!..

Maxim gayet soğukkanlı bir şekilde,

– Peki, annem ve babamın ölüm nedenleri ne?

Teddy konuşamıyordu ki,

– Söyle Teddy, bombardıman akınında mı, yoksa toplama kamplarında mı ölmüşler?

Teddy hâlâ konuşamıyordu ama gözlerinden yaşlar süzülüyor-

du. Kamplarda ölmüşler değil mi? Demek annem ve babam kampa konulmuşlar?

– Evet, öyle.

– Hangi kampta ölmüşler?

– Baban Buchenwald, annen ise Ravensbrück Kampı'nda.

– Peki ne şekilde ölmüşler?

– Bunu bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. İnan ki bilseydim söylerdim.

Konuşmadan Teddy'ye bakıyordu. Yüzü sapsarı, gözlerinin altı ise kapkara olmuştu. Nihayet birden patladı ve yüksek sesle ağlamaya başladı.

– Teddy, Teddy, şimdi bize ne olacak?

Teddy onu eskiden olduğu gibi kollarına aldı, salladı, öptü ve rahatlatmaya uğraştı.

– Bundan böyle ben sana bakacağım, ben ve Mark. Biliyorum, aynı şey değil ama, sen artık bizim oğlumuz olacaksın.

Maxim hiç cevap vermedi. Devamlı ağlıyordu, fakat Teddy çok iyi biliyordu ki, demin söylediklerini harfiyen duymuştu.

Bir müddet sonra Maxim biraz yatışmış gibi oldu. Teddy onun yüzünü mendili ile sildi, sonra aldı kucağına oturttu.

– Maxim, bilmem hatırlayabiliyor musun, 1939 yılında Paris'ten Londra'ya hareket ettiğimiz gün annen bana bir zarf vermişti.

Maxim başını evet der gibi salladı.

Teddy mektubu ona uzatarak,

– İşte burda, al ve oku.

– Teddy, eğer müsaade edersen odama gitmek istiyorum.

Darılmazsın değil mi?

– Hayır, durumunu anlıyorum.

Teddy onun odadan çıkışını izledi ve yüreği parçalandı. Henüz on bir yaşında ufacık bir çocuktuk ama gene de çok yürekli bir çocuk.

Maxim odasına gittiğinde üzerinde aile fotoğrafları olan masanın önüne oturdu, bir müddet onlara baktı, sonra mektubu açıp okumaya koyuldu.

Çok Sevgili Maxim,

Ben Berlin'e dönüyorum, ama biliyorum ki belki de seni artık hiç göremeyeceğim. Gene de içimde bir mutluluk var, zira biliyorum ki İngiltere'de Teddy ile birlikte güvencede olacaksın ve rahat edeceksin. Orada her türlü tehlikeden uzak olacaksın. Senin geleceğini düşünmek, ileride mutlu ve rahat yaşayacağın bir hayatın temellerini kurmak benim ve babanın tek güttüğü amaçtır. Bunu asla unutma.

Berlin'e dönmemin tek nedeni babana yardım etmek, Büyük-anneyi de alıp sağ salım Berlin'den ayrılmaktır.

Baban ve ben senin bizim ailemize katılmanı çok bekledik ve doğduğun gün de en mutlu anımız oldu. Sen çok çok değerli bir varlık olacaksın. Ben ve baban her daim seninle gurur duyuyoruz.

Eğer olur da İngiltere'ye gelemezsek, sen yetişkin bir delikanlı olana kadar Teddy sana bakacak. Ona güven, onun kararlarına saygılı ol ve onu hep sev, zira o da seni çok seviyor.

Her ne olursa olsun, unutma ki baban da ben de seni pek çok seviyoruz. Sen bizim en iyi yönümüzsün.

Sen hep benim kalbimde olacaksın, benim canım oğlum.
Sevgili annen"

Mektubu okuduktan sonra, masaya bıraktı. Gözleri tekrar yaşlarla dolmuştu. Gözlerini sildi ve hareketsiz bir halde oturdu. İçi yanıyordu, sanki vücudunun bir parçasını kesmişler gibi hissediyordu.

Sonra annesinin mektubunu katladı, dolabının gözünü açtı, babasının verdiği deri çantaya yerleştirdi, sonra o çantayı da babasının aldığı oyuncak tahta atın yanına koyarak, gözünü kapadı.

- Anne, anneciğim - diye sızlandı. Artık onun sesini duymayacak, kollarına başını dayamayacak, onun o çok sevdiği kokusunu alamayacaktı. O çok sevdiği babasını da artık göremeyecek, ormanda yürüyüşler yapamayacak, göle gidemeyeceklerdi. Büyüdüğü zaman babası ile bankada birlikte çalışamayacak ve daha neler neler yapamayacaktı. Gözlerini kapayınca ise babasının sevdiği müzik parçasını duyar gibi oluyordu.

Onların fotoğraflarını aldı ve bir kez daha dikkatlice baktı ve baktıkça da ağladı. İçinde öyle bir acı vardı ki, Maxım bunu hayat boyunca hiç ama hiç unutamayacaktı.

BÖLÜM DÖRT

Anastasia

PARIS

1959

Bu sıcak temmuz gününde kadın merdivenleri zorlukla çıkıyordu. Kızın sesi ise bütün gürlüğü ile her tarafı kaplamıştı.

Bu ses sahne veya perde için ideal bir sestti. Hiç olmazsa Margot Derevenko öyle düşünüyordu, neyse ki kızın o taraklarda hiç bezi yoktu, hem olsa bile, babası asla müsaade etmezdi ki! Babası o dünyanın nasıl bir şey olduğunu, nasıl zor bir âlem olduğunu çok iyi biliyordu.

Margot ikinci katın kapısına gelince durdu. Bir eli tırabzana yaslanmış, diğer elinde ise taze koparılmış çiçekler vardı. Şimdi kızın söylediklerini daha net olarak duyuyordu. Kız terzisi ile konuşuyordu.

– Marie, dinle, o serseriye dedim ki, aç olduğunu biliyorum, hadi gel de şu karşıdaki yerde bir şeyler yiyelim, ben davet ediyorum, dedim.

– Peki kabul edip, seninle yemeğe geldi mi Matmazel?

– Hayır, kabul etmedi. Bana öyle bir baktı ki, sanki onu bir cenazeye davet ediyordum, kendi cenazesine. Baktım hiç istekli değil, o zaman gayet yumuşak bir sesle, ‘Eğer orada yemek istemiyorsan, gel seni anne ve babamın evine götüreyim. Aşçımız Maruba istediğin özel bir şey varsa hemen hazırlar.’ Ne dedi biliyor musun Marie?

– Hayır Matmazel, bilmiyorum.

– Reddetti.

– İsabet. Aksi halde annen ve baban onun gibi bir serseriye evlerinde görmekten hiç de memnun olmayacaklardı.

Evet, gerçekten de hoşumuza gitmezdi diye Margot kendi kendine düşündü.

Anastasia hiç bir yanıt vermedi.

Terzi sual sormaya devam ediyordu,

– Matmazel anlamadığım bir şey var, onun gibi birini niçin yemeğe davet ettiniz?

– Çünkü çok acıkmıştı da ondan.

– Bu onun sorunu idi. Seine Nehri kıyısı serserileri her tarafı sarmaya başladı.

– Nasıl böyle bir şey söyleyebiliyorsun. Fakir olmak onların suçu değil ki, hayat şartları böyle koşullandırdı. Ben onlarla sık sık konuşurum. İyi insanlar. Hem bu zavallı berduşlar köprü altlarında yatmak veya açık havada uyumak gibi zorunluluklardan da hiç hoşnut değiller. Yemek bulamıyor ve bazen çöplerden topluyorlar.

– Kendi kaderlerini kendileri çiziyorlar.

– Ben buna inanmıyorum ve elimden geldikçe onlara yardım etmek isterim.

Marie cevap vermedi. Kız konuşmasına devam etti.

– Onlardan birine, bir bayan berduşa yardım ettim. Şimdi iki ayağı üzerine durmak üzere, hayatını düzene sokmuş vaziyette.

– Gerçek mi?

– Evet, ona yardım ettim. Eskiden şarapçı idi. Onu zorla şarapçılıktan vazgeçirdim. Şimdi iyi bir işi ve oturacak bir yeri var.

– Anlıyorum Matmazel. Acaba ailen senin bu ilgine, Seine Nehri kenarındaki berduşlara yardıma yeltenmene sıcak bakıyor mu?

– Tabii ve hoşlarına da gidiyor.

"Biz mi? Ne zamandan beri" diye Margot'un ağzı bir karış açık kaldı. Margot acele adımlarla merdivenleri çıkıp kendi katlarına geldi. Kapıyı araladı ve içeri bir göz attı. On sekiz yaşındaki kızı ayakta durmuş, terzileri Marie de ona diktiği gece elbisesinin son provasını yapıyordu. Elbise açık mavi şifondan yapılmış, harika bir şeydi ve onun giyen kızı ise muhteşemdi.

Oda aydınlıktı ve sabah güneşi her taraftan içeri süzülüyordu. Odanın ortasında duran genç kız gerçekten de çok hoştu. Beline

kadar inen açık sarı saçları, kalın kirpikleri, açık mavi gözleri, muntazam omuzları, düzenli bacakları ve ayak bilekleri ile On Sekizinci Asır tablolarından bir figür sergiliyor gibiydi.

Margot da kızına baktı. O derece güzeldi ki, insan onun gerçek olabileceğini algılayamıyordu. Çocukken de aynı idi. Çok iyi niyetli, tatlı, idealist ve fazla romantik olan bir genç kızdı. Yaşadığımız dünya için fazla iyimser nitelikte biri idi. Margot kapıyı itti ve odaya girdi.

Gülerek kızına doğru ilerledi ve,

– Nasılsın bakalım Anastasia? dedi.

– Anne bak elbiseme, muhteşem bir şey değil mi?

Margot da elbiseyi beğenmişti. Terziye döndü ve - Günaydın Marie, gene bir eser yaratmışsın! - dedi.

– Merhaba Madam, ama eseri yaratan ben değil, asıl sizsiniz.

Bunu derken Anastasia'ya bakıyor ve cümledeki eser kelimesini simgeleyen o olduğunu belirtmek istiyordu.

– Korkarım bu hususta tüm puanlar bana gelmez. Babasının da bu eseri yaratmakta payı var.

Bu espriye odada hepsi kahkaha ile güldü.

– Gerçekten süper, değil mi anne? Marie bu elbiseyi dikerken elinden geleni yaptı. Çok teşekkürler Marie.

Bu tür beğeni gösterileri Marie'yi memnun ederdi. Tabii ki müşterilerini hoşnut görmek ona kıvanç verirdi. Hele 'Derevenko Kadınları' onun en sevdiği müşterileri idi. Asla güçlük çıkarmayan, ve beğeni gösteren kişilerdi. Hele şimdilerde Anastasia gibi güzel, alımlı ve manken gibi bir vücuda sahip birine dikiş dikmek, yarattığı eseri bir kat daha değerlendirirdi.

Margot bir müddet kızına baktıktan sonra,

– Bu elbise ile benim opal takımımı takman gerekecek. Renkler çok uyacak.

– Anneciğim, onları bana ödünç vereceğin için teşekkür ederim.

– Ne kadar güzel olacaksın. Balonun göz kamaştıran kızı sen olacağına dair şimdiden bahse girerim.

– Pek sanmıyorum. Yvette balonun yıldızı olacak. Hem onun da hakkı, ne de olsa bu onun için özel bir gece.

Margot ufacık salona bir göz attı. Masalarda vazolar, içerlerinde de çiçekler vardı. Herhalde yardımcıları Solange yerleştirmişti onları, ama Margot beğenmediği için, hepsini attı, getirdiği taze çiçekleri yerleştirdi ve odanın daha düzenli olmasına özen gösterdi.

Anastasia annesini izliyordu. Annesine hayrandı. Ne kadar da artistik bulguları olan bir insandı. Oda dekore etmekte, sofraları hazırlamakta, çiçekleri vazolara koymakta onun üstüne kimse yoktu.

Margot etrafı düzenlerken kızı ile göz göze geldiler.

– Ne o Anastasia, gene mi hayal kuruyorsun?

– Hayır anneciğim. Gidip şu elbisemi çıkarsam iyi olacak. Geç Marie bana yardım et.

– Unutmayın, yemek saat tam birde bahçede.

– Eyet, biliyorum anne.

Alexander ve Margot Derevenko'nun evleri Faulbourg.

Saint-Germain'deki o güzel özel evlerden biri idi. Saint-Germain Paris'in en gözde semtlerinden biridir. Nehrin sol yakasında ve Paris'in Yedinci Bölümü'ndedir. Eskiden buralarda aristokratlar otururken, günümüzde ise ressam, yazarlar, artistler ve talebeler burayı tercih ediyorlar.

Bu evin yakın çevresinde ise Rodin Müzesi, Fransız Akademisi, Askeri Okul ve I. Napoléon'un Anıtmezarı'nın bulunduğu Invalides Otelini yer alıyor. Bu tarihi bölgede ayrıca antika eser satan dükânlar, sanat galerileri ve de ufak kafeterya ve barlar bulunur. Bu kafeteryalardan ikisi entel toplumunun sık sık uğradığı barlardır. Bunlardan biri Café des Deux Magots ve diğeri ise Café de Flore'dur.

Derevenko'ların evi dışarıdan gözükmez. Çevre duvarları vardı ve masif yeşil bir kapıdan içeri girilir. Tipik Paris evleri gibi bir avlusu, avlusunda bir çeşmesi ve birkaç tane de büyük kestane ağacı vardır. Evin duvarları ise sarmaşıklarla kaplıdır.

Ev oldukça büyük sayılır. Pancurlu pencereleri ve merdivenlerle çıkılan ve iki büyük kanattan meydana gelen bir de kapısı. Evin cephesi ise klasik bir görünüm veriyor. Evin içi ise aydınlık, ve çok hoş döşenmiştir. Döşenme üslubu ise şüphesiz ki Margot Derevenko'nun eseridir.

Giriş holü kapılarla donatılmıştır ve bu kapılar harika bir bahçeye açılmaktadır. Bu da Margot'un eseri sayılır. Margot gençliğinden beri Fransa'da yaşamış ve Sorbonne'da tahsil görmüş olduğu halde aslı ve yetiştirme tarzı İngilizdir. Öyle ki bu bahçe ile uğraşında da aslına uygun, yani İngiliz tarzı bir bahçe türü yaratmıştır. Bahçenin her köşesi açık renk çiçekler ve beyaz renkli ufak makiller ile donatılmıştır. İşte bu renk düzeyi, ahenk, huzur ve serinlik yaratmaktadır.

Daha ileride ise, bir göl ve etrafında leylak, azelya, gül, lale, krizantem, nergis çiçeği mevcuttur. Bunların hepsi de beyaz renkli açan türdendir ve mevsimine göre açarlar. Daha ileride de leylaklar ve kestane ağaçları mevcuttur.

Evin önündeki büyük teras bu bahçeye açılıyor. Terasda ise boyalı demir iskemleler ve masalar ve her birinin yanında da bir güneş şemsiyesi bulunmaktadır. Anastasia ve annesi burada oturmuş yemek yiyorlardı. Kuzey Afrikalı aşçıları Maruba, onlara hafif bir yemek hazırlamıştı. Izgara balık, salata ve şampanyaya batırılmış taze seftali dilimleri.

Yemek arası konuşurken nihayet Margot konuta değinerek,

– Seni dinlemek gibi bir niyetim yoktu, ama merdivenlerden çıkarken Marie ile konuştuklarını istemeyerek de olsa duydum. Sen Paris'teki o hippie kılıklı insanlarla arkadaşlık ediyormuşsun. Bu asla doğru değil. Lütfen onları görmeye bir son ver.

– Anneciğim, ben onlara sadece yardım etmek istiyorum.

– Olmaz, sen onlara yardım edemezsin ki, onlar o tür bir hayatı seçmişler.

– Anne, aynı Marie gibi konuştun! Nasıl olur da böyle düşünebilirsiniz? Kim ister ki bu tür zor koşullar altında hayat mücadelesi vermeyi?

– Canım benim, bu derece de saf olma. Biliyorsun ki ben de baban da senin üzerine titriyoruz. Sen son derece çarpıcı bir kızsın ve bu serserilere de hiç güven olmaz.

– Anne, onlar çok ince ruhlu insanlardır ve demin söylemek istediğin gibi de zarar verici değillerdir. Merak etme onlar bana ne saldırmaya ne de tecavüz etmeye yeltenirler. Yeter ki sen ve babam

bana kızmayın, zira sizin bana karşı kırgın olmanıza asla gönlüm razı olmaz.

– Yavrum, sana asla kızmıyoruz, sadece senin iyiliğin için dikkat ediyoruz. Esasında sınavları başarı ile verip şeref talebesi olmana ve Sorbonne’a giriş hakkı kazanmana son derece memnunuz. Sadece, şey yani!

– Ne söyleyeceğini biliyorum anne, serserilerle arkadaşlık etmemi istemiyorsunuz.

– Tam üstüne bastın.

– Zavallılar. Yaşama biçimlerini bir görsen, için sızlar.

– Orası öyle de, dünya zavallılarla, fakirlerle o kadar dolu ki, sen de dahil hiç kimse onlara yardım ederek fazla bir katkıda bulunamaz.

– Ben aynı fikirde değilim. Bence bir kişinin yardımı bile az da olsa gene onlara bir şeyler verir.

Margot kızına baktı ve konuyu kapatmanın daha doğru olacağını anladı. Çok cici bir kız olduğu kadar son derece de zeki bir kızdı ve de inatçı. Eğer Margot bu serseriler hakkında iddiasına devam edecek olursa, Anastasia da tam aksine onlara yardımın şart olduğunu sonuna kadar savunacaktı. Nasıl olsa birkaç gün sonra Cannes’daki yazlık villalarına gidecekler ve Temmuz ile Ağustos aylarını orada geçireceklerdi. Ordan da Anastasia İngiltere’ye, büyükannesini ziyarete gidecekti. Ancak sonbaharda Paris’e dönecek ve döner dönmez de üniversiteye başlayacaktı. Zaten o zaman dersleri o derece yüklü olacaktı ki, bu sokak serserileri ile ilgilenmeye vakit bile bulamayacaktı.

Margot konuyu değiştirmek amacı ile,

– Bu gün öğleden sonra alışverişe gideceğim, benimle gelmek ister misin?

– Hayır anne, gelemem. Bazı tarih kitapları almam gerekiyor. Yvette’in dediğine göre Saint-Michel’deki eski kitabevinde bulabilir miyim.

– Oldu, ama akşam yemeğe geç kalma. Babanın misafirleri var, Hollywood’dan gelmişler, yemeğe çıkacağız.

– Biliyorum, babam söyledi. Onları nereye götüreceğiz?

- La Tour d’Argent’a.
- Zengin turistlerle dolu olacak orası. Temmuz ayında nasıl olur bilirsin.
- Öyle ama gene de güzel. Hele manzarası. Notre Dame Katedrali ve Seine Nehri insanın ayakları altında, zaten turistlerin gitmek ve görmek istedikleri yerler bunlar.
- Evet, öyle. Babam Hollywood için bir başka film daha mı çevirecek?
- Galiba. İçkilerimizi burada evde saat sekizde içeceğiz, saat dokuza doğru da restorana gidilecek.
- Merak etme anneciğim, geç kalmam. Bu iş yemeklerinin babam için nasıl önem taşıdığını bilirim, hem ben de çok kibar davranacağıma söz veriyorum. Ayrıca berduşlardan da hiç söz etmeyeceğim.
- Margot bu sözlere çok güldü,
- Güzel, yeni sosyal eğilimlerin, espri gücünü henüz etkilemediğini görmek hoşuma gitti.

39

Maxim Seine Nehri kıyısında etrafa bakına bakına dolaşıyordu. Böyle amaçsız dolaşmak onun sevdiği şeylerden biriydi.

Fransa'ya tatile gelen bir Amerikalı işadama ile görüşme yapmış ve olumlu bir sonuç almıştı. Maxim bu nedenle oldukça rahatı. Paris'te geçirdiği ilk gün hiç de fena sayılmazdı.

Bir yan sokağa girdi. Oradaki kafeteryalardan birine, bilhassa Saint-Germain'deki Deux Magots'a gitmek için niyetlendi ise de son anda caydı. Şehri dolaşması daha cazip geldi.

Yürüyüşüne devam etti. Notre Dame Katedrali'ne doğru yol aldı. Onun Gotik kuleleri adeta Paris şehrinin simgesi olmuştu. Seine Nehri'nin suları ise sanki bugün daha da parıltıyordu.

Paris Maxim'in en sevdiği kentti. Onu, çalıştığı ve yaşadığı Londra'dan, iş için sık sık ziyaret ettiği New York'tan, doğum yeri olan Berlin'den, bu üç şehirden daha çok tercih ederdi. Her gelişinde onu eskisinden daha da güzel bulur, her defasında bir sürprizle karşılaşır.

Paris'e ilk gelişi 1939'da idi. Annesi, Teddy ve kendisi Nazi Almanyası'ndan kaçıyorlardı, kendisi daha ufacık bir çocuktu, ama o güzel ve ihtişam dolu günler, daha doğrusu annesi ile birlikte Paris'teki yaşantısını unutamıyordu. Annesi ile son olarak Paris'te beraber yaşamışlardı. O zamandan kalma bir sürü hayal ve hatıra onun zihninde yer almıştı ve onları asla unutamıyor, silip atamıyordu.

Aradan tam on üç yıl geçti. 1952'de Maxim on sekizinci yaş gününü kutlamak amacı ile tekrar Paris'e geldi. Bu geziyi tertipleyen

Mark olmuştı ve Stubby'yi de davet etmişlerdi. Hepsi de deliler gibi eğlenmişlerdi. Bilhassa Teddy çok hoş vakit geçirmişti, Teddy o yılın şubat ayında ikinci bebeğini doğurmuştu. Bir oğlu olmuştı ve ismini de David koymuşlardı. Mark'ın savaşta ölen ağabeyinin adı. İşte Paris'te bir hafta sonu Teddy'nin rüyası olmuştı.

Mark Teddy'ye böyle bir planı olduğunu söylediği zaman, Teddy sevinçle,

- Tam istediğim şey. Gebelik süresince bol bol elbiseler giyip dolaşmak beni sıktı. Paris'e gidip Fransız modasına uygun güzel giysiler alacağım ve eski formumu bulacağım.

Teddy'nin esas amacı ise Maxim'i Paris'e geri götürmektir. Bu şehrin Maxim için neler ifade ettiğini biliyordu. Orada Ursula ile birlikte oldukları günleri anımsayacaktı. O günler anne ve oğulun son beraberlikleri idi. İşte bu nedenle Teddy iki yaşındaki kızı Kay'i gönül rahatlığı ile dadısına ve kayınvalidesine bırakıp bu geziye gelmişti. Maxim'in on sekizinci yaş günü ve Paris'i ziyaret her şeyden üstün sayılırdı. Maxim'i kendi oğlu gibi seviyor ve ona o gözle bakıyordu. Her daim Maxim onun neşe ve gurur kaynağı olacaktı ve asla yanlış olan bir şey de yapmayacaktı. Maxim'in yeri çok başkaydı.

Gerçekten de 1952'deki Paris gezisi unutulmaz bir olaydı. Hem Maxim'in on sekizinci yaş günü kutlanmış oldu, hem de Stubby ile Maxim'in ortak olarak yaptıkları bir işin başarı ile sonuçlanması. Bu tarihten bir ay önce East End'de satın aldıkları arsayı büyük bir inşaat firmasına satmışlar ve oldukça yüklü bir para kazanmışlardı.

Arsa alımı ve iş ortaklığı tamamen tesadüfe dayanmıştı. Stubby'nin bir hizmetçisi, Bayan Threscoe, bu arsaya sahipti. Bayan Threscoe'nun küçüklüğünden beri Stubby'ye zaafı varmış. 1950'de kocası bir trafik kazası geçirip ölünce, kadın maddi sıkıntıya düştü ve kocasından kalma bu arsayı satmak istedi, ama alıcı bulamadı. Kadının çocuğu ve yakın akrabaları da olmadığı için, Stubby'ye gelip yardım etmesini rica etti.

Stubby durumu Maxim'e açtı. Maxim bir müddet düşündükten sonra, - Eğer işe atılacak ve birer işadama olacaksak şimdi harekete geçme zamanı artık, dedi.

Maxim biliyordu ki artık Londra'da inşaat sektörü çok gelişiyordu.

– Stubby, bu arsayı alırsak hem Bayan Threscoe'ya yardım etmiş oluruz, hem de şansımız yaver giderse inşaat firmalarına satar ve iyi para kazanırız. Zannedersenem bu iyi bir yatırım olsa gerek.

Her zaman olduğu gibi Maxim haklıydı.

On altı yaşındaki bu iki çocuk Threscoe'ların bu bombalanmış arsasını satın almadan önce, Maxim Henry Rossiter'e gidip danıştı. Bay Rossiter hâlâ Maxim'in mali danışmanı idi. O da araştırma yaptı ve o alanın gelecek vaat ettiğini vurguladı. Belki satarken çok bir kazanç sağlamayacaksın ama bir kaybın da olmayacak, dedi.

Threscoe'nun arazisini beş bin pounda aldılar. Bayan Threscoe bu fiyatı biçmişti ve iki genç de hiç pazarlık etmediler. Böylece ilk ortaklıkları başlamış oldu. Maxim, Westheim Fonu'ndan, Henry Rossiter'in kontrolü altında para çekti, Stubby ise anne ve babasının müsaadesi ile amcasından kendisine kalan paradan çekti.

İki yıl sonra bu arsayı yirmi beş bin pounda sattılar ve hem kendilerinin hem de başkalarının iddialarının aksine yirmi bin pound kâra geçtiler.

Her ikisi de o yıl üniversiteye başlamaları gerekirken, Oxford'a gitmeyi askıya aldılar ve Threscoe'dan sağladıkları kâr ile kendi şirketlerini kurdular.

Bu duruma gerek Teddy gerekse Stubby'nun babası ilk başlarda şiddetle karşı çıktılar. Her ikisi de çocukların Oxford'a gidip tahsillerine devam etmelerini istiyorlardı. Ama Bay Rossiter bu çelişkiyi de halletti.

Teddy'yi ve Bay Trenton'u bir gün bankaya çağırarak,

– Onları Oxford'a gitmeleri için şu anda zorlamak, atlar kaçtıktan sonra kapılara kapamaya benzer. İkisi de iş hayatına atıldılar ve çok da başarılı oldular. Niçin şevklerini kırmak istiyorsunuz? Bırakın devam etsinler, hayatta başarılı olacaklarına da eminim.

Mark da ayrı kanıda idi. Neticede Teddy'yi de ikna etti. Maxim yüksek tahsile devam edeceğine iş sahasına devam edecekti. Teddy'de artık müdahale etmekten vazgeçti.

Maxim mali danışmanlık ve buna benzer işler sahasına ilgi duyuyordu. Eğer Stubby olmasaydı asla emlak işleri ile uğraşmazdı. Ama East End'deki arsayı satıp da böylesine bir kâr elde edince, Stubby bu işte kalmalarını ve devam etmelerini ısrarla Maxim'e kabul ettirdi. Hiç olmazsa bir müddet denerlerdi. Jermyn Sokağı'nda bir ofis kiraladılar ve firmanın adını da Westrent koydular. Soyadlarının birleşiminden bu isim meydana çıkmıştı ve imkân nispetinde bombalanmış arsalar satın almaya başladılar.

Şehirdeki endüstri merkezleri savaş esnasında ağır bir hasar görmüş, ciddi şekilde bombalanmıştı. İşte bu alanları makul fiyatlara satın alıyorlar, sonra moloz ve toprak yığınlarını temizliyor, alanın etrafına da bir tel çeviriyor ve kendilerince makul bir fiyata alıcı çıkarsa hemen satıyorlardı. Bazı durumlarda iki yıl beklemeleri de gerekiyordu. Ama gene de kârlı bir işti, çünkü 50'li yılların savaş sonrası İngiltere'sinde inşaat patlaması başlamıştı.

Gene 1952 yılında Maxim soyadını değiştirme kararına vardı. Teddy ile bu hususu görüştü ve soyadının sonundaki "heim" kısmını bırakıp, sadece "West" olmak istiyordu, tam bir İngiliz ismi gibi. Teddy buna da ılımlı baktı.

– Haklısın, iyi fikir. Annen de böyle isteyecekti. Biz Paris'te iken bana bundan bahsetmişti. Her zaman İngilizleri, İngiltere'yi nasıl sevdiğini hatırlarsın. Keza baban da öyle. Baban daha Berlin'de iken bunu düşünmüş ve West soyadını almak istemişti ama Prens karşı çıkmış, pasaportlar değişirse Amiral Canaris size yardımcı olamaz demişti.

Böylece hem ismini hem de uyruğunu değiştirdi. İsmi Maximilian West, uyruğu ise İngiliz. Elinde bir İngiliz pasaportu vardı ve seçimlerde oy kullanabilecekti.

İşte on sekizinci yaş gününden beri Maximilian yeni bir kişilik kazanmıştı.

Emlak işleri durgunlaşınca ve Maxim de ondan sıkılmaya başlayınca, başka sahalara el uzatmaya başladı. Ufak ve de çökmeye yüz tutmuş şirketleri satın alarak yatırım yaptı. Örneğin ufak çapta bir yayınevi, bir tuğla fabrikası, bir otobüs işletmesi gibi. Hepsini yeniden organize etti, başlarına güvendiği akıllı başında yöneticiler ata-

dı, çalıştırdı ve bunlar kâr yapar duruma gelince, hepsini de oldukça yüksek bir fiyata sattı. Neticede fevkalade bir kâr etti. Öyle ki yeni bir şirket daha doğmuştu, Westinvest Şirketi.

Son derece ilerisini gören bir niteliği vardı. Hangi iş ilerde nasıl gelişir, ne olur, bütün bunları görebilirdi. Yatırımlarını akıllıca yapar, hep de kârlı çıkardı. Bu yönü de toplumca bilindikten sonra gelecek için sağlam adımlar atmaya başladı.

Henüz yirmi altı yaşında olduğu halde hem Westrent hem de Westinvest firmalarının yönetim direktörü idi. Mayfair semtinde güzel dayalı bir katı, şarap renginde de bir Jaguar'ı vardı. İleri gelenlerle katıldığı kulüplere üye olmuştu ve Londra sosyetesinin de gözdesi. Londra'nın tanınan güzel kadınları ve hatta yıldızları ile arkadaşlık ediyordu. Londra basını ondan "Playboy" diye bahsediyordu. Dedikodu sütunlarından ise hiç eksik olmazdı. Giysilerinden, hayat tarzından, verdiği partilerden, arkadaşlık ettiği kadınlardan ve de zenginliğinden her daim söz edilirdi.

Bu partileri, hayatındaki kadınları ve sosyal hayatı hiç ciddiye almıyor, öyle ki bunlar Maxim için bir şey ifade etmiyorlardı. Onu tek ilgilendiren, ona zevk veren şey işi idi.

Stubby'ye de dediği gibi, otuz yaşına geldiği zaman bir milyon pound parası olacaktı. Hep bunu planlıyordu ve Stubby de bir an bile tereddüte düşmemişti. Maxim de öyle. Tek güttüğü amaç, yoneldiği hedef bu bir milyon poundu kazanmaktı.

Saint Michel Kavşağı'ndan karşıya geçmek için ışıklarda beklerken bile bunu düşünüyordu. Beş senesi daha vardı. Sonunda amacına erişecekti.

Maxim'in başarısının tek sırrı ise, zorlukların üstüne gitmesi, işine bağlı olması ve hiç yorulmadan çalışması idi. Gece ve gündüz çalışabilir gene de yorgunluk hissetmezdi. Beş saat uyku ona yeterdi. Her sabah dört buçukta kalkar, yedi buçuğa kadar evinde çalışır, kâğıt işlemlerini tamamlar, yedi otuzda da ofisinde olurdu. Haftanın yedi günü, yani hafta sonları da dahil, çalışmak onun hobisi olmuştu. Aslında tam bir 'İşkolik' olmuştu öyle ki gazeteler ve basın ondan "Playboy" diye bahsettiği zaman, sadece gülmekle yetinir, gerçeklerden ne denli uzak olduklarını anlar ama kimseye de açıklamazdı.

Bu deyimı tekrar gündeme getirdi. - "Playboy" ha! Eğer bir bil-selerdi.

Gerçek şuydu ki, beraber olduğu güzel kadınlar onun için sa-dece koluna takacak bir aksesuar görevi yapmaktaydılar. Birkaç kez âşık olmuştu, ama uzun sürmemiş, hemen bıkmıştı. Birçok ma-ceraları da olmuştu, fakat hiçbir kadın hayatına girememişti. Onla-rı bir türlü beğenemiyor, sevemiyordu. Aslında doğru olanı bula-mamıştı. Neydi aradığı? Kusursuz olanı. Ama biliyordu ki hayatta ne kusursuz bir kadın, ne de erkek vardı.

Gene de gerçek bir aşkın özlemini çekiyordu.

Hızlı adımlarla yürümesine devam etti. Solunda Mont Blanc Otelı vardı. Subby ile birkaç kez orada kalmışlar ve karşı köşedeki El Djazier Kuzey Afrika Gece Kulübü'ne de gitmişlerdi. Naneli çay içmişler, kuskus denilen bir yemek yemişler ve de göbek dansını seyretmişlerdi. İleride de Amerikan caz lokalleri bulunmaktaydı. Buradaki yan sokaklar onu çok etkilerdi, zira annesi ve Teddy ile Paris'te kaldıkları zaman annesi onu hep bu sokaklara getirir ve gerçek Paris'i gösterirdi. O günlerin anıları asla yok olamazdı. Bi-raz daha ilerledi ve ufak bir alana geldi. Orada bir sokak kafeterya-sı bulunuyordu ve oturduğu zaman Notre Dame Katedrali tüm ihti-şamı ile gözükürdü.

Köşede bir masa buldu ve hemen oturdu. Garsona bir limona-ta ısmarladı. Hava oldukça sıcaktı. Gömleğinin üst düğmesini açtı ve kravatını da çıkardı. Limonatasını hem içiyor, hem de gene ço-cukluk günlerini anımsıyordu. Nedense o günler ve olaylar Ma-xim'i hep eskiye çekiyordu. Prenses İrina'yı da görmek için Ber-lin'e gittiğinde kendi doğduğu evi ve semti görmek için Tiergar-ten'e de gitmişti.

Çocukluk anıları Maxim için çok önem taşırdı. 'Acaba herkes için de mi bu geçerlidir, yoksa ben hayatta çok kayıplar verdim ve bu yaşlarda çok acılar tattım, ondan mı?' diye kendi kendine sor-du. 'Her Paris'e veya Berlin'e gelişimde geçmişten bir şey mi bula-cağımı umuyorum? Acaba aradığım nedir, onu da bilmiyorum?' di-ye hep kendi kendini yargıladı.

Bu sualler her zaman olduğu gibi yanıtsız kalırdı.

Biraz sonra kalktı ve Shakespeare ve Şirketi adlı eski bir kitabevine gitti. Sahibi Bill isimli bir Amerikalı idi ve son birkaç yıldır Maxim'in yakın arkadaşı idi. Orada çalışan Amerikalı kız, Bill'in saat altıdan önce gelmeyeceğini söyledi.

– Mesaj bırakmak ister misiniz?

– Sadece Duke aradın deyin, o anlar. Belki yarın tekrar uğrayım.

– Olur Duke.

Kız işine devam etti. Bir sürü yazarın kitabını bir arada dizmeye çalışıyordu. Yazarlar Richard Wright, Henry Miller, Lawrence Durrell ve Anais Nin. Bu yazarların eserlerinin hepsini de okumuştum. İçerikleri ve üslupları çok ayrı idi. Bunları bir arada dizmenin gerekçesi ne idi ki? Sonra anımsadı. Hepsi de aynı süre zarfında Paris'te yaşamışlar ve hepsi de iyi dostluk kurmuşlardı. Bunlara Paris Klığı denilirdi. Maxim kitaplara bakarak biraz daha oyalandı. Irwin Shaw'un GENÇ ARSIANLAR adlı kitabını gördü. Bu onun en sevdiği yazardı. Kitabı açtı ve birinci baskı tarihine baktı. İlk baskı 1948'de Random House Yayınevi tarafından basılmıştı ve bu kitap da o baskıydı. Hemen aldı ve dükkândan ayrıldı. Kitapların birinci baskı koleksiyonunu yapıyordu ve Londra'daki evin kütüphanesi birinci baskı kitaplarla dolu idi.

Maxim tekrar yürümeye başladı. Notre Dame Oteli'ni geçtikten sonra bir başka kitabevinin yolunu tuttu. Burada daha ziyade antika kitaplar satılmakta idi. On Sekizinci Asırdan kalma kitaplar veya bir sürü birinci baskılar bulabilirdi.

Kapıyı açıp içeri girdi. Sahibi başını kaldırıp Maxim'i görünce hemen yüzü güldü,

– Bay West, buyurun, sizi gördüğümüze sevindik.

– Ben de seni gördüğüme sevindim Bay Arcel.

– Sizin ısmarladığınız kitap geldi, arka ofiste. Müsaade edin, gidip getireyim.

Maxim'in istediği kitap antik mücevherler ve onların stilini içeren bir eserd. Mark için ısmarlamıştı ve ona hediye edecekti.

Bay Arcel kitabı getirene kadar Maxim de etrafa göz gezdirdiyordu ki birden o kıızı gördü.

Birden irkildi. Gözlerini ondan ayıramıyordu. Kız duvara dayanmış, öyle duruyordu. Maxim onun muntazam yüz hatlarını, gözlerini, burnunu, uzun saçlarını, boynunu, vücut yapısını baştan aşağıya inceledi. Üzerinde basit bir elbise ve ayağında da sandallar vardı. Fakat her hali ile zarif ve aristokrat olduğu belli idi.

Maxim bu kıza hayran oldu. Acaba kimdi bu güzel?

Sanki birinin onu izlediğini anlar gibi, döndü, Maxim'e baktı ve göz göze geldiler. Koyu mavi gözleri, çok etkileyici bakışları vardı. Güzelliği Maxim'i büyülemişti, ama bu güzellikten de ileri bir şeydi, bu kızda gizemli bir hava vardı, işte Maxim'i de cezbeden bu idi.

Kız ona gülümsedi. Dünyanın en güzel gülücüğü idi bu. Güldüğünde de yüzünde gamzecikler peyda oldu.

Maxim de gülerek ona selam verdi.

Aniden mutlu oldu, mutluluk perisi gelip Maxim'in omuzuna konmuştu. Maxim'in kalbindeki boşluk sanki bu ılık gülüccükle dolmuştu.

Durmuş birbirlerine bakıyorlardı.

– İşte kitabınız. Az bulunur bir eser. Ayrıca resimli de.

Maxim kızdan gözlerini ayırdı ve kitaba baktı.

– İçine bakın, resimler o kadar ilginç ki.

– Evet, anlıyorum.

Hemen gözleri tekrar kıızı aramaya koyuldu ama gitmişti.

Maxim Bay Arcel'e döndü ve:

– Demin şurada duran bir genç kız vardı. Ne oldu? Gitti mi?

– Evet siz kitaba bakarken o da süzüldü gitti. - Müsaadenizle, diyerek Maxim de hemen kitabevinden çıktı.

İleride onu gördü, taksiye binmek üzere idi ki,

Trafik akışı ve patırtısı nedeniyle kız onu duymamıştı bile. Taksi gözden kayboldu gitti.

Maxim biraz üzgün bir şekilde kitabevine geri gitti.

– Bay Arcel, demin buradan çıkan kıızı tanıyor muydunuz?

– Üzgünüm, hayır. İlk kez buraya geldi, ama çok hoş bir kızdı değil mi?

– Şimdiye dek gördüğüm en güzel yaratıktı diyebilirim.

– Duke, seni senelerden beri böyle üzgün görmedim, ne oldu hadi canlan biraz.

Bunu söyleyen Stubby idi.

• Maxim’le birlikte yemek yiyorlardı. İkisi de Plaza Athénée Otelinde kalıyor ve onun karşı köşesindeki bar Chez Andre’de de içki-lerini içiyorlardı.

Saat altı buçukta Maxim otele dönmüştü ve o saatten itibaren de bir suskunluğa bürünmüştü.

– Sanki dünyanın sonu gelmiş gibi davranıyorsun.

– Öyle hissediyorum. Stubby. O kızı nasıl kaçırdım, onu bir daha nasıl bulacağım?

– İnanamıyorum, sen, benim tanıdığım Maxim, bir kız için bu hallere düşecek? Bunca yıl seni ilgilendiren tek şeyin iş olduğunu sanıyordum, adeta inanmışım. Ama beni de yanıltın Duke, değil mi?

Maxim gülmeye başladı.

– Karakterimin dışına çıktım değil mi?

– Öyle oldu galiba.

– Stubby, sana bir sır verebilir miyim?

– Neden olmasın? Sekiz yaşından beri bana sırlarını açıkladığına göre, şimdi de rahatlıkla açılabilirsin.

– Galiba ben âşık oldum.

– Aman Duke, saçmalama.

Bunları diyen Stubby gülmekten katılıyordu. Sonra durdu ve dikkatle Maxim’e baktı, o zaman yanıldığını anladı.

– Tanrım, galiba da haklısın. Ama daha konuşmadın bile bu kızla, nasıl âşık olursun ki? Ben sanırdım ki seni ilgilendiren en son şey kadınlar ve ilişkileri idi. Meğer yanılmışım.

– Alan, haklı da sayılırsın, bu yapığım aptalca bir şey, hem de çok. Hadi her şeyi unutalım, kızı filan ve bugünkü toplantından söz edelim. Nasıldı, bir sonuca varabildin mi?

– İyi idi. Oldukça iyi neticeler aldım. Ama gene de seninle ortak olmayı tercih ederim. Ne güzel bir ortaklığımız vardı!

– Bence de Stubby. Hadi gel gene beraber çalışalım. Babana söyle, petrol işinden sıkıldığını açıkla ve benimle Westrent’de çalışacağını söyle.

– Keşke böyle kolay olsaydı. Biliyorsun ki babam bana nasıl bağlı ve işi benim üzerime kurmuş. Böyle bir hamle yaparsam adam kalpten ölür. Bense o işi yürütemez.

– Biliyorum ama bil ki kapım sana her zaman açık, istediğin zaman benimle çalışabilirsin.

– Sağ ol Maxim. Ne kadar uyumlu bir ortaklık sergiliyorduk!

– Gene konuya dönelim. Bu kız kaç yaşında vardı?

– On yedi veya on sekiz vardı. Fazla değil.

– Herhalde talebedir ve Bay Arcel’den okul kitapları satın almıştır. Herhalde gene oraya gidecek. Yarın tekrar Bay Arcel’in dükânına gidelim, nasıl olsa yapacak başka bir işimiz yok.

– Ne gerek var ki?

– Bay Arcel’e sualler sorarız ve aldığımız yanıtlar belki bizi bir yere götürür. Kim bilir, belli olmaz.

– Oh Stubby, bu imkânsız gibi bir şey. Bulanık suda saman çöpü aramak gibi bir şey bu.

Ama onu bulmak veya onun kim olduğunu bilmek için Maxim her şeyi yapardı.

Anastasia onu hemen görmüş ve tanımıştı. Dün kitabevinde bakışıp gülüştükleri adamdı bu. Duvarın dibinde tek başına durmuş, etrafa bakıyordu.

Yvette'in Philippe Arnaud ile yapılan nişan törenine katılan misafirlerden biri idi. Gelen iki yüz kişi arasında Anastasia hemen onu saptamıştı. Bu hoş adam, inanılmaz bir gerçek ki, durmuş annesi ile konuşuyordu. Aslında yanında bulunan sarışın adam annesi ile konuşuyor ve o da arada bir söze karışıyordu.

Onun arkadaşı olan sarışın bey annesini çok yakından tanıyor gibiydi.

Anastasia salondaki büyük bir çiçeğin arkasına gizlenerek, annesi ve onunla konuşan bu iki genç adamı izliyordu.

Anastasia, annesi ve babası ile birlikte nişan törenine biraz önce gelmişlerdi. Her taraf süper şık ve çarpıcı hanım ve beylerle dolu idi. Ev sahipleri ile konuşup, nişan için tebriklerini ilettikten sonra içkilerini aldılar ve çevre ile ilgilenmeye koyuldular. Erkekler siyah kravat, kadınlar ise uzun gece elbisesi giymişlerdi. Hanımların hemen hemen hepsi, biraz fazla olsa da, göz kamaştırıcı takılarla bezenmişlerdi. Burada bulunan kişiler, Paris sosyetesinin kreması idi, yani jet sosyete ve sinema yıldızları karışımı.

Bir müddet sonra Derevenko ailesinin üç ferdi birbirlerinden ayrıldılar ve her biri kendi ilgi grubuna doğru dağıldı. Bay Alexander köşede sinema dünyasının ileri gelenlerinden bazılarını gördü ve onlarla çeneye daldı. Margot ise arkadaşlarının yanına gitti.

Anastasia tek kalmıştı. Onun yaşında da pek çok kimse yoktu zaten, hele de olabileceğini tahmin ettiği kız arkadaşları gelmemiş veya davet edilmemişlerdi. Kendini yalnız hissetti, hele ki en yakın arkadaşı olan Yvette, nişanlısının koluna sıkı sıkı sarılıp etrafta dolaştıkça, Anastasia daha da yalnızlık hissediyordu. Herhalde kendisi için oldukça sıkıcı bir parti olacaktı. Millinet'ler kızlarının değil de kendi yaşlılarını davet etmişlerdi. Bu tür davetlerde bu doğaldı.

Aniden onu gördü. Bu KADERDEN başka bir şey değildi. Dün akşam da onu düşünürken, tekrar karşılaşacaklarını hissetmişti!

Dün onu Arcel'in eski kitaplar satan dükkânında gördüğünden ve göz göze geldiğinden beri bir türlü aklından çıkaramıyordu. Kendisine bakışı, gülüşü, davranışları o derece başka idi ki, onun etkisini silemiyordu. Keşke kaçır gibi oradan uzaklaşmasaydı, ama o genç adamın dış görünüşü o derece kendinden emin ve üst düzey bir kişilik yansıtıyordu ki, ondan adeta korkmuştu. Korkusu ise kendi kültür, görgü ve yeteneklerinin daha düşük olabileceği ve onun standartlarına cevap veremeyeceği idi. Kendisini utangaç ve okul dışı dünyayı tanımayan ve karşı cinse karşı deneyimsiz biri olarak hissediyordu. Sırf bu nedenlerle, acele bir taksiye binmiş ve hemen oradan uzaklaşmıştı.

Bu nedenle dün gece babası ve annesi ile birlikte yemeğe çıkarlarken, kendine çekidüzen vermeye, daha doğrusu daha olgun bir kadın havasına bürünmeye karar verdi. Saçlarını topladı, dudaklarını boyadı, siyah elbise ve toplu siyah ayakkabılar giydi.

Babası onu görünce şaşırdı.

– Çok şıksın - dedi.

Bu kelimeyi Anastasia ile ilgili olarak ilk kez kullanıyordu. Annesi de gülerek başını salladı. Sonra gittikleri restoranda birçok kişi ona hayranlıkla bakmaya başladılar ve bu da Anastasia'nın hoşuna gitti. Demek ki olgun bir hanım görünümü için ilk uygulama başarılı olmuştu.

Ayrıca dün gece kendi kendine sınavlar yaptı. Konuları ise onu tekrar gördüğü zaman ne şekilde davranacak veya konuşacaktı, zira içinden bir ses onunla en kısa zamanda tekrar karşılaşacaklarını söylüyordu.

Demek karşılaşma zamanı gelmişti. Peki şimdi ne yapacaktı. Evet, kararını verdi, kendi gidip konuşacaktı. Hem annesi onun arkadaşısını tanıdığına göre. kendisinin gidip onlarla beraber olması hiç de abes kaçmayacaktı.

Anastasia tam hamle yapacakken, annesi onlardan ayrılıp bir başka arkadaş grubuna doğru yöneldi. Peki, şimdi ne olacaktı? Hemen Anastasia kendini topladı ve kendi kendine cesaret vererek "Hadi Anastasia, git ve konuş, aksi halde o da oradan uzaklaşacak ve topluluğun içinde yok olacak, sen de onu bulamayacaksın, hadi harekete geç" dedi.

Dans pistinin kenarından dolaşarak, gitti ve Maxim'in tam arkasında durdu. Hatırladığından da uzundu.

– İyi akşamlar, dedi.

Maxim ve arkadaşı aniden sesin geldiği tarafa döndüler. Onun gözlerindeki şaşkınlığı ve de mutluluğu, her ikisini birden sezdi Anastasia.

– Sen ha? diye heyecanla haykırdı Maxim.

– Merhaba.

– Ben Maximilian West. Gene birdenbire yok olmadan hemen ismini söyle.

Anastasia hem Maxim'in elini sıkıyor, hem de gülüyordu.

– Ben Anastasia Alexandrovna Derevenko.

– Ne güzel bir isim. Merhaba Anastasia.

Sonra Alan'a döndü ve,

– Alan, bu Bayan Anastasia, dün Arcel'in dükkânında gördüğüm güzel kız.

– Çok memnun oldum Anastasia. Zannedersem sen Bayan Derevenko'nun kızısın değil mi? Biraz önce annenle konuşuyordum.

– Evet gördüm. Daha önce tanışmış mıydık?

– Öyle sayılır. Yvette'in ailesinin Cannes'daki yazlık villası tam benim ailemin villasının yanında. Kanımca birkaç yıl önce sizi ailenizle birlikte orada gördüm. Sen o zaman on iki yaşında idin. Aaa!.. Bir dakika, bana müsaade, arkadaşım Bayan Camille Galland'ı gördüm, yalnız kalmış, ben gidip biraz onunla konuşayım, siz de birbirinizi tanıyın.

Stubby onlardan ayrıldıktan sonra, Maxim Anastasia'ya bakarak,

- Seni kaybettiğimi sandım ve çok üzüldüm . Seni nasıl bulacağımı bilemiyordum.

Anastasia her zamanki açık kalpliliği ile,

- Ben tekrar karşılaştığımızı biliyordum.

- Biliyor muydun? Nasıl?

- Hem de emindim.

- Emin miydin? Neye dayanarak böyle konuşuyorsun?

- Buna kader veya alınyazısı derler.

- Yani ben senin kaderin miyim Anastasia?

- Evet, ve ben de senin.

- Tanrı'ya dua edelim de dediklerin doğru olsun.

Anastasia gülerek ona hayran hayran bakıyordu. Gerçekten de çok yakışıklı, ne istediğini bilir, insana güven veren bir gençti bu. Hele iç dünyası, ona baktıkça iç dünyasının da çok zengin olduğunu anlıyordu. Bakışları, yüz ifadesi, duruşu, vs. velhasıl Maxim'e, ait olan her şey bunu doğruluyordu. Giysileri de keza çok klastı. Belli ki elbisesi, gömleği, ayakkabısı, hatta çorapları hep marka idi. Kolunda da altın bir saat vardı. Böyle dikkatli ve temiz giyimli erkekleri çok beğenirdi. Babası da bu tür giyinirdi.

Son yirmi dört saattir Maxim'in gözünün önünden gitmeyen yüz nihayet yanında idi. Ölümsüz bir güzellik ve gizemli bir ifade. Tam bir melek yüzü. İşte Maxim'in gördükleri bunlardı. Ama bu güzelliğin en etken noktası, gözleri idi. O bakışlar, dalgın ve buğulu bakışlar. Bu gözler ne tuhaf ki aynen annesinin gözlerini anımsatıyordu.

Maxim bu gece daha olgun bir kız görüyordu. Yukarı toplanmış saçlar, rimelli kirpikler ve rujlu dudaklar. Şifon elbise ve opal takılar onun güzelliğini daha da vurguluyorlardı. Dün daha çocuksu, daha saf bir görünüşü vardı.

- Ne yapıyorsun bakalım Anastasia?

- Ben talebeyim, liseye gidiyorum. Daha doğrusu gidiyordum.

Bitirdim ve bu sonbahar Sorbonne'a gideceğim.

- Kaç yaşındasın?

- On sekiz yaşımdayım. Ya sen Maximilian, sen kaç yaşındasın?

- Yirmi beş ve bana lütfen Maxim de.
- Tamam. Peki senin meşguliyetin ne Maxim?
- Ben para işleri ile uğraşıyorum, bankerim.

Anastasia bir kahkaha attı ve - Yirmi beş yaşında bir banker ha? dedi?

- Tabii, olamaz mı, unutma ki ben çok zeki biriyim.
- Hiç şüphe yok ki doğru. Gel dans edelim, bu şarkı çok hoşuma gider de.

- Bu şarkının adı ne?
- Darling, Je Vous Aime Beaucoup.
- Duruma çok uygun bir şarkı. Hadi gel öyleyse dans edelim.

Dans pistine ilerlediler ve geldiklerinde kolunu kızın beline attı ve bir saniye için öyle durdu. Kalbi hızla atıyor ve Anastasia da onu hissedebiliyordu.

- Ne hoş bir şarkı.
- Babamın bir arkadaşı bu şarkının söz yazarıdır. O da babam gibi beyazperde dünyasından. İsmi de Anna Sosenko.

- Baban da beyazperde dünyasından mı?
- Evet, babam film prodüktörüdür.

Sonra danslarına daldılar. İki de sıkı sıkı birbirlerine sarılmış, yanak yanağa ve hiç konuşmadan, sadece kendilerini hislerinin kontrolüne bırakmış dans ediyorlardı. Her ikisi de dansın hiç bitmemesini arzu ediyorlardı.

Bir müddet böyle devam ettiler. Maxim ona bu derece yakın olmaktan çok mutluydu. Sonra oturmaya karar verdi, zira konuşulacak daha ciddi konular vardı ve:

- Hadi Anastasia, gel oturalım ve karşılıklı konuşalım dedi.

Gözden uzak, çiçeklerle çevrili iki kişilik bir masaya oturdular ve şampanya içmeye başladılar.

Maxim söze başladı,

– Annenle tanıştım ve çok memnun oldum. Ne kadar çekici bir kadın. Ya baban, bu gece o da mı burada?

– Evet, bak barda bir grup erkekle konuşuyor. Yakasında mavi karanfil olanı. Babam her zaman bir çiçek takar, adeta bu onun simgesidir.

Maxim başını çevirdi ve o yöne baktı.

– Tamam, gördüm. Ne kadar da yakışıklı. Adınız Rus adı ama kanımca baban uzun süredir Fransa’da, değil mi?

– Evet, babam 1918’de burada doğmuş. Büyükbabam ve büyü-kannem Beyaz Rusturlar ve 1917’de Rus İhtilali’nden kaçıp Paris’e gelmişler ve o tarihten beri de Paris’te yaşamışlar.

– Annenle konuştuğumda onun İngiliz asıllı olduğunu anladım.

– Doğru, ama annesi Fransız. Onun için annemde Fransız kanı da var. Ben de öyleyim. Fransız, İngiliz ve Rus kanı ile yoğrulmuş, karışık bir melezim işte.

– Melezlerin de en güzeli.

Bu kompliman Anastasia’nın çok hoşuna gitti, sonra Maxim’e dönerek,

– Ya sen İngilizsin değil mi?

– Yetiştirilme tarzım, tahsilim ve uyruğum hepsi İngiliz, ama doğuşum Almandır. Almanya’da doğdum.

– Gerçekten mi? Söylemezsen hiç anlamayacaktım. Ama şimdi Paris'te yaşıyorsun herhalde?

– Ne yazık ki hayır, – Neden ne yazık ki dedin?

– Çünkü sen orda değilsin de ondan.

– Anastasia gülen gözlerle ona baktı.

– Ben de Londra'yı çok seviyorum ve anneannemi görmek için de çok sık Londra'ya gidiyorum.

– Bir daha geldiğinde görüşelim olur mu?

– Olur, anneannem ağustos sonu beni bekliyor.

– Ben gelip seni havaalanından alırım.

– Ne güzel olur.

Maxim onun gözlerinin içine bakarak,

– Evlenmene müsaade ederler mi dersin?

– Ne zaman?

– Şimdi?

– Hayır, daha çok erken. İki yıl sonra yirmi yaşında olursam, belki o zaman olur.

– Gelecek sene diyelim.

– Belki!

– Anastasia, ben çok ciddi konuşuyorum.

– Biliyorum, ben de ciddi olarak sana cevap veriyorum.

İkisi de bakışları kilitlenmiş olarak birbirlerine bakıyor ve hiç konuşmuyorlardı.

Anastasia suskunluğu bozdu,

– Gel de babamla tanıştırayım seni.

Bahçenin diğer tarafındaki bara gittiler.

Alexander Derevenko'nun, kızının yanında bir erkekle geldiğini görünce yüzü değişti. Belli ki kızını çok seviyordu. Çok yakışıklı, uzun boylu ve yapılı bir erkekti. Gayet iyi terzilerin elinden çıktığı belli güzel bir kostüm giyinmişti.

– Anastasia, kızım benim, bütün gece nerede idin? Seni göremedim.

– Maxim'le dans ettik, konuştuk, eğlendik. Babacığım, sana Maxim'i tanıştırmak istiyorum. Maximilian West ve Alexander Derevenko.

Her iki taraf da el sıkıştılar ve Bay Derevenko masadaki diğer arkadaşlarını da Maxim'le tanıştırdı.

– Millinet'leri siz nereden tanıyorsunuz? Paris'ten mi, Cannes'dan mı, Bay West?

– Cannes'dan demek daha doğru olur. Esasında ben pek tanımıyorum. Çok samimi arkadaşım Alan Trenton'un ailesi onlarla görüşüyorlar ve Cannes'da komşu imişler. Ben bu akşam arkadaşım Alan'ın kanalı ile buraya gelmiş bulunuyorum.

– Demek Trenton'lar da burada. Onlara bir merhaba demek isterim. Arada bir Cannes'da onlarla beraber olurduk, çok sevdiğim insanlardır onlar.

– Hayır bu gece burada değiller. Hong Kong'da bulunmaktadırlar. O nedenle Alan ve ben de hafta sonunu Paris'te geçirmeye karar verdik. Alan hem onlar adına Yvette'in nişan törenine katıldı, hem de iş görüşmeleri yaptık.

– Ne işle meşgul: ..nüz Bay West?

– Finans işleri ile, yani bankerim.

– Çok ilginç olsa gerek.

Anastasia Maxim'in kolunu çekerek,

– Hadi gidip Alan'ı bulalım. Yemekte aynı masada oturacağımıza dair söz verdik, dedi.

Maxim hemen topladı, Anastasia'nın oradan uzaklaşmak için bir bahane uydurduğunu anladı.

– Evet, ya unuttuk, hemen gidelim.

Anastasia babasına bir öpücük verdi ve hemen oradan uzaklaştılar.

– Özür dilerim ama bir yalan uydurmaya mecburdum. Aksi halde babam seni orada saatlerce tutacak ve film işleri ile başını ağrıta-caktı. Hele ki banker olduğunu işitince, büsbütün heyecanlandı görmedin mi?

Maxim güldü,

– Ama ben film, finansı yapmam ki.

– O bunu bilmiyordu. Ayrıca akşam yemeğini annem ve babamla yemek istemezdik herhalde, değil mi?

– İyi düşündün. Hem gerçekten Alan'ı arayalım bakalım nerede?

Bayan Camille Galland'la ne yapıyor?

– O bayanı tanıyor musun?

– Hayır, onunla hiç tanışmadım ama bir filmini gördüm, gerçekten de iyi bir oyuncu.

– Galiba babamın çevresinden olsa gerek.

– Babanın bana tanıştırdığı o dört bey kimdi?

– 'Lobiciler.' Annem öyle der. Tüm büyük otellerin lobilerinde oturur, çevreyi izler, inceler ve iş bitirirler. Tabii film dünyası için konuşuyorum. Onları Paris'teki, Londra'daki, New York'taki ve Los Angeles'daki büyük otellerin lobilerinde her daim görebilirsin. Şaka bir tarafa da bu zatlar gerçekten film dünyasına imzasını atmış kişilerdir.

– Gerçekten ne yaparlar ki?

– Mesela Sam Spiegel'i alalım. Meşhur bir yönetmendir. "Kwai Köprüsü" ve "Afrika Kraliçesi" onun eserleridir. Şimdi de Arabistanlı Lawrence hakkında bir film çekecekmiş. Babam ve diğer beyler hep birlikte çalışıyorlar. En son filmi olan "Yaz Vakti"nin çekimleri Venedik'te yapıldı. Babam bizi de oraya götürdü. Ne güzel bir kent. Tekrar görmek isterim. Film de çok güzeldi, çok romantikti ama sonu çok acıklı idi. Belki sen de görmüşündür?

– Evet gördüm. Katharine Hepburn ve Rossano Brazzi, değil mi? Peki babanın yaptığı filmler var mı, yahut görmüş olduğum, bir say bakayım?

– Son filminin adı "Aşkın Gözü" idi. Camilla Galland da oynuyordu ama başyıldız o değildi, başrol Janice Mills adında bir artistindi.

– Evet, gördüm ve çok da hoşuma gitmişti. Demek sen Camilla Galland'ı yakinen tanıyorsun.

– Hayır, sadece tanıştırdım, o kadar.

– Ben de tanımıyorum. Gel Alan'ın yanına gidelim, belki bizi tanıştırır. Baksana hâlâ birlikte konuşuyorlar. Kendini Alan'a empoze etmek ister gibi bir tutumu var. Neyse, Stubby bu gece yalnız kalmadı, birini buldu, işte buna sevindim.

– Stubby, ne komik bir isim.

– O benim suçum. Yatılı okulda iken bu adı ben takmıştım ona. O zaman yedi, sekiz yaşlarında idik ve o günden beri de kullanıyoruz. Ona karşılık o da bana Duke adını takmıştı. Avusturyalı Dük Maximilian'ı anımsatmak içinmiş, güya onun gibi zorba imişim de!

– Gerçekten öyle misin?

– Eh, bazen, Stubby öyle diyor.

– Her ne hal ise, Duke, Stubby'ye nazaran kulağa daha hoş gelen bir isim.

– Öyle galiba. Neyse onların yanına gidelim.

Camilla onları görünce sevindi.

– Merhaba Anastasia, seni görmek ne güzel, diyerek kızı iki yanağından öptü.

– Ben de seni gördüğüme sevindim. Sana arkadaşım Maximilian West'i tanıştırmak istiyorum. Alan Trenton'un en yakın arkadaşı imiş.

Camilla ve Maxim el sıkıştılar.

Alan söze girdi,

– Biz de sizi aramaya geliyorduk. Herkes masalara oturmaya başladı bile.

– Doğru. Yvette demişti ki masalarda isim kartları olmayacakmış, öyle ki istediğimiz yere, istediğimiz kişi ile oturabiliriz.

– Şu köşede ufak ve gözlerden uzak bir masa var.

Bunu diyen Maxim hemen koştı ve masayı işgal etti, sonra Anastasia'ya dönerek,

– Seni yeni bulmuşken, kimseyle seni paylaşmak istemem. Onun için herkesten uzak bir yer seçtim.

– Ben de seni kimseyle paylaşmak istemem.

Durup birbirlerine baktılar. Maxim'in aklını başından alıyordu.

Onu kollarına alıp öpmeyi deliler gibi istiyordu. Acaba onu yalnız olarak nasıl ve nerede yakalayabilecekti?

Kız da aynı hislerle dolu idi. O da Maxim'in kollarına atılmayı ve öpmeyi istiyordu, en az onun istediği kadar.

Camilla ve Alan da masaya geldiler. Camilla derhal Maxim'le konuşmaya başladı. Stubby ise Anastasia ile,

– Annen Cannes'da yeni bir villa satın aldığınızı söyledi.

– Evet, biraz tepede. Annem öyle istedi çünkü bahçesi çok büyük ve istediği gibi o bahçeyi dekore edecek, istediğini ekecek. Ya sizinkiler, hâlâ aynı villada mı oturuyorlar?

– Evet ama bir başka villa daha aldılar. Belki temmuz sonu orada buluşuruz. Duke ve ben o tarihlerde Cannes'da olmayı planlıyorduk da. Siz de orada olursunuz herhalde?

– Oluruz tabii.

Maxim bir kulağı ile onların konuşmasını dinliyordu. Sonra Anastasia'nın elini sıktı ve:

– Bana telefon numaranı versene, hem buradaki, hem de Cannes'dakini. Ben de sana benim numaramı vereyim.

Camilla Maxim'e bir müddet baktıktan sonra,

– Şimdi seni nerede gördüğümü hatırladım. Senin fotoğrafların gazete ve dergilerde her daim baş sayfadadır. Çok popüler bir kişisin.

Maxim dua ediyordu. Camilla inşallah "Playboy" olduğunu fan söylemezdi ki bu gerçeğe hiç alakası yoktu ve yanlış bir değerlendirme idi.

– Faith Carr'ın da arkadaşısın, değil mi?

– Evet, ama Stubby de onun arkadaşı. Onun erkek arkadaşı John Fuller yatılı okuldan bizim ikimizin arkadaşı olur. Faith senin arkadaşın mı?

– Hem de en yakın arkadaşım.

Diye Camilla yanıtladı.

– John, yani nişanlısı mı desem, erkek arkadaşı mı desem, çok iyi bir çocuktur.

Bunu diyen Stubby idi. Sonra üçü uzun uzun Faith ve John hakkında konuştular, onların beraberliklerini tartıştılar.

Anastasia ise konuşmaya hiç katılmıyor, garsonun masaya getirdiği buzlu suyu içiyordu. Konuşulanları hem dinliyor, hem de içinden bazı değerlendirmeler yapıyordu. Onu rahatsız eden konu ise Camilla Galland'ın varlığı idi. O kızda öyle bir şey vardı ki Anas-

tasia'nın sinirlerine dokunuyor, onu gördükçe irkiliyordu. Ama ne idi, tam olarak parmağını basamıyordu? Bildiği tek şey, Camilla'nın varlığı Anastasia'yı sıkıyordu, hele bu gece. Esasında daha önceki karşılaşmalarında da aynı hislere kapılmıştı.

Üçü gülüp konuşurken, Anastasia sadece izliyor, onlara katılmıyor, kendisi bu sofrada yabancı hissediyordu. Maxim konuşmaya daldığı için Anastasia'nın ruh haline dikkat edemiyordu. Böyle olmasına da memnundu. Aksi halde Maxim onu kendini beğenmiş olarak nitelendirebilirdi. Anastasia tekrar düşündü. Gerilere gitti. Bunun nedenini araştırmak istedi. Her defasında Camilla ile karşılaşsa bu hisler geri geliyordu. Aslında Camilla ona karşı hiç bir kabalık da yapmamıştı. Hem oldukça da hoş bir kadındı. Yirmi altı yaşında olduğu halde çok daha genç gösteriyordu. Güzel siyah bir giysi giymiş ve de oldukça pahalı takılar takmıştı.

Bu pahalı elmasları ona kim vermişti acaba? Anastasia birden hatırladı. Annesi ve Lucrezia Cannes'daki villada bir gün ondan bahsetmişlerdi ve annesi Camilla'yı suçlar gibi, "O istediğini koparmasını bilir" gibi bir tabir kullanmıştı ve iki kadın gülüşmüşlerdi.

Acaba bu laflar mıydı ki Anastasia'yı şuuraltı etkiliyordu, yoksa Camilla'nın kendisi mi? Bir türlü anlayamıyordu.

Maxim birden ona döndü,

– Neden bu derece suskunsun Anastasia? Ama sanıyorm bu bizim suçumuz, tanımadığın kişilerden bahsediyoruz ve sen de doğal olarak konunun dışında kalıyorsun. Bizim kabalığımıza vur. Ama sen çok düşünceli gibisin, ne oldu, neyin var?

– Gerçekten de bir şey yok.

– Hadi gel de gene dans edelim.

Pistte, tekrar deminki gibi, hatta daha da yakın olarak birbirlerine sarıldılar. Aralarındaki elektrik akımı çok kuvvetlenmişti.

Bir müddet sonra Maxim Anastasia'nın kulağına eğilerek,

– Yvette senin yakın arkadaşın, herhalde sen bu evi, bu malikâneyi iyi tanıyorsundur. Buraya geldiğim zaman da bahçenin ne kadar geniş bir saha kapladığına dikkat ettim. Hadi senle bir yürüyüşe çıkalım ve baş başa kalabileceğimiz kuytu bir noktaya gidelim.

– Doğru, burası çok havasız. Çıkıp hem yürürüz, hem de temiz hava alırız.

El ele dans sahasını terk edip bahçenin derinliklerine daldılar.

Nefis bir hava vardı. Gök pırıl pırıl yıldızlarla parlıyordu. Hanımeli, ıhlamur ve gül kokuları birbirlerine karışıp bahçede yayılıyordu.

İkisi de ortamdan etkilenmişti.

– Gece ne güzel, ama sen çok daha güzelsin benim tatlı Anastasia'm.

Eğilip onun yanağını öptü. Her ikisi de beraber olmaktan son derece mutlu olmuşlardı. Bilhassa Maxim, ki iç dünyası hep hüznle dolu idi. Anastasia'yı tanıdıktan ve onun yanında olduktan sonra çocukluğundan beri benliğini kaplayan bu hüznü yavaş yavaş yok olmaya başladı.

Gül bahçesinde bir bank bulup oturdular. Etrafta kimse yoktu, ikisi de birbirlerinin kollarına atıldılar, dudakları kenetlendi. Büyük bir şehvet dalgası her ikisini de kaplamıştı. Anastasia heyecan ve zevkten titriyordu. Maxim'den asla ayrılmak istemiyordu. Hayatta aradığı erkek, hayallerini süsleyen adam Maxim'den başkası değildi. Onun için tek insan ve kendisi için doğru olan karşısındaki bu yakışıklı genç adamdı. Bunu daha dün akşam anlamıştı.

Maxim onun başını tuttu ve kendi omuzuna dayamasını sağladı.

Sonra,

– Bir şey demiştin demin birbirimizin kaderiyiz diye, neden böyle söyledin?

– Bu içimden gelen bir histi. Ben bazı şeyleri böyle hissederim. Annem ve babam bana sen bir büyücüsün, derler. Herhalde doğrudur. Ben de seni görür görmez aynı kaderi paylaşacağımızı hissettim.

Sonra Maxim'e doğru eğilerek,

– Qué sera sera, dedi.

Maxim ona sarıldı ve tekrar öperek,

– Ne olacaksa olur.

Maxim de ondan ayrılmak istemiyordu. Bir elmanın iki yarısı gibi idiler, bir yarısı Maxim, diğeri ise Anastasia.

O gece, gül yatağı bahçesinde, her ikisi de bu gerçeği anladılar ama açığa vurmadılar.

Alan ve Maxim pazartesi sabahı erken uçakla Londra'ya dönüyorlardı. Paris'te uzun bir hafta sonu geçirmişlerdi. Maxim çok mutluydu.

– Bak Stubby, ben bu güzel kızla evleneceğim, dedi.

– Evet biliyorum. Ben bunu daha cumartesi gecesi anlamıştım.

– Desene o kadar açığa mı vuruyorduk?

– Bence öyle. Ben hemen ilk görüşte aşk denilen şeyi anlarım.

– Evet dostum, bana elektrik çarptı. Ona delicesine âşık oldum. Karım olmasını, çocuklarımın annesi olmasını istiyorum. Hayatımın geri kalan kısmını onunla paylaşmak istiyorum. Sana bir sır vereyim mi Stubby, ondan ayrı olmak beni yıkıyor. Daha önceden hiç bu tür şeyler hissetmemiştim. Gerçekten de çok fena âşık oldum.

– Seni anlıyorum Duke, çok güzel bir kız ve çok hoş bir kişiliği var. Ama çok genç daha.

– Tamam da, on sekiz yaşında, artık hayata ve sevgiye hazır durumda. Hem de daha uysal ve söz dinler olur.

– Pek sanmıyorum, yanılabilirsin de.

– Neden böyle konuşuyorsun?

– Cumartesi gecesi yakından izledim onu. Çok kuvvetli bir karaktere sahip ne istediğini bilen bir kız ve inatçı da. Çok da zeki. Bu hafta onunla tanışınca, bu Deverenko ailesinin kızı hakkında söylenenler çağrışım yaptı. Annem hep bahsederdi. Çok başarılı

bir talebe, çok zeki bir kız ve son derece sanatkâr ruhlu biri diye, Annesine benzemiş. Annesi de Paris'in en gözde ve çok aranan iç dekoratörlerinden biri. Bunu biliyor muydun?

– Hayır bundan baha bahsetmedi. Kendimiz hakkında konuşmaktan annesine sıra gelmedi.

– Kısacası olağanüstü bir kız. Pek öyle sakın ve sessiz olacağını da pek sanmıyorum.

– Öyle olmadığına sevinirim Stubby. Her söylenene evet diyen kadınlardan zaten hiç hoşlanmam, sen de bunu biliyorsun. Benim demek istediğim, genç fakat benimle beraber gelişecek ve kişiliğini de ona göre geliştirecek bir kadın istiyorum, yoksa bir hamur gibi istediğim kalıba sokabileceğim, istediğim şekilde yoğurabileceğim biri değil.

– Öyle ise idealindeki kadını buldun. Onunla evlenmek istediğini söyledin, ama ailesi ile konuştun mu? Evlenmek için daha çok erken olduğunu ileri sürebilirler.

– Onu da kabul etti. Biz Anastasia ile bu konuyu da tartıştık. Seneye olursa o zaman on dokuz yaşında olacağını ve ailesinin de karşı koymayacaklarını açıkladı.

– Demek evlenme teklif ettin bile, ha?

– Cumartesi gecesi konuşurken, öyle ki lafı oraya getirdim. Ama o ciddi olduğumu hemen anladı ve zaten ben de ciddi idim. İnanmayacaksın ama hemen anlaştık. Stubby çok tuhaf bir şey ama ikimiz de aynı frekansta seyrederiz.

– Şanslısın oğlum. Dilerdim ki ben de bir gün bu tür bir ilişkiye girebilsem, bir kadını böylesine sevebilsem.

– Hiç şüphelen olmasın ki sen de öyle birine rastlayacaksın. Camilla Galland'la olan ilişkin nasıl? Cumartesi gecesi çok yakın gibisin, pazar günü de gene buluştunuz. Hoşuna gitmiyor mu yoksa? - Olabilir de, olmayabilir de. Kendisi pek fazla ilgi göstermiyor gibime geldi.

– Acaba hayatında bir başka erkek mi var?

– Olacağını pek sanmıyorum. Uzun zamandan beri de yokmuş. Geçmişte biri varmış, hem de oldukça ciddi, ama maalesef ölmüş, hem de aniden ölmüş. Çok ilginç bir kadın. Dış görünüşünün

tam aksi, oldukça hisli, alingan ve zeki biri. Dış görünüşü ise aptal bir sarışın! Aslında hiç değil, onu yakından tanımak gerekir.

– Zaten öyle olacağını hiç sanmıyordum. Hiç de aptal bir tipi yok. Eğer bir başka erkek arkadaşı yoksa, onu tekrar davet etsene.

– Ettim bile. Cumartesi gecesi beraber yemeğe çıkacağız.

– Nasıl da hiç kimsenin ruhu duymadan hemen işini beceriyorsun?

– Ne yapalım, en yakın dostum bir ‘Playboy’, ondan eğitildim!

– Bu ‘Playboy’ lafı basının yarattığı bir imaj ve bir türlü hoşuma gitmiyor.

– Anlıyorum ve hemen sinirlenmeni de istemiyorum. Sadece dalga geçiyordum. Paris’e ne zaman döneceksin küçük sevgilini görmeye?

– Bu hafta sonu, ama Paris’e değil, Cannes’a. Anastasia ve annesi oradaki villalarına gidecekler, ben de bir uçağa atlayıp Côte d’Azur’e gideceğim, hafta sonumu orada geçireceğim.

– Onların evinde mi kalacaksın?

– Hayır, davet etmediler.

– Bizimkilerin villasında kalabilirsin. Ev hazır, hizmetçiler de hazır, ama içinde şu anda yaşayan yok. Git ve orada kal eğer istersen.

– Sağ ol da, Carlton Otel’de bir suit ayırttım bile. Daha rahat ederim.

– Fikrini değiştirecek olursan bana bildir. Cuma sabahı nasıl Cannes’a gelebilirsin ki? O gün bir iş görüşmen yok muydu senin?

– Evet, ama değiştirmeye uğraşacağım. Perşembe günü Yorkshire’a gideceğim, o işi oradan da hallederim.

– Hayret verici bir şey bu!

Maxim şaşırdı,

– Nedir hayret verici olan?

– İş kenara atıp, bir kadına öncelik tanımak. Sen böyle bir şey hiç yapmamıştın. Şimdi anlıyorum Anastasia’nın senin için nasıl bir önem taşıdığını.

– Öyledir, kabul ediyorum. Hem bu hafta sonu onu göremezsem, ağustosun ilk haftasına kadar artık göremeyeceğim.

– Neden, temmuzda bizimle birlikte Cannes'a gelmeyecek misin?

– Stubby, özür dilerim ama bu sene bunu yapamayacağım. O tarihlerde Berlin'e gidip Irina Teyzeyi görmem gerekiyor. Oradan da üç günlüğüne New York'a geçeceğim. New York'ta Wall Strett'teki bazı bankerlerle toplantım var.

– Bu ay oldukça dolu bir programın var, değil mi Duke?

– O derece fena değil canım. Bilirsin ki ben işi çok severim, ve işle ilgili toplantı veya seyahatten dolayı hiç yakınmam. Stubby, bana doğru söyle, evlenirsem sağdıncım olur musun?

– Maxim, bunu sorman bile yersiz, değil mi?

Maxim, Savoy Oteli'nin Grill Barı'nda Teddy'yi bekliyordu. Burada randevu vermişti ona. Teddy bu oteli çok sever, burada hoş ve romantik hatıraları canlanırdı. İşte bu nedenle Maxim onu buraya davet etmişti. Anastasia hakkındaki bilgileri ona burada verecekti. İlk önce Maxim geldi, bir müddet sonra da Teddy. Teddy kapıdan girince, Maxim ona hayran hayran baktı. Teddy kırk yaşına gelmiş ama o derece de hoş ve zarif bir hanımefendi olmuştu. Mark ile olan mutlu evliliği yüzünden okunuyordu ve seneler bir şey alıp götürmemiş, aksine çok şeyler vermişti. Kendine güveni olan bir kadındı Teddy.

Maxim ona baktıkça içi bir hoş oluyordu. Teddy'im benim, tatlı ve fedakâr Teddy'im. Sen olmasa idin, ben ne yapar, nasıl büyüdüm? Büyüme çağımda dayanacak tek noktamdı o benim, her da im de yanımda olmuştu. Maxim onu bir anne gibi seviyordu. Teddy'nin onayını almak Maxim için çok önemli idi.

Teddy şık bir tayyör giymişti. Gerçekten de çok narin bir edası vardı.

Masaya geldi ve öpüştüler.

– Teddy, ne kadar çarpıcısın bir bilsen.

– Teşekkürler. Seni de çok iyi gördüm, herhalde hoş bir hafta sonu geçirdin.

Maxim sadece güldü.

– Ne içeceksin, söyle bakalım?

– Tonik soda, biliyorsun.

– Teddy, ben bir haftalığına Berlin’e, Irina Teyze’ye gitmek niyetindeyim. Bana katılır mısın?

– Maxim, buna bayılırım, hem de nasıl, ama galiba gelemeyeceğim. Mark ve ben uzun zamandan beri ufak bir tatil yapmayı planlıyorduk. Çocukları almadan, balayımızı geçirdiğimiz Donegal’e gideceğiz. Galiba bizim tatilimizle Berlin ziyaretinin tarihleri çatışıyor. Ama Irina’ya göndermek istediğim bazı şeyler var, onları götürürsün, olur mu?

– Tabii olur, Teddy sana söylemek istediğim çok özel bir konu var.

Maxim’in sesi o denli ciddi çıkmıştı ki, Teddy tedirgin oldu. Ne oldu, ciddi bir durum mu var, çabuk söyle?

– Hayır, fena bir şey değil, sadece fevkalade biri ile tanıştım ve onunla cvleneceğim.

– Maxim senin adına sevindim. Madem bu derece özel biri, niçin getirmedin ki göreyim, onunla tanışayım. Eaton Square’deki evine yemeğe getirseydin, hepimizle de tanışmış olurdu.

– Henüz yeni tanıştık.

– Ne zaman oldu bu?

– Geçen hafta sonu. Geçen cuma onu gördüm, cumartesi de bir nişan töreninde beraberdik.

– Maxim, bugün günlerden sadece çarşamba, sen neler diyorsun?

– Ne fark eder ki? Neler hissettiğimi biliyorum. Bunları ilk defa hissediyorum. Benim için ondan başkası olamaz. Âşık oldum.

Teddy şaşkın şaşkın ona bakıyordu.

– Sen de onu çok beğenecek, çok seveceksin. Benim için hayal ettiğin kızın ta kendisi.

– Maxim, canım benim, çok aceleci davranıyorsun gibime geliyor. Onu nasıl tanıyabilirsin bu kadarlık kısa bir zamanda?

– Sen Mark’la tanışınca onu sevdiğini anlayan kaç gün sürmüştü? Söyle bakalım bana?

Teddy cevap vermemişti.

– Beni kızdırmıştın. Birkaç gün sonra ben de onu sevdiğini anlamıştım.

– Aynen öyle. Birini gerçekten seviyorsan en kısa zamanda seversin ve o kişinin senin alınyazın olduğunu da anlayıp hisseder sin.

– İşte bu doğru.

– Hem canım, hemen yarın evlenmiyoruz ya. Bibirimizi daha yakından tanıma zamanımız çok olacak.

– Ne zaman evlenmeyi düşünüyorsunuz?

– Gelecek yaza. Daha henüz on sekiz yaşında, onun için biraz daha beklememiz gerekiyor.

Teddy bunu duyunca daha da şaşırdı. Belli etmek istemediyse de başaramadı.

– Peki, kim bu kız?

– Adı Anastasia Derevenko. Daha sonra nasıl tanıştıklarını, olayların nasıl geliştiğini tüm ayrıntıları ile anlattı.

– Tanışmaya can atıyorum. Anlattığına göre gerçekten de özel bir kız. İyi bir aileden de geliyor. Ama acaba?

– Teddy, Yahudi asıllı değiller. Eğer onların Rus Yahudisi olduklarını, Aşkanazilerden olduklarını düşünüyorsan, değiller. İnşallah bu gerçek seni üzmez.

Maxim'in gözleri Teddy'nin yüz ifadelerini inceliyordu. Teddy acaba kızacak mıydı?

Teddy bir müddet ses çıkarmadı, sonra,

– Hayır, Yahudi asıllı olmaması beni o derece üzmedi. Gerçek şu ki, Yahudi bi kızla evlenmeni isterdim, ama ziyanı yok. Çocuklarının birer Yahudi olarak yetişmesini de isterim. Anne ve baba aynı dinden oldukları sürece çocukları yetiştirme tarzı sorun olmuyor. Ama bence senin mutluluğun her şeyden üstündür. Eğer Anastasia seni mutlu edecekse, hiç durma, önemli olan da budur. Bir Yahudi kızla evlenirsin de, gayet sıkıcı bir hayatın olur, o zaman kaç para eder ki? Öyle ki sevdiğin kız olsun da, ziyanı yok, Yahudi olmasın.

Maxim'in içi rahatladı, sanki üzerinden büyük bir yük atmış gibi oldu.

– Teddy, bana sırt çıkacağımı biliyordum. Zaten hayatta karşılaştığım her tür karışık durumu senin yardımın ile alt etmişimdir. Biliyordum bu sorunu da ılımlı ve anlayışlı bir yaklaşım göstererek

çözeceğini. Büyüme çağında ve ondan sonraki yıllarda da Yahudi olduğumu ve Yahudi bir kızla evlenmem gerektiği gibi bir koşulu hiçbir zaman şart koşmadın. Esasında Mark da fazla dinci değil, doğru mu?

– Hayır değil ve hiç de olmadı. Sen on üç yaşına bastığında ‘Bar Mitzahed’ gibi Yahudilikte önem taşıyan dini bir tören yapılmasına gerek görmedi. Anne ve babası ise modern oldukları halde dini yönden daha tutucu davranıyorlar. Ketti Hala da tutucudur. Şimdi onların ne düşündükleri veya nasıl bir tutum takınacakları hiç önemli değil. Sen yirmi beş yaşındasın ve ne yapman gerektiğini de her zaman bilirsin.

Teddy artık dine önem vermiyordu, adeta dine karşı cephe almıştı. Hep düşünürdü ki, eğer Tanrı varsa ve onları gözetliyorsa, Yahudilere yapılan soykırıma niçin engel olmadı? Demek Tanrı da Yahudilere cephe almıştı. Teddy’nin zihnini kurcalayan gerçekler ve dine karşı olma nedenleri bunlardı.

Maxim uzandı ve onun elini sıktı.

– Sağ ol Teddy, seni sen olduğun için çok seviyorum. İnan bana senin gibi gören ve düşünen bir başkası daha olamaz.

– Ben de senin için aynı hisleri besliyorum. Şimdi Anastasia konusuna dönelim. Ben bütün kalbimle destekliyorum ve Mark’ın da destekleyeceğini biliyorum. Tüm mesele, onunla tanışmamız. Ne zaman ve nasıl olacak, söyle bakalım?

– Ağustosta anneannesini ziyarete gelecek. O zaman bizi evine yemeğe çağırırısın ve tanışmış oluruz. Yoksa dışarıda bir yerde mi yemek yielim, ne dersin?

– Hele o zaman bir gelsin de düşünürüz.

– Yemekten sonra işin var mı?

– Hayır yok, niye sordun ki?

– Bankaya gidelim de kasayı açalım. Annemin pırlanta yüzüğünü alalım, Mark onu bir tamirden geçirsin, bazı eklemeler yapsın ve nişanda onu Anastasia’ya takayım.

– Çok isabetli bir karar. Hem gitmişken şu kasayı da senin üzerine devrederim. Ne zamandır bunu yapalım diyorum, sen hiç orali değilsin.

– Boş ver, böyle daha iyi. Kasanın senin üzerinde olmasında bence hiçbir sakınca yoktur.

– Hayır, o kasa senin içindi ve senin adına olması gerekir.

– Israr ediyorsan, bugün gittiğimizde bu işi de hallederiz.

– Annene ait olan daha başka bir sürü takılar var. Onları alırsın, belki ileride Anastasia'ya vermek istersin.

– Olabilir. Hadi yemeklerimizi ısmarlayalım.

– Madem bankaya gitmek niyetindeyiz, bir an önce yemek işini bitirelim.

Maxim yemekleri ısmarladı. Teddy ise menü listesini inceliyor gibi görünüyorsa da, aklı başka bir yerde idi. Yirmi yıl önce Ursula'nın yazdığı o ikinci mektupta idi. O mektubu hâlâ kasada ayrı bir yerde saklıyordu. Maxim yirmi yaşında olduğu gün, o mektubu ona vermesi gerekirdi, ama yapamadı, ne de mektubun içeriğini Maxim'e açıklayabildi.

Eğer evlenecek kadar büyüdü ve olgunlaştı ise, o mektubu da okuyacak kadar büyümüş ve olgunlaşmış sayılırdı. Teddy bu şekilde düşünüyordu. Ben o mektubu evlenmeden önce ona vermeliyim. Nihayet bu hususta kararını vermişti ve bu da onu çok rahatlatı.

– Evet Maxim, karides salata ve sonra da ızgara somon balığı.

– Ben de aynısını isteyecektim.

Sonra konuşmaya koyuldular. Maxim o derece mutlu idi ki, Teddy mektup düşüncesini kenara attı.

Halbuki hatalı idi. İleride gene cesaretini kaybedecek ve Maxim'e o mektuptan laf edemeyecek ve mektup da bankanın kasasında kilitli kalacaktı.

43

Margot Derevenko kocası ile karşılıklı oturmuş sohbet ediyorlar ve aynı zamanda da Maxim'den söz ediyorlardı.

– Maxim'in başarısı gerçekten de kayda değer bir olay, değil mi Alex?

1961 yılının temmuz ayının sonu idi. Derevenko'lar evlerinin salonunda oturmuş, yemek öncesi aperatiflerini yudumluyorlardı.

– Evet, ben de aynı kanıdayım. Otuz yaşından önce bir milyon pound para sahibi olmak kutlanacak bir durum.

– Anastasia için bu iyi bir kısımetti. İki yıl evvel bana gelip de evleneceklerini söyledikleri zaman karşı çıkmıştım. Maxim'e pek güvenmemiştim.

– Sen her zaman şüpheli biri oldun Margot. Ben hiç de tereddüt etmemiştim. Ayrıca "Playboy" söylentilerine de kulak asmamıştım. Hatta gerçekçi olmak gerekirse Margot, biraz da sevinmiştim. Zira bekârlığında çapkınlık yapmış olan biri, evlenince durulur ve karısına sadık kalır.

– Orası doğru ve buna da inanırım.

Margot antika eşyalarla süslü salonunun XV. Louis tipi kanepesine oturmuş, şampanya içiyordu. Biraz sonra,

– Maxim çok da zeki, sen de öyle düşünmüyor musun?

– Zeki, geniş kapsamlı bir sıfat. Maxim ise zeki değil, bir dâhi, finans konularında üstün bir zekâ.

– Neden böyle dedin? Finans konularında nasıl bir dâhi, açıklasana?

– Buna açıklık getirmek oldukça güç.

Sonra Alexander odadan dışarı çıktı, ufak hole geçti ve oradan karısına,

– Margot, biraz buraya gelsene dedi.

Margot ilgi ile kocasını gözlemekte olduğu için şaşkın bir vaziyette onun peşinden gitti.

Alexander Degas'ın tablosu önünde durmuştu. Tablo dans eden üç baleti sergiliyordu.

Margot tabloya bakarak,

– Bu ne böyle? dedi.

– Görmüyor musun, bir tablo ve aynı zamanda Westinvest firmasının yatırımlarından biri. Bu firma hiç yoktan var edilmiş, yaratılmıştır ve sahibi de Maxim West'tir. Şimdi anladın mı niçin Maxim için dâhi dediğimi? Finans konusunda dâhi.

Margot anlamıştı kocasının ne demek istediğini.

Alexander devam etti.

– Nasıl Rachmaninof veya Puccini, William Shakespeare veya Emily Bronte sanatkâr ruhlu iseler, Maxim de iş sahasında aynı şekilde sanatkâr ruhludur denilir. Hangi işe ne şekilde yatırım yapacağını hissediyor, sonucun nasıl olacağını önceden kestiriyor. Bu da bir tür Tanrı vergisi bir niteliktir.

– Evet öyle olsa gerek. Nasıl bir sanatkâr, diyelim bir müzisyen, bir yazar, bir ressam o hislerle doğar ve büyüdükçe geliştirir, aynı Maxim de yatırım yapma hisleri ile doğmuş ve şimdi de geliştirmiştir. Bir kez Teddy bana anlatmıştı ve demişti ki, Maxim yedi veya sekiz yaşlarında iken matematik kolunda bir üstün zekâ addediliyormuş. Okulda onun üstüne kimse yokmuş.

– Yalnız bu değil, Maxim çok da ilerisini gören bir niteliğe sahip. Gelecekte neler olacağını hemen kestiriyor ve ona göre yatırımlarını yapıyor.

– Maxim'i iyice tetkik etmiş ve kişiliğini incelemişsin.

– Hayır, doğru değil. Bu gördüklerimizin hepsi ortada. Esas kişiliği, dünyası çok derinlerde. Onu daha kimse keşfedememiştir.

– Kimse de edemeyecek. Hatta Anastasia bile. İç dünyasının çok çelişkili olduğunu bana bir kez söylemişti.

– İnşallah bir sorunları yoktur.

– Hayır, şükürler olsun ki yok. Delicesine birbirlerine âşık bir çift. Öyle laf olsun diye bana söylemişti.

– Geçmişine bakarsak, çelişkilerle dolu bir iç dünyaya sahip olması çok doğal. Dâhiliğine gelince, herhalde içinde bir cin var ve onu yönetiyor. Aldığı kararlar, attığı adımlar, yöneldiği sahalara derece başarı ile sonuçlanıyor ki, insan hayret etmeden yapamıyor. Margot, damadımız zaten sayılı zenginlerden biri de, Westinvest'i satarak bunu daha da kuvvetlendirecek, büyük miktarda paralarla oynayacak. Bir milyon poundluk bir kâr ne demek biliyor musun, hem unutma ki henüz sadece yirmi yedi yaşında?

– Çok varlıklı ve bir o kadar da sevecen bir koca, küçük Alix için de çok şefkatli bir babadır. Başka ne isteyebilirdik ki!

– Torunumuzdan bahsedince aklıma geldi. O küçük kızı çok seviyorum. Yukarı çıkalım da bir bakayım, acaba uyanmış mıdır?

Anastasia'nın eski yatak odası, Margot tarafından yeni baştan dekore edildi ve bebek odası yapıldı. Anastasia'nın kızı Alix henüz dört aylık bir bebektir.

Alix'in bir İngiliz dadısı vardı, Jennifer ve oldukça da sert bir dadı idi.

– Jennifer, biz kocamla dışarı çıkacağız da, acaba Alix'i biraz sevebilir miyiz?

– Tabii, Madam Derevenko, ama uyandırmamak şartı ile. Çok sakın uyuyor, onun için uyandırmak istemedim. Oldukça uslu bir bebek.

Margot ve Alexander pembe takımlar içinde uyuyan bebeğe sevgi ile baktılar, sonra yavaşça oradan uzaklaştılar.

Aşağıya salona inerken Bay Alexander şöyle mırıldandı.

– İkinci balayları için Venedik'e gittiklerine sevindim. Belki çaba sarf ederler de geldiklerinde bize bir bebek daha geliyor diye müjde verirler. Bu sefer bir oğlan bebek istiyorum.

Venedik bir öykü, bir aşk şehri idi. Eski yapıları, gondolları ve sanat eserleri ile herkesi kolaylıkla büyüleyebilirdi. Her yer sakın ve etkileyiciydi...

Anastasia bu kente hayrandı. Onun gizemi, deniz ve karanın bileşimi, eski eserleri, velhasıl tümü ile birlikte Anastasia'nın hayal kenti idi. İlk geldiği andan beri bu böyle devam etmişti.

Anastasia otel odasının penceresinden körfezi seyrediyordu. Sabah'ın sis perdesi henüz kalkmamıştı. Her şey ne kadar güzeldi, ama bu güzelliklerin temeli Maxim'di. Onun için Maxim her şeyin temel güdüsü idi. Maxim onun rüyası, onun gerçek dünyası, onun güneşi, onun mehtabı ve onun yıldızları idi. Eğer o olmazsa, Anastasia da olmazdı.

Bir haftadır Venedik'te idiler ve ayrılma zamanı gelmişti. Bir hafta nasıl da çabuk geçmişti. Tam bir ikinci balayı yaşamışlardı, birinci balayından çok daha güzel ve çok daha etkileyici bir balayını. Anastasia yakışıklı kocasını o derece seviyordu ki, bazen korkuyordu da. Onu kaybetmeye tahammül edemezdi, keza onsuz geçen saatlere de. Her an, her daim onun yanında olmak isterdi.

Anastasia'nın çok sevdiği bir şarkı vardı ve onu sık sık tekrarlardı. "Sevdiğim adam benim, ben de onunum." diye başlardı bu şarkı. Anastasia da aynen bu şekilde hissediyordu. Günün her dakikasında onunla birlikte olmak istiyor, ellerini vücudunda hissetmek istiyor, kendini onun kolları arasında bulmak istiyordu. Sevgili kocası harika bir sevgili, bulunmaz bir eşi.

Maxim de uyanmıştı. Kalktı o da pencereye geldi ve kolları ile Anastasia'yı sardı.

– Niye böyle erken kalktın? Ne yapıyordun burada böyle?

– Uyuyamadım da.

Birbirlerine sarılarak öpüştüler. Sonra daha da sıkı sarılarak tek vücut halinde yataklarına doğru ilerlediler. Şehvet dalgası onları kaplamıştı. Hiç ara vermeden, gayet ritimli bir şekilde sevişmeye başladılar. Her ikisi de birbirleri için her daim hazır vaziyette idiler.

Maxim Anastasia'nın gözlerine bakarak,

– Seni çok seviyorum, hem de pek çok. Bu sözcükler yeterli değil biliyorum ama başka daha ne diyebilirim ki?

Sonra tekrar birbirlerine sarıldılar ve aşk cennetine döndüler.

Daha sonra, kendilerine geldiklerinde, Maxim gülerek,

– İlk balayımızda burada iken Alix’e gebe kalmıştın. Belki şimdi de ikinci bebeğimize gebe kalırsın.

– Babam da ikinci bebeği istiyor. Öyle ise tekrar deneyelim. Belki başarırız.

– Seni gidi seni. Bir türlü denemekten vazgeçmiyorsun. Sen inanılmaz bir kadınsın.

– Bunları bana sen öğrettin. Cinselliği ve aşkı bana sen tanıttın.

– Ne kadar mutluyum. Çok da istekli ve yatkın bir talebem varmış da haberim yok!

Bu konuşmanın sonra tekrar sevişmeye başladılar.

Öğleyin vapurla Torcello Adası’na geçtiler. Eski sokaklarda dolaşıp, Venedik şehrinin zevkini çıkardılar. Sonra bir yerde oturup ‘Camparis’ içtiler.

Maxim Lord Byron’dan dörtlükler söyledi. Venedik dolaşılınca Lord Byron da göz ardı edilemezdi.

Maxim tekrar karısına baktı ve,

– Anastasia, seni çok hem de çok seviyorum. Allahım, ne kadar da güzelsin!

– Ben de seni çok seviyorum.

Oturdukları yerde söğüt ağaçları vardı ve ağustos sıcaklığını biraz olsun gideriyordu.

– Maxim, ne güzel bir yer burası. Çok huzur verici ve dinlendirici. Hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

– Ben seninle hep mutluyum. Nerede olursak olalım. İç dünyamdaki acıları silip götürüyorsun.

Bu son cümlecigi söyledikten sonra pişman oldu. Hiçbir zaman iç dünyası ve acılarını açığa vurmadı ve vurmak da istemiyordu.

İçkileri geldi.

Maxim, - Grazie - dedikten sonra ‘Camparis’lerini içtiler.

– Maxim, ne kadar ferahlatıcı bir içki. Bir şey sormak istiyorum. Acılarımı siliyorsun dediğin zaman ne demek istedin?

Nasıl oldu da o cümlecik ağzından kaçmıştı. Şimdi Anastasia’ya nasıl bir açıklama yapacak, ona neler diyecekti?

– Bilemiyorum, lafın gelişi öyle söyledim. Geçmişte çıktığım kadınlar beni o derece mutsuz etmişler, o derece sıkılmışım ki, kendimi artık yalnız hissetmeye başlamışım. Bu böyle devam ediyordu ta ki seni bulana kadar. Sen bütün bunları değiştirdin.

– Ne mutlu bana. Aksi halde senin mutsuzluğun beni çok yıpratırdı. Çocukken de mi yalnızlık hissederdin?

– Hayır, hayır. Stubby ve Teddy her daim yanında olmuşlardır.

– Bak Anastasia, ben Berlin’e gideceğim, Irina Troubetzkoy’u görmem gerekiyor. Benle beraber gelmek ister misin? Ayın onunda Berlin’de olacağım.

– Hem de nasıl gelmek isterim, bu sorulur mu? Ama ya Alix? Onu daha yeni bıraktık da bu geziye geldik. Tekrar onu bırakmak fikri hoşuma gitmiyor. Anlıyorsun değil mi sevgilim?

– Anlamasını anlıyorum da, seni gene de yanımda isterdim, ama ne yapalım.

Yemeklerini yemeye koyuldular. Muhtelif baharatlarla haşlanmış karidesler geldi ilk önce. Ne kadar da lezzetli idiler. Ondan sonra da ‘Fritto Misto’ denilen balık türünden bir yemek yediler. Her tür ufak balığın kızartılmışı idi bu ‘Fritto Misto’ denilen yemek. Beraberinde de soğutulmuş beyaz şarap. Maxim’in kararı idi bütün bunlar ve hepsi de nefisti.

– Her şey enfesti Maxim, ama başka bir şey daha yemek istiyorum, galiba doymadım. Acaba iki kişi için mi yemek yemeye başlıyorum?

– Belki de üç. Baksana Venedik’e geldiğimizden beri hep seviştik, bu gidişle ikiz bebeğimiz de olabilir.

Bunu diyen Maxim çapkın çapkın güldü.

Daha sonra Anastasia kremalı çilek, Maxim ise peynir ve üzüm yedi, sonra da birer koyu kahve içtiler.

Yemekten sonra vapurla diğer adacıklara geçtiler, sonra da kanalı boydan boya dolaştılar. Kanalı dolaşırken Maxim Anastasia’nın omuzuna elini atmıştı ve devamlı Venedik’in güzelliğini seyrediyorlardı. Sihirli bir kentti şu Venedik.

– Böylesine etkileyici bir manzarayı bir başka yerde bulamazsın. Kubbeleri, kuleleri ve kentin diğer eski binaları sanki bir ahenk içinde yüzüyor.

Doges Sarayı ve diğer eski Venedik sarayları, Palladio kiliseleri ve tuz evleri görülmeye değer ayrıntılardı. Sanki şehir suyun üzerinde yüzüyormuş gibi duruyordu.

– Canaletto ve Turner boşuna mı Venedik şehrini tuval üstüne dökmeye çalışmışlar? Bu şehri ölümsüzleştirmek gerekiyor.

– Evet, Anastasia, evrensel ve kendine has bir güzellik bu.

Biraz daha el ele dolaştıktan sonra otellerine geri döndüler.

Odalarında istirahat çekildiler. Dışarıdaki sıcağa nispeten otel serindi. Maxim karısının tenini kokluyor ve arada bir de onun çıplak kollarını öpüyordu. Yüzü güneşten hafifçe kızarmıştı. Son derece genç ve güzeldi. Anastasia kocaman gözlerini kocasına dikmiş ona bakıyordu. Sabahki aşk dolu saatleri, şehir turu ve öğle yemeğinde içtiği şarap onu yormuş ve uykusu gelmişti.

– Hadi biraz uyu.

– Evet, çok uyum var.

Maxim hâlâ karısını seyrediyordu. Ne kadar hoş, ne kadar temiz, ne kadar hisli, sevecen ve iyiliksever bir insandı...

Boticelli Meleği gibi güzel ve egzotik bir kadındı. Balaylarını hatırladı, ne güzel günlerdi. Evlendiği zaman bakire olduğu halde, Maxim'e cinsellik hakkında birçok şey öğretti. İkisi de birbirlerine karşı çok açıktılar, karşılıklı olarak zevkin doruğuna yükseliyorlardı. Birbirlerine zevk vermek ve birbirlerini mutlu etmek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Aralarında tabu olan, yapılmayan herhangibir şey yoktu. Maxim yataktan çıktı ve sabah Anastasia'nın durduğu yerde durup pencereden dışarısını seyretti. Ne kadar hoş bir vakit geçirmişlerdi? Hayatında asla hem de asla unutamayacaktı Venedik'i. Bu şehrin kokusunu, gizemini, gecelerinin meltemini, kanalın sularının kenarlara çarpmasını ve tabii Anastasia'yı hep anımsayacaktı. Hele karısı Anastasia'yı. Karısı onun aşkı, sevgilisi, hayali, rüyaları ve her şeyi idi. Hayatta ondan başka bir kadını aramıyor ve istemiyordu.

– Hazırladığın yemeklerin hepsi de nefisti, çok teşekkür ederim, Prenses.

Maxim'le Prenses Irina'nın evinde beraber yemek yemişlerdi. Bu komplimanlara memnun olan Irina.

– Beğendiğine memnun oldum.

– Daima senin yemeklerini çok beğenirim, fakat çok fazla şeyler hazırlamışsın. Böyle sıcak bir günde zamanının çoğunu mutfakta geçirmene üzüldüm. Müsaade etseydin de seni ben yemeğe çıkarsaydım.

– Hayır, sen Berlin'e geleceksin de sana sevdiğin yemekleri yapmayacak mıyım? Bana o derece yardımcı oldun ki, hiç olmazsa bir yemek yapayım sana.

– Söz Irina Teyze, bu akşam beraber yemeğe çıkacağız. Senin sevdiğin restoranlardan birine gideceğiz ve sonra da eğer arzu edersen dansa gideriz. Bu tür şeylerden hoşlandığını iyi biliyorum.

– Teşekkürler Maxim, beni şımartıyorsun. Sen gelince ben kendimi tekrar genç hissediyorum.

– Yaşlı mısın ki?

– Geçirdiğimiz Martta elli yaşında oldum.

– Artık elli yaşlı sayılmaz ve sen de asla yaşını göstermiyorsun.

Gerçekten de Irina bugün gene çok güzeldi. Saçları koyu kahverengindeydi. Boya vardı ama hiç belli değildi. Ama en güzel tarafı yüzü idi. Yaşadığı zor hayata rağmen yüzü asla yıpranmamıştı.

– Neden beni inceliyorsun Maxim?

– Sana hayranım. Hâlâ hiç bozulmamışsın, bunu biliyor musun?

– Bunu sana ve Teddy'ye borçluyum. Seneler boyunca bana ettiğin yardım ve Teddy'nin ilgisi beni genç tuttu. Bana karşı tutumunu asla unutmam ve nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum.

– Teşekkürü gerek yok. Biz de senin ailen sayılırız. Hadi limonlu bir çay içelim.

– Sana çikolatalı pasta da yaptım ama yemedin. Halbuki bunu nasıl sevdiğini bilirim, ta çocukluğundan beri bu pastaya dayanamazdın.

– Orası doğru da, dört, beş yaşlarında olduğunda bu pasta zıyan vermez, ama artık yirmi yedi olunca, - dikkat etmek gerekir, kilolar yavaş yavaş yerleşmeye başlıyor.

– Yirmi yedi oldun ha? İnanamıyorum. Sanki daha dün gibi seni kollarıma alıp uyuttuğum günleri hatırlıyorum. Wannsee'de gelip senin ailenle kaldığım zaman seni uyutmak benim görevimdi.

– İrina Teyze, zaman uçup gidiyor, değil mi?

– Düşün, babanı tanıdığım zaman o daha senin yaşında idi. Tanrım, sen daha doğmamıştın bile. Gideyim de Hilde'ye çayı hazırlamasını söyleyeyim, diyerek masadan kalktı ve mutfığa gitti.

– Çayımızı oturma odasında içersek olur değil mi?

– Neden olmasın. Hem orası daha da serin.

– İrina'nın nedense birden neşesi söndü. Maxim bu değişikliği hissetti ama bir şey demedi. Pencereden dışarı bakıyor, eski günleri, eski Tiergarten'i anıyordu.

İrina'nın üvey babası olan Baron'un da maddi katkısı ile, 1956 yılında Maxim bu ufak apartman katını İrina için satın almıştı.

Teddy ve Maxim Berlin'e uçmuşlar, bu apartman katını görüp beğenmişler ve satın almışlardı. Bu yer İrina'nın eski yerine, yani toprağın içindeki çukura çok yakın mesafede idi. Maxim o çukuru görmemişti ama hakkında çok şeyler duymuştu. Ramanov Ailesi'nden bir Prenses nasıl olur da böyle bir yeraltı çukurunda yaşayabilirdi?..

Maxim'in Berlin'e ilk olarak geri dönüşü 1950 yılında idi. İrina o zaman ufak bir stüdyoda yaşıyordu. Bayan Reynolds kanalı ile

bu yeri bulmuştı ve 1949 yılında buraya taşınmıştı. Ama burası Prenses için yetersizdi ve eşyalarının çoğunu üst üste bir kenara toplamıştı. Şimdi oturduğu kat satılığa çıkarılınca, Maxim ona maddi yardımda bulundu ve hemen bu daireyi aldılar. Oldukça genişti, Prenses için uygundu ve orasını kendi zevkine göre döşeyerek yuvasına kavuştu.

Frankfurt'taki Deutsche Bank ile Rossiter Bank arasındaki anlaşma kuralınca, Maxim on altı yaşından beri Irina'ya para gönderirdi. Irina böyle bir talepte asla bulunmamıştı ve ondan hiçbir şey de beklememekte idi, ama maddi sıkıntıda olduğu da doğru idi. Bu durum Maxim'i çok rahatsız ediyordu ve ona maddi yönden yardımcı olmayı bir görev bildi. Teddy onun resini vasisi olduğu için, onun da onayı alınması gerekti ve neticede bankalar arası özel bir anlaşma ile doğrudan doğruya Irina'nın adına bu para her ay gönderiliyordu. Üvey babası da, zengin olmadığı halde biraz yardımda bulundu. Irina da muhtelif Alman yayınevlerinde çevirmen olarak çalışıyordu. Maxim'in tek amacı ona maddi destekte bulunmaktı. Irina Maxim'in ailesini çok severdi ve birbirlerine çok yakındılar ve Maxim emindi ki eğer babası sağ ve şartlar da aynı olsaydı o da aynı şekilde davranırdı.

Baron'un şatosundan kalma eski eşyaları kullanarak Irina evini döşemişti, ama onları öyle bir süslemişti ki, zevkli bir ortam yaratmıştı. Maxim Irina'nın bu yönüne hayrandı. Eve her gelişinde Irina tarafından yaratılan yenilikler görüyordu. Bu gelişinde de ipek köşe yastıkları dikkatini çekti, ama en güzeli de piyanonun üzerinde yer alan küçük Alix'in fotoğrafları idi.

Maxim piyanoya doğru yürüdü ve diğer fotoğrafları da gözden geçirdi. Anne ve babası ile olan üçlü fotoğraf, ki 1935'te çekilmişti, sonra dört yaşındaki yaş günü fotoğrafları, sonra kendi düğün fotoğrafı ve kızı Alix'in fotoğrafları. Gümüş bir çerçeve içinde olan düğün fotoğrafına bir daha baktı. Anastasia gelinliği içinde ne kadar da güzeldi. Galiba karısını özlemişti.

Biraz sonra Irina sıcak çaylarla odaya geldi, çayları masaya koydu ve Maxim'e dönerek,

– Geçen gün Margot ve Alexander'dan bir mektup aldım. Beni ceylölün sonu Cannes'daki evlerine davet ediyorlar.

– Gidersen iyi edersin. Sana da bir değışiklik olur, iyi vakit geçirsin.

– Niyetim var. Çok sevecen insanlar, onlardan çok hoşlanıyorum.

– Alexander Degas'ın tablolarından birini daha geçenlerde bir müzayedede satın aldı. İlginç bir koleksiyona sahip.

Maxim birden daldı ve konudan uzaklaşmak istedi, ama Irina bunun farkına vardı.

– Maxim, Westheim'lerin Sanat Koleksiyonu'nu anımsadın değil mi?

– Öyle. Ailemin biriktirdiği Renoir'lara ve diğer eşdeğer sanat eserlerine acaba ne oldu? Kim bilir kimlerin elinde onlar şimdi?

– Hepsi kayboldu. Fakat üzülmeye, başkalarının da bu tür eserleri, tabloları ve diğer antika eserleri savaş esnasında kayboldu gitti. Bazıları bombardımanlar neticesi yandı, diğerleri Naziler tarafından imha edildi, çoğu da çalındı.

Hâlâ anlamadığım bir nokta var. Bir sürü Yahudi 30'lu yılların başında Almanya'yı terk etmeye başlamışlardı. Babam niçin o zaman harekete geçmedi ve o da onlarla birlikte göç etmedi?

– On altı yaşından beri bu suali bana hep sorarsın, ben de seni yanıtlayamam, çünkü nedenini bilmiyorum ve hiçbir zaman da bilemeyeceğim.

– Çok akıllı bir insan, uluslararası bir bankerdirdi ve çevreyi ve olayları yakından takip eden biriydi. Öyleyse neden Almanya'dan çekip gitmek için yavaş hareket etti? Harekete geçtiği zaman da artık çok geç olmuştu.

– Yalnız o değildi ki bu şekilde davranan, milyonlarca Alman Yahudisi de aynı hatayı yaptılar. Bunlar bilhassa maddi durumları iyi olan, yetenekleri elverişli olan Yahudilerdi. "Bunlar geçici olaylardır, bize bir şey olmaz, bize bir zararları dokunmaz" düşüncesine kapıldılar, ama bu büyük bir yanılgı idi.

– Evet, bunu bana kaç kez söyledin, gene de babam gibi birinin Almanlar tarafından gelen bu işaretleri nasıl olur da anlamadı veya kulak asmadı.

– Bak gene tekrarlıyorum. Sadece baban değildi, milyonlarca Yahudi de aynı yanılgıya düştüler. Eğer zamanında Almanya'yı terk edecek olsalardı, soykırım olayını yaşamayacaklardı.

– Anlıyorum.

– Tüm ailesi ile birlikte Almanya'dan gitmeye karar verdiği zaman, ben, Kurt, Renata ve Reinhard, hepimiz de daha yeterli vakit olduğuna inanmıştık. Amiral Canaris ve Albay Oster'ın de yardımları ile sizi hepinizi sağ salim Almanya'dan çıkaracağımızı sanıyorduk. Ben bunları sana kaç kez anlattım değil mi?

– Her gelişimde bu konuya değiniyorum, seni de sıkıyorum ama, bunları tekrar tekrar dinlemek bende çok değişik hisler uyandırıyor.

– Biliyorum, eski anılar. Hep anne ve babanı hatırlıyorsun değil mi? O kadar çok babana benziyorsun ki, hele bu yaşlarda.

Sonra Irina ağlamaya başladı.

– Ne oldu Irina, niçin ağlıyorsun?

– Sana artık söylememde bir sakınca yok. Ben senin babana âşıkım. Sakın yanlış anlama. Aramızda hiçbir şey olmadı. Benim hislerimden haberi bile yoktu. Ben ona karşı duyduklarımı hiçbir zaman açığa vurmadım. Zaten onun gözü annenden başkasını görmezdi ki. Biz ikimiz çok iyi arkadaşlık ve o bana hep o gözle baktı. Berlin'e ilk geldiğimde, onlarla tanıştığım andan itibaren onu sevdim, ona âşık oldum. Hayatımda sevdiğim tek erkek o idi. Anneni de çok severdim, onunla da çok iyi iki arkadaş, iki dosttuk.

– Irina Teyze, niçin bundan bana daha önce hiç bahsetmedin?

– Bilmem, belki de yersiz buldum. Hep artık bu olay çok gerilerde kaldı.

– Şimdi neden hiç evlenmediğini anlamaya başladım.

– Anladın değil mi?

İkisi de birbirlerine sarıldılar.

Maxim gittikten sonra Irina kanepeye uzandı, gözlerini yumdu ve sızlayan kalbini dinlemeye koyuldu.

Maxim her yıl onu ziyarete Berlin'e gelir, hep aynı konular konuşulur, aynı sualler sorulurdu. Her defasında eski anılar canla-

nır, yürekler sızlardı. Irina, Sigi ve Ursula'yı anımsamadan yapamazdı. Her ikisinin de feci şekilde öldürülmeleri onu çok etkilemişti. Neyse ki Teddy Maxim'e Ursula'nın ölüm nedenini veya tarzını açıklamamış, hiç olmazsa o zamanın çocuğu, bugünün bu eşsiz adamı büyük bir acıdan kurtarılmıştı.

Yeraltı örgütündeki arkadaşı, Maria Langen, 1944 yazında nihayet kamptan çıkarılmış, serbest bırakılmıştı. Maria orada geçen öyle olaylar anlatmıştı ki, inanılması çok güç, akıl almaz şeylerdi.

Maria'nın anlattığına göre Ravensbrück Kampı'nda bir duvar varmış. Kadın esirler o duvarın önüne götürülür, sıraya dizilir ve bayıltılincaya kadar dövülürlermiş. Zavallıların bağırışları, iniltileri ta kampın öteki ucundan bile duyulurmuş. Sabaha kadar orada bırakırlarmış. Bir damla su vermeden, bir lokma yemek vermeden, yağmur altında veya dondurucu ayaz altında bütün gece o vaziyette duvarın dibinde ayaküstü cezaya bırakırlarmış.

Maria'nın anlattığına göre Ursula o duvarın dibine çok götürülmüş, çok dayak yemiş ve sabaha kadar buz gibi gecelerde orada bırakılmış. O durumlardan sonra yaşadığı bile bir mucize imiş. Renata ve Maria bazen gizlice yattıkları yerden kaçır, duvarın dibinde cezada olan Ursula'ya su getirirler, ekmek getirirler, kanayan yaralarını ise kendi giydikleri yırtık pırtık elbiselerden parçalar kesip sarmaya uğraşırlarmış. Yakalandıkları an kendileri de duvarın dibine cezaya dizilirler, ama gene de Ursula'nın durumunu ön plana alırlarmış. Gene böyle bir günde, yediği dayaklara dayanamayan Ursula, Renata'nın kollarında, duvarın dibinde ölmüş.

Bu iki kadın, Renata ve Maria birer kahraman sayılırlardı. Renata kampta öldü, Maria ise dışarıda.

Sigi'nin ve Ursula'nın ölüm tarzı Irina'nın korkulu rüyası idi. Aklından hiç çıkmıyordu. Bu rüya ile yaşıyordu. Ölünceye kadar bu vahşeti asla unutmuyacaktı.

Maxim otele dönerken hep Irina'yı düşünüyordu.

Babasına karşı duyduğu hisleri açıklaması Maxim'i biraz rahatsız etmişti, ama sonra bu hisleri giderdi. Karşılıksız bir aşk acı verici bir olaydı. Ona ne diyeceğini, onu nasıl yatıştıracağını bilemiyordu. Bunca yıldan sonra herhalde söylenecek bir şey de yoktu. Bu sızı ile yaşamasını öğrenmiş olmalıydı.

Taksinin camından dışarı baktı. Berlin'deydi. Her daim Berlin'e karşı bir ilgi duyar, nedense orasını çok severdi. Bu şehirde Maxim'i çeken bir şey vardı ama ne? Belki de nostalji. Anne ve babasının, mutlu çocukluk günlerinin anıları. Şimdi ise Irina Troubetzkoy'u görmek için Berlin'e gelmişti.

Aslında Irina geçmiş ile kurulan bir bağıdı. Maxim'in anne ve babasını en yakın dostları idi. Onlar her daim birlikte gezer, birlikte eğlenirlerdi. İşte bundan dolayıdır ki Irina Maxim'in sorduğu suallere elinden geldiği kadar tatmin edici cevaplar veriyordu, zira onları çok yakından tanıyordu. Hatta Teddy'den bile fazla. Irina ile Maxim'in bir arada olduğu zamanlar, tek konuları Maxim'in anne ve babası idi. Geçmişte neler yaptıklarını en ufak ayrıntısına kadar Irina anlatırdı. İşte bu konuşmalar neticesi Sigi ve Ursula hem Maxim'in hem de Irina'nın gözünde hâlâ yaşıyor gibiydiler, hâlâ canlı ve onlarla birlikte. Bu da her ikisine mutluluk veriyordu.

Maxim düşündü. Irina babasını sevmiştii, şimdi de Maxim'i kendi oğlu imiş gibi seviyordu. Eğer şartlar farklı olsaydı ve Sigi ile Irina evli olmuş olsaydı, belki de Maxim kendi oğlu olacaktı.

Hayat şartları ne kadar değişik olabiliyordu. Maxim Irina'ya yardım ettiği için ruhen çok rahat ve mutluydu. Irina da artık hayatta yalnız değildi.

O gece Irina ile Maxim çok hoş bir vakit geçirdiler. Maxim'in her Berlin'e gelişinde bu böyle olurdu zaten. Yemek yediler, ko-nuşular, güldüler, sonra da dansa gittiler.

Gece kulübünden güle oynaya çıktıkları zaman saat sabahın ikisi idi. Kol kola girerek temiz havada yürüdüler. Cumartesi gecesi olduğu için gittikleri kulüp çok kalabalıktı ve sigara dumanından geçilmiyordu. Onun için dışarı çıkıp yürümek onlara iyi geldi.

On dakika yürüdükten sonra Maxim bir taksi çevirdi. Taksi ile ilerlerken taksi şoförü dönüp,

- Biliyor musunuz, büyük bir barikat inşa ediyorlar?
- Kim yapıyor?
- Doğu Almanya, yani Komünistler.
- Nerede? Nereye kuruyorlar bu barikatı?
- Potsdamer Meydanı'nda.
- Biz de o yöne gidiyoruz. Lütfen bizi oraya götürün de görelim.

Şoför tam iki bölgenin birleştiği noktaya geldi.

Irina atılarak,

- Geçen yıl iki yüz bin kişi Doğu Berlin'den ayrıldılar. Bunlar da çoğunlukla gençlerdi.

- Yani ne demek istiyorsun?

- Demek istediğim şu ki, Doğu Berlin'den Batı'ya geçişi önlemek için bu barikatı inşa ediyorlar. İşte Komünist rejimin işlevi. Teller örerek halkının kaçmasını önlemeye çalışıyor. |

- Haklısın Irina.

O ara bir grup insan inşaat sahasının etrafını sarmaya başladı. Maxim de olup biteni yakinen görmek istiyordu. Taksiden indiler ve kendileri de o alana doğru yürüdüler.

Potsdamer Platz Meydanı'na geldiklerinde inanılmaz bir manzara vardı. Binlerce insan birikmiş şaşkın şaşkın bakıyordu, zira ru-lolarla tel örgüler gerilmiş, Doğu Almanya ile Batı Almanya arasındaki alışveriş adeta kesilmişti. Doğu Kesimi'nde gözcüler hazır vazı-

yette beklemekte idiler. Barikatı kuran grup spot ışıkları altında hâlâ telleri germeye devam ediyorlardı. O ara büyük bir tank gelince hepsi geri çekildiler. Batı Kesimi'nde kalanlar ise merakla onları izliyorlardı.

– Irina, tüm bu işlem askeri bir operasyon olsa gerek – diye mırıldandı Maxim.

Irina biraz da korku ile olsa, titredi ve Maxim'in koluna sarıldı.

– Baksana duruma, gayet bozuk düzenli bir şehir olacak Berlin. Zaten durumu pek parlak değildi, bundan böyle aynen şizofrenik bir hasta gibi olacak. Maxim beni derhal eve götür lütfen.

– Haklısın, oldukça da geç oldu, hadi hemen gidelim.

Giderken, oldukça kızgın bir sesle Irina söyleniyordu.

Tel örgü onları tatmin etmeyecek. Göreceksin bir müddet sonra Berlin'i bölmek amacı ile bir duvar örecekler buraya.

Gerçekten de Prenses Irina haklı çıktı, çünkü dediği o duvar Berlin'i ikiye bölmek için örüldü.

Berlin Duvarı yüz mil uzunluğunda ve üç fit de yüksekliğinde idi. Doğu Kesimi'ne bakan yüzü beyaza boyanmıştı. Batı Kesimi'ne bakan yüzü ise renkli grafik desenlerle donatılmıştı.

1963 yılının haziran ayında Maxim ve Anastasia Berlin'e geldiklerinde, gidip Berlin Duvarı'nı gördüler. Ne zamandan beri Berlin'e gelmediği için, bu duvarı ilk kez gören biri oldukça etkilenir, insanlık namına isyan ederdi. Anastasia da bu şekilde hissetti.

Maxim'e ve Irina'ya bakarak,

– Ne kadar yanlış bir davranış, dedi.

– Evet, maalesef öyle.

Irina sert bir sesle,

– Bu duvarı atlayıp Batı Kesimi'ne kaçmak isteyen binlerce kişi vuruldu, ama gene de binlercesi de kaçmayı becerdi ve Batı Kesimi'ne iltica etti. Zavallılar, Komünistlerden kaçıyorlar, ne olacak? Ah bu Komünistler, beni hasta ediyorlar.

– Beni de hasta ediyor Irina Teyze.

Anastasia, Maxim ve Irina Duvarın Batı Kesimi'nde dolaşıyorlar ve renkli yazıları seyreliyorlardı.

– Bu yazılara dünyanın en uzun çizgi romanı deniliyor, zira millerce mesafe uzanıp gidiyor.

– Bu yazıtların bazıları sanat eseridir diyebilirim, gerçekten de başarılı bir şekilde oraya oturtulmuş.

Bu konuşma Maxim ile Irina arasında geçiyordu. Anastasia fikir yürütmüyor, sadece bu renkli yazıları yakından seyrediyordu. Kendisi de çizdiği için, bunlar dikkatini çok fazla çekmişti.

Daha sonra Maxim onu yüksekçe bir platforma götürdü ve oradan Doğu Berlin'i rahatlıkla seyrettiler.

– Sokaklar ne derece çıplak ve boş. Buranın halkı nerede?

– Herhalde çalışıyorlar. Her buraya gelişimde onları seyrederim. Gördüklerimin hepsi de bezgin bir yüz ifadesi taşımaktalar.

– Sanki boş bir ülke. Batı Berlin'in tam aksi. Orası ise canlılık ve heyecan dolu bir yer.

Ertesi günü üçü birlikte Berlin'i dolaştıkları zaman Anastasia'nın Batı Berlin için sarf ettiği sözlerin ne derece yerinde olduğunu gördüler. Halk sokaklarda, alışveriş yapıyor, günlük yaşantılarında ne derece hareketli oldukları belli oluyordu. Hele ki, tesadüf eseri Avrupa Turu'nda olan Başkan Kennedy o gün Berlin'i ziyaret ediyordu. Berlin Duvarı'nı gidip gördükten sonra Şehir Hol'deki Altın Defter'i imzalamıştı. Biraz sonra da Schöneberg Şehir Merkezi'nde bir konuşma yapacaktı. Binlerce Berlin'li onu dinlemeye gelmişlerdi.

Başkan Kennedy kürsüye çıktığında binlerce Berlin'li onu candan alkışladılar. Batı Berlin Belediye Başkanı Willy Brandt ve Batı Berlin Danışmanı Konrad Adenauer de Başkan'a eşlik ediyorlardı. Büyük tezahürat gösteren halk, Başkan konuşmaya başladığı an sustu. Hepsi de dikkat ve ilgi ile onu dinliyorlar, koca sahada çıt bile çıkmıyordu.

Anastasia da uzanıyor ve yakışıklı Başkan'ı görmeye çalışıyordu.

Başkan sözlerine şu şekilde devam ediyordu:

– Dünyada hiçbir kent, hiçbir kasaba yoktur ki on sekiz yıl boyunca kuşatma altında kalmış olsun. Batı Berlin ayakta ise, onun kuvvet ve kararlılığı ve hürriyet isteği onun desteği olmuştur. Ber-

lin Duvarı Komünist sistemin bir başarısızlığı bir utanç anıtıdır ve biz de onu görmekten hiç hoşnut olmuyoruz. Tüm özgür insanlar, nerede yaşarlarsa yaşasınlar, Berlin şehrinin bir üyesidir. Ben de hür ve özgür bir kişi olduğumdan dolayı "Ich Bin Ein Berliner" (Ben de bir Berlin'liyim.) demekten kıvanç duyuyorum.

Bunu duyan kalabalık toplum, deliler gibi bağırıyor, neşe ile el çırpıyor, bazıları birbirlerini öpüyor, çoğu da ağlıyordu. Maxim, Irina ve Anastasia da Başkan'ın sözlerinden çok duygulanmışlardı.

Halk adeta galeyana gelmiş bir sel gibi sürükleniyordu. Maxim korktu. Hemen yanındaki iki kadına sarılarak oradan uzaklaştırdı ve otele dönene kadar da rahat edemedi.

Çok parlak ve sıcak bir gündü. Anastasia Manhattan'da yürüyordu. Daha doğrusu Beşinci Cadde'deki Bergdorf Goodman'e gidiyordu. Birazdan içeri girdi ve beşinci kattaki çocuk reyonuna çıktı. Çocukları için alışveriş yapacaktı. Kızı Alix iki yaşını geride bırakmış, ikinci çocuğu Michael ise hemen hemen on sekiz aylık olmak üzere idi. Maxim onlara Venedik Bebekleri derdi, zira ikisi de Venedik'teki tatilleri esnasında ana rahmine düşmüşlerdi. Kızı Alix temmuz ayındaki balaylarında, oğlu Michael ise bir yıl sonra ağustos ayındaki ikinci balaylarında.

Onları çok özlüyordu. Maxim New York'a iş seyahatine gelince Irina da ona eşlik etti. Çocukları İngiltere'de dadıları Jennifer, evin aşçısı ve hizmetkârı Bayan Cook ve annesi Margot'un nezaretinde idiler. Gene de aklı hep onlarda idi. Annesi Paris'ten uçup hemen kızının yanına gelmişti. New York'ta sadece bir hafta kalacaklardı.

Bu derece kuruntulu olmaması gerekirdi. Çocukları emin elerde idi. Ama ne yapsın ki onları her şeyden fazla seviyordu. Kocasını, kızını ve oğlu. Anastasia'nın dünyası bunların üzerine kurulu idi.

Kızı için pembe organze bir elbise, oğlu için ise pantolonlar ve gömlekler aldı.

Yirmi dakika sonra mağazadan çıkıyordu. Saatine baktı. Geç kalmamıştı. Maxim ile Plaza Oteli'nde buluşacaklar ve öğle yemeği yiyeceklerdi.

Oteline giderken ve hatta otelin lobisinde bile bütün gözler ona çevriliyordu. O bunun farkında bile değildi. Henüz yirmi iki yaşının verdiği tazeliğe, çok büyüleyici bir genç bayan olmuştu. Maxim'in ona aldığı koyu vizon paltoyu giymiş, topuklu siyah ayakkabılar ve tepesine toplanmış sarı saçlar onu büyüleyici bir kadın yapmıştı.

Elindeki paketleri teslim ettikten sonra, Anastasia lobiyi geçti yemek salonuna yöneldi. Maxim onu uzaktan görmüştü. Anastasia da onu gördü. Kocasını ne kadar da yakışıklı idi, belki de bu salonun en yakışıklı erkeği... Maxim'in gözleri parlıyordu. Demek ki Wall Street'teki görüşmesi başarı ile sonuçlanmıştı. Hem niye olmasın ki, herkesin dediği gibi kocası bir dâhi idi ve Midas'ın Şansı'nı taşıyordu. El attığı her işi başarır ve para kazanırdı. Babası bile Maxim'in ne derece zeki olduğunu hep söylemez miydi? Alexander Derevenko'dan övgü almak başlı başına bir ayrıcalıktı.

Maxim kalktı, onu karşıladı, yanğını öptü ve,

– Bu sabah ne kadar da güzelsin sevgilim, dedi.

– Teşekkür ederim bayım, ama sen de fena sayılmazsın.

Gözlerinden anlıyorum ki Wall Street'teki muhataplarını her zamanki zekâ ve iradenle büyüledin ve işleri istediğin yönde geliştirdin.

Maxim öne eğildi ve sesini kısarak,

– Stassy, benim için en önemli konu sensin. Sen mutlu ol da, diğer işler ikinci planda kalsın! Sana son zamanlarda hiç söyledim mi seni ne kadar çok sevdiğimi, sana taptığımı? Bugünkü planımı sana söyleyeyim. Öğleden sonra serbestim. İşim bitti, yemekten sonra otelimize gider ve aşkımızı tazeler, sevişiriz. Kim bilir, belki bir bebek daha yaparız, ne dersin?

Anastasia güldü ve gülünce de yüzü pembeleşti.

– Çok güzel bir fikir. Uygulamaya konabilir. Sen ne içiyorsun?

– Evet, bilirsin ki öğleleri içmem ama bugünkü anlaşılmamı kutlamak istedim. Yirmi bir milyonluk bir iş ve bu daha başlangıcı.

– Tebrikler canım, ama daha başlangıcı demekle neyi kastettin?

– Amerika'da kurulacak olan West Investments'i. Birlikte bir bardak şarap içip bunu kutlayalım mı?

– Buna hayır diyemem.

Şarapları geldi ve kadehler kalktı.

– New York’taki yeni maceramıza Anastasia!

– Macera mı?

– Evet, burada yeni bir ofis açmak için planlar yapıyorum. Burada bir de kat satın alacağım, ya Beşinci Cadde’de, Ya Park Cadde-si’nde veya Sutton’da. Ne dersin, yılın yarısını New York’da geçirmek ister misin?

– Sen istedikten sonra. Hiç şüphesiz ki, New York yaşanacak ilginç bir kent. Ama ya çocuklar? Onların okul sorunları başlayacak, o zaman ne yapacağız?

– Sevgilim, onlar henüz bebek yaşılar. Okul çağına gelmeleri için daha önümüzde epeyce zaman var, ve onları da ancak o zaman düşünürüz. Dedğin gibi burası ilginç bir kent, bilhassa iş sahası çok çekici. Görüşüme göre burada gelecek var, hem de parlak bir gelecek. Onun için macera kelimesini kullandım.

– Herkes senin ne derece zeki olduğunu, uzağı gördüğünü, problemleri nasıl çözümlediğini söyleyip duruyor. Kimse de yanılmıyor. Öyle ki ben de seni hep destekliyorum. Sen nereye gidersen ben de oraya geleceğim.

– Bana güvenoyu verdiğin için teşekkürler canım. Sen benim en iyi kadınımsın.

– Ayrıca senin tek kadının olmak isterim.

Yemeği ısmarladılar. Anastasia çorba ve balık istedi, Maxim ise çorba ve kızarmış et.

Yemekte Anastasia söze koyuldu.

– Yeni anlaşman veya işin, her ne ise, ondan hiç söz etmiyorsun, adeta gizlilik içindesin. Bana da mı söylemeyeceksin?

– Tabii söyleyeceğim. Allandale Group ismi altında bir şirket satın aldım. İşyeri burada, New York’ta.

– Peki ne iş yapar, isim bana pek bir şey ifade etmiyor da.

– Birçok holdingleri kapsayan bir şirkettir. Mesela Marianna Montevecchio adlı bir kozmetik firması, Manhattan ve ‘Long Island’ da bir emlak firması, boya ve alet edavat firması ve de çevredeki kasabalar ve yerleşim alanlarına ekmek ve unlu mamüller temin

eden büyük bir fırıncılık işletmesi. İşte bu tür şirketler Allandale Group'un. Bunları gözden geçireceğim, kalkındıracağım, en az iş yapanını veya yapanları elden çıkaracağım, yani satacağım, en çok kâr getirenleri ise kendime tutacağım.

– Gözden geçirilecekler hangisi?

– Emlak firması ve kozmetik firması tekrar organize olacak. Montevecchio kozmetiklerini İngiltere ve Avrupa'ya taşımak niyetindeyim. Oralarda da birer ofis kuracağım. İş yapacağımı biliyorum çünkü imalatları gerçekten de çok fevkalade. Böyle firmaları veya holdingleri almanın ve işletmenin sanatı budur işte. Hangilerini ve neleri satmak gerekir, hangilerini ve neleri ise tutmak.

– Böyle ufak alışverişleri seviyorsun değil mi?

– Ufak mı? Bunlar sence ufak mı benim Peach Melba'm?

– Bana bu şekilde hitap etme, sevmiyorum.

– Neden, bu sana uyan bir deyim. Sen de bir Peach Melba kadar lezzetlisin değil mi? Evet devrilmek çok ilginç ve zevk verici bir iş. Hele organize edip sattıktan sonra elde edeceği kâr, o daha da zevk verici.

– İşin bu tarafı en sevdiğin konu galiba.

– Orası doğru da, maddi yönden mücadele etmesini de seviyorum. Onları düzene sokmak, işletmek, kâr etmek, yaratıcı olmak. Ben fiilen çalışmasını severim. Sadece kâğıtlarla uğraşmak bana zevk vermez.

– Peki bu kozmetik firması için gelecek ümitli midir?

– Hem de çok. Hem burada, hem de İngiltere ve Avrupa'da. İdari ve yönetim yönünden şimdiye dek zayıf ellerde imiş. Pazarlama için yeni bir imaj gerekiyor. İmal edilen mal çok üstün.

O ara gözleri garsonlara takıldı. Biri oturmuş, diğeri ise ağılıyordu. Şef garson ise bembeyaz olmuştu.

– Anastasia, bir durum var galiba. Garsonlara baksana.

– Restoranda biri hastalandı herhalde.

Garsonu çağırdılar.

Anastasia alçak sesle,

– Ne oldu? Bir şey dönüyor, farkına vardık da, ne olduğunu öğrenebilir miyiz?

Garson adeta ağlıyordu.

– Vurdular, Başkan'ı vurdular.

– Başkan'ı mı dedin. Başkan Kennedy'yi mi vurdular?

Garson konuşacak halde değildi. Gözleri dolu dolu masadan uzaklaştı.

Maxim ve Anastasia şaşkın şaşkın birbirlerine bakıyorlardı. Ama kötü haber çabuk yayılır, bu da öyle oldu. Tüm salon haberi alıyor, eğilip biri diğerine iletiyordu.

Maxim ayağa kalktı, peçetesini fırlattı ve dışarı doğru yürüdü. Anastasia koşar adımlarla onu izliyordu.

Şef garsonun durduğu yere vardığında ona sordu,

– Doğru mu, Başkan'ın vurulduğu doğru mu?

– Evet, maalesef doğru. Bugün 1'de Dallas'ta vurdular onu.

Mutfaktaki radyodan bültenler yayımlanıyor.

Maxim ve Anastasia'nın konuşacak halleri yoktu. Maxim bir yüz dolarlık çıkarıp verdi.

-- Herhalde yemek ücretimize yeterlidir.

Dedi ve karısıyla odalarına çıktılar.

Maxim ve Anastasia Pierre'deki suitlerinde oturmuş televizyonu izliyorlardı.

Gerçekler ve ayrıntılar seri halinde veriliyordu. Haberi veren Walter Cronkite'dı ve yüzündeki sinirler adeta çekilmişti.

John Fitzgerald Kennedy, Amerika'nın 31. Başkanı Dallas'ta vurularak öldürülmüştü. Başkan'ı öldüren kurşun Başkan'ın başının arkasına isabet etmişti. Açık arabası ile Dallas'ta geçit yaparken bilinmeyen bir katil tarafından vurulmuştu. Başkan'ın naaşı şimdi Texas'taki Parkland Memorial Hastanesi'nde tutulmaktaydı.

Maxim inanmak istemiyordu. Devamlı kanal değiştiriyor, belki daha olumlu bir şeyler duyar diye çaba gösteriyordu. Ama herkes ve her kanal yasa bürünmüştü.

Anastasia elbisesine baktı. Bu kırmızı elbise Başkan'ın kanı rengindeydi. Hemen gardırobuna gitti ve koyu bir şey giydi.

Maxim hâlâ TV seyreliyordu.

– İnanamıyorum, daha bu yıl Berlin'de onun konuşmasını dinlemiştik, şimdi ise artık o yok.

Anastasia Maxim'i yakından gözlüyordu. Maxim'in gözleri dolmuştu. Anastasia onun ellerini tuttu.

– Maxim, Berlin'de onun konuşmasını ben de hatırlıyorum. Kendisi ne kadar da yakışıklı idi. Hele "Ich bin ein Berliner" dediğini hiç unutmuyorum. Böyle bir adamı niçin öldürdüler, ondan ne istediler?

Maxim cevap veremiyordu.

– Ne kadar acımasız bir dünyada yaşıyoruz.

– Evet, maalesef öyle sevgilim.

Bunu dediği zaman Maxim kendi anne ve babasını anımsadı.

Anastasia ve Maxim televizyonun karşısında saatlerce oturup o feci cinayeti dinlediler ve seyrettiler. Amerikan tarihindeki en feci siyasi cinayetlerden biri idi bu.

22 kasım cuma günü Lyndon Johnson televizyona çıktı ve Yeni Başkan olarak millete seslendi.

Maxim karısına bakarak,

– John Fitzgerald Kennedy öldü.

Dedi ve içini çekti.

Maxim o gece hiç uyuyamadı. Başkan'ın ölümü onu çok sarsmıştı. Yataktan kalktı ve suitindeki oturma odasına geçti. Pencereden dışarı baktı. Beşinci Cadde aydınlık, fakat sessiz ve sakin bir manzara aksediyordu.

Odadaki geniş kanepeye uzandı ve gene düşünceleri ile baş başa kaldı.

Başkan'ın öldürülmesinin perde arkası nedenlerini anlayamıyordu. Gerçekten bir deli mi idi onu öldüren, bir grup mu, bir karış örgüt mü, komünistler mi, faşistler mi, kimlerdi bunlar? Ama her ne ise, Amerika'da kötü emeller başlamıştı ağını örmeye.

Tarih boyunca bu kötü emeller sık sık kendilerini gösterirlerdi. Henüz küçük bir çocukken bile bunu hissetmişti. Teddy de sık sık tekrarlamıştı. Almanları bu kötülüklerin yaratıcısı olarak görürdü Teddy. Kendisi ise daha ılımlı idi bu hususta. Her ne kadar da annesi ve babası Yahudi asıllı oldukları için Nazi Almanları'nın kurbanı olmuş iseler de, şimdiki Almanya'da yaşayan yeni neslin bunda pek bir suçu yoktu, bu nedenle tüm Almanları suçlamak yersiz olurdu.

Irina'yı ziyaret etmek maksadı ile her Berlin'e gidişinde, sokaklarda, kafeteryalarda, alışveriş merkezlerindeki Alman halkını inceler ve 'Bu asil ve bilinçli insanlar nasıl olur da Hitler gibi sorumsuz ve akli dengesi bozuk bir kişinin peşine takılıp onun emirlerini uygulamaya koyarlardı?' diye hep kendine sorar dururdu. Bu megalomanyak adam yalan vaatlerle halkını kandırmıştı. Onlara daha iyi bir Almanya, ekonomik sorunlarından arınmış bir ülke ve Komünist rejimden uzak bir yaşam vaat etmişti.

St Paul'da okurken, matematik ve lisan derslerinden sonra tarih dersi Maxim'in en sevdiği konulardan biri idi. Hitler ve rejimini incelerken, bu rejimin ırkçı, şiddet ve ölüm saçan ve kötülükler kökeni olan bir rejim olduğunu saptamıştı. On iki yıl ve dört ay Üçüncü Reich Avrupa'yı kasıp kavurmuş, 'terör ve cinayet ve dehşet her tarafta kol salmıştı. Vicdansız ve acımasız insanlar tarafından yönetilen bu rejim ölüm ve imha etme makinesi gibi çevreyi ve insanları yok etmişti.

Bu tür güçler periyodik olarak dünya üzerinde eser sonra kaybolup giderlerdi. Maxim kalktı, dolabı açtı ve kendine bir içki hazırladı. Demek ki dünya üzerinde her zaman kötülükler var olacak ve bunun sonu gelmeyecekti.

John Kennedy hayatının en verimli çağında vurularak öldürüldü. Amerikalılar gibi bütün dünya onun yasını tutuyordu. Maxim de bunların arasında idi. Maxim televizyonu açtı. John Kennedy'nin Berlin Konuşması'nı yayımlıyordu. Aynı o günkü gibi, yani altı ay öncesigibi, aynı sesle halka sesleniyordu. Hayat, neşe ve kararlılık dolu olan bu adam şimdi yoktu.

Maxim de sarsıldı. Bunu yapan Allah'ın belası mahluk cezasız mı kalacaktı? Hincından eli ile masaya vurdu ve elini fena halde acıttı.

Margot Derevenko Time mecmuasını bir kenara koydu ve kızına bakarak,

– Allandale Group'un başarısı Maxim'e övgü yağdırıyor. Onun hakkında mecmuada uzun bir yazı var.

Paris'te Margot'un evindeydiler. Senelerdir uğraşıp bir rüya âlemine dönüştürdüğü bahçe, bu yıl daha da güzel olmuştu. Anastasia hiç konuşmadan bahçede oturmuş, etrafını seyrediyordu. Sessizdi ve içinde bir sıkıntı vardı. Ağzını açıp annesine bir şey söylemek istemiyordu, zira annesi hemen 'Bir şey mi var?' diye başlayacaktı. Gerçekte ise bir şey vardı. Anastasia kendini yorgun ve bitap hissediyordu. Uzun zamandan beri de bu böyle devam ediyordu.

Margot kızına döndü ve,

– Dediğimi duymadın galiba?

– Hayır anne, özür dilerim, gene dalmışım da.

– Maxim hakkında bir makale var ve ondan övgü ile bahsediyorlar ve Allandale Group'un gelişimini de çok başarılı buluyorlar.

– Evet son yedi yıldır hiç rakip tanımayan bir gelişmenin odak noktası oldu. Bu da benim acı kaderim işte.

– Ne biçim konuşuyorsun sen?

– Sorunlarımızın kökeni de burada yatıyor da ondan.

– Sorun mu? Tanrım, ne demek istiyorsun sen?

– Anne, lütfen dediklerimi unut. Bu konuya girmek istemiyorum, hiç olmazsa şimdilik istemiyorum.

– Hayır unutamam Anastasia. Son bir yıldır sen hiç de iyi görünmüyorsun ve babanla ben çok merak ediyorduk. Birkaç haftalığına bize geleceğini ve bizde kalacağını söylediğinde çok sevindik. Hadi kızım, ben senin annenim, bana içini dök bakayım. Biz eskiden ne kadar iyi iki arkadaşık. Baban ve ben senin durumunun iyi olmadığını hissediyorduk ama Maxim ile bir sorunun olacağı da hiç aklımıza gelmiyordu.

– Belki de sorunun onla değil de, sadece bendedir.

– Gene ne demek istedin, anlamadım?

– Kendimi çok ama çok yorgun hissediyorum. Bitkinim, sanki hasta imişim gibi halsizim. İçimde yanan o kıvılcım artık söndü.

– İçindeki kıvılcım söndü mü? Ne diyorsun sen, henüz yirmi dokuz yaşındasın?

– Sana belki saçma gelecek ama gerçek. Enerjimi yitirdim ve karamsar bir ruh halindeyim.

Margot kızının bu açıklaması ile dehşete kapıldı, irkildi, korktu. Kızının yüzüne çok dikkatli bakınca, onun doğru söylediğini hemen anladı.

– Anastasia, benim biricik yavrum, sen daha çok genç ve çok da güzelsin. Böyle karamsarlığa kapılmana hiç bir neden yok ki. Seni çok seven ve senden hiçbir şey esirgemeyen milyoner ve çok da yakışıklı bir kocan var. İki tane sağlıklı, güzel ve akıllı çocuğun var. Ayrıca seni her şeyden üstün tutan bir anne ve baban var. Bunların dışında May Fair'de saray yavrusu bir malikânen, Beaulieu'de bir villan ve Beşinci Cadde'de de bir apartman katın var. Eğer hâlâ karamsarsan, demek fiziki yönden bir bozukluğun var. Hemen bir doktora görünmelisin.

– Bir doktora ihtiyacım yok. Daha doğrusu neye ihtiyacım var, neye yok, ben de bilmiyorum?

– Esasında biliyorum. Benim Maxim'e ve onun sevgisine ihtiyacım var. Artık nedense eskisi gibi, yeni evlendiğimiz yıllardaki gibi değiliz. O eski Maxim'i kaybettim. Şimdi yanımdaki adama erişemiyorum. Birbirimizden çok uzaklardayız, aramızda köprüler var ve biz birbirimizi kaybettik.

Margot gene de yardım etmek amacı ile,

– Bazen yanlış beslenme de depresyon yaratıyor. Neden bir beslenme uzmanına gitmiyorsun?

Anastasia başını salladı.

– Çocukların ikisi de yatılı okulda olduklarından dolayı sen kendini evde yalnız hissediyorsun herhalde.

– Onların yatılı okulda olması beni rahatsız etmiyor.

– Demin Allandale Group'tan bahsederken, sorununun nedeni, kökü oradadır demiştin. Lütfen söyle bakalım, ne demek istemiştin? Derdini söyle ki, sana derman bulayım.

Anastasia annesine baktı. Ondaki ilgi ve sevecenliği hissedince, gözleri dolu dolu oldu.

– Anne, çok yalnızım. Alix ve Michael yönünden değil, Maxim beni çok yalnız bırakıyor. Onu çok özleyorum. Her daim New York'a uçuyor, orada kalıyor, sonra gene dönüyor. Allandale Group'u satın aldığından beri bu böyle devam ediyor. Ya Hong Kong'a, ya Avustralya'ya, ya Los Angeles yahut da başka bir kente uçuyor, toplantılara katılıyor, konferanslar veriyor. Son altı yıldır uçaktan hemen hemen hiç inmedi. Bütün bunlar Allandale alındıktan sonra başladı. Bu Allandale İmparatorluğu'nun esası idi ve onu bir başarı simgesi yaptı. Ama bu başarı neye yaradı? Bizim evliliğimizin yıkılışına yaradı.

– Anastasia, böyle olduğunu bilmiyordum.

– Evet, işi hep ön plandadır. Her daim. Hep böyle idi ve böyle de kalacak. İş onun tüm zamanını alır. Şimdi anlıyorum ki Maxim normal değil, iş konusu oldu mu normal değil işte. Maxim tamamen bir 'İşkolik' olmuştur. Onun gibi iş peşinde koşan bir kimseye ne sıfat verilir bilmiyorum. Yirmi dört saat işle meşgul olur. İş hususunda bir boğa gibi dayanıklıdır ve bütün benliğini işe verebilir.

– Bu derece çok çalıştığı için kimse onu suçlayamaz da, seni ihmal ettiği için suçlu olabilir.

– Evet beni pek fazla ihmal ediyor. Benim yanımda olsa bile akli işindedir. Kafasında hep iş var. Şunu da ilave edeyim ki gittikçe daha içine kapanır oldu, daha az konuşmaya başladı.

– Zaten onun içekapanık ve de zor bir kişiliğe sahip olduğunu söyledin.

– Evet öyle. On senelik karısıym, hâlâ Maximilian West'in ne gibi olaylara güldüğünü bilmem.

– Anastasia, sevgili kızım, benim, sen kocanla daha sık seyahat etsene. Sık sık New York’a onun yanına git. Hele şimdi çocuklar yatılı okulda, fırsatların daha da fazladır.

– New York’a gitmem bir şey değiştirmiyor ki. Sabahın erken saatinde ofise gidiyor ve geç saatlere kadar orda kalıyor. Sosyal yaşamımız hemen hemen yok gibi. Orada çok sıkılıyorum, hem pek arkadaşım da yok. Hem bir de bakıyorsun Maxim Los Angeles’a uçuyor. Hadi, New York’ta da tek başıma kalıyorum.

Margot biraz durakladıktan sonra,

– Yatak odanızda durumlar nasıl, yani seks yönünden soruyorum?

– Eğer hâlâ birlikte oluyoruz diye soruyorsan, evet, sevişiyoruz. Maxim kuvvetli ve şehvetli bir erkektir. Her ne kadar da eskisi gibi sık değilse de, hâlâ da sevişiyoruz.

– Peki, acaba bir başkası mı var, bir başka kadın? Bunu hiç düşündün mü?

Anastasia başını salladı.

– Belki New York’ta bir metresi vardır, kim bilir?

– Sanmıyorum. Belki bir gecelik maceraları olmuştur. Benden o kadar çok uzak kalıyor ki. Belki senenin yarısını benden uzakta geçiriyor. Ama devamlı bir metresi olacağını sanmam. Hisleri çok kuvvetli değildir. Birine bağlanacağına hiç inanmıyorum. Ama gene de.

– Evet gene de, ne demek istiyordun söyle?

– Birini düşünüyor veya birinden şüpheleniyorsun değil mi?

– Tam olarak hayır. Birkaç hafta önce Londra’da iken onu bir kadınla birlikte Claridge’e gittiklerini gördüm. Ben taksi ile geçiyordum. Belki iş için konuşacaklardı.

– Kadını tanıdın mı? Kimdi?

– Camilla Galland.

– Camilla mı? Daha yakın zamanda tekrar evlenmişti, değil mi?

– Cahil olma anne. Evlilik yeminleri geçerli değil ki artık. Bu tür kadınlar rahatlıkla aldatırlar eşlerini.

– Öyle ki şüpheleniyorsun ha?

– Bilmiyorum. Yok, hayır, yanlış konuştum. Biliyorum ve kıskanmıyorum. Maxim’i suçlamıyorum. Ona güvenim var da, Camilla’-

dan hoşlanmıyorum. O kadında bir şey var ki beni çok rahatsız ediyor, ama ne olduğunu tam bilmiyorum.

– Maxim’i suçlamaya başlama. Bir kadınla Claridge’e girdi demek onunla birlikte oldu demek değildir. Evlendiğiniz günden beri sana sadık kaldığına eminim.

– Evlenmeden önce çok çapkın olduğunu iddia ederdin.

– O zaman başka idi, şimdi ise durumlar değişik. Maxim’le hayatını düzenlemene yardımcı olacağım. Gelecek ay Güney Fransa’ya geldiği zaman, onu karşına al ve konuş ve bundan böyle artık onunla seyahat edeceğini açıkla.

– Bilemem ki.

– Karşı geleceğinden mi çekiniyorsun?

– Hayır ama.

– Anastasia, artık ama falan yok. Mesele bitmiştir.

Çok sıcak bir gündü. Yaprak bile kımldamıyordu. Maxim, Beaulieu’daki villasında Akdeniz’i seyrediyordu. Beaulieu Monte Carlo ile Nice arasında ufak bir kasabaydı. Manzarası çok hoş bir yerdi.

Son bir aydır burada ailesi ile birlikte tatil yapıyordu. Hakikaten de bu tatil ona iyi gelmişti. Bütün kuvvet ve enerjisini yenilemişti. Anastasia ve çocukları ile beraber olmak ne kadar da güzel ve rahatlatıcı idi. Bir hafta hiçbir şey yapmadan tembel tembel yattı. Sonra arada bir iş için sık sık Londra’ya gitti ama hemen aynı gün veya çok kısa süre sonra döndü. Geri kalan zamanlarda ise villadaki ofisinden işleri idare etti. Bu ofisi son zamanlarda villasında kurmuştu ve en modern ofis aletleri ile teçhizatlandırmıştı, öyle ki buradan Londra, New York, Paris ve Hong Kong’la sık sık görüşüyor, işlerini rahatlıkla yönetebiliyordu.

Çocukları Alix ve Michael kumsaldan koşarak eve geliyorlardı. Ne kadar güzel ve bakınlı çocuklara sahipti.

Alix dokuz yaşında olmuştu. Annesinin bir kopyası idi. Onun gibi sarışın, mavi gözlü ve narin bir kızdı. Ama ondan daha uzun olacaktı. Şimdilik zayıf, hareketli ve erkek gibi bir çocuktü. Michael ise sekiz yaşında idi ve babasının modeli idi. Onun gibi koyu saçlı, kahverengi gözlü ve babasının yapısına sahipti. Her ikisi de çok

sağlıklı, enerji ve neşe dolu çocuklardı. Güneşten de yanmışlar, daha da güzelleşmişlerdi.

Babalarını balkonda görünce ona doğru koştular. Michael:

– Baba bu akşam ateş yakacak mıyız?

– Tabii yakacağız, size söyledim ya.

Maxim villada ofis olarak kullandığı odadaki kâğıt imha etme makinesi bozulmuştu ve bir sürü de imha etmesi gereken kâğıt evrak vardı, öyle ki bunları yakacaktı.

Alix de heyecan ile,

– Baba ben de yardım edebilir miyim?

– Neden olmasın. Ama hadi acele edelim. Öğle yemeğinden önce bu işi bitirelim. Hem annen duman kokusunu hiç sevmez, hem de misafir gelecek. Öyle ki hadi işe girişelim. Git Michael'i bul, ateşi yakın ben de kâğıtları getireyim. Bahçenin ucundaki ufak ormanın kıyısında buluşalım. Bu işi orada yapacağız.

İki kardeş villaya girdiler. Maxim de içeri girdi. Evin içi çok güzel dekore edilmişti. Açık ve soluk renkler hâkimdi ve serin bir atmosfer yaratıyordu. Anastasia tek başına bu evi dekore etmişti ve annesi gibi içimariye çok yatkındı.

Holde Maxim Anastasia ile karşılaştı. Bu sabah gerçekten de çok güzeldi. Omuzlarını açıkta bırakan açık yeşil bir elbise ve sandal ayakkabılar giymişti. Omuz ve kolları güneşten yandığı için elbisesi ile bir tezat teşkil ediyorlardı. Elinde bir çiçek sepeti, başında da büyük bir hasır şapka vardı.

Maxim onun incecik belinden yakaladı ve öptü, sonra da:

– Bu sabah tam bir Peach Melba'sın, tatlım.

Anastasia onu yavaşça ittikten sonra,

– Çiçekleri vazolara yerleştireceğim.

– Ben de kâğıtları yakacağım.

– Yemekten önce yüzmek için havuza ineceğim, orada görüşürüz.

Karıkoca ayrı yönlere gittiler. Anastasia mutfığa, Maxim de odada yakmak için hazırladığı kâğıtları almaya. Maxim kâğıtları alarak evin arkasındaki küçük ormana doğru yol aldı.

Çocukları orada hazır vaziyette babalarını bekliyorlardı. Bahçıvanları ateşi yakmış, her şey hazırды. Dördü yanan ateşin etrafın-

da duruyor, Alix ve Michael ise kâğıtları ateşe atarak alevi yükseltiyorlardı.

– Baba bu kâğıtları niçin yakıyorsun? - diye Alix sordu.

– Çünkü bunlar gizli evraklardır.

– Biliyorum da, yakacağına bir kasada kilitlesen daha iyi olmaz mıydı?

– Olmaz, çünkü bu kâğıtlar oldukça fazla ve de artık onlara da ihtiyacım yok. Bu kâğıtları oraya buraya sıkıştırmaya uğraşacağıma, ya yakar, ya da kâğıt imha eden makinelere koyar ve yok ederim.

– Şimdi anladım.

– Aferim benim akıllı kızıma.

O ara Michael söze atıldı.

– Baba ablam tanıdığım en akıllı kız. Hatta diyorum ki onu da bizim işimize alalım, ne dersin?

– Eh, düşüneliyim bakalım.

Maxim bu konuşmayı zevkle devam ettiriyordu.

– Eğer Alix bizimle beraber çalışmak istiyorsa, tabii ki şirketi-mize de katılabilir.

– Belki, gelecekteki kariyerim için henüz karar vermiş değilim.

Üçü de birbirlerine bakıp güldüler, sonra kâğıt yakma işine devam ettiler.

Yakma işi bittikten ve Londra ile telefonda birkaç iş görüşmesi yaptıktan sonra, Maxim çocuklarla havuza yüzmeye gitti. Onlarla birlikte olmak, onlarla oynamak ve bir şeyleri paylaşmak Maxim'in çok hoşuna gidiyordu. Keza çocuklar da öyle. Onlar da babalarının mevcudiyetini fazlası ile değerlendiriyorlardı. Üçünün arasındaki iletişim ise çok özeldi.

Yemekten biraz önce ise Anastasia havuza indi. Kenarlarda durup onların oynamasını seyretti. Ne kadar hoş bir ortamdı.

– Anne sen suya girmeyecek misin?

Bağırın Alix'di.

Michael ise yanıtlayarak,

– Tabii ki annem bize katılacak. Hadi anne, gelsene.

– Şu anda değil canlarım, belki daha sonra, dedi.

Anastasia havuzun etrafında bulunan plaj yataklarından birine uzandı, havlu elbisesini bir kenara attı ve elindeki Nice-Matin Gazetesi'ni okumaya başladı.

Bunu gören Maxim yanına geldi ve önünde durdu,

– Stassy sevgilim, iyi misin?

– Çok iyiyim ama canım havuza girmek istemiyor.

Maxim onun yanındaki şezlonga uzandı, ellerini başının altına kenetledi ve berrak gökyüzünü seyretmeye koyuldu.

– Ne kadar güzel bir hava değil mi Stassy? Bu sene tatilimize diyecek yok, fevkalade vakit geçiriyoruz.

– Evet öyle.

Anastasia bu kadarını söylemekle yetinmişti, esasında şöyle demek isterdi: "Çok teşekkür ederim, tatilin bu derece güzel geçmesinin tek nedeni senin bizim yanımızda olman, bizimle meşgul olmandır. Diğer yıllarda olduğu gibi işini ön plana alıp, tatili yarıda bırakıp gitmemendir." Evet, bütün temmuz ayı çok güzel geçmişti. Hava güzel, ortam güzel ve ilişkiler güzeldi. Ne zamandan beri, denebilir ki Allandale Group Şirketleri'ni satın aldığından beri, Anastasia böylesine mutlu olmamıştı.

Anastasia gazetesini okumaya daldı. Maxim ise gözlerini kapatıp güneşlenmenin zevkini çıkarıyordu. Güneşlenmek onun yıpranmış sınırlarını yatıştırıyordu. İngiltere'de yaşamının en büyük olumsuz yönü kötü hava koşulları idi.

Yeni kuracağı şirketi düşünüyordu. West International adı altında birçok şirketin bir araya gelmesi ile büyük bir holding kuracaktı. Devralacağı şirketlerden bir tanesi ise onu çok düşündürüyordu. Eğer bu işi başarırsa, sanayi ve endüstri dünyasında çağ atlamış olacaktı.

İş dünyasını düşledikçe, heyecanlanıyordu. İş dünyası onun için bir 'Aphrodisiac'tı. Bunu çok iyi biliyordu ve bu huyundan da asla vazgeçemeyeceğini de. Bir de Anastasia anlasa bu durumu, o zaman hiçbir sorunları kalmazdı.

Bu yeni projesini Anastasia'ya açmak istedi ama sonra caydı. Onun ilgilenmeyeceğini çok iyi biliyordu. Zaten iş konuları onun ilgi sahası dışında idi, hep de öyle olmuştu. Bütün bunlara karşın

Maxim onu çok seviyordu, zira daha o kadar çok iyi ve olumlu yönleri vardı ki, işe karşı ilgisizliği Maxim için önem taşımıyordu.

– Stassy.

– Böyle sevgilim, seni dinliyorum.

– İki hafta önce Londra'ya gitmiştim, ya orada Berkeley Sokağı'nda Camper ve Nicholsons firmasına uğradım.

– Öyle mi? Yoksa gelecek yaz tatilimiz için bir yat mı kiralayacaksın? Hatırladın mı, yatla bir gezi yapacağız diye söz vermiştin?

Maxim cevap vermedi. Sadece gülümsüyordu.

– Hadi söyle, meraklandım.

Diye kocasının elini sıkıyordu.

– Onlara bir yat ısmarladım. Güzel karım için güzel ve konforlu bir yat yapmalarını söyledim.

– Maxim inanamıyorum!

– Dünyanın en iyi gemi mühendisleri, mimarları, yat stilistleri ve elektrik aksamalarını dizayn eden yetenekli kişiler bu firmada çalışmaktadırlar. 1782'den beri bu işi yaptıklarına göre, bu iş gerçekten de ehli kişilerin gözetimindedir demek. İlk önce dizaynları yapacaklar, bize verecekler, biz de onaylarsak, başlama emrini vereceğim, o zaman işe koyulacaklar.

– Ne kadar zamanda biter?

– Eh belki iki buçuk, belki de üç yıl sürer. Bitince de iç dekorasyonunu tamamlamak senin görevin olacak. İstersen annenin de yardımına başvurursun.

– Maxim, annem sevinçten uçacak.

– Ya sen Pech Melba'm, sen de sevinecek misin?

– Hem de nasıl.

Maxim ayağa kalktı ve Anastasia'nın yüzünü tuttu onu dudaklarından öptü, sonra onu çekerek ileride duran bara sürükledi.

– Yeni yatımızın şerefine en iyi içkilerimden birini içeceğiz.

– Ben de senle birlikte yatın şerefine kadeh kaldıracağım.

Barın önündeki iskemlelere oturdular. Maxim şişeyi açarken birden aklına geldi ve sordu,

– Bugün yemeğe gelenler kimler bakalım?

– Mühim değil, yakınlarımız.

- Teddy ve Mark, annen ve baban olsa gerek.
- Tamam. Yvette ve Philippe Arnaud da var. Son anda Stubby de telefon etti, yeni hanım arkadaşı ile o da gelecekmiş.

Maxim güldü,

- Artık bizim İhtiyar Kurdumuz da evlense iyi olacak.
- Evet, annesi de aynı nedenle yakınıyor.

Maxim içkiyi kadehlere doldurdu ve:

- Peche Melba'mın yatının şerefine.
- Bizim yatımızın şerefine sevgilim.

Yata, "Şahane Rüya" ismini taktılar. İngiltere'de inşa edilen en güzel yatlardan biri idi. Büyük, konforlu, deniz üzerinde süzülen, manevra gücü yüksek olan bir yattı. Maxim ilk başta daha ufak bir yat düşünmüştü. Kendisi ve ailesi için yeterli olan bir yat. Ama sonra bunun yanlış olduğu kanısına vardı. Çünkü yatla dolaşmanın, tura çıkmanın en büyük zevki kalabalık bir grup olmak, arkadaşlarını yatında misafir edebilmektir. Bundan dolayı da yatın çapını ve hacmini çok büyük tuttular.

Yatta yeterince oda ve kabinler vardı. Kendisi, karısı ve çocukları dışında, çok sevdiği aile dostları için de yatında yer yaptırmıştı. Bu kişiler sırası ile, Anastasia'nın anne ve babası, Teddy ve Mark ve onların çocukları. Teddy'nin çocuklarını da kendi çocukları kadar severdi. Teddy'nin kızı Kay yirmi dört yaşında olmuştu ve West International'ın Londra bürosunda Maxim'in yanında çalışmakta idi. David ise yirmi iki yaşında idi. Oxford'u bitirdi ve babası Mark ile birlikte mücevher ve kıymetli taşlar ticaretine atıldı. Kay ve David her daim onu örnek alırlar, Maxim de onların büyük ağabeyleri gibi davranırdı. Hayatında her daim yeri olan iki kişi daha vardı. Irina Troubetzkoy ve en yakın dostu, en samimi arkadaşı Sobby.

Yat birkaç milyar pounda mal olmuştu. Yirmi kişi barındırarak şekilde yapılmıştı. Yirmi kişinin dışında yirmi kişilik de mürettebat barındırabilirdi.

Çok lüks bir yattı. Üç büyük oturma odası, yedi tane yatak oda-

sı bulunuyordu. Her yatak odasında bir tuvalet ve banyo, ayrıca bir de suit bulunuyordu. Bunların dışında iki tane salon, büyük bir yemek odası ve kütüphane de vardı. Ayrıca Maxim için bir çalışma odası, tam elektronik teçhizatlarla donatılmış bir haberleşme odası ve ayrıca bir de ofis bulunmaktaydı. Yatta yüzme havuzu, çevresinde de güneşlenecek iskemleler ve şezlonglar bulunuyordu. Ayrıca oyun salonları ve eğlence odaları da mevcuttu. Bir de helikopter alanı yapılmıştı. İleride helikopter alınca, Maxim yata onunla gelip gidecekti.

Bu lüks yatın inşası tam üç yıl sürdü. Anastasia ve annesi ise onu bir yıl süre boyunca döşediler. Açık renklerle donattılar. Antika resim ve diğer süsler de bulunmaktaydı. Maxim iç dekorasyondan çok memnundu. Rahatlatıcı ve gösterişten uzak bir stilde döşenmişti.

1974'ün Temmuz ayında yatı teslim ettiler. Monte Carlo Limanı'nda duran yat, bütün ihtişamı ile diğer yatlardan farklı olduğunu adeta haykırıyordu. Maxim, Anastasia, Alix ve Michael kıyıda durmuş onu gururla seyrediyorlardı. Bembeyaz silueti, upuzun direği ile Akdeniz sularında bir tezat yaratıyordu. Monte Carlo Limanı'nda bulunan yatlar arasında en görkemlisi bu idi ve hatta denilebilir ki meşhur Yunanlı Armatör Stavros Niarchos'un yatı 'Atlantis'i bile geride bırakıyordu.

– Bu kadar zaman beklememize değdi, değil mi Stassy?

– Gerçekten de öyle. Bu yatı yaratabilmek için çok zaman, beceri ve sevgi harcadık. Yazık ki senin kırkıncı yaş gününe yetişemedi.

Maxim yata atladı, karısının da binmesine yardımcı oldu. Orada onları baş kaptan ve mürettebat bekliyordu.

ŞAHANE RÜ'A'nın ilk kısa turu Akdeniz sahilini takip ederek Saint Tropez'e gitmekti. Bu tura Anastasia'nın anne ve babası, Teddy ve Mark katılmıştı. Tabii Maxim, Anastasia ve çocuklar da vardı. Dört gün sonra yat Monte Carlo'ya döndü. O cumartesi gecesi yatın açılışı için yetmiş kişilik bir parti vereceklerdi, onun için bu gezilerini kısa tutmuşlardı.

1974 yılının en görkemli yat partisi olabilmesi için Anastasia

çok özen gösterdi. Elleri ile çiçekleri vazolara koydu, ışıkları yaktı, en nadide şampanyaları getirtti ve yemek hususunda da Paris'ten gelen iki şef yönetiminde menüyü hazırladı.

Bütün gece boyunca herkes ona övgüler yağdırıyor ve tebrik ediyordu. Birinci neden böyle bir yata sahip olduğu için, ikinci neden ise böylesine güzel bir parti düzenlediği içindi.

Anastasia herkese gülerек cevap veriyor, tebrikleri ve teşekkürleri kabul ediyordu. Ama bir de içine baksalar, içi kan ağlıyordu. Maxim ile ilişkileri hiç de istediği düzeyde değildi. Son birkaç yıldır aralarındaki soğukluk daha da derinleşmişti. Bu gece ise Anastasia çok da olumsuz bir ruh haline girmişti. Her an bir sinir krizi geçirebilir, her an düşüp bayılabilirdi.

Dans pistinin köşesinde duran Anastasia Maxim'i yakinen izliyordu. Maxim ise Chedlya El Bahi isimli genç ve güzel Faslı bir kadınla dans etmekte idi. Onu kendine çok yakın tutmuştu ve her dediğini de dikkatle dinliyordu. Bu kadını buraya David Maines isimli biri getirmişti. Bu bey de Stubby'nin arkadaşı idi. Maxim de aksine bu gece o derece yakışıklı ve etkileyici idi ki, herkes, bilhassa kadınlar ondan gözlerini ayıramıyorlardı.

Anastasia'nın içi acıyla burkuluyordu. «Herkes vakti var, bana gelince yok» diye düşündü. Bu maddi imkânları, gücü ve karizması ile herkesi ve hatta tüm dünyayı cezbedebilirdi. Saint Tropez gezisinde bile en az konuştuğu kişi karısı idi. Bay Derevenko ile çok daha fazla vakit geçirmişti. Ancak emirler yağdırmak veya isteklerde bulunmak gerekirse karısını arardı. GERÇEKTEN DE DUKE MAXIMILIAN'IN TA KENDİSİ İDİ.

Şu anda Chedlya'ya daha da sıkı sarılıyor ve kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Anastasia sinirden nerede ise ağlayacaktı. Faslı genç bayan ise gülerек Maxim'e bakıyordu. Maxim her zaman karşısındakini hipnotize edebilecek, ikna edebilecek bir güce sahipti. Kadınlar kolaylıkla onun büyüüne kapılıyorlardı. Chedlya ve Maxim şu anda çok sıkı sarılmış vaziyette dans ediyorlardı. Anastasia'yı bir kıskançlık dalgası kapladı. Sanki çok keskin bir bıçak karnına saplanmıştı. Bu yeni bir şey değildi, daha önce de buna benzer acılar hissetmişti.

Bu aralar Anastasia'nın hiç huzuru yoktu. İçinde hep bir acı vardı. Her daim yalnız, her daim morali bozuktı. Maxim'in yaşam biçimi ve davranışları onda bu hislerin var olma nedeni idi. Her daim evden uzakta idi, hatta eskiden olduğundan çok daha fazla. Hep oraya buraya koşuyordu. Ya Paris, ya New York, ya Los Angeles veya Allah bilir daha nerelere gidiyordu. Bu derece evden ve karısından uzak olan bir erkek çok doğaldı ki dışarıda başka kadınlarla arkadaşlık ediyor, onlarla beraber oluyordu. Anastasia buna kesinlikle inanıyordu. Geçici cinsel beraberlikler artık Maxim'in hayatının bir parçası olmuştu. Hiç olmazsa Anastasia bu şekilde yorumluyordu. Kendisi de evde oturacak ve kocasının canı istediği zaman eve gelmesini bekleyecekti.

Son birkaç yıldır Anastasia'nın ömrü beklemekle geçiyordu, Maximilian West'i bekliyordu, yatın bitmesini bekliyordu, yatın döşenmesini bekliyordu, eşyaların gelmesini bekliyordu, iç dekorasyonun bitmesini bekliyordu, Maxim'in rüyalarını süsleyen YÜZEN SARAYIN nazır olmasını bekliyordu, bekliyordu ve her daim bekliyordu. Bu bekleme süresince ise Anastasia'da huzursuzluklar başlıyor ve büyük bir birikim oluşuyordu!

1970 yılının yazını hatırladı. Annesi ile çok açık seçik bir konuşma yapmışlardı, ve ondan sonra da o yaz Beaulieu'de ideal bir yaz tatili geçirmişlerdi. Tatil dönüşü, annesinin sözünü dinlemiş, ve kocası ile birlikte her yere gitmişti. İlk başlarda bu durum yürür gibi olmuşsa da, daha sonraları Anastasia bu hareketli tempoya ayak uyduramamıştı. Onun için oraya buraya koşuşmak çok yorucu olmuştu. Maxim'in yaşam biçimi, diğer ünlü işadamlarınıninki gibi, saatleri hiç belli olmayan bir koşu idi. Bazen New York'a gelirler ve önceden yapılan plana göre en azından bir hafta kalacaklarını zannederler, halbuki iki gece sonra aniden Londra'ya geri dönme zorunluluğu belirirdi. Bazen Amerika'nın bir başka kentine gitmeleri, Hong Kong'a oradan Avustralya'ya geçmeleri icap ederdi. Maxim gibi dayanıklı değildi. Uzun saatler uçmak veya dinlenmeden seyahat etmek onu çok yıpratıyordu ve neticede sıhhatini yitirmeye başladı.

Ayrıca Anastasia'nın da sorumlulukları vardı. Mayfair'deki ve Beaulieu'deki evinin bakımı, hizmetçi ve bahçıvanların idaresi, ev

düzeni, çocukların okul sorunları, okul tatillerinde, onlarla beraber olmak gibi ayrıntılar Anastasia'nın görevi idi.

Bir yıl bu şekilde idare ettikten sonra, Anastasia Maxim'in seyahat arkadaşı olma rolüne son verdi. Bu koşuşma, Anastasia için çok yorucu idi. Sonra yat da vardı. Onun idaresi, bakım işleri, vs. hepsi Anastasia'nın omuzlarına yüklenmişti, zira Maxim yoktu, müsaait değildi, kimbilir dünyanın hangi ülkesinde veya şehrinde bir yönetim kurulu toplantısını idare ediyordu.

Gittikçe, ayrı kalma süreleri de uzamaya başladı. Bazen haftalarca birbirlerini göremiyorlardı. Bu haftalar aylara dönüştü. Eğer senenin yarısı kadar bir zamanda kocası ile birlikte olsalar, Anastasia kendisini şanslı addediyordu.

'Benden kopup gidiyor' diyen Anastasia gerçekleri görüyor ve gördükleri de onun korkutuyordu.

Gözlerini kocasından ayıramayan Anastasia onun Faslı kadına daha da sıkıca sarıldığını gördü. Karnında gene o bıçak saplanma sancılarını hissetti. Kıskançlık nedeniyle titremeye başladı. Maxim'e çok kızıyordu. Hislerini kontrol altına almak için büyük bir çaba sarfediyordu. Kıskançlık ne kadar da zor bir duygu idi.

Maxim'in kadınlar üzerindeki etkisi tartışılmaz bir gerçektir. Kadınlar nedense ondan uzak kalamıyordu. Adeta kendilerini onun kollarına atıyorlardı. Hangi erkek böyle bir duruma karşı koyardı ki?..

Herhalde Maxim de kendisine yakınlık gösteren kadınlara hayır demezdi. Anastasia Faslı kadına baktıkça, kıskançlık hisleri daha da artıyordu.

Aniden Maxim ile göz göze geldiler. Maxim ona gülerek baktı ise de Anastasia başını başka tarafa çevirdi, onu görmemezliğe geldi.

Dans pistinden uzaklaşan Anastasia şimdi kıskançlık krizine tutulmuştu. Kızgınlık derecesi gittikçe artıyordu.

David Maines onunla konuşmak istedi ise de onu da görmemezliğe geldi. Şu anda hiç kimse ile konuşacak durumda değildi. Aslında David senarist ve de yazardı. En çok okunan kitaplar listesinde de ismi çıkardı. Son beş yıldır yakın dostluk kurmuşlardı.

Onu Stubby vasıtası ile tanımışlardı ama şimdi gerçekten de yakın olmuşlardı. Geçen yıl Tanca'daki villasında Maxim ve Anastasia'yı ağırlamıştı. Bu Faslı kadınla ilişkiye girene kadar dostlukları olumlu bir ahenk içinde devam etmişti.

David onun yolunu kesti ve,

– Arkadaşım Chedlya kocanı emrine almış, bırakmıyor. Eşit şartlarla savaşmak lazım, öyle ki ben de seni emrime alacağım. Hadi gel dans edelim.

İlk önce kabul etmek istemedi, ama sonra misafirlerini kırmak ev sahipliğine yakışmaz diye,

– Peki, David, öyleyse gel de dans edelim, dedi.

David'le birlikte pistte dansa başladılar. David onu övgülere boğuyor, partinin başarısından, yatın muhteşemliğinden, dekorasyonun eşsizliğinden ve Anastasia'nın tartışılmaz ev sahipliğinden bahsediyordu.

Anastasia gülerek,

– Teşekkür ederim, ama partiyi düzenlemek, yatı dekore etmekten daha kolaydı. Bu yatın içmimari düzenlemesinde annemin payı çok daha fazladır, biliyorsun ki o bu tür işlerde beceri sahibidir.

– Senin de ondan aşağı kalır yerin yok ki.

David bu güzel ve yetenekli kadına bakıyor, onun güzelliği ve görgüsü karşısında hep hayranlık duyuyor ve böyle bir karısı olduğu için Maxim'i çok şanslı addediyordu.

– Ayrıca ressam olduğunu da hiç bilmiyordum. Salondaki sulu-boya tabloların senin tarafından resmedildiğini Stubby bana söyleyince hayret ettim.

– Yıllar önce resimle uğraşmış, bazı parçalar karalamıştım.

– Buna karalamak diyorsan, benim için de bir şeyler karala, ne olur. Eğer bir sergi açmaya karar verirsen, veya eserlerini satmaya kalkarsan, bana lütfen haber ver, Tanca'daki evim için birkaç parça almak istiyorum.

O ara Maxim ve David'in kız arkadaşı gözden kaybolmuşlardı. Acaba nereye gitmiş olabilirlerdi? Anastasia hem onları gözleri ile arıyor, hem de David'i yanıtlamaya uğraş veriyordu. - Çok nazıksın

David, ama yaptığım resimler kayda değer bir şeyler değillerdir. Ayrıca sık sık çizmem, hatta hobi bile diyemem.

Faşlı kızla Maxim'i bulmalıydı. Kalbi hızla çarpıyordu. Adeta paniğe kapılmıştı. Acaba bu kız ile Maxim gözlerden uzak bir köşeye mi çekilmişlerdi? Maxim ile Faşlı kız sevişmek için mi toplumdan kaçmışlardı? Yüreği sıkışıyor, bayılacak gibi oluyordu.

– David, kusura bakma ama içeri girmem lazım, şefe yemek hususunda bir şey söylemem gerekiyor da, öyle ki müsaadenle dansı yarıda kesmem gerekiyor.

– Gayet tabii. Dans için teşekkürler. Zaten Chedlya da geliyor, herhalde beni arıyordu.

Anastasia gülerken etrafına baktı. Kalbinin çarpması acaba geçecek miydi. O ara barda Maxim'i gördü. Stubby ve babası ile bir şeyler konuşuyor ve gülüyorlardı. Anastasia bir nefes aldı. Ama David'e şefle konuşacağını söylemişti, öyle ki içeri girmesi uygun olurdu.

Acele adımlarla odasına doğru yöneldi. Hemen tuvalete gitti. Öyle bir titriyordu ki tuvaletin kapısını bile kilitleyemiyordu. Zorlukla kapıyı kapadı ve aynada kendi yüzünü incelemeye koyuldu.

O güzel ve asil yüzünü göremiyordu, gördüğü tek şey, çukura düşmüş gözler ve alnından aşağıya süzülen ter tanecikleriydi... Gene de otuz üç yaşında olan Anastasia bir 'YUNAN TANRIÇASI' gibiydi. Bilhassa bu gece çok şık bir şifon elbise giymiş ona uyan küpeler ve bir kolye takmıştı. Bütün bunlar Maxim'in ona hediyesi idi. Nefes kesici bir güzelliğe sahipti.

Ama onu deli eden kıskançlık, kırgınlık ve hınç bu gerçekleri görmesini engelliyordu. Tek yüzleştigi gerçekler ise Maxim'in devamlı yokluğu, ona karşı ilgisinin azaldığı ve işine karşı olan aşırı bağlılığı idi.

Soğuk bir ter daha boşandı. Bir havlu aldı ve yüzünü kuruladı. Ben onu her şeyden fazla seviyorum, onun ise bana olan sevgisi çok az. Kesirler üzerinden bu denklemini belirtmek gerekirse, bir bütünün dörtte üçü Anastasia'ya, dörtte biri sadece Maxim'e aitti. Yaşlar gözlerinden aşağıya süzüldü. Demek ki ben hastayım, hem de çok hasta diye düşündü. Evet, kocasına karşı duyduğu aşk onu

yıpratıyor, hasta ediyordu. Kutsal kitapta bir dörtlük vardı ve Anastasia eskiden hep onu tekrarlardı. Deyim veya dörtlük leydi: "Sevgilim bana aittir, ben de ona" Ama artık bu doğru olamazdı. Kendisi her ne kadar ona ait ise de, kocası artık ondan çıkmıştı.

Allahım, kocası neden herhangi biri gibi değildi? Neden böyle-sine meşhur, dünyaca tanınan, böylesine başarılı bir işadamı ol-muştu? Gözyaşlarını asla tutamıyordu. Eski günlere özlemle bakı-yordu. Eskiden olduğu gibi, Maxim'i istiyor, ama sırf kendisine ait olan bir Maxim olarak istiyordu. Halbuki artık bu imkânsızdı. Ma-xim topluma mal olmuş biri idi, tüm benliğini karısına asla vere-mezdi.

Bir şey yapmalıyım, kendime bir çekidüzen vermeliyim, diye düşündü. Bir mr boyu onu kıskanmakla, acı ile kıvranmakla ha-yatını idame ettiremezdi, bu durumu gidermek için bir çare düşün-meliydi.

Artık konuklarının yanına dönmesi gerekiyordu. Yüzünü sildi, makyajını yeniledi ve güleç bir yüzle salona geri geldi.

Bir iki saat sonra Maxim ceketini asarken,

– Tebrikler Peach Melba'm, tam bir başarı bu, dedi.

Anastasia sevgi dolu gözlerle ona baktı. Onu ne kadar çok se-viyor ve istiyordu. Ama bu şekilde artık davranmayacaktı, zira by-le davrandıka, Maxim uzaklaşıyor, Anastasia onu kaybediyordu. Bu durum değişmeli idi. İlk tanıştıkları zaman birlikte olmayı onla-rın alınyazısı diye nasıl algılamışsa, şimdi de ayrılık artık kaderleri-dir diye kabullendi. Qu sera sera. Ne olacaksa olsun bakalım!

Partideki kadınlar bütün gece boyunca Maxim'den gözlerini ayramıyorlar, ona bakıyor, dikkatini çekmek istiyor, dans ederken flört ediyor, kendilerini onun kollarına atmaya hazır olduklarını be-lirtmek istiyorlardı. Parti bitip de herkes tekmeden ayrılmaya başla-dıklarında, güya teşekkür ediyorlar havası altında ona sarılıp p-yorlar, ona yakın olmak istediklerini belli ediyorlardı. Anastasia bu kadınların hepsinden ve her birinden nefret ediyordu.

Midesi bulandı, ayakları titredi. Düşecek gibi oldu. Maxim so-yunmaya devam ediyordu. Kravatını çıkardı, ayakkabılarını çıkardı ve:

– Parti çok başarılı idi, yat ise muhteşemdi, kolyen ise son derece göz kamaştırıcı idi.

Anastasia koltuğa oturmasa büyük bir olasılıkla düşecekti.

– Senin için ifade ettiğim sadece bunlar değil mi? Partilerini düzenleyen, yatını ve evini süsleyen ve dekore eden, paha biçilmez pırlantalarını giyip teşhir eden biriyim. İşte senin değer yargıların.

Maxim şaşırmıştı. Ondan böyle bir konuşma beklemiyordu. Şaşkınlığı geçince,

– Sen benim aşkımın sunağısın da aynı zamanda.

– Senin aşkının sunağı ha? Bu bir şaka olsa gerek. Ben ve kim bilir kaç tane daha başka kadın senin aşkının sunağı oluyor?

Maxim biraz sinirlenmişti ve oldukça ters bir çıkış yaptı.

– Bu ne demek yani?

– Hadi canım, bana masum rolünü oynama. Başka kadınlarla ilişkiye girdiğini çok iyi biliyorum.

– Hiçbir zaman.

Maxim bunu söylerken sesini yükseltti ve suçlamaları kabul edemeyeceğini belirtti.

– Bana yalan söyleme. Senin gibi şehvetli ve fiziki ihtiyaçları normalin üstünde olan bir erkek uzun müddet evinden ve karısından uzak olacak da hiçbir ilişkiye girmeyecek, işte buna inanamam. Seni gerçekten de iyi tanırım Maxim, cinsellik senin için çok önemli hatta birinci planda gelir, öyle ki gerçekleri saklama.

Maxim bu suçlamaları kabul etmiyor, isyan ediyordu. Sesinin tonunu yükselterek bağırdı.

– Eğer beni, seni aldatmakla suçluyorsan, o zaman beni hiç tanımamışsın sen. Hayatımda başka kadın ne var ne de oldu. Sana hep sadık kaldım.

– Ya Camilla Galland’a ne diyelim? İngiliz sahnesinin bulunmaz sanatkârına!

Artık Anastasia da bağırarak Maxim’in yorumlarını yanıtlıyordu.

– Camilla Galland ha? Böyle bir şey düşünebileceğine asla inanamam. Anastasia herhalde, ciddi değilsin, değil mi?

– Gayet de ciddiym. Hem ben sizi kaç kez gördüm, ayrıca başkaları da sizi birlikte tespit etmişler.

– Sen ne zaman beni onunla birlikte gördün, söyle bakalım?

– Söylerim tabi. Bu sene ilkbaharda, seni onunla birlikte Ritz Otel'i'ne girerken, bundan birkaç yıl önce ise gene ikinizi birlikte Claridge'e girerken gördüm. Besbelli ki bu kayda değer hanımla birlikte sık sık yemeğe gidiyordunuz. Ya New York'taki yemek fasulları. Sizi kaç kez görmüşler. Daha başka ne söyleyeyim? Öyle ki sakin inkâr etmeye kalkma.

– İnkâr edecek değilim. Hem inkâr etmem için hiçbir neden de yok, zira Camilla ve ben senelerden beri iyi birer arkadaşız. Bu bir sır da değil. Londra'da onunla kaç kez yemeğe çıktım, onunla sık sık telefonda görüşürüm. Bunu sen de biliyorsun. New York'ta, Broadway'de sahneye çıktığı zaman, eğer ben de New York'ta isem, buluşur yemeğe gideriz. Parasal yatırımları için hep bana danışır. New York'taki yemeklere gelince, her defasında kocası da beraberinde gelmiştir. Beş yıldan beri Peter Jarvis'le evlidir ve hâlâ da mutlu bir evlilikleri var.

– Evlilik dışı ilişkileri bilen veya duyan en son kişiler kocalar olur. Esasında aynı şey kadınlar için de geçerlidir. Öyle ki evlidir numarası ile beni yatıştıramaz ama kandıramazsın. Bana söylediklerinde de gerçek payı olduğuna pek inanmıyorum.

Maxim'in kızgınlığı gittikçe artıyordu. Bağırmaya başladı.

– İnanmıyorsan git Stubby'ya sor. Hemen git ve onu kabinesinde yakala ve sor. Parasal yatırımlarda ona yol göstermem için bana Stubby rica etmişti.

– "Stubby'ye sor, Stubby sana söyler" Ne kadar da masumane bir savunma. Tabii ki Stubby'ye sor diyeceksin zira senin için Stubby'nin yapamayacağı şey, söyleyemeyeceği yalan yoktur. İcap ederse seni temize çıkarmak için anasını bile satar. Sen Stubby'nin gözünde Allah'sın da ondan.

Maxim'in yüzü sinirden sapsarı olmuştu.

– Anastasia, kuzum neden böyle sinirlisin, bu derece şiddetlenecek ne oldu ki? Şurada geçirdiğimiz güzel birkaç gün ve bu akşamki muazzam partiden sonra ne oldu da böyle hiddetlendin?

– Parti senin için çok güzel olabilirdi ama benim için hiç de öyle olmadı. Ben tek başıma bırakılmış bir durumda iken, sen Chedlya ve partide bulunan tüm güzel kadınlarla flört ettin.

– Şimdi işte saçmalıyorsun. Chedlya ile bir kez dans ettim ve ev sahibi olmam nedeniyle, konuk hanımlarla ilgilenmem, onlarla dans etmem de gayet doğaldı.

Anastasia'nın yüzünde sanki çirkin bir maske vardı. O güzelliği gitmiş, hınç ve nefret dolu bir ifade kaplamıştı o güzel yüzü.

Anastasia yüksek sesle bağırarak konuşuyordu:

– Maxim aramızda artık her şey bitmiş durumda. Sen hep uzaklardasın. Hayatını benle artık paylaşmıyorsun bile. Senclerden beri beni her şeyden dışladın.

Kızgınlık ve heyecan Anastasia'nın titremesini tekrar başlattı. Hem öyle bir titreme ki, koltuğa oturmasa her an düşebilirdi.

– Ben seni asla dışlamadım, ama sen benim işimle, iş sorunlarımla ilgilenmediğin için, bunları sana açmadım, bu konulara hiç değinmedim. Bu tür konuşmalar seni hep sıktı. Öyle ki yüzeyde olan bir konuşmadan daha ileri gidemedik. Benle seyahat etmekten vazgeçtin, zira benim yaşayış hızıma ayak uyduramadığını, yorulduğunu söyledin. Öyle ise, Tanrı aşkına söyle benden ne istiyorsun?

Anastasia cevap veremiyordu.

Maxim şimdi yumuşamıştı ve ona doğru adım atarak,

– Stassy seni sevdiğimi biliyorsun. Senden başkasını sevmedim ve başkası ile de olmak istemedim. Tek istediğim sensin. Birçok yönü ile bu hislerimi sana göstermeye çalıştım. Hep bir yatın özlemini çekmiştin, senin için bir yat yaptırdım ve ismini de "Şahane Rüya" koydum. Bu sendin işte. Benim şahane rüyam. Sen benim için hep bir rüyasın.

Ama Anastasia histerik bir krize tutulmuştu.

– Ne yatını istiyorum, ne de pırlantalarını. Hiçbirini istemiyorum, beni duyuyor musun?

Bunu dedikten sonra boynundaki kolyeyi çekti, kopardı ve taşlar yatağın ve halının üzerine dağıldılar.

O zaman Maxim oldukça şaşırđı. Sanki Anastasia onu tekmelemişti. Soğuk terler dökmeye başladı. Ne olduğunu anlayamıyordu. Bildiğİ tek şey ise, buradan dışarı çıkması, açık hava ile temas etmesi gerekirdi. Sanki kusacak gibi oldu.

Bir kelime bile söylemeden, kapıyı açtı, dışarı çıktı. Giderken de bütün hızı ile kapıyı çarptı.

İşte o zaman Anastasia gerçekleri görür gibi oldu ve:

– Maxim, benim istediğim sensin, sadece sen. Para, pul, yat, takı, bunlar bana bir şey ifade etmiyor, ben seni istiyorum.

Ama Maxim bunları duymadığı gibi, geri de gelmedi. Kendini yatağının üzerine attı ve hıçkırıklarla ağlayarak,

– Seni istiyorum sevgilim, sadece seni.

Diye bağırdı ise de Maxim onu hiç duymadı.

Maxim rıhtımda tek başına yürüyordu. Gece epeyce ilerlemişti. Maxim kenardaki korkuluklara dayanarak derin bir nefes aldı. Şaşkınlığını, kızgınlığını ve kırgınlığını ancak temiz hava ile temas ederek giderebilecekti. Anastasia'nın sarf ettiği sözler onu adeta hasta etmişti.

Anastasia onun kalbini o derece kırmıştı ki, ne yapacağını bilemiyordu. Saçma, ipe sapa gelmez suçlamalarla gülünç duruma düşmüştü. Bu tür hareketlere bir dereceye kadar katlanabilirdi de, ama esas üzen, kıran ve şoke eden Anastasia'nın davranışı idi. Boyundaki kolyeyi koparıp fırlatması ve istemiyorum diye bağırması bardağı taşıran son damla olmuştu.

O elmas kolye çok değişikti ve Maxim'e çok pahalıya mal olmuştu. Para yönü önemli değildi, önemli olan yön, kolyenin sevgi ifade etmesi idi. Maxim onu Mark'a ısmarlamış, sevgili karısı için çok özel olmasını istemiş, Mark da Tannen ve Graf'daki mücevher stilistlerine özel olarak dizayn ettirmişti. Sonra Mark bu özel taşları, yani maviye kaçan elmas taşları aramış ve bunları bulması bir sene sürmüştü. Maxim böyle olmasını istemiş, bu kolyeye çok itina göstermişti. SEVGİ ve AŞK sonucu yaratılmış bu kolyeyi çok sevdiği güzel karısına hediye edecekti.

Kolye imalathanede yapılırken, Maxim sık sık oraya gitmiş ve taşların beyaz altın halkalar arasında ne şekilde dizildiğini yakinen izlemişti. Bittiği zaman büyük bir heyecanla onu almış ve karısı Anastasia'ya sürpriz yapmıştı.

Yatla ilk kez geziye çıkarken, yani Saint Tropez'e giderken, kolyeyi ona yat hediyesi olarak vermişti. Anastasia'ya çok yakışmıştı ve o da kolyeyi gördüğünde mutluluktan uçmuştu veya Maxim öyle algılamıştı. Ama birkaç dakika önce ise onu yüzüne fırlatmıştı. Bu hareket, bir kızgınlık taşkınlığı idi. Onu bu derece kızdıracak ne yapmıştı ki, bu kızgınlığın kökeni acaba nereye dayanıyor veya neye dayanıyordu, işte bunu bilemiyordu?

Maxim hâlâ olayların etkisinden kurtulamıyordu. Anastasia'nın kızgınlığından başka, saçma sapan suçlamaları da Maxim'i çileden çıkarıyordu. Yaptığı hareketler ve sarf ettiği ağır sözler acaba nereden kaynaklanıyordu işte bunu bir türlü çözemiyordu?

'Tüm evli çiftler gibi aralarında tartışmalar olmuştu ve hatta kavgalar, ama hiçbirisi bu boyuta ulaşmamıştı. Onu bu derece histerik bir krize yakalanmış durumda görmemişti. Tamamen kontrolü kaybeden çılgın bir kadın olmuştu.

Herhalde fazla yorgunluk, yat hazırlaması, parti düzenlemesi, vs. onun sinirlerini yıpratmıştı. Gerçekten de bir sene boyunca çok ağır çalışmış, tabir caizse belı bükülmüştü. Anastasia'nın şu anda ihtiyacı olan tek şey istirahat etmesi, insanlardan uzak olması, bendim ve benim sevgimdi... Evet, yanında olmam gerekir ki ona gerçekten yardımcı olayım. Çok narindir benim güzel karım!..' İşte böyle düşünüyordu Maxim.

Maxim karısına sürpriz olsun diye Yunan Adaları'na bir yat gezisi tertiplemişti. Ne isabetli bir karar almıştı. Birkaç gün sonra hareket edecekler ve üç hafta boyunca Ege Denizi'nde yatla dolaşıp duracaklardı. Bu gezi her ikisine de iyi gelecek ve belki de dört yıl önceki tatil gibi, ideal bir dinlenme ve yakınlaşma olabilecekti. O sene villada geçirdiği yazı asla unutamıyordu.

Geziden sonra ise bir araya gelecekler ve Maxim yaşam düzeninde bir ayarlama yapacak, onu mutlu etmek için daha fazla yanında kalmaya uğraşacaktı.

Çok sıcak bir gece idi. Maxim saatlerce rıhtımda kaldı. Gelecek için planlar yapıyordu.

Yattaki odasına döndüğünde Anastasia derin bir uykuya dalmıştı. Onun uyuduğunu görünce rahatladı, zira ikinci bir kavgayı

daha göğüsleyemezdi. Yavaşça soyunma bölümüne geçti, elbisele-
rini çıkardı, pijamalarını giydi ve yatağına girdi. Deliksiz bir uyku
ikisine de iyi gelecek, sinirleri yatışacaktı.

Yarın kahvaltıda da Yunan Adaları'na gezi için yaptığı planı
açıklayacaktı. Kim bilir nasıl da sevinecekti?

– Baba, baba, uyansana, hadi kalk.

Alix babasının kolunu çekerek onu uyandırmaya çalışıyordu.
Maxim kalktı, yatağında oturdu, kızına ve onun yanında duran oğ-
luna baktı. İkinin de yüzü sapsarı olmuş, korku içinde idiler.

– Ne var, ne oldu? dedi.

– Annemiz acele ile gitti. Helikopterle Nice'a gidiyor.

Michael ile konuşurken helikopterin gürültüsünü duydu Ya-
taktan fırladı ve güverteye koştu. Ama geç kalmıştı. Helikopter ma-
vi göklerde uzaklara doğru uçuyordu.

Alix, ağlamaklı bir sesle,

– Londra'ya gidecekmiş. Bu sabah onu ağlarken gördüm. Ba-
ba, annem ve sen ayrılmayacaksınız değil mi? Biz ayrılmış anne ba-
ba istemiyoruz.

Maxim şok geçiriyordu. Karısının hareketlerine asla bir mana
vermiyordu.

– Tabii ki ayrılmayacağız, yavrularım benim.

Üçü de birbirlerine sarılmış, uçan helikopterin arkasından ba-
kıyorlardı. Maxim çocuklarını çok severdi ve Anastasia'nın tutarsız
davranışları çocuklarını çok üzmüştü. İşte bunu affedemezdi.

Sonra kendini toparladı, çocuklarını rahat bıraktı.

– Çocuklar, her şey ama her şey düzellecek. Hiç üzülmeyin.
Bunu iyice anlamanızı istiyorum.

– Evet, babacığım, ama annemiz niçin bizi bıraktı gitti?

– İnanın ben de bilmiyorum. Şimdi ikiniz de giyinin, ben de
bir duş alıp hemen giyineceğim.

Michael merakla sordu,

– Baba, ne yapacaksın? - Annenizi yakalayıp geri getireceğim.
Onu o kadar çok seviyorum ki, bundan başka bir şey yapamam.

Stubby heyecanla haykırdı,

– Allah aşkına. Yavaşla biraz Maxim, bırak da arabayı ben süreyim. Aksi halde Margot'un arabasını ve hepimizi hendeğe yuvarlayacaksın.

Maxim kayınvalidesi Margot'un Rolls-Royces'unu ödünç almıştı ve direksiyona geçmiş son hızla havalimanına yetişmeye çalışıyordu.

– Galiba haklısın Stubby, niçin böyle hız yapıyorum, bilmiyorum? Nice Havalimanı'na vardığımızda, Anastasia'nın uçağı zaten kalkmış olacak. Margot benim için telefon edecek ve özel bir uçak kiralayacaktı, eğer özel uçak bulamazsa, o zaman normal yolcu uçağı ile Londra'ya gideceğim, ama bir sonraki uçağı beklemem gerekecek.

– Margot'un sana özel bir uçak bulacağına eminim. Havaalanına vardığımızda uçağı hazır bulacaksın. Bugün günlerden pazar ama, gene de bulma olasılığın var. Dinle beni, böylesi daha iyi. Sen Londra'ya vardığında Anastasia yatışmış olacak. Kadınları bilirsin, birden hiddetlenirler, sonra da söylerler.

– İnşallah ben gidene kadar Anastasia kendine gelir. Bu tür davranışını anlayamıyor, bütün bunların sebebini bulamıyorum.

– Yatı senin yaş gününe yetiştirmek için deliler gibi çalıştı, ama başaramadı. Bu da onun ruh halini çok sarstı. Yorgunluk onda stres yarattı. İşte davranışının sebebi bundan başka bir şey değil.

– Ben de böyle sanıyorum, ama dünkü münakaşamızda Stassy beni oldukça ağır bir şekilde suçladı. Güya benim Camilla Galland'la ilişkim varmış!

– Yok öyle bir şey, değil mi?

– Hadi Stubby, sen de onun gibi saçmalama. Tabii ki öyle bir durum yok. Bilmiyormuş gibi davranma.

– Bildiğim bir tek şey varsa Camilla senden çok hoşlanıyor. Senelerden beri gözü sende, iki tane koca aldığı halde.

Maxim konuyu değiştirmek istercesine,

– Çok gülünç bir şey diyorsun, bunun imkânı var mı?

– Dediklerime kulak ver. Eğer ki kapını açık bırakacak olursan, gözünü kırptığın an hemen sana koşacak.

– Hatalısın. Hem asla Camilla’ya karşı bir ilgi duymadım, duya-
cağımı da sanmam.

Stubby sustu, bir müddet düşündü, sonra kısık bir sesle,

– Anastasia acaba hakkında dedikodular mı duydu?

– Dedikodu mu? Ne demek istiyorsun?

– Sen ve diğer kadınlarla olan ilişkilerin hakkındaki dedikodu-
lar.

– Hangi diğer kadınlar?

– İlişkin olduğu kadınlar.

– Bu ilişki değildi ki, tüm evlilik hayatım boyunca sadece bir-
kaç kez bir gecelik maceralarım oldu, bunlara da ilişki denilmez

– Sally Batterson’u hatırlıyorsun değil mi Duke? O pek bir ge-
celik macera sayılmazdı herhalde. Ben onu çok iyi hatırlıyorum zi-
ra o süre boyunca ben de seninle birlikte New York’ta idim.

– Üç hafta sürdü. O kadar. Uzunca bir gecelik macera idi.

Zaten tüm olay manasız bir şeydi ve Stubby, benim sevgili dos-
tum, bu ilişkiyi senden başka da kimse bilmiyordu.

– Bir de tabii ki konu sahibi bayanın kendisi, yani Sally de bili-
yordu demek istiyorum.

– Sally’nin bu durumu bir başkasına söyleyeceğini sanmam.

– Nereden biliyorsun ki? Bazı kadınlar övünmek için kendileri-
ne pay çıkarırlar. Hem de şunu kabul edelim ki, sen de övgüye la-
yık bir kişisin.

– Sally’nin bu kısa ilişkiyi çok gizli tuttuğuna eminim. Hem o
zaman evlenmek üzere nişanlanmıştı. Ben de bilmiyordum da, bir-
kaç ay sonra düğün davetiyesini alınca öğrendim.

Stubby kahkaha ile güldü,

– Şu kadınlar, eğer isterlerse öyle soğukkanlı mahluklar olabi-
liyorlar ki.

Maxim aniden fren yaptı. Biraz yavaşladı. Sonra tekrar Mar-
got’un Rolls-Royces’unu gazladı. Bir an önce alana varmak istiyor-
du.

– Hayır, Anastasia’nın benim hakkımda söylentiler duyması im-
kânsız. Hem ben uzun süre temiz bir hayat sürdüm, hatta dikkat
edersen tüm hayatım boyunca sorunlardan uzak kaldım. Nedense

bazıları beni Playboy olarak göstermeye uğraştılar, bir Porfirio Rubirosa veya bir Ali Han gibi. Ama bunların hepsi gerçektir.

– O ikisine de Allah rahmet etsin. İkisi de ne hayat sürdürüyor ya! Neyse, Duke, biliyorum ki sen çapkın bir erkek değilsin ve karına da son derece bağlısın ve aynı zamanda da iyi bir babasın. Keşke Camilla'ya mali danışmanlık yapmanı istemeseydim. O aptal kocası zavallı kızın başına öyle belalar açıyordu ki, başka çarem yoktu. Ne oldu ki, Anastasia Camilla'dan şüphelenmeye başladı?

– Geçen bahar beni onla birlikte Ritz'e girerken görmüş. Muhasebecisi ile buluşacaktık. Ayrıca dostlarımızdan biri, her kim ise, New York'ta bizi beraber yemek yerken gördüğünü söylemiş. Ama nedense kocasının da yanımızda olduğunu söylemeyi unutmuş.

– İşte evli olmanın acı yönleri. Evli bir erkek her adım atışında bir düşünecek. Tanrım, şükürler olsun ki bekârım ve böyle kalmayı da planlıyorum. Unutulmaz bir sevgili olarak kalacağım.

Maxim bir kahkaha attı.

– Bir Playboy göstermek gerekirse o da sensin. Playboy damgasını niçin bana vurdular, onu da anlamış değilim?

– Çünkü dış görünüşünle, hareketlerinle, giyim tarzınla, toplumsal ilişkilerinle Playboy imajına sen çok daha yaklaşıyorsun. Ben sadece gölgede kalan bir zavallı.

– Tanrım, eğer gerçekleri bir bilebilseler! Hızlı kadınlar, hızlı arabalar, hızlı tekneler ve hızlı rulet masaları. Benim ihtiyar dostum, hızlı araba ve teknelere dikkat et. Seni henüz kaybetmek istemem.

– Konuşana bak. Arabada hız yapmak senin merakın, benim değil. Hem merak etme, ben daha yanında olacağım, bunu unutma.

Bu konuşmadan sonra iki arkadaş gene sustular, nihayet Stubby söz başladı:

– Anastasia seni her zaman kıskanmıştır. Sana hep tahakküm etmek istemiştir.

– Galiba öyle.

– Kıskançlık dozu biraz fazla. Ben Anastasia'yı çok severim, dünya iyisi bir kız, ama bir başka kadına gözün kayacak olursa, kıyametler koparıyor.

Maxim Stubby'ye baktı ve sonra,

– Bütün bunlara kıskançlığı mı sebep oldu diyorsun?

– Evet, herhalde.

– Ama onu ne derece sevdiğimi çok iyi biliyordu. Her zaman ona tapmışımdır.

– Orası öyle, ama bence bir başka nokta daha var. Ondan uzakta olmana dayanamıyordu. Seni her zaman yanında görmek istiyordu. Uzak kalmandan, dolayısı ile işinden nefret ettiği gün gibi aşikârdı.

Maxim biraz da kızgın bir şekilde,

– Ama o öyle istiyor diye işimi de durduramam ya! Son birkaç yıl zarfında bir imparatorluk kurdum, binlerce kişiye, çalışanlara, hissedarlara, topluma ve kendime karşı sorumluluklarım var benim de. Hem işimi de son derece seviyorum. Ne yapmamı istiyor ki?

– Eminim ki o da bütün bunların farkında. İmparatorluğuna son vermeni istemeyecek kadar da akıllı bir insan. Mesele şu ki ondan çok uzak kaldın; vaktinin çoğunu başka yerlerde geçiriyorsun. İşte onu rahatsız eden, huzursuz kılan da bu. Her kadın da böyle bir duruma hoşgörü gösteremez.

Maxim başını salladı.

– İyi bir noktaya değindin. Zaten hayatımı yeniden bir düzene koyacağım ve daha değişik bir çalışma temposu uygulayacağım.

Maxim öyle bir içini çekti ki, Stubby ona acıdı:

– Hadi Duke, karamsar olma, her şey düzelecek, daha iyi olacak. Londra'ya vardığında Anastasia'nın yatışmış olduğunu göreceksin. Yarın veya ertesi gün bu Rolls-Royces'u ben kullanacağım ve Nice Havalimanı'na gelip sizi karşılayacağım, yani Nice'a geri geleceksiniz.

– İnşallah. Aramızda böylesine bir sürtüşme olduğu zaman, ne yapacağımı bilemiyorum.

Gerçekten de aralarındaki anlaşmazlık giderildi. Ege Sahilleri'nde nefis bir yat turu yaptılar. Evliliklerini kurtarmış oldular. Ama bu uzun sürmedi. Bir yıl sonra karşılıklı sürtüşmeler yeniden başladı. Gene aynı nedenlerle. Bu kez Anastasia'nın sinirleri çok daha fazla yıpranmıştı. Kıskançlıklar gene başlamıştı. Birkaç tanesi-

nin geçerli nedenleri olduğu halde, kıskançlık krizlerinin çoğu ise gerçekten yersizdi. Aralarındaki kopukluk daha da fazlalaştı. Anastasia'nın fikirleri çok sabitleşmişti ve Maxim'e hiçbir şans tanımıyor, açıklama yapmasını bile istemiyordu. 1976 yılında, stres ve baskı her iki taraf için de dayanılmaz olmuştu ve netice olarak Anastasia resmen ayrılmak istedi. Tabii ki Maxim buna karşı koydu, onu ikna etmeye uğraştı ama, başaramadı. O ısrar ettikçe, Anastasia daha da sinirli oluyordu. Neticede sıhhatini kaybedecekti, öyle ki, Maxim karısını çok sevdiği halde, onun isteğini kabul etti ve ayrıldılar.

1977'de Anastasia ondan resmen boşanınca, Maxim yıkılmıştı çocukları perişan olmuştu, aileleri ve yakın dostları ise üzüntüden konuşamaz halde idiler.

BÖLÜM BEŞ

Camilla

TANGIER (TANCA)

1981

50

Camilla Galland, Tanca'da El Minzah Oteli'nde kalıyordu. Mermer duvarlarla kaplı barında oturmuş David Maines'i bekliyordu.

Dışarıdaki kalabalık ve yoğun trafik nedense biraz azalır gibi olmuştu. Güneş batmak üzere iken masmavi denize ışınlarını süzüyordu. Günün bu saati, yani günbatımı burada, Kuzey Afrika'da çok daha değişik, daha etkileyici idi. Camilla bu anı çok sever, imkân nispetinde tembel tembel oturarak denizi seyrederek, kararan günü içine sindirdi. Bütün bunlar ona İskoçya'yı, anavatanını hatırlatırdı.

Tavanda asılı serin hava üfleyicilerinin sesi ile, akşam ezanını okuyan müezzinin duaya çağırısı etrafta gizemli bir hava yaratıyordu.

Barın loşluğuna rağmen, ona doğru yürüyen David'i seçebildi. İnce, uzun boylu ve yanık tenli idi. Bu kadar sene burada yaşadığı için bu yanık tene sahip olabiliyordu. Hemen onu ellerinden tuttu ve sarılarak öptü,

– Camilla, ne güzel sürpriz. Benim bölgem dediğim bu yerlere gelmen ne hoş. Tanca'ya hoş geldin.

– Seni görmek de beni çok memnun etti.

Masaya turup birbirlerini süzdüler, sonra gülmeye başladılar. David ve Camilla çok kez birlikte çalışmışlardı. David onun için sahneye konulacak senaryolar yazmıştı. Tabir caizse aynı savaşın yaralarını taşıyorlar, veya aynı cephede savaşıyorlar da denilebilirdi.

– Tek başına Tanca’ya geleceğin hiç aklıma gelmezdi.

– Peter Jarvis’den boşandım, duymadın mı? Aşağı yukarı iki yıl oldu.

– Evet, bir dedikodu sütununda okumuştum. En son senle ilgili haberi bana Alan Trenton ilettili. Dediğine göre Maximilian West ile yakın bir ilişkin varmış. Büyük Maxim şu anda nerede acaba? Allah bilir ya, şirketlerinin birinde nereye nasıl yatırım yapacağını planlıyordu.

Camilla biraz durakladı,

– Sobby ile görüşmen epeyce eski olsa gerek, zira ben ve Maxim altı aydan beri birbirimizi görmedik.

Bu şaşkınlığını örtmek için de hemen bir bardak şarap içti.

David ne de olsa bir yazardı ve bu niteliğini kullanarak çevresini incelerdi. Camilla’nın boş tarafını yakaladığını anladı.

– Gereksiz bir konuya girdim değil mi, ben hep böyle boşboğazın biriyim? Neyse şaraplarımızı yenileyelim ve tekrar dedikodumuza devam ederiz.

– İyi olur.

David bara gitti ve barmenle Arapça konuşarak içkilerini yenilemesini söyledi. Bu arada Camilla ise kendini kontrol altına almaya çaba gösterdi. Tanca’ya gelmeden David’e bir iki satır yazmıyordu, hiç olmazsa böyle gereksiz sorgulamadan uzak kalmış olurdu. Maxim’i düşündükçe kalbindeki acı yenileniyordu. Onu andığı zaman hep aynı sızıyı hissediyordu. Maxim ile olan ilişkisi ona öyle çok acı vermişti ki.

Masaya dönen David,

– Evet kaldığımız yerden devam edelim mi, yoksa o konuyu kapatalım mı? Belki daha sonra konuşmak istersin.

– Benim için fark etmez. Konuşacak fazla bir şey de yok. Geçen sene eylül ayında New York’ta iken Maxim’e rastladım. Nasıl oldu bilmiyorum, aramızda hissi bir yakınlaşma başladı ve bu bir ilişkiye dönüştü. Ama sadece üç ay sürdü. Üç ayın sonunda beni fırlatıp attı. Hem sen Maxim’in nasıl biri olduğunu bilirsin, zira Alan ve sen ve Maxim birbirinize çok yakındınız. Maxim her daim olduğu gibi, ‘İşkolik’. İş öne plana alıyor, hep bir yerlere koşuyor,

hep bir şeyler alıp satıyor, hep yatırımlar yapıyor, velhasıl aşka ayıracak pek vakti olmuyor. İşte esas sorun bu.

– Bu adamın gözü işten başka bir şey göremez oldu.

– Çok doğru, meğer Anastasia şikâyetlerinde ne kadar da haklıymış.

– Zannedersen ayrılımlarının esas nedeni de bu idi.

– Bilmiyorum. Maxim konuşan, özel hayatını açığa vuran biri değil. Ağzı çok sıkıdır. Onu gerçekten tanımak çok güç. O kadar yıllık arkadaşlığımız vardı, sonra üç ay da çok yakın olduk, ama bütün bunlara rağmen onu tam olarak tanıdığımı söyleyemem. Onda gizemli bir yön var ki, kimse bu yönü yırtıp onun iç dünyasına giremiyor.

Onu dinledikçe David'in şaşkınlığı artıyordu.

– Maxim'le olan ilişkinizin bittiğine üzüldüm. Boşandıktan sonra Maxim çok yıkılmış, çok yalnız kalmıştı. Diyebilirim ki dünyanın en yalnız adamı idi.

Camilla hiçbir yorumda bulunmadı.

David etrafına bakındı,

– Muhammed de içkilerimizi getirdi dedi.

Buzlu beyaz şarap istemişlerdi. İki de karşılıklı kadeh kaldırdılar.

– Maxim çok yalnız David ve ben de hep onu düşünüyorum. Aramızda ne olursa olsun, aklımdan çıkmıyor. Çok kaliteli bir insan o.

– Anlıyorum. Söyle bakalım, Tanca'ya neden geldin?

– Burada bir ev almak istiyorum ve buraya yerleşmek. İklimi çok hoşuma gidiyor. Ayrıca Paris ve Londra'ya yakın, istediğim zaman gidip gelirim. Bir oyun veya filmde oynamam gerekirse gider, sonra tekrar dinlenme için buraya gelirim. Bana öyle şaşkın bakma David! Ne var bunda, ben de sana benziyorum işte? Arada bir ben de insanlardan ve toplumdan uzak kalmayı çok seviyorum.

– Camilla, bunu duyduğuma sevindim işte. Burada İngiliz Amerikan karışımı ufak bir azınlık toplum var. Sana dört elle sarılacak ve aralarına alacaklar, ama yalnız kalmak istediğin an da seni rahatsız etmezler. İşte Tanca'nın kendine has özelliği, güzelliği budur. Tanca'yı çok seviyorum.

– David bana yardımcı ol da hemen bir emlakçı bulayım ve istediğim gibi bir yer satın alayım.

– Güvenebileceğin bir emlakçı bulmak, burası için biraz güç ama tanıdıklarım var. Mesela ben villamı emlakçılık yapan bir Fransız bayandan satın aldım, şartları çok uygundu, kendisi de çok yardımcı oluyordu. Yarın işin yoksa bana gel, onu da yemeğe çağırırız, hep birlikte hem yemek yer, hem de konuşuruz. Nasıl?

– Mükemmel. Şimdi sıra sende. Sen kendinden hiç söz etmedin. Güzel Faslı kız arkadaşınla ilişkin hâlâ devam ediyor mu?

– Chedlya El Bahi mi? Yok, o iş çoktan bitti. İki yıl önce Faslı bir ressamla evlendi. Yılın bir kısmını Tanca’da geçiriyorlar, geriye kalan kısmını ise Casablanca’da. Şu anda kimseye bağlı değilim, yani boştayım, fakat böyle olmak hoşuma da gidiyor.

Bir müddet sessizlik hüküm sürdü sonra konuşan gene David oldu, - En İyi Kadın Oyuncu olarak Oscar Ödülü almışsın, tebrik ederim. Sana nisanda bir tebrik kartı gönderdim, aldın mı?

– Evet, teşekkürler.

O barda oturup tam iki saat konuştular. Söyleşilerinin içeriği ise Oscar, ödüller, sinema dünyası, senaryo tipleri, vs. idi. Sonunda David acıkmıştı ve dışarı çıkıp bir yerlerde bir şeyler yemelerini önerdi.

Otelin lobisinden dışarı çıkınca kendilerini Tanca’nın anacadesinde buldular. Gece iyice ilerlemişti. Gökyüzünde ise parıltıyan yıldızlar ve de yarım bir ay vardı. Camilla ve David hep iyi anlaşırlardı. Denizi takip ederek yürüdüler. David onu en sevdiği restorana götürecekti. Bu restoran şehrin en yüksek binasının en üst katındaydı.

– Pek o kadar da yüksek değil, yani New York’taki Manhattan Gökdelenleri ile karşılaştırılmaz, bu ancak bir Tanca Gökdelenidir. Restoranın özelliği, tavandan yere kadar camlarla kaplanmış olması. Bilhassa gökyüzünün berrak olduğu geceler, kendini gökten zembille sarkıtılmış gibi hissedersin. Etrafına baktığında tüm Tanca şehrini ayaklarının altında görürsün.

Socco Chico ve Grand Socco'yu geçtiler. Bu iki yer alışveriş merkezi idi. Kahvelerin birinde birkaç tane Faslı oturmuş konuşuyorlardı ve naneli çaylarını da yudumluyorlardı.

Yan sokaklar karanlık ve ürkütücü idi. Camilla David'e daha da sokularak,

– Bu karanlık sokaklarda kim bilir neler dönüyor? Beni adeta ürpertiyor.

– Korkmana gerek yok, ben yanımdayım. Buraları güvenli yerlerdir.

Deniz kıyısındaki caddeye gelince Camilla derin bir nefes aldı. Okyanusa bakan gazinolar Faslılar ve Avrupalılarla dolup taşıyordu. Gazinolardan yansıyan parlak ışıklar her tarafı aydınlatıyordu. Bir grup Berberi kadın yanlarından geçti. Hepsi de toprak renginde çarşafımsı örtülere sarınmışlardı. Çıplak ayaklarla kumun üzerinde yürüyorlardı. Arkalarından da sırtı paketlerle dolu bir eşek onları takip edercesine tıs tıs yürüyordu. Kadınlar yan sokaklara girerek dağlara doğru yol alacaklardı. Çok değişik bir görüntü sergiliyorlardı.

– Bugün pazar vardı. Berberi kadınlar pazara gelmiş ve mallarını satmışlar. Dağlardan ve dağ köylerinden bilhassa taze sebze ve çiçek getirirler karşılığında da çay, şeker, un ve kumaş alırlardı.

– Ne tuhaf, hiçbirinin yüzünde peçe yok, yüzleri açık.

– Köylü kadınlar asla peçe takmaz. Bazen örtündükleri örtü ile yüzlerini de örterler, ama çok nadiren. Şehirde yaşayan Faslı kadınlar da artık peçe takmıyor ve oldukça da modern giysiler giyiyorlar. İşte, restoranımızın bulunduğu binaya geldik.

Camilla hâlâ geride kalan Berberi kadınlara bakıyordu. Sanki başka bir gezegenin insanları idi. Acayip bakışları, kavrulmuş yüzleri ve giysileri ile bu dünyaya ait değilmiş gibi duruyorlardı.

David'le birlikte binanın lobisine girdiler. Her şey son derece modern ve bakımlı idi. Asansöre binip üst kata çıktılar. Restoran da çok ihtişamlı bir görüntü yansıtıyordu. Salon değişik tür çiçeklerle donatılmıştı.

David'i tanıyan şef garson gelip onları karşıladı. Köşede bir masa aldılar ve hemen şaraplarını ısmarladılar. Camilla camlardan

dışarıya hayran hayran bakıyordu. Tüm Tanca ayaklarının altında idi, bir tarafta limanı, bir tarafta değişik mimarisi ve evleri ile Casbah ve gerisindeki karanlık tepeler. Tam önünde deniz ve gök sanki birbirlerine sarılmış gibi duruyorlardı.

– David, burası harikulade bir yer, dedi.

– Ben dedim sana değil mi? İşte Tanca, tüm güzelliği ile ayaklarının altına serilmiş.

– İyi ki geldim buraya. İnşallah güzel bir ev bulurum da, hemen yerleşirim.

– Bak bir fikrim var. Bir ev bulana kadar gel benim villamda kal. Yerim çok geniş ve hem de çok güzel manzaralı bir yer.

– Ne kadar cömertsin David.

– Hadi uzatma da ‘Evet’ de. Ben de yalnızım, bana arkadaşlık edersin.

– Öyleyse kabul.

– Güzel, bak ne eğleneceğiz. Hadi yemekleri ısmalayalım, seni bilmem ama ben açlıktan ölmek üzereyim.

– Ben de çok acıktım.

David her ikisi için de aynı yemeği ısmarladı. Fransız usulü, baharatlarla hazırlanmış balık ve haşlanmış sebze türleri. Yemeği beklerken şaraplarını içiyorlardı. David ona Tanca hakkında bilgi verdi, ayrıca son yazdığı senaryodan bahsetti ve Camilla’nın o eserde oynamasını önerdi.

– Tam sana göre bir oyun. Onu yazarken kimse aklımda yoktu, ama güzel bir kadının bu rolde oynamasını vurguluyordum. Şimdi ki artık sen buradasın, bu rol senden başkasına gitmemeli. Sana baktıkça ve güzelliğini gördükçe, şimdi buna daha çok inanıyorum.

– Güzellik mi, artık kırk yedi yaşındayım?

– Tamam, eserdeki kadın da o yaşlarda zaten.

Gerçekten de Camilla çok hoştu, bilhassa bu gece. Yeşil bir elbise giymişti ve elmas küpeler takmıştı. Kızıla vuran saçlarını tepesine toplamıştı. Yeşil gözleri ve nefis bir cildi vardı. Tam bir İngiliz gülü idi. Şu Maxim ne aptal bir adamdı, böyle güzel bir kadını terk etmişti. Camilla sadece güzel değil, aynı zamanda çok akıllı ve çev-

resini eğlendiren, konuşmasını bilen, topluma uyan bir kişiliğe de sahipti. Bazı erkekler ellerinin altında olanların kıymetini asla bilemezlerdi.

– David, neden bana öyle bakıyorsun?

– Bakıyorum, çünkü otuz altıdan fazla göstermiyorsun.

Sonra öne eğilerek,

– Sana bir şey daha söyleyeyim mi, belki de o rol için çok gençsin.

Camilla büyük bir kahkaha attı.

– Gülme, ciddiym.

– Saçmalığı bırak da hikâyeyi anlat. Belki de iyi bir rol iyi bir oyun, yaralarımı tedavi eder.

O gece otel odasındaki yatağında, Camilla hep sahneye tekrar çıkışı düşledi. Belki de dediği gibi, iyi bir oyun onun yaralarını sarardı. David yazdığı senaryonunu konusunu anlatmış, Camilla'nın da aklı yatmıştı. Filmin yönetmeni ile görüşecekti.

Camilla Galland işini hep sevmişti ve sahne hayatında hep başarılı olmuştu, sahneye çıkmak veya filmlerde oynamak ona sonsuz zevk vermişti. Maalesef iki kocası da bunu algılayamamışlar ve sonuç boşanma ile bitmişti. Onun işi, kariyeri, başarısı ve ünü kocalarını adeta rahatsız etmişti. Sadece Charles Mallingham onu anlayabilmiş, sahnede veya kamera önünde ne derece başarılı olduğunu, ne derece doğal olarak çalıştığını anlamış ve Camilla'ya bu hususta hep destek olmuştu. Kariyerinin erken devrelerinde Charles'le tanışmış, onunla uzun süre nişanlı kalmış, ama evlenememişti, zira kırk dokuz yaşındaki Charles kalp krizi neticesi ölmüştü. O zaman Camilla henüz yirmi üç yaşındaydı ve aralarındaki yaş farkı hiç de önem taşımıyordu. Charles'in ölümü Camilla'yı son derece sarsmış ve üzmüştü. Charles ünlü bir banker ve yatırımcı idi. Kendisi duldu ve çocuğu da yoktu. Ölümünden sonra parasının büyük bir kısmını Camilla'ya bırakmıştı, öyle ki Camilla aniden çok zengin bir kadın oluverdi.

Maximilian West dışında, gerçekten sevdiği tek erkek Charles olmuştu. 1959 yılında Paris'te Maxim'le tanışmış ve ondan öylesine etkilenmişti ki, ona âşık olmuştu. Ama Maxim bunun farkında bile

değildi, zira onun gözü Anastasia'dan başkasını görmüyordu. Bu durumu kabullenen Camilla, hayatından Maxim'i çıkardı, onu unutmak için de sırası ile birinci ve sonra da ikinci kocası ile evlendi. İlk kocası, Roland Vickers, İngiliz sinemasının tanınan bir aktörü idi. İkinci kocası Peter Jarvis ise yönetmenlikle uğraşıyordu ama pek de başarılı sayılmazdı. Seneler ilerledikçe Maxim ile arkadaşlıkları ilerledi, çok yakın arkadaş oldular. Camilla yatırımlarını değerlendirmek için Maxim'e danıştı. Ama aralarındaki ilişki arkadaşlık sınırını asla aşmamıştı ki, buna Camilla oldukça üzülüyordu. 1980 yılının eylül ayında bir tesadüf eseri, Maxim ile New York'ta karşılaştılar.

Maxim onu birkaç kez yemeğe çıkardı ve nasıl oldu bilemiyordu ki, zamanla ilişkileri arkadaşlıktan da ileri gitti. Camilla ona hep âşıktı, Maxim ise kendi yöntemlerini kullandı, ona ilgi gösterdi, çiçekler ve kitaplar gönderdi, hatta nefis bir de mücevher. Aralık ayında Cartier'den göz kamaştıran bir broş almıştı. Bunu verdi ve hemen ertesi günü Londra'ya uçtu. Noel'i Anastasia ve çocukları ile birlikte geçirecekti.

Ocak başı New York'a geri döndüğünde Camilla'ya karşı çok soğuktu ve hiç ilgi göstermiyordu. Bir gün hiç beklenmedik bir anda ve soğuk bir şekilde aralarındaki ilişkinin artık bittiğini söyledi. Camilla adeta şaşırmış, üzülmüş, neden bu böyle oldu diye sorup duruyordu? Buna karşılık Maxim sessiz kalmayı yeğliyor, bu hususta hiç ama hiç konuşmuyordu. Maxim'de bir katılık, bir vurdumduymazlık hali olmuştu ve gerçekten de Camilla ile artık ilişki kurmak istemiyordu. Bir müddet sıkıntılı bir devre geçiren Camilla, dünyaya ve herkese karşı rezil olacağına, ondan ayrılmayı ve kendi yoluna gitmeyi tercih etti.

Broadway'de oynadığı oyun martta sona erdi ve Camilla da Akademi Ödülleri'ni almak için Kaliforniya'ya uçtu. İki ay sonra da ödülünü almış, gayet gururlu bir şekilde Paris'e döndü. Paris'te bir katı vardı ve uzun zamandan beri de orada yaşıyordu.

Camilla yatağında dönüp duruyordu. Bu gece nedense uyku tutmuyordu. Akli hep David'in senaryosunda idi. Evet bu oyunu oynayacak, tekrar kendini bulacaktı. Maximilian West'i artık silip

atacaktı. Maxim'i düşündüğü an gözleri yaşlarla doluyordu. Maxim'in niçin onu terkettiğini çok iyi biliyordu, zira o hâlâ Anastasia'yı seviyordu. Beraberlik süresince en özel anlarında bile, Maxim hep Anastasia'yı sevmiştir ve Camilla da bunu hissetmiştir. Maxim hayatı boyunca Anastasia'yı asla unutmayacaktı.

Camilla hızla kalktı ve banyoya gitti. Yüzünü soğuk suyla yıkadı. Kendisini sevmeyen bir adamı hâlâ sevmek yaşamını boşa harcamak demekti. Ocak ayında Maxim Londra'dan döndükten sonra Camilla'yı adeta silmiş, hiç ama hiç ilgi göstermemiştir. Bunu Camilla asla unutmayacak ve affetmeyecekti. Artık onu unutacaktı ve tekrar sahnelere dönecekti. Yarın ilk işi David'e bunu söylemek olacaktı.

51

Taksi şoförüne David'in villasının adresini anlatmak hiç de kolay olmadı. Oldukça yüksek bir tepede, bembeyaz bir villa idi. Villayı değerli yağlıboya resimler, kitaplar ve ödüller dolduruyordu.

Villanın demir bahçe kapısını güçlkle açtı. Kapının üzerinde-ki Çin çanları sallanınca, sesine kapıcı kalktı geldi. Yaşlı bir yerli idi, başındaki kırmızı fesini tutuyordu, Camilla'yı karşıladı ve eğilip selam verdi. Villa oldukça dik bir tepe üzerinde idi ve Camilla çakıl yoldan ilerleyere ç, villaya doğru yürüdü.

Villanın önünde beyaz sütunlar vardı, çevresindeki yeşil alan ise David'in yerleştirdiği bir sürü fiskiye ile sulanıyordu ve gene bu sahada rengârenk çiçekler yetişiyordu. Çevrede de bodur maki ağaçlar süslüyordu villayı. Camilla El Minzah Oteli'nden ayrılmıştı ve üç haftadan beri bu villada kalıyordu, ama hâlâ da bu villanın güzelliğine alışamıyordu. Her defasında bir başka güzellik keşfediyordu.

Çevresine baktı. Her defasında bu güzelliğe baktıkça gülümsüyordu. Evin arka tarafını ise okaliptüs ve portakal ağaçları süslüyordu. Villanın bahçesi duvarlarla dışa kapanmıştı, ama bu duvarların üzerinden Tanca'daki evlerin damları görünürdü. Evin ön tarafından aşağıya bakınca, mavi Akdeniz sahilleri ve ince kumsalları gözler önüne seriliyordu.

İçeri girdiğinde villada ses seda yoktu. Elindeki paketleri sofa-daki koltuğa bıraktı ve salona girdi. Salon pencerelerinin kepenkle-ri hep kapalı tutulurdu, böylece yakıcı Akdeniz güneş ışınları içeri girmiyor ve evin içi de dolayısıyla serin ve loş kalıyordu. Odanın duvarları beyaz ve perdeleri ise yeşil ipek bir kumaştan yapılmıştı. Yerde de yeşil halılar vardı. Camilla bu odaya naneli çay odası der-di. Pencerelere yakın mesafede, geniş bakır saksılarda, muazzam kauçuk bitkileri ve geniş yapraklı tropikal bitkiler yer almakta idi. Bu odadaki tek canlı renkleri ise duvarda asılı yağlıboya tablolar ve kütüphaneye yerleştirilmiş renkli kitaplar teşkil ediyordu.

Odanın ortasında ise bakır bir Fas masası vardı, onun üzerin-de de gümüş çaydanlık ve gümüş tutacaklı çay bardakları duruyor-du.

Bir gün Davis gülerek,

– Madam bu odaya naneli çay odası dedin, bundan böyle de her gün bilhassa akşamüstleri naneli çayını içeceksin.

Gerçekten de, evdeki yardımcıları, Fatma veya Menoubah her öğleden sonra bu çayı hazırlarlar, masanın üzerine koyarlardı. Ço-ğu zaman hem kendisi hem de David gelip naneli çaylarını içerler-di.

Odadan çıkan Camilla kütüphaneye doğru yürüdü. Oradan David' in daktilosunun sesi geliyordu. David hâlâ elektrikli bir dak-tiloda eserlerini veya senaryolarını yazardı. Henüz bir bilgisayar al-mamıştı.

– Gel içeri Camilla, senin ayak sesini duydum. Topukların o derece ses çıkarıyor ki, demin Fatma ve Menoubah geldiler, onlar çıplak ayakla dolaştıkları için, hemen hemen yürüdükleri hiç duyul-muyor.

– Seni rahatsız etmiyorum ya?

– Asla. Hem senin ayak seslerine alıştım, öyle ki burada tek ba-şıma oturduğumda onların sesini özlüyorum.

– David sen bana çok iyi bir ev sahipliği yapıyorsun, bu villa da harika bir şey, bir rüya alemi, neticede buradan hiç gitmek iste-meyeceğim.

– Gitmeni isteyen kim? İstediyin kadar burada kalabilirsin.

– David, çok tatlısın, ama kendime ait bir yer bulmalıyım.

– Orada haklısın. Herhangi bir şey buldun mu?

– Hayır, Janine birkaç yer daha gösterdi ama bir türlü beğenmiyorum. Burayı görüp, burada yaşadıktan sonra, gayet tabii ki gördüğüm başka yerleri beğenmeyeceğim.

– Acele etmene gerek yok. Nasıl olsa bir gün hiç beklemediğin bir anda istediğini bulacaksın. Saat altı oldu ve ben kendime bir içki hazırlıyorum, sen de ister misin? Ne de olsa bütün gün tuz madeninde çalıştığım için bu içkiyi hak ettim sanıyorum.

– Tuz madeni değil, altın madeni desen daha iyi olur. Evet, bana da bir içki hazırla lütfen.

David soğutulmuş pembe şampanya, iki bardak ve de ince siyah sigara paketini alıp odaya geri döndü.

– Hadi söyle bakalım, bugün öğleden sonra Tanca'ya hangi gizli görevi tamamlamak için indin? Ev bakmadığını biliyorum, zira Janine telefon etti ve bugün zengin bir Amerikalıyı ev bakması için Fez'e götüreceğini söyledi.

Camilla güldü,

– Saçmalama. Tanca'ya kendime bir çift 'babuş' terlik almak için indim. Evin içinde Fatma ve Menoubah gibi sessiz ve rahat bir şekilde yürümek için. Bir de kendime bazı kitaplar aldım.

– Hiç olmazsa en azından bir tane David Maines'in kitabını al saydın. Paraya ihtiyacım var da.

– Hayır, ama onun için bir kitap aldım, o benim en yakın ve en cömert arkadaşım.

Bunu diyerek Camilla odadan çıktı gitti. Bütün öğleden sonrasını marketlerde ve mağazalarda geçirmiş, bu değerli arkadaşına teşekkür ve takdirlerini göstermek için özel bir hediye almak istemişti.

Camilla hediyesini arka odadan getirdi ve David'e verdi. David ise ilk kez hediye alan ufak bir çocuk gibi acele ile hediye paketinin süslü kâğıtlarını yırtıp, paketi açmaya uğraşıyordu. Camilla, böyle bir şey yapmana hiç gerek yoktu, ama gene de teşekkürler. Sevinçten uçuyorum, çünkü şimdiye dek bana hediye veren hiçbir kadın olmadı, kızım Polly hariç... Allahım, bu ne güzel bir şey böy-

le. Eski bir Kuran, Fas Kuran'ı. Nereden buldun bunu? Ben ne zamandır arıyordum ve bir türlü bulamıyordum. Çok teşekkür ederim, gerçekten de fevkalade bir şey.

David eski kitabı açtı, içine göz gezdirdi. Dışı ise Fas derisinden yapılı ve altın parçacıklarla süslü bir kaplama ile örtülü idi. Gerçekten de çok nadir ve pahalı bir armağandı bu.

– Antik bir Kuran değil mi? Ben pek anlamam ama, sana aldığım hediyein gerçekten de kayda değer bir şey olmasını istedim.

– Evet oldukça eski bir eser daha doğrusu bir sanat eseri. Bu eser Fez'den gelme, Fez ise Fas'taki en eski üniversitenin bulunduğu kenttir. Çok tarihi bir alandır. Camilla, gerçekten sana çok teşekkür ediyorum, öyle makbule geçti ki.

Bunu diyen David Kuran'ı masanın üzerine koydu, uzandı. Camilla'yı kollarına aldı ve yanaklarından öptü.

– David, sırf içimden geldiği için bu hediyeyi aldım.

– Gel otur da içkini iç, nerde ise soğukluğu geçecek.

Karşılıklı oturup içkilerini içmeye koyuldular.

– Gerçekten de nefis bir içki. Bugün şehir o derece sıcaktı ki, anlatamam. Ben geldiğimde sen daktilonda yazı yazmakla meşguldün. Nasıl gidiyor senaryon? Epeyce ilerledin mi?

– İyi sayılır. Birkaç gün zarfında ilk bölümü bitireceğim ve okuman için müsvetmeyi hemen sana vereceğim. Dick Tomlinson'la da görüştüm, bu oyunda senin başrolü üstlenmene çok sıcak baktı.

– David, ben de çok ilgi duymaya başladım bu işe.

Bir müddet daha konuştuktan sonra David,

– Bak sana söylemeyi unuttum, akşam yemeğe konuklarım olacak dedi.

– Tanıdığım birileri mi?

– Hayır, sanmıyorum. Kendileri Casablanca'da oturuyorlar, ama birkaç günlüğüne Tanca'ya gelmişler. Bay Marron'un Faslı karısı Leyla ve oğulları Michael onla birlikte gelmişler. Bu sabah bana telefon ettiler ben de akşam yemeğine davet ettim. Onları çok seveceksin, çok hoş insanlardır. Senin burda olduğunu söyleyince onlar da çok sevindiler, zira hayranlarından oldukları için seninle tanışmaya can atıyorlar.

Camilla saatine baktı ve,

– Saat de epeyce ilerlemiş, nerede ise gelirler. Ben ise hâlâ ter ve toz içindeyim. Kalkayım, bir duş alayım, üzerimdeki bu eski pantolonu da atayım, beni böyle görmesinler.

– Gelmelerine daha bir buçuk saat var. Süslenmen için bol bol vaktin var. Ben de kalkıp mutfığa gideyim, Fatma'nın eli yavaştır, onu harekete geçireyim.

Camilla odasına giderken David de evin aşçısı ve de bakıcısı olan Fatma'ya kâh Arapça kâh İspanyolca neler hazırlaması gerektiğini anlatmaya çalışıyordu.

David villanın en güzel ve geniş odasını Camilla'ya tahsis etmişti. O da büyük ve çok aydınlıktı, geniş pencereleri ve terası vardı. Manzarası ise çok güzeldi. Bir taraftan yeşillikleri, dağları ve nefis bahçeyi görüyor, diğer tarafta ise Akdeniz'e bakıyordu.

İlk başta Camilla bu odaya yerleşmeye karşı koydu. David'i yerinden ediyormuş hissine kapıldı. Fakat David ısrarla bu odayı hiç kullanmadığını, kendi odasının arka tarafta olduğunu söyledi ve sonunda Camilla'yı inandırdı.

Zira şu anda Camilla'nın kaldığı oda gerçekten de kadınca döşenmişti ve bir erkek için hiç de uygun değildi. David'in odası ise, birkaç odadan müteşekkildi ve aynen kütüphanesi gibi, daktilosu, yazı evrakları ve diğer aksamaları kapsayan bir oda idi, yani daha erkekçe, daha doğrusu bir bekâr odasını yansıtıyordu.

David bu villayı bir Fransız bankerinden satın almıştı. Adam Tanca'yı terk etmek mecburiyetinde kaldığı için evi de içindeki eşyaları da yok pahasına David'e satmıştı. David böyle bir evi ve böylesine güzel eşyaları, bu derece düşük bir fiyatla aldığı için nerede ise suçluluk hissedecekti. Adam bu evi Cezayirli sevgilisi, daha doğrusu metresi için almış ve onun zevki ile döşemişti. Camilla'nın şu anda kaldığı oda o kıza aitti. Ama trajik bir olay olmuş, Cezayirli kız Tanca Körfezi'nde yer alan feci bir deniz kazasında ölmüştü. Banker de bu acı anıları unutmak için evi satmış ve buralardan uzaklaşmıştı. Camilla sık sık o kıızı düşler, nasıl bir şey olduğunu hep merak ederdi.

Oda beyaz eşyalarla döşeli idi. Yatağı, örtüleri, halıları, yerdeki halıları vs, hep beyazdı. Ancak David'in renkli tabloları bu oda-ya renk katmıştı ve şimdilerde ise Menoubah her gün taze ve renkli çiçeklerle donatıyordu bu bembeyaz ortamı.

Camilla duşunu aldı ve odasına geçerek gece giyeceği elbiseyi hazırladı. Temmuz ayı Tanca'nın en sıcak zamanı idi. Çok bol ve atkısız açık gri bir şifon elbise giydi. Hafif ve serin tutan bir giysi.

Haftalardır Tanca'da bulunduğundan dolayı teni yanmıştı. Öyle ki saçlarını topladı ve hiç makyaj yapmadı, sadece koyu bir mas-kara ve parlak kırmızı bir ruj. Gümüş renkli çoraplar ve yüksek topuklar da giyince, gerçekten de çok alımlı bir kadın olduğu bir kez daha vurgulandı. Fazla takılarla donatılmayı hiç sevmezdi, öyle ki sadece sedef küpeler ve elmas bir kol saati taktı.

Saatine baktı. Sekize yirmi vardı. Demek konuklar gelmişti. Ama sahnelerin tanınmış artistlerinden biri olduğu için, toplantı-lara, yemek davetlerine veya herhangi bir davete katılırken biraz geç gitmek âdettendi, zira bu şekilde davranarak bütün gözler ona çevrilirdi. Öyle ki bu geceki yemeğe de geç inmesi çok doğaldı.

Merdivenlerden aşağı indi, salondan sesler geliyordu. İçeri girerek,

– David, inşallah kimseyi fazla bekletmedim.

Diyecekti ki, dondu kaldı. Karşısında Maximilian West duruyordu.

Maxim gülerek ona bakıyordu. Her zamanki gibi çok şık, çok itinalı giyinmişti. Kırk yedi yaşında olduğu halde yakışıklılığından hiçbir şey kaybetmemişti. Bir işadamından ziyade bir sinema artisti-ne benzemekteydi.

O konuşkan Camilla şu anda konuşacak tek bir kelime bile bulamıyor, onun gülerek verdiği selamı bile iade edemiyordu. Bu adamı görünce hep böyle mi olacaktı? Vücudunu bir titreme kapladı ve nerede ise yere yıkılacaktı.

David gülerek, - İyi bir gece geçirmeniz temennisi ile, ben gidiyorum, dedi.

Camilla ne yapacağını ne söyleyeceğini bilmez bir halde, - David nereye, niçin bizi yalnız bırakıp gidiyorsun? diye gereksiz sözler etti.

- Bir randevum var, bu akşam gitmem gerekiyor.

Maxim gülerek ona doğru yaklaştı ve,

- Öyle gözüküyor ki bu akşam baş başa olacağız, dedi.

52

Camilla biraz kızarak,

– Bana tuzak kurdunuz değil mi, bu oyunu sen ve David planladınız, ama hiç de adil sayılmaz. Hoşuma gitmedi, dedi.

– Hiç de öyle gözüküyor. Kızmışa pek benzemiyorsun, değil mi Camilla?

Camilla susmayı tercih etti. Maxim onu terasa doğru götürdü ve ellerini ellerinin arasına aldı. Maxim'in en ufak teması Camilla'yı heyecanlandırmaya, eritmeye yeterli idi. Ne kadar çok seviyordu bu adamı? Ama bildiği bir şey varsa, Maxim de aynı derecede Camilla'nın varlığından hoşlanıyor ve etkileniyordu.

Camilla uzaklara bakıyordu.

– Söyle bakalım, ufuklarda ne görüyorsun, Camilla?

– Hiç ağaçlar, çiçekler ve çimler.

– Bahçeyi geç, denize bak.

Camilla onun işaret ettiği yöne baktı ve haykırdı,

– Evet gördüm, senin yatağın burada.

– Evet, birkaç arkadaşım ile birlikte bir yat gezisindeydik, buraya da gelince Stubby David'e uğramamızı önerdi. Gece geç vakit Tanca'ya vardığımız için, açıkarda demir atmaya mecbur olduk. Stubby gece David'e telefon ederek sürpriz olarak geldiğimizi söyledi ve bugün öğle yemeği için buraya geleceğimizi ilave etti. Tipik Stubby davranışı. David ise öğleyin bizi kabul edemeyeceğini, senin orada kaldığını, böylece senin huzursuz olabileceğini açıkladı. Daha doğrusu, benim varlığım seni huzursuz kılabilirdi. David

Stubby'yi arayarak bu şekilde davrandığı için alınmamam gerektiğini de vurguladı.

– Alındın mı ki?

– Pek sayılmaz, fakat beni düşündürdü. Evet Camilla, sana bir özür borçluyum.

– Onun için mi buraya geldin?

– Öyle de denilebilir.

– Bu ne demek oluyor?

Camilla şimdi savunmaya geçmişti. Bu yakışıklı adamı hep sevmişti, ama onun yüzünden de nerede ise yıkılacaktı. Şimdi son derece kontrollü olmalı, ona karşı zaaf göstermemeliydi.

Maxim bir müddet konuşmadı, sonra gayet yumuşak ve kandıracı bir ses tonu ile,

– Senden özür diliyorum Camilla. Sana karşı gerçekten de kötü davrandım. Böyle bir davranışı sen asla hak etmiyordun. Bu benim kötü yönüm işte.

Camilla suskundu.

– Özürümü kabul ediyor musun?

– Evet.

– Öyleyse öpüşelim ve barışalım.

– Hayır, öpüşme yok. El sıkışarak barış ilan edelim.

Maxim güldü, el sıkıştılar ve sonra Maxim eğilerek elini öptü. Onun dudaklarının teması Camilla'yı sinirlendirmeye yeterli idi. Hemen masadaki şampanya kadehini aldı ve bir yudum içti, sonra Maxim'e dönerek,

– Eğer David beni huzursuz etmemene o derece özen gösteriyor idi ise, nasıl olur da Stubby onu ikna etti ve sen buraya gelebildin?

– Stubby'nin burada bir suçu veya etkinliği yok. Ben bu sabah David'i yattan aradım ve seni görmek istediğimi, senden özür dilemek istediğimi söyledim. Seninle barışmak istiyordum ve seninle gene eskiden olduğu gibi arkadaş kalmak istiyorum. İşte bunları David'e söyleyince, o da bu akşam saat yedi otuzda bir içki almak için villaya gelmemi önerdi. Hepsi bu kadar.

– Demek David hemen kabul etti ha?

– Hayır, hemen etmedi. Epeyce konuşmam, onu ikna etmem gerekti, ama sonuçta kazanan ben oldum.

Camilla onu iyi tanıyordu. Ona bağırarak "Evet istediğin zaman insanları istediğin gibi ikna etmek yeteneğine sahipsin, bunu biliyorum mu sanki?" demek istedi ise de sustu ve sadece,

– Gene de ikiniz bana bir komplo hazırlamışsınız gibi hissediyorum, dedi.

– Lütfen Camilla, bu şekilde düşünmene veya hissetmene hiç gerek yok. David'e kızman çok yersiz. David çok değerli bir arkadaşdır ve seni de çok sever. Böyle yapmakla sana yardım etmiş olacağına inanıyordu ki ben de bu kanıdayım.

Camilla ona soğuk bir bakış fırlattı ve,

– Demin sana buraya sırf özür dilemek için mi geldin diye sorduğumda, evet öyle de sayılabilir demiştin. Tam olarak ne kastettin?

– Camilla beni iyi dinle, ben buraya sırf özür dilemek için değil, seni görmek, seninle konuşmak ve seni yemeğe davet etmek için geldim.

– Ben bunları kabul edemem. Senle yemeğe de çıkamam. Bana yemek hazırlandı ve burada yemeğimi yiyeceğim, hem de TEK BAŞIMA.

Maxim gülümsemekle yetindi.

Camilla daha da kızarak,

– Neden şunu kafana sokmuyorsun ki ben senle yemeğe çıkmak istemiyorum? diye.

Maxim sanki onu hiç duymamış gibi,

– David bana bu akşam 'Kuskus' hazırlanacağını söyledi. Ben bu Arap yemeğini çok severim. Paris'te iken El Cazier'de hep 'Kuskus' yerdim. Bu akşam ikimiz de burada yiyeceğiz. O kadar.

Camilla geriye bir adım attı. Aralarındaki mesafeyi açmak istiyordu ve kızgın bir şekilde,

– Ne kadar haklıymışım, beni gene huzursuz ettin.

David'in bir arabulucu olduğu belli oldu. Her şeyi ona göre hazırlamıştı. Bahçede mum ışığı altında yemek yediler. Ali ve Meno-ubah servislerini yaptılar. Gece karanlığı basınca Ali çeşmeleri, por-

takalağaçlarını ve çiçek yataklarını mistik bir şekilde aydınlatan ışıkları yaktı. Bahçe şimdi sihirli bir ortama dönüştü. Aynı zamanda daha önceden David tarafından ayarlanmış romantik bir müzik kaseti, Ali tarafından sete konulup çalınmaya başlandı. İşte böyle bir atmosferde yemeklerini yediler.

Nefis bir gece idi. Gök yıldızlarla doluydu, havaya ise yasemin kokuları yayılmıştı.

Ali kristal kadehleri devamlı olarak soğutulmuş beyaz şarapla dolduruyordu. Camilla şarabı içtikçe, gerginlikten kurtuldu. Pek öyle aç olmadığı için bir iki çatal 'Kuskus' yedi, salataya ve içkiye yöneldi.

İsteği dışında da olsa, Maxim'in sihrine, büyüüne kapılmaya başladı. Maxim konuştuğu ipnotize oluyor, adeta kendinden geçiyordu. Hayatının yarısını onu sevmekle geçirmişti. Yirmi beş yaşından beri ona âşıktı ve ona karşı ne derece zayıf olduğunu çok iyi biliyordu. Anlattığı hikâyeleri dinliyor, yaptığı esprilere gülüyor ve onunla birlikte olmanın dayanılmaz zevkini tadıyordu.

Maxim onunla çok açık konuşuyor, hiç bir olay saklamıyordu. Bir ara Camilla niyetlendi. Ocak ayında niçin aniden kendi hayatından çıkıp gittiğini soracaktı? Sonra vazgeçti, zira duyacağı yanıt onu daha da üzebilirdi. Büyük bir olasılıkla hâlâ Anastasia'yı sevdiğini söyleyecekti. Camilla bunu duymak istemiyordu. Daha önceden de kendi kendine yemin ettiği gibi, Maxim'in yörüngesine girmeyeceğine ant içmişti. Bu gece Maxim tam formunda idi, Camilla'nın başını döndürüyordu. Gece boyunca konuştular ve güldüler. Maxim birkaç kez onun elini öpmüştü ve Camilla da elini geri çekmemişti.

Daha sonra kahvelerini içmek için içeri girdiler. Camilla o zaman Maxim'i iyice incelemeye koyuldu. Niçin buraya gelmişti? Sırf özür dilemek veya yemek yemek veya konuşmak için olmasa gerek. Bütün bunların gerisinde bir amaç vardı.

Camilla artık dayanamadı ve sordu,

- Maxim ne istiyorsun?
- Seni istiyorum Camilla.
- Ne kadar zaman için?

– Bu gece için. Önümüzdeki hafta için. Buralarda dolaştığım süre boyunca.

– Peki ondan sonra?

– Onu bilmiyorum.

– Maxim, hiç olmazsa çok dürüstsün, işte bu takdir edilir.

– Camilla sana açıkça soruyorum, bu şartlar altında benimle olmak ister misin?

– Ben de seni çok istiyorum, bunu asla inkâr edemem, ama korkuyorum.

– Korkma, seni bir daha incitmeyeceğim.

– Eğer benimle sevişir, duygusal davranır, sonra da bırakıp gidersen, tabii ki ben de tekrar incinirim.

Maxim sustu. Yüzündeki hiçbir ifade yoktu. Camilla da aynı durumdaydı. Birbirlerine bakıyor ve birbirlerini arzuluyorlardı. Zaten gözlerinden bu hisler okunuyordu.

Camilla kararlı bir şekilde,

– Metresin olmayacağım, dedi.

– Anladım, peki gel de bahçede biraz dolaşalım.

– İskemlesini tuttu ve Camilla ile birlikte bahçeye doğru indiler. Camilla'nın yüzünü ellerine aldı ve ona yakından baktı, sonra da,

– Camilla öyle güzelsin ki, ve ben de seni çok hem de çok arzu ediyorum, ama asla zorlamayacağım, senin kararına bırakacağım.

– Maxim ben de seni istiyorum.

Maxim eğildi ve hafifçe dudaklarından öptü sonra da,

– İçeri girelim mi? Camilla 'Evet' der gibi başını salladı.

Maxim yatak odasının kapısını kilitledi ve dönüp Camilla'ya baktı. Camilla da aynı şekilde ona bakıyordu. Çok güzel bir kadındı. Nazik ve zarafet sahibi. Ama iç dünyasında ise bir ateş parçası. Cinselliği çok iyi biliyor ve karşısındakine de bunu hissettiriyordu.

Geçen yıl üç aylık bir beraberlikleri olmuştu. Her defasında Maxim'i çok mutlu kılmış, son derece tatmin etmişti. Şimdiye dek hiçbir kadın onu böylesine mutlu edememişti, tabii Anastasia hariç. Anastasia şu anda Maxim için kaybolmuş demektir. Şu anda Anastasia'nın imajını hemen geri atmak gerekirdi, zira o imajı silip

atmazsa, Maxim belki de sevişmede başarılı olamazdı. Son altı aydır zaten bu sıkıntılarla yaşamıştı. Geçmiş silmeliydi. Buraya kadar gelmiş ve Camilla'yı bulmuş ise, bu düşünceleri hemen aklından çıkarmalıydı. Camilla da onu özlemişti herhalde. O her önüne gelen erkekle aşk yapacak bir kadın değildi.

Yavaş yavaş soyundular ve yavaş yavaş da sevişmeye koyuldular.

– Son altı aydır seni öylesine özledim ki, şu anda seni yavaş yavaş sevmek istiyorum Camilla.

Camilla da aynı şekilde hissediyordu. Ama Maxim ona yakın oldukça, heyecandan çıldıracak gibiydi, bir an önce Maxim'in olmak istiyordu. Uzun ve delice bir sevişme idi bu. Sanki saatler sürmüştü. Camilla Maxim'e sarılıyor ve onu bırakmak istemiyordu. En mahrem anlarında Camilla onun ismini haykırırken, Maxim ağzını açmıyordu.

Sonra yatakta uzanmış gevezelik ediyorlardı. Maxim onun saçlarını okşuyordu.

– Eğer bugün öğle yemeğine, ben, Stubby'ye diğer arkadaşlar aniden gelseydik, gerçekten de rahatsız mı olacaktın?

– Evet olacaktım, ama hiç de belli etmeyecektim. Arkadaşların ve sen dahi anlamayacaktın, zira artist olduğumu ve iyi rol yaptığımı da unutma.

– Evet, iyi bir artistsin, bunu biliyorum, ama son bir saattir herhalde rol yapmıyordun, her şey gerçektir.

– Öyle idi.

– Ben de rol yapmıyordum

– Onu da biliyorum.

– Belki inanmayacaksın ama. Ocaktan beri, yani senle ayrıldığımızdan beri başka bir kadınla yatmadım.

– Sana inanıyorum, hem bana niçin yalan söyleyesin ki? Peki bunun sebebi neydi?

– Vaktim olmadı.

– Seni domuz seni!

– Bu bir kısmı idi. Evet işime dalmıştım, ama senden başkasını da istemiyordum. Sen fevkaladesin Camilla, tam aradığım kadınsın.

Camilla yataktan kalktı, banyoya gitti ve koca bir havlu ile döndü. İkisi de ter içinde kalmışlardı.

- Burası çok sıcak. Soğutucuyu açsam üşür müsün?
- Sen yanımda oldukça bu ter devam eder.

Camilla Maxim'in bu sözlerle neyi kastettiğini anlamıştı. Kendisini tekrar yatağa attı ve elleri ile Maxim'in tüm vücudunu okşama-ya başladı. Bir müddet sonra tekrar sevişiyorlardı.

- Camilla burada içecek su var mı, çok susadım?
- Evet şimdi getiririm.

- Kısa bir müddet sonra Maxim Camilla'ya yanaşarak,
- Sana bir itirafta bulunacağım.
- Nedir söyle?

- David'i ziyarete gelmek Stubby'nin değil, benim fikrimdi.

Haziranda Paris'te idim, yatı almak için Monte Carlo'ya inecektim. Kaç kez evini aradım ama kimseyi bulamadım. Nihayet bir keresinde hizmetçi çıktı ve Tanca'ya gittiğini, El Minzah Oteli'nde kaldığını söyledi. Oteli aradım, onlar da otelden ayrıldığını, David Mines'in evine taşındığını söylediler.

- Peki beni niçin arıyordun?
- Niçin olduğunu benden daha iyi biliyorsun.

Camilla cevap vermedi.

– Hadi Camilla, susma, aramızda nasıl bir cinsel çekim olduğunun sen de farkındasın.

- Onun için mi buraya geldin?
- Evet, gayet tabii.
- Benden çok emindin, değil mi?

– Pek de öyle sayılmaz. Ama ikimiz de kırk yedi yaşındayız. Artık çocuk değiliz. Aramızdaki bu cinsel bağın ne derece kuvvetli olduğunu da biliyoruz. Yan yana geldik mi, hemen yatağa koşuyoruz. Sen de kabul et ki, birbirimizi çok heyecanlandırıyor ve de son derece mutlu ediyoruz. Yatakta büyük bir uyum içindeyiz.

- Evet, doğru.

Ama Camilla onu seviyordu, ona âşıktı ve aralarındaki tek fark da buydu. Gene de bu konuyu ona açmak istemedi. Maxim ondan hoşlanıyordu, ama âşık değildi, sevmiyordu.

– Seni aramamın bir başka nedeni de yat gezimize katılmanı istemektir. Önümüzdeki bir iki hafta zarfında yatta benimle birlikte olur musun?

– Neden?

– Ne demek neden? Sana ihtiyacım var da ondan.

– Ne zamana kadar bana ihtiyacın olacak?

– Dedim ya, iki hafta kadar yatta olacağız.

– Ben bunu sormadım, sen de bunu iyi biliyorsun. Bahçede de sana söylemiştim, ben artık senin metresin olmak istemiyorum.

– Anlıyorum, senin istediğin evlilik, ama şu anda sana söz veremem. Gel yatla gezimizi yapalım, bakalım durumlar ne gösterecek, ilerisini o zaman düşünerüz.

– Peki, düşüneceğim.

Sonra tekrar sevişmeye başladılar.

53

Yatının güvertesinde kahvelerini yudumlarken, Stubby Camilla'ya dönerek,

– Ne iyi ettin de bu yat gezisine katıldın dedi.

Her sabah ikisi burada buluşur, oturup kahve içerler ve oradan buradan konuşurlardı.

– Evet, isabetli karar vermişim, harikulade iki hafta geçirdim.

– Senin burda olman Maxim'e de iyi geldi. Dinlenmiş ve yatışmış bir ruh haline girdi. Boşandıktan sonra çok yıkılmıştı, morali bozulmuştu. Sen yanında olunca onunla ilgileniyor, isteklerine cevap veriyorsun, seni yakınında görünce o da kendini rahat hissediyor.

– Ne yapayım Stubby, onu seviyorum.

Camilla bunu açıklamak istememişti ve dediğine de pişman oldu ama bir kez ağzından kaçmıştı.

– Söylemem gerekirdi fakat ne yazık ki boşboğazın biriyim ben.

– Sorun etme zira bu gerçeği ben biliyordum, sen ona ta 1959'dan beri âşıktın, doğru mu söylüyorum!

Stubby'nin dedikleri Camilla'yı şaşırttı,

– Hayır açığa vurmuyordun fakat o zamanlar senle çıktığımız halde bana ilgi göstermiyordun, hele cinsi yönden hiç yanaşmıyordun. Onun hakkında bana sualler soruyordun. Birgün jeton düştü ve durumu kavradım ama sırrını asla açığa vurmadım. Sen çok iyi bir insansın Camilla.

Camilla güldü.

– Herhalde daha bir müddet Maxim ile birlikte olursunuz.

– Ne demek istedin?

– Yat gezisi bitince de hayat devam edecek, herhalde sen de o hayatın içinde olursun demek istedim.

– David yazdığı bir film senaryosunda baş kadın artisti oynamamı istiyor.

– Bunu da biliyorum. Her gün yemekte bunu konuşuyor. İşine ve gelecekteki projelerine çok bağlı. Yatta bile kabininden çıkmadan yazısını tamamlamaya uğraşıyor. Benim değinmek istediğim nokta Maxim'di, isterdim ki onunla beraberliğiniz devam etsin.

– Hiçbir fikrim yok, gelecekte neler olacak hiç bilmiyorum.

Stubby Camilla'ya baktı ve:

– Onun yanında kal Camilla, sana ihtiyacı var.

– Stubby, o benim için ne gibi hisler besliyor, bilmiyorum ki! Maxim çok kapalı bir insan, asla açılmıyor, hislerini de bir türlü açığa vurmuyor veya vurmak istemiyor.

– Sana karşı büyük bir tutkusu var. Bu gün gibi aşıkâr. Senin yanında mutlu oluyor ve sen de onunla birlikte olmaktan memnunsun değil mi? Bak, dinle beni, uzun bir yat gezisinden sonra, yani iki hafta burun buruna yaşadıktan sonra, iki kişi hâlâ birlikte olup konuşacak konular buluyorlarsa, benim görüşüme göre bu iki kişi sınavı geçmiştir.

– Stubby, dikkatimi bir şey çekti, demin konuşurken, AŞK sözcüğüne hiç değinmedin.

– Çocuk gibi davranma. İkiniz de on yedi değil, kırk yedi yaşındasınız. Ayrıca yaşadığımız şu boş dünyada elinizde bulunanlarla yetinin ve değerini bilin, kendinizi de şanslı olarak görün. İkiniz de hoş vakit geçiriyor, eğleniyor ve çevrenize neşe saçıyorsunuz. Bu günlerde kaç tane çift bu şekilde uyum sağlayabiliyor?

– Maxim sana hiç benden bahsediyor mu, hislerini açığa vuruyor mu?

– Hayır, Maxim çok özel ve kendine has bir kişidir. Özel hayatını, samimi anlarını asla kimseye açmaz ve konuşmaz. O bir centilmendir.

– Ne dersen haklısın da Stubby, ve Maxim'i çok sevdiğim halde, onun metresi olarak kalmak istemiyorum. Bu rol bana göre değil.

– Anlıyorum, fakat gene de Maxim'den ayrılmanın pek akıllıca olacağını sanmam. Maxim yönünden değil.

– Peki ya ne yönden?

– Senin yönünden. Maxim de senin için iyi bir dayanık. Onla beraber olduğun zaman çok rahat ve mutlu gözüküyorsun, yüzündeki ifade bambaşka oluyor, adeta kişiliğin değişiyor. İnanmıyorsan David'e sor, o da aynı şeyleri söyleyecek.

– Vay vay, demek ben yokken benim hakkımda dedikodu yapıp, fikirler yürütüyorsunuz.

– Fakat lehine olarak bunları yapıyoruz.

Camilla hiç konuşmadan oturuyor, mavi Akdeniz'e bakıyordu. Düşündükçe, Stubby'nin doğruyu söylediğine adamakıllı aklı yatıyordu. Maximilian West kendisine çok iyi davranıyor, hürmet ediyor, her sorunu ile ilgileniyor, isteklerini karşılamaya çalışıyordu. Bunların dışında ortak konuları vardı, beraber gülüyor, müşterek konuları tartışıyor, velhasıl birçok şey paylaşabiliyorlardı. Geceleri ise aşk ve şehvet dolu saatler geçiriyorlardı. Maxim ona karşı çok doyumsuzdu ve Camilla da tam olarak buna karşılık veriyordu.

Demek ki bu kadar senedir Maxim'i tam olarak tanımamıştı. Uzun yıllardan beri süregelen arkadaşlıkları yüzeyde kalmıştı. O evli karısına âşık bir erkek, kendisi de bunu bildiği için, ona duyduğu aşkı kalbine gömen bir kadın olarak kalmışlardı. Sonra geçen yıl New York'ta üç aylık bir beraberlikleri olmuştu, fakat gene de zamanları hep kısıtlı idi. Haftada bir veya iki gece beraber oluyorlar, pazarları yemek yiyorlardı. Vakitlerini böylesine kısıtlı kılan ise işleri idi. Her ikisinin de çalışma saatleri çatışıyor ve gönülleriince beraber olamıyorlardı Camilla Broadway'deki bir oyunun baş aktristi idi, Maxim de milyarlar üzerine kurulan bir imparatorluğun sahibi ve yöneticisi idi. Maxim yatmaya hazırlanırken, Camilla sahnedeki oyunu bitirmiş yemeğe çıkmaya hazırlanıyordu. İşte çelişki buradan doğuyordu.

Ama bu Akdeniz gezisinde, Sardunya Adası çevresinde yatları

ile dolaşırken, her ikisi de tüm gün birlikte olmuşlar, bir an bile birbirlerinden uzak kalmamışlardı. Sadece sabahları kahvaltıdan sonra ve akşamları da yemekten önce Maxim ofisine çekilir ve bir saat çalışırdı. Şimdi Camilla onu çok daha iyi tanımaya başlamıştı. Eskiden ona sadece âşıktı, şimdi ise onu seviyordu da, onun ne derece akıllı, ne derece verimli ve ne derece iyi kalpli' biri olduğunu ya da ki izliyordu. İyi bir adamdı. Buna karşın iş konusu olursa oldukça sert ve zor beğenen biri ve hatta bazen de acımasızdı! Bütün bunlara rağmen Maxim tutarlı ve onurlu bir kişilik sergiliyor ve Camilla da ona tapıyordu.

Belki de Stubby haklı idi, belki de Camilla onun yanında kalmalıydı. Metres olarak yaşamının olumsuzluğu ne idi ki? Dedikodu. Çevrenin konuşması. Camilla bunu istemiyor, çevrenin dikkatlerini çekmekten hoşlanmıyordu. Sonra düşündü, çevrenin canı cehenneme, çevre için mi yaşayacaktı, kendisi için mi? Her şeyden evvel iç duygusunu dinlemesi gerekirdi, o da Camilla'ya Maxim'le kalmasını söylüyordu.

– Düşüncelere dalmışsın, ne oldu gene? Bunu diyen Stubby idi.

– Düşünüyordum da, belki de haklısın, belki de Maxim'in yanında kalmalıyım. Kim ne derse desin, artık kimseye aldırmayacağım.

– Tabii ya, artık çocuk değilsin, kim ne diyecekmiş gibi aptalca şeylere kafanı takmak için artık çok olgun yaştasın. Hem Maxim sana baskı da yapmadı, o kendi suitinde yattı, sen de kendi kabininde.

– Evet, bu hususla ilgili bir şey sormak istiyordum. Yata geldiğim an Maxim kendi suitini bana verdi, kendisi de benim kabinimi kullandı. Ne kadar ince ruhlu bir insan. Ama bu yatta üç tane suit olduğunu biliyorum, diğer suitlerde kim var?

– Bir suit Maxim'in, ikinci suite ben ve Marcia kalıyoruz. Üçüncüsü ise her daim kilitli kalır.

– Niçin?

– Çünkü o Anastasia'ya aitti. O odayı sadece Anastasia kullanacak.

– Hâlâ anlayamadım.

– Ayrıldıkları zaman Maxim Anastasia'ya istediğini alabileceğini söyledi, Mayfair'deki malikâneyi, Baeulieu'deki yazlık villayı, New York'ta Beşinci Cadde'deki apartman katını, yatı, velhasıl ne arzu ediyorsa. Ama Anastasia hiçbir şey istemedi, sadece yattaki suitini istedi. Çocuklarla yata gelecek olursa, o odayı kullanacaktı ve başkasının da orasını kullanmasını istemedi. Bundan böyle o oda kilitlendi, ancak Anastasia'nın mevcudiyetinde açılacak.

– Niçin sadece kendi suitini istedi de tüm yatı istemedi? Anastasia Maxim'den hiçbir şey almadı. Sadece rahat bir hayat sürecektik kadar para istedi o kadar. Anastasia Maxim'i o derece seviyordu ki, onunla, daha doğrusu bu sevgisi ile baş edemediği için ayrıldı. Onu çok kıskanıyor, onu sadece ve sadece kendisine istiyor, iş bile gitmesine tahammül edemiyordu. Bu gayet anormal bir sevgi tarzıdır. Anastasia da bunun farkında, fakat elinde değildi ve eğer ondan uzaklaşmazsa, ruhen hastalanacaktı. İşte bunlardan kurtulmak için Maxim'den ayrıldı. Hâlâ Maxim'i her şeyden fazla seviyor.

– Ama Maxim de onu çok seviyordu ve herhalde Anastasia da bunun bilincindeydi?

– Biliyordu, fakat onun yaşam biçimine, iş ilişkilerine, koşullarına asla ayak uyduramadı. Maxim asla sabah dokuz, akşam beş tipi bir adam olmadı ve olamazdı da. O hep koşacak, sabah New York, akşam Londra, ertesi sabah Hong Kong, işte Maxim'in tarzı da bu. Neticede anlaşılmadılar.

– Maxim niçin böyle bir yaşamı seviyor, niçin her gün bir şirket daha almaya yelteniyor, niçin azla yetinmiyor?

– Çünkü içgüdüğü onu imparatorluklar ve hanedanlar kurmaya yöneltiyor. Camilla, elinde değil, aksini yapamaz, bu hızını durduramaz. Bu alanda nasıl başarılı ve zeki olduğunu sen de iyi biliyorsun

– Ama artık çok parası var, bir multi milyoner, bu şekilde davranması yersiz.

– Bunun para ile ilgisi yok. Bütün bunlar iş heyecanı, büyük işlerin idaresi, alımı ve satımı, toplantılar, atılımlar vs. İşte bütün bunlar Maxim'e zevk veriyor. Bir dağcı gibi, tırmandıkça daha yukarılara çıkmak ister, hep tırmanmak ister. Şimdi sen bir dağcıya 'Ni-

çin Everest'in tepesine çıkmak istiyorsunuz? Orada ne var ki?' diye sorabilir misin? Çok saçma gelir değil mi? Bu da aynı!..

– Niçin tırmanmak istiyor?

– Demin dedim ya, tırmanmak ve fethetmek istiyor. Maxim de dünyayı fethedecek.

– Peki bunu, bu duygularını Anastasia algılayamadı mı?

– Anlayabildi de gene de kabul edemedi. Ona güç geldi. Çok ince ve narin bir ruh yapısı vardı. Maxim ile yaşayan bir kadının iç dünyası güçlülere karşı koyabilecek nitelikte olmalıdır. Maxim'in hayat tarzına ayak uydurmak pek kolay bir şey değildir. Fakat öyle inanıyorum ki, sen bunu yapabilirsin, onun tarzına ayak uydurabilirsin.

– Yani ben oldukça sert bir kadın mıyım? Onu mu demek istiyorsun?

– Tanrıdan dilerim ki öyle biri olasın. Evet, sende bazı sertlikler sezdim, hayat mücadelesi veren bir kadınsın. Sert bir kadın dediğim zaman beni yanlış anlama, sevimsiz ve hissiz demek istemiyorum. Sert bir kadın mücadele veren, güçlülere karşı koyan fakat aynı zamanda sevecen ve kadınsı olabilen kadındır. Ben bunları sende görüyorum.

– Bu güzel sözlerin için teşekkürler. Demek ki Maxim'in bu tarzına uyum sağlayamayan Anastasia idi. Onun yaşantısının verdiği strese karşı koyamadı, işinin gerektirmesiyle hep uzakta veya seyahatte olması Anastasia'yı yıprattı.

– Evet, tam kendisi. Boşanmalarından bir müddet önce Anastasia bir sinir krizi geçirdi. Şimdi daha iyi oldukça gelişti ve eskiye döndü.

– Maxim onunla çok iyi iki arkadaş olduklarını söyledi.

– Doğru, fakat Anastasia onu hâlâ deliler gibi seviyor, bastığı toprağa tapıyor ama bu arkadaşlıktan ileri gitmiyor. Kanımca da Anastasia bundan memnun. Onu bu şekilde severek mutlu oluyor. Onun hayatına girip yeni baştan strése kapılmak niyetinde değil.

Camilla başını salladı. Acaba Maxim eski karısını hâlâ seviyor muydu? Ona âşık mıydı? Bunu Stubby'ye sormak istiyordu ama bir türlü cesaret edemiyordu. Ayrıca Maxim'in eski karısı hakkındaki hislerini öğrenmemesi belki daha iyi olurdu.

O ara David Maines güverteye geldi ve Stubby ile olan konuşmasını da yarıda kesti.

– Of, bu sabah ne kadar sıcak, içeride oturulmuyor. Size katılabilir miyim, yoksa özel bir konuşma mı yapıyordunuz da engel mi oldum?

– Elbette hayır, gel sen de bize katıl.

Bunu diyen Camilla kalktı ve David’e de kahve koyup masaya getirdi.

– Senaryo nasıl ilerliyor?

– Çok iyi Stubby. Yatta çok daha verimli oluyorum. Burda herkesten uzak olduğumuz için, beni rahatsız eden olmuyor, bu yüzden de kafam dinç olarak işime yönelebiliyorum.

O ara Maxim güverteye çıktı ve elinde bir kâğıtla masaya vura-rak,

– Çalışmam biraz uzayacak. Bir iki saat daha sizinle beraber olamayacağım, fakat size açıklamak istediğim bir şey var. Bu geziyi on gün daha uzatmaya karar verdim. Bana katılanlar lütfen?

Bunu derken gözlerini Camilla’dan ayıramıyordu.

Camilla gülerek, - Ben varım, sevgilim. - dedi.

David hemen oradan, - Ben de varım- diye atıldı.

Oradan Stubby.

– Ne kadar hoş bir teklif. Duke ne iyi ettin bu geziyi uzatmak-la. Marcia da buna bayılacak.

– İyi o zaman, Lane’ler ve Turner’lar yarın tekneden ayrılıyor-lar. Londra’ya, oradan da New York’a uçacaklar. Biz bize kalaca-ğız, yani yatta sadece beş kişi olacağız.

On günlük gezi iki haftaya dönüştü. Sicilya'ya, oradan Malta'ya, Malta'dan da Yunan Adaları'na geçtiler. Orada demir atıp gönüllerince eğlendiler, sonra da aynı yoldan geri dönüp Tanca Limanı'na girdiler.

Diğer konuklar yattan ayrıldıktan ve sadece beş kişi kaldıktan sonra Maxim daha da rahat davranıyordu. Her ne kadar da günde iki, üç saat çalışıyorsa da, vaktinin çoğunu Camilla'ya veriyor, onla ilgileniyor, şefkat ve sevgisini her daim belli ediyordu. Geceleri ise suitlerinde hep aynı şehvet ve hasretle sevişiyorlardı. Maxim, bir ay önce Tanca'ya gelip de Camilla ile seviştiği zaman nasıl ateşli ve doyumsuz ise, hâlâ aynı şekilde davranıyordu.

Bir gece Maxim bilhassa barda oyalanıyordu. Camilla bunu anladı ve o da oyalanmaya başladı. Herkes odasına çekildi, kaptan ve mürettebat da kabinlerine geçince Maxim Camilla'ya döndü ve,

– Seninle bir konuda konuşmak istiyorum. - dedi.

– Seni dinliyorum. Biraz canın sıkkın gibi duruyorsun. Ciddi bir şey mi var?

– Hayır, canımı sıkan bir şey yok da, konu biraz ciddi.

Camilla, benimle evlenmeyi hiç düşündün mü?

Camilla dilini yutmuş, gözleriyse yerinden fırlamıştı. Hayatta böyle bir şey duyacağına veya Maxim'den böyle bir teklif geleceğine inanmazdı.

– Ne o dilini mi yuttun? Çok şaşırdın değil mi? Bana evet veya hayır demeden önce eğer evlenecek olursak bazı kuralların olaca-

ğını ve bunlara uyman gerektiğini bilmeni istiyorum. Şimdi bu kuralları sayabilir miyim?

Camilla başı ile evet dedi. Bu kuralların ne olacağı, neler kapsayacağı umurunda bile değildi, yeter ki Maxim ile evlensin. Onu o derece seviyor, ona öyle tapıyordu ki, şartlar ne olursa olsun, Maxim onun kabulü idi, hatta metresi olmayı bile kabullenmişti, zira onu kaybetmekten çok korkuyordu.

– Eğer benimle evlenirsen, kariyerini bırakmanı istemiyorum, o senin hayatının önemli bir parçasıdır. Ayrıca tiyatro veya sinema dünyasında sahneye çıkmak benim çok hoşuma gidecek. Ocak ayında da David'in senaryosunda oynamanı ısrarla istiyorum.

– Yani demek istiyorsun ki, sen imparatorluğunu yönetirken, ben de işimle meşgul olayım ve seni sıkımayayım, doğru mu?

– Doğru, fakat bu senin için de iyi. Unutma ki büyük bir aktrist, tanınan ve sevilen bir kişisin. Sanatın zirvesindesin ve daha senden beklenenler var. Öyle ki benimle evlenerek bunlara son vermeni istemem. Başarına devam et ve kendine bu hakkı tanı.

– Bunu biliyorum ve çalışmamın da bir gereksinim olduğunu biliyorum. Eğer çalışmazsam ve evde oturursam bana sonunda deli gömleği giydirmeye mecbur olurlar. Sanatım seviyorum, sahneye çıkmayı seviyorum. Bunlar olmazsa ben ne yaparım ki?

– Bu yönünü beğeniyorum. Koşullara devam edelim. Evlendiğimizde alanım çok geniş olmalı, işlerimi rahatlıkla yönetebilmeliyim. Yani bana yapışıp kalmamalısın, çok seyahat ettiğim için şikâyet etmemelisin. Uzun seyahatlere benle birlikte gelebilirsin, hoşuma bile gider, ama kısa seyahatlerde de geleceğim diye sakın tutturma. Bana yapışıp kalmamalısın. Seyahatlerin çoğu toplantılar ve iş görüşmeleridir. Benim karımla harcayacak ne vaktim olacak, ne de isteğim. Karım var diye işlerimi engelleyemem. Bu kişiliğimi de değiştiremem. İş benim için başta gelir, sonra aile.

– Bunu biliyorum.

– Sonra senenin bazı günlerinde, örneğin yaş günlerinde veya bazı bayramlarda Anastasia'yı göreceğim, onunla ve çocuklarımla birlikte olacağım. Bu da seni rahatsız etmemeli.

– Bunu da kabul ediyorum. Eğer onları gidip görmeseydin ben şaşırıcaktım. Peki Alix ve Michael ne diyecekler? Benimle evlenmeni nasıl karşılayacaklar. Biliyorsun ki ikinci eşler pek hoş karşılanmaz.

– O hususu merak etme. Alix yirmi, Michael de on dokuz yaşında oldular. İkisi de olgun birer genç.

– Peki, koşullarını saymaya devam et.

– Başka yok, hepsi bu kadar. Ya sen Camilla, senin de bazı kural ve koşulların yok mu? Benden istediğin bazı şeyler olmalı.

– Hayır hiçbir şey Maxim.

– O zaman benimle evlenecek misin?

– Tabii ki evleneceğim.

Tek istediğinin bu olduğunu söylemek istedi, fakat susmayı tercih etti.

Sonra kollarını onun omuzuna attı.

– Ben herhalde bekâr yaşamayı seven bir adam değilim, doğal olarak da tek eşli olmak beni mutlu ediyor. Sana hep iyi davranacağım, Camilla.

– Böyle olacağına yüzde yüz eminim sevgilim.

Sonra sarıldı ve onu öptü.

– Bir şampanya açıp gelecekteki beraberliğimizi kutlayalım mı, yoksa bunu yatakta mı yapalım?

Camilla gülerek içeri girmeyi tercih edeceğini ima etti.

El ele suitlerine girdiler. Maxim ona her zamanki heyecan ve tutku ile sarıldı ve seviştiler. Mutluluk anında ilk kez o gece Maxim onun ismini haykırdı.

O gece tekrar seviştikten sonra, Maxim yatağında oturdu ve: "Camilla, beklemeyelim ve hemen evlenelim." dedi.

– Ne zaman istersen evleniriz.

Camilla da mutluluk ve sevgiden nasıl konuşacağını bile bilemiyordu.

– İyi o zaman, yarın evleniriz, belki de ertesi gün. Bir iki saat sonra Tanca'ya varacağız, hemen İngiliz Konsolosluğu'na gideceğim, kâğıtlarımızı hazırlatacağım ve hemen evleneceğiz, tamam mı?

– Tamam tabii. Seninle birlikte olduktan sonra her şey benim için tamamdır.

Kasımda parlak ve güneşli bir gündü, hani pastırma yazı derler ya, işte öyle bir gün.

Camilla Maxim ile evlendikten sonra Mayfair'deki malikâneye yerleşti. İşte bu gün de malikânenin bahçesinde, havadaki sıcaklığı ve parlaklığı içine çekiyordu. Kasabaya gitmek için ideal bir gündü.

Malikânedен çıkıp Jaguar'a doğru ilerledi. Maxim'in şoförü Humphrey arabanın kapısını açtı ve:

– Günaydın Bayan West, dedi.

– Günaydın Humphrey, ne güzel bir gün değil mi, sanki yazdan kalma?

– Evet bayan, aynen öyle. Gene kasabaya mı gideceğiz? Bay West bu sabah bana öyle demişti de.

– Evet Humphrey, ama çok vaktimiz var. Yeni evin iç mimarları ile öğleyin randevum var da.

Humphrey yavaş yavaş arabayı sürmeye başladı. Camilla ise düşlerine daldı. Köydeki bu Kraliçe Anne türünden eski evi geçen ay satın almışlardı. Şimdi onu onarıyorlar ve dekore etmeye çalışıyorlardı. Maxim bu evi bulmuştu ve gidip beraber bakmışlardı. Camilla da beğenince, satın almaya karar verdiler. Camilla evin parasını ödemek istedi ise de, Maxim derhal karşı koymuştu. Uzun tartışmalar sonucu Camilla kazandı ve evi kendi satın aldı, sonra da düğün hediyesi olarak Maxim'e verdi. Camilla'nın bu jesti Maxim'i çok duygulandırmıştı ve büyük bir hoşnutlukla hediye kabul etti.

Evin sahibi Barbados'ta yaşadığı için onu bulup, işlemleri yapmak uzun sürmüştü. Şimdi iki tane içmimar var güçleri ile çalışıyor, rahat ve sıcak bir köy evi havasını yaratmaya uğraşıyorlardı. Maxim böyle istemişti. Hafta sonları için bulunmaz bir tatil beldesi olacaktı bu onlara. Maxim'in çalışma temposunu ancak böyle bir yer, toplumdan ve stresten uzak bir yuva rahatlatabilirdi.

Gözlerini kapadı ve kocasını düşledi, ta kızlık yıllarından beri sevdiği erkeği, o erkek ki onun için ulaşılması imkânsız sayılırdı. Rüyalarında bile onunla bir gün evleneceğini düşlememişti. Evet evlenmiş ve de çok mutlu bir yaşantısı olmuştu. Bu erkek dünyanın en muhteşem, en bulunmaz, en tatlı erkeği idi. Çok iyi biliyor-

du ki, Maxim onu kendi sevdiği kadar sevemezdi, ama artık bu Camilla'yı rahatsız etmiyordu. Maxim yatakta son derece ateşli, toplum içinde ve özel hayatlarında ise anlayışlı ve sevecen biri idi. Ağustosta evlenmişlerdi ve o günden beri Maxim onu hediyelere boğmuştu, güzel elbiseler, pahalı takılar, değerli tablolar, antik eşyalar ve ev için de gümüş parçalar.

Çok nadiren Maxim ona, - Seni seviyorum - diyordu. Ama bu da mühim değildi. Elinde olanla mutlu olmasını bilen bir kadındı Camilla. Son zamanlarda Maxim'in arada bir ona, - "Sana tapıyorum." veya - "Sen benim için çok özelsin." - dediği oluyordu. İşte Maxim'in aşk ve sevgi gösterileri bundan ibaretti, fakat bunları söylediği zaman gözleri sıcak ve sesi de sevecen idi. Bütün bunlar Camilla'ya yetiyordu.

Düğün gününü hatırladı. İngiliz Konsoloslugu'nda evlenmişlerdi. Herkes bu evliliğe şaşmış gibiydi. Yatta evlenmek olasılığı yoktu, zira yat Anastasia için yapılmış, ona hediye olarak verilmişti, ayrıca Maxim'in bir parçası daha ona aitti. Camilla bunları biliyordu. Yatta evlenmekle Anastasia'ya hürmetsizlik edeceklerdi. Maxim böyle düşünmüştü, zaten o düşüncelerinde ve davranışlarında hep ince ruhlu olmuştu. Nerede evlendikleri hiç mühim değildi ki, yeter ki birlikte olsunlar, yeter ki bağları sonsuz olsun.

Stubby de evlenmiş ve Playboyluk günlerine son vermişti. Camilla ve Maxim Amerika'dan döndükten sonra da eylül ayında Marcia ve Stubby evlenmişlerdi. Düğün Caxton Hall'da olmuştu ve Maxim Stubby'nin sağdıcı olmuştu. Düğünden sonra Mayfair'de bir düğün kahvaltısı vermişlerdi.

Teddy ve Mark da Stubby'nin düğününe gelmişlerdi. Onlar da Camilla'yı sevmişler ve Maxim'in tekrar evlenmesine çok memnun olmuşlardı. Keza çocukları Michael ve Alix de üvey anneleri ile oldukça olumlu bir ilişki sürdürüyorlardı, bilhassa Alix ve Camilla çok yakınlaşmışlardı. Alix son derece zeki ve cana yakın bir genç kızdı.

Ne kadar da şanslı bir kadındı Camilla. Ne istedi ise oldu, hatta fazlası bile. Fevkalade bir koca, iyi bir iş, hatta çocuklar bile. Bir aileye sahip olmuştu. Kendisi tek çocuk olarak büyümüş ve ufak

yaşıta da yalnız kalmıştı. İşte bu nedenle her daim bir aile özlemi çekmekte idi.

Camilla çantasını açtı ve ufak defterini çıkardı. Randevularına baktı. Evet bu akşam David Maines yemeğe gelecekti ve senaryosunun bitmiş halini de getirecekti. Camilla onu okumaya hazırdı.

Mayfair'den ayrılmaları iki saati geçmişti. Artık Lacey Court yönüne giriyorlardı. Eski Kraliçe Anne modeli ev, tüm şirinliği ile büyük bir arazinin üstünde tek başına duruyordu.

Humphrey durdu ve kapıyı açtı. Evde çalışan dekoratörler de arabaya geldiler.

Camilla kapısını açtı ve onlara doğru ilerledi. Humphrey Bayan West'e yardımcı olmak istedi ise de o böyle şeylerden pek hoşlanmazdı.

İki dekoratör neşe ile onu karşıladılar.

– Herşey fevkalade satın aldığın kumaşlar ve perdeler de öylesine uyacak ki, şimdi duvarlar boyandı, ev daha da aydınlandı, çok hoş oldu.

– Bir an önce evi görmek istiyorum - dedi. Evin duvarları somon rengine boyanmıştı, nefis bir kristal bronz avize asılmıştı ve holde büyük bir ayna mevcuttu.

Dekoratörlerden biri hemen atıldı.

– Hemen hemen tüm odalar boyandı, yerler temizlendi, yataklarınız yarın Harrod mağazasından geliyor. Bir kanepe bir de kütüphane eksik, tabii aksesuarları da.

Camilla kütüphaneyi de inceledi. Eski eşyalar temizlenmiş, ev çok cici bir havaya bürünmüştü.

– Tebrikler çocuklar, her şey kusursuz. Bildiğiniz gibi bu oda Maxim'in odası olacak, bundan dolayı bu odanın önce bitmesini istemiştik. Hiç olmazsa eve taşındığımızda Maxim'in çalışacak bir yeri olsun, evin diğer kısımları daha sonra da, yani biz içine girdikten sonra da bitebilir.

Dekoratörlerle birlikte Camilla evin turunu attı sonra hep birlikte mutfığa indiler.

– Kanımızca bu evin tamamını aralık ayında bitirir ve teslim ederiz. Baksana ne kadar çabuk ilerliyoruz. Öğle yemeği için yakın-

daki lokantalardan bir şeyler aldık, burada yiyeceğiz. Ayrıca bazı kumaş parçaları da var ki size göstermek istiyoruz. Antika eşyaların döşemeliği bunlar, ayrıca misafir tuvaletinin yer karolarını görmeni istiyoruz.

– Güzel fikir. Bir dakika, dışarı çıkıp Humphrey'e yakın bir lokantaya gidip bir şeyler yemesini söyleyeyim, madem biz biraz daha burada olacağız, o da bir iki saat sonra gelsin.

– Camilla bir bardak şarap ister misin?

Bunu soran dekoratörlerden biriydi.

– Neden olmasın, tabii içerim.

Camilla dışarı çıktı ve şoföre gitmesini söyledi. O ara bahçeye de bir göz attı. Buraya muhakkak bir bahçıvan gerekiyordu. Bahçe oldukça bakımsız kalmıştı. Her ne kadar kasım ayında iseler ve ek-mek için verimli bir ay değilse de, hiç olmazsa bahçıvan bahçeye bir el atar, fazlalıkları temizlerdi. İleride papatyalar ve değişik çiçekler ektirecekti, fakat en fazla leylak olacaktı, zira Maxim leylakları çok severdi.

İçeri girerken, Noel tatilini belki burada geçirebileceklerini düşündü. Maxim'in dediğine göre Alix onlarla birlikte olacaktı. Anastasia ise Michael ile birlikte Jamaica'ya gitmişti. Kilerin bir bölümünü şarabı mahzeni yapacak ve en kıymetli şarapları Maxim için alacaktı. Maxim'in sevdiği şeyleri, bilhassa şampanyaları almayı ve biriktirmeyi ona Stubby öğretmişti. Maxim likörden çok şampanyaya düşkündü. Maxim şarap da pek sevmez ve içmezdi ama dostlarına en iyi şarapları ikram etmeyi çok severdi. Şarap rafları ismarlanmıştı ve bugünlerde teslim edeceklerdi. Stubby de şarap müzayedesine gitmiş ve en kaliteli şarapları almıştı.

Dekoratörler, yukarıda piknik yemeklerini hazırlarken kilere bir kez daha göz atmak istedi. Kapısını açtı. Dik bir merdivenle kiler-e iniliyordu. Daha birkaç adım atmıştı ki, ayakkabısının topuğu eski basamaklardan birine takıldı. Camilla ne olduğunu anlamadığı için, yoluna devam etmek istedi. Dengesini kaybetti ve düşmeye başladı. Hemen merdivenin tırabzanına var gücü ile sarıldı ve de aynı zamanda bağırmaya başladı. Fakat tırabzan da eski olduğu için, duvardan koptu ve Camilla merdivenlerden aşağıya yuvarlandı ve sonra beton zemine düştü. Düşüşü an bayılmıştı.

Camilla'nın bağırmasını duyan iki dekoratör koşarak geldiler. Mutfakın kapısını açtıklarında, mahzene giden kapının açık olduğunu gördüler, oradan da bakınca o korkunç manzaraya tanık oldular.

– Camilla düşmüş.

Merdivenlerden dikkatle indiler. Ayakkabısını gördüler ve durumunu hemen anladılar. Camilla'nın yanına çöktüler. Vücudu upuzun bir yana yatıyordu. Yüzü bembeyazdı ve gözleri kapalı. Saçında ise kan izleri vardı.

– Çok ağır yaralanmış, hadi yardım edelim.

– Doğru olmaz, onu kıyımlatamayız. Sen git ve ambulans çağır.

Dekoratör döndü ve Camilla'ya bir kez daha baktı. Maalesef Camilla'nın boynu kırılmıştı ve hayatını yitirmişti.

Maxim Camilla'nın ölmüş olduğunu kabul edemiyordu. Ancak cenaze töreni bittikten sonra bunu anlamaya başladı. Bu güzel, sevecen, hareketli ve kendisini çok seven kadın ölmüş, kendisini terk edip gitmişti. Maxim kendini bir türlü toparlayamıyordu. Teddy ve Mark, Stubby ve eşi ve David Maines, hepsi de ona yardım etmek, onu avutmak istiyorlardı, fakat en fazla desteği ve yardımını kızı Alix'den gördü.

Cenaze töreninden sonra Mayfair'de baba kız oturmuş, konuşuyorlardı. Alix babasının koluna girdi ve,

– Baba üzülme artık, ben de onu çok seviyordum, onunla çok da iyi anlaşıyorduk. Bir gün bana "Benim kızım yok, sana kızım diyebilir miyim?" diye sormuştu, ben de çok memnun olmuştum. Maxim bu iki üç gün zarfında çökmüştü. O parlak gözleri bile parlaklığını kaybetmişti. Bunun farkına varan Alix,

– Baba, Camilla, çok sevimli, hoş ve görgülü bir kadındı. Diyebilirim ki, annemden sonra tanıdığım en saygıdeğer kadındı o. Korkunç bir kaza neticesi ölmesi inanılmaz. Baba ben yanıdayım ve en ufak bir ihtiyaç veya isteğini bana bildir, sana hemen yardım etmeye uğraşacağım.

Maxim hâlâ konuşacak gücü bulamıyordu, sadece kızının ellerini tuttu ve,

– Camilla çok özel bir insandı diyebildi.

– Evet baba, bunu anlamıştım ve seni de çok seviyordu.

– Ben de onu seviyordun. Anneni sevdiğim gibi değil. İnsan hayatında iki kişiyi aynı derecede sevemez, ama Camilla'yı seviyordum, değişik bir tarzda seviyordum. Benim için çok önem taşıyordu ve son aylar zarfında da beni çok mutlu etmişti. İçimdeki yalnızlık hissini yok etmeyi başarmıştı.

Daha fazla konuşamadı.

Bir iki dakika sonra Maxim tekrar kendini toparladı ve,

– Alix, ona bir kere bile seni seviyorum demedim, diyemedim. Bundan dolayı kendimi asla affetmeyeceğim.

Maxim'in gözleri yaşlarla doldu, parmağının uçları ile onları silmeye çalıştı.

Alix bunu görmüş ve çok duygulanmıştı. Hemen babasına sarıldı, başını göğsüne dayadı ve:

– Ne olur üzülme baba. Camilla senin onu sevdiğini çok iyi biliyordu.

– Benim suçumdu, onunla konuşmalıydım.

– Baba, beni dinle. Bir kadın erkeğinin onu sevip sevmediğini anlar, hisseder, duyar. Camilla seninle o derece mutlu idi ki, bu ona yeterdi.

Maxim kızına bakarak ondan yardım ister gibi,

– Gerçekten de öyle midir Alix, gerçekten Camilla biliyor muydu onu sevdiğimi?

– Evet, ve sen onu çok hem de çok mutlu ediyordun. Kazadan daha birkaç gün evvel bunu bana kendisi demişti.

Maxim gözlerini kapadı ve kanepeye sırtını yasladı. Kızının sözleri onu biraz rahatlatmıştı ama, yeterince değildi!

Camilla'nın ölümünden sonra Maxim toplumdan uzaklaştı ve kendisini adeta kapadı. Kendisini tamamen işine verdi, sırf iş arkadaşları ve de en yakın aile fertleri ile görüşüyordu. Sosyal yaşantı diye bir şeyi kalmamıştı. Camilla'nın ölümü onun yaşantısı, kendi yaşantısı ve evlilikleri ile ilgili bir sürü yazı çıktı. Medyanın tek konusu bu idi ve bütün bunlar Maxim'i hasta ediyordu. Basını bu tür konulardan uzak tutmak ve kendi isminin dedikodu sütunlarında çıkmaması için bir grup adam kiraladı. Bu adamlar Maxim'i ve Camilla'yı topluma unutturacaklardı.

Maxim'artık kendi köşesine çekildi ve hayatının bu dönemine de bir perde çekti.

BÖLÜM ALTI

Adriana

NEW YORK

1987

West'lerin New York'taki Beşinci Cadde'deki apartman katında bulunan Adriana Macklin West, meraklı gözlerle etrafını denetliyordu.

Buranın görünümünü sevmeydi. On sekiz ay önce buraya ilk ayak bastığı günden beri de buradan hoşlanmamıştı. Esasında odanın boyutları geniş, çok aydınlık ve ferahtı. Pencereden bakıldığında da Central Parkı'ndan panoramik bir manzara gelirdi karşınıza. Burası maalesef Maxim'in ilk karısı tarafından döşenmişti, öyle ki Adriana tüm eşyaları, eski, demode ve zevksiz buluyordu. Canlılık ve heyecandan uzak bir ortam olarak görüyordu. Maxim'le evlendiğinden bu yana, bu katı yeni baştan ve kendi zevkine uygun olarak döşemek hevesindeydi, fakat her defasında Maxim engel oluyor, bu evi bu şekilde sevdiğini öne sürüyordu. Hele son zamanlarda yeniden döşeme lafını duyduğunda onu hemen susturuyor ve Adriana'ya bu hususta görüşlerini veya nedenlerini açıklamak fırsatını bile vermiyordu.

Adriana tüm masrafları kendisinin karşılayacağını teklif ettiği zaman, Maxim buna da karşı çıktı ve sorunun para olmadığını vurguladı.

Adriana açık kahverengi gözlerini etrafta dolaştırarak, nelerin değişmesi gerektiğini kendince kaydediyordu. Bunu son aylar zarfında sık sık yapıyordu, ama neticesiz kalıyordu. Eşyalar çok donuk ve ruhsuz geliyordu ona. Açık ve soluk renkler evdeki her şeye hâkimdi, halılara, döşemelik kumaşlara, perdeler ve hatta tablola-

ra. Adriana'nın istediği ise canlı ve frapan renkler, zengin perdelik ve döşemelik kumaşlar, çok pahalı duvardan duvara halılar, Çin lambaları, çok renkli tablolar ve dikkat çeken sanat eserleri. Adriana'nın görüşüne göre bu şekilde döşenmiş bir kat şatafatlı bir ortam yaratır ve şık New York görünümü verirdi. Zira geçmişte yaşadığı apartmanlar nepsi bu tarzda döşenmişti. Adriana bunu seviyor, bunu istiyordu. Bu tarzda döşenmiş bir evin sahibi bol paraya, etkinliğe ve başarıya sahipti anlamına gelirdi. Hiç olmazsa Adriana böyle düşünüyordu.

Elindeki defteri açtı ve evi bir biçime sokmak için kiraladığı içmimarın nelerden işe başlayacağını not etmeye başladı. Bu mimar oldukça tanınan birinci sınıf bir dekoratördü. Adriana onu, Empress Eugenia Beauty Kozmetik Şirketi'nin Yönetim Kurulu Toplantısı'nda tanımıştı. Adriana bu şirketin hem sahibi hem de yönetim kurulu başkanı oluyordu.

Valentine Lubbock içeri girdiği an Adriana ondan hoşlanmıştı ve Valentine için de aynı durum geçerli idi. Toplantının ilk on dakikasını süresince birbirleri ile kaynaşmışlardı. Valentine'in zevkine sonsuz itimadı vardı, zira onun yarattığı eserleri görmüş ve çalışmalarına tanık olmuştu. Adriana için en iyisini yapacağından emindi. Bayan West'e yakışır bir şekilde bu ev döşenecekti.

Valentine ona oldukça pahalıya mal oluyordu, dört ila beş milyon dolar arası, ama buna karşın katı yeni baştan dizayn edecek ve döşeyecekti. Bütün masrafları Adriana karşılayacaktı. Para Maxim için bir sorun değilse, kendisi için de sorun olmazdı. İkinci kocası Arthur Macklin dört yıl önce öldüğünde ona bir servet ve de kozmetik firmasını bırakmıştı. Amerika'nın en tanınan ve iyi işleyen kozmetiği idi.

Valentine Lubbock'a açık seçik olarak evin her bir odasının, her bir köşesinin yeniden dekore edilmesini, her tarafın gözden geçirilmesini istediğini söyledi. Valentine yarın kendi çalışma takımı ile buraya gelecek, Adriana da burda olacaklar ve birer birer, neler yapılacağını, nelerin ne şekilde değişeceğini konuşacaklardı. Tüm gün bu anıtmeyazının her bir köşesini gözden geçireceklerdi.

Durumu bu akşam Maxim'e açtığında onun şiddetle karşı geleceğini çok iyi biliyordu, fakat ne yapıp edip onunla konuşacak ve bu dekorasyon için kendince geçerli olan nedenleri ona kabul ettirecekti. Onu parmağında oynatabiliyor ve istediklerini yaptırtabiliyordu. Onun zayıf noktalarından faydalaniyor ve bilhassa da yatakta bunu çok iyi uyguluyordu. Zira Maxim o zaman ona karşı daha uysal ve idare edilmesi kolay biri oluyordu. Adriana onun zor bir kişi olduğunu, onla yaşamanın pek de öyle kolay olmadığını ve oldukça da ağzı sıkı olduğunu anlamıştı.

Adriana iç geçirdi. Ortada bir sorun var gibiydi, sorun ise Adriana ile Maxim'in eskisi kadar seks yapmadıkları idi. Maxim sanki Adriana'dan uzaklaşıyormuş gibi davranıyordu. Acaba bunun sebebi neydi? İlk tanıştıkları zaman Maxim ile her fırsatta, her yerde, her zaman, durum ne olursa olsun, deliler gibi sevişirlerdi. Maxim doymak bilmiyor, onu bir daha, bir daha istiyordu. Evliliklerinin ilk altı ayı da bu böyle devam etti. Ama şimdi ise aylar var ki Maxim ona dokunmamıştı bile. Maxim iş için seyahatlerde idi, kendisi de kendi işi için Kaliforniya'ya, Texas'a ve Roma'ya gitmişti. Öyle ki ayrılıkları epeyce uzun sürmüştü. Ama şimdi bir aydan beri Maxim Manhattan'daydı ve bir kez bile ona elini sürmemişti. Londra'dan döndüğünden beri bu böyle devam etti. Adriana kaç kez sevişmek istğinde bulundu ise veya ima etti ise de, her defasında değişik sebepler öne sürerek, nezaket çerçevesi içinde Maxim onu reddetti. Gösterdiği sebepler ise son giriştiği işi inceleyecekti, büyük çapta bir talep işini gözden geçirecekti, çok yorgundu veya havasında değildi gibi havadan sudan mazeretlerdi. Ayrıca bugünlerde, geceler desek daha doğru olur. Maxim kendi yatağına gidiyor ve ne zamandır Adriana'nın yatağında yatmıyordu. Başından beri ayrı yatak odaları fikri Adriana'ya ters gelmiş, karşı koymak istemişse de başarılı olamamıştı. Fransa'da evlenip de New York'a geldikleri günden beri ayrı odalar sistemi uygulanmıştı ve bu da Maxim'in ısrarı ile olmuştu.

– Adriana, benim çalışma saatlerim ve tarzım çok değişiktir.

Gece birde uyanır, Paris bürosuna veya Los Angeles'a telefon edebilir, faks çekebilirim. Bu nedenle seni uyandırıp rahatsız et-

mek istemiyorum. Tabii ki senin yatağında birlikte yatacağımız gecelerimiz olacak, merak etme, fakat benim ayrı bir yatak ve çalışma odam olmalıdır, seneler boyunca bunu uyguladım, şimdi lütfen değiştirmeye kalkma ve de bunu sorun yapma.

Tabii ki sorun yapardı. Ayrı yatak odası sendromu ne zaman başlamıştı? Acaba diğer karıları ile de ayrı odalar mı uygulamıştı? Bildiği bir şey varsa o da Adriana'nın odasına gelmesi gittikçe seyrekleşiyordu. Eğer onu yakinen tanımasa, Maxim'in bir metresi var derdi, fakat olamazdı, böyle bir hayat onun tarzı değildi, ayrıca öyle bir 'İşkolik'ti ki, bir başka kadına ayıracak zamanı asla olamazdı.

Duvardaki tablolardan biri hafif eğilmişti. Onu düzeltmek için duvara doğru yürüyünce konsolun üzerindeki fotoğrafa gözünü ilaştı. Gümüş bir çerçeve içindeki fotoğraf kendi düğün fotoğrafları idi. 1985 Eylülünde evlenmişlerdi. Paris'teki Hükümet Konağı'nda kıyılmıştı nikâhları ve nedeni de o sırada iş görüşmeleri için Maxim'in Paris'te olması idi. Kendisi açık mavi bir Givenchy elbise giymişti. Nikâhtan sonra Maxim Lassere'de on kişilik bir davet vermişti. Fotoğrafa yakından baktı. Maxim ne derece yakışıklı ve zarıftı. Evlendiği zaman elli bir yaşında idi ve hâlâ çekici bir erkekti.

1984 yılında kendi kozmetik kuruluşunu büyötmek istemişti ve Mariana Montevecchio kozmetiğı Maxim'den satın almak işleminde girişmişti. Tabii bu işlemleri yatırım bankerleri üstlenirlerdi. Maxim kendi kozmetik firmasını satmadı, bunun üzerine Adriana bir müddet için bu büyöltme işini durdurdu. Buna karşın kendisi Maxim West'in peşine düştü. Onun her gittiğı yere gidiyor, dikkatini ve ilgisini çekmek istiyordu. Ne de olsa yakışıklı, multi milyoner ve bekârdı. Bütün bunlar Maxim'e artı puan getiren konulardı. 1985'in yazında, Maxim'i tanıyan bir arkadaşlarının yardımı ile Monte Carlo'da Maxim ile tanıştırılmayı becerdi. İsteğı de oldu. Maxim hemen ona âşık olmuştu. Güzelliğı bulunmaz vücut hatları ve tanınmış bir sima olması Maxim'in ilgisini çekmeye yeterli olmuştu, ayrıca kendisi de Maxim gibi iş dünyasına tutkun olan ve iş dünyası kurallarını yakinen bilen bir iş kadını idi. Bu da Maxim'in çok hoşuna gitmişti zira aynı paraleller içinde aynı görüşlere sahiptiler. Altı haftalık bir flört dönemi içinde birbirlerini tanıdılar ve neticede aniden evlendiler. Maxim'in ailesi bu evliliğı pek sıcak bakmadı,

keza arkadaşları da öyle. Maxim'in kızı ve oğlu ise bu evliliği hiç onaylamadılar. Adriana bunu biliyor ve kendisi de onlardan hoşlanmıyordu. Onların şımarık ve bencil çocuklar olduğuna inanmıştı. Ya eski karısı Anastasia. İşte o bir baş belası idi. Her zaman Maxim'i arar, konuşmak ister, ondan isteklerde bulunurdu veya yanına çağırırdı. O da terbiye edilmiş bir köpek gibi, hemen onun yanına koşardı. Bu gidişleri durdurmaya çalıştı ise de Maxim'in öfke ve şiddeti ile karşılaştı. Maxim açık ve anlaşılır bir biçimde bundan böyle Adriana'nın hiç bir şekilde Anastasia adını ağzına almamasını söyledi. Bu pısrık kadın başına bela kesilecekti. Maxim'in üzerinde büyük bir etkisi vardı. Maxim hâlâ ona bağlı idi, acaba neden? Bir bu nedeni çözebilse! Evet bu neden çocukların varlığından kaynaklanıyordu. Maxim gibi bir erkek bu soluk, renksiz ve şom ağızlı sarışında ne buluyor anlamıyorum? İkinci karısı da, merdivenlerden düşüp te boynunu kıran aktrist de ondan daha iyi değildi.

Tabloyu düzelterken Adriana saatine baktı. Saat altı olmuştu. Maxim sat yedide geleceğini ve bugün evde yemek yiyeceğini söylemişti. Bugün günlerden Perşembe idi ve gerek aşçı gerekse uşak izinli idiler. Umumiyetle Maxim onu New York'un gözde ve kalburüstü restoranlarına götürürdü ama bu sabah daha evden ayrılmadan, eve iş getireceğini ve oturup çalışacağını, öyle ki yemeğini de evde yiyeceğini söylemişti. Adriana da aşçı gitmeden akşam için salata, soğuk etler, somon balığı, muhtelif meyvalar ve peynirler hazırlatmıştı. Maxim'in en sevdiği yemek türleri bunlardı.

Adriana mutfaka gitti, buzdolabını açtı ve içki rezervine baktı. Soğutulmuş Dom Pérignon şampanyaları ve havyar türleri de hazırdaydı. Ordan da yatak odasına geçti. Koyu renk iş kıyafetlerini çıkardı ve banyo almaya hazırlandı. Banyodan sonra son derece seksi bir kıyafet giymeli ve kocasını baştan çıkarmalı idi, evet bu kez kendi yöntemlerini kullanacaktı.

Maxim'i düşündü ve dolayısı ile evliliğini. Onunla evlenmesi yılın olayı olmuştu. Evliliklerde şans onunla beraberdi. Kendisi Westchester'li orta sınıf bir ailenin kızı idi. Büyütülüşü, tahsili ve görgüsü de orta halli kalmıştı. Ortaokul sevgilisi ile büyük bir aşk sonucu evlenmiş, ama hemen ayrılmıştı. Bu ilk evliliği idi. Kocas-

nın adı Larry Tucker'dı. Ondan ayrıldıktan sonra New York'a geldi, kendine ufak bir apartman katı buldu ve mankenliğe başladı. Başarılı oldu ve yüzü moda mecmualarında görülmeye başladı. Bilhassa Vogue ve Mademoiselle adlı moda mecmuaları onun tanıtımını yaptılar.

Arthur Macklin, ki sonradan ikinci kocası olmuştu, bu yüzü beğendi ve Kozmetik Şirketi'nin temsilci mankeni olmasını istedi. Altı ay zarfında şöhret oldu. Yüzü tam magazinlerde, gazetelerde, televizyonda, diğer medya araçlarında, mağazalarda, posterlerde, velhasıl her yerde gözüküyor, halk onu tanıyor, beğeniyor ve seviyordu. Multi milyoner Arthur Macklin ise bu yüzü çok beğendi, senelerden beri kozmetik ürünlerini tanıtacak bir yüz arıyordu ve işte nihayet bulmuştu. Erotik bakışları ve film yıldızları gibi muntazam fiziği Adriana'nın ilerleyişine sebep oldu. Bu Kozmetik Güzeli kız, zengin patronun da kalbini çaldı ve Arthur Macklin otuz yıllık karısını boşayıp bununla evlendi. Adriana, Westchester'in tozunu daha silkelememişti bile ki aniden multi milyoner oldu. Kocası 1983'de öldüğünde onunla on yıllık evli idi. Ani bir kalp krizi sonucu öldü. Öldüğünde kocası yetmiş, kendi ise sadece otuz bir yaşında idi.

Evlendikten sonra kocasının firmasında, Empress Eugenia Girl'de kozmetik model kız olarak birkaç yıl daha çalıştı, aynı zamanda o şirketin sözcüsü oldu. İyi bir işadamı olan Arthur, güzel karısının sadece güzellik değil, zekâyâ da sahip olduğunu anladı. Arthur'un çocukları da olmadığı için, Adriana'yı eğitime koyuldu. Gerçekten de işletmecilik ve yönetmenlik gibi ciddi görevleri kolaylıkla öğrendi ve üstlendi. Arthur vasiyetinde de tüm şirketi ona bırakmıştı. 1983'ün ilkbaharında kalp krizi geçirip felç olunca, Adriana ona çok iyi bakmış ve aynı zamanda işi de sanki kocası iş başındaymış gibi yürütmüştü. Kocası öldükten sonra tamamen işin başına geçen Adriana şimdi bir de vücut kozmetiği bölümü açmıştı. Çok sıkı çalışıyor ve gün geçtikçe ilerliyordu. Bir kozmetik şirketi daha alıp, biraz daha gelişmek istiyordu, fakat almak istediği şirketin sahibi Maxim buna karşı çıkmıştı. Kendisi de bu konuyu daha fazla kurcalamadı. Maxim'e nispet kendi kozmetik şirketini oldukça geliştiriyor, çok beğenilen ürünler üretiyordu. Maxim ona ken-

disi ile rekabete giriştiğini söylediğinde gülmüştü, ama gerçeklere daha yakın bakınca, bu durum doğru olabilirdi, zira rekabet etmek Adriana'nın içinde vardı ve de çok seviyordu. Lauder, Arden ve Revlon gibi büyük ve tanınmış kozmetik firmaları ile bile rekabete girişiyordu. Şimdi de Maxim'in kozmetik ürünleri ile rekabet ediyordu. Elde olan bir şey değildi bu. Bu rekabet Adriana'nın çok hoşuna gidiyorsa da, Maxim bundan pek hoşlanmıyordu.

Yoksa Maxim şimdi ondan intikam mı alıyordu? Onu seks hayatından uzak tutarak bir tür ceza mı veriyordu? Hayır, bu doğru olmazdı. Böyle ufak işler peşinden koşacak biri değildi o. Çok meşgul olduğu için şu anda cinselliğe ayıracak vakti yoktu da ondan Adriana'dan uzaktı. Her ne kadar da arzulu ve ateşli bir erkekse de istediği zaman bu hususta çok kontrollü olabiliyordu. Haftalarca ve hatta yıllarca cinsellikten uzak kalabiliyordu. Bir kez çok samimi bir anında ikinci karısının ölümünden sonra iki yıl hiçbir kadınla cinsel ilişkiye girmediğini söylemişti. Maxim bu denli irade sahibi bir erkekti, onun erkeğiymiş... Banyodan çıktı.

Karşıda koca bir boy aynası vardı. Durdu ve vücudunu inceledi. Gerçekten de güzeldi. Haftada iki kez jimnastikçinin gelip onunla uğraştığı vücudu hâlâ dik ve mütenasıpti. Biraz göğüsleri büyüktü fakat o da bir başka güzellik veriyordu. Asla iskelet gibi sıska biri değildi. New York'ta bu tip kadınlar çoktu ve Adriana onlara hayret ediyordu. Adeta aç yaşıyorlardı. Halbuki kendisi istediğini yer ve gereken egzersizi de yapardı. Hem Maxim böyle hoşlanıyordu. Geçen yıl bir iki kilo zayıfladığında ona kemik torbası demiş ve üzümüştü.

Kendi ürünleri olan Empress Eugenia'in leylak kokulu vücut losyonunu sürdü. Maxim'in en sevdiği koku leylaktı. Elbisesini giydi ve içeri gitti.

Makyaj masasına turdu ve bu gece uygulayacağı makyaja karar veremedi. Saf bir genç kız görünümünü veren hafif bir makyaj mı, yoksa baştan çıkarıcı bir havaya bürüyen oldukça ağır bir makyaj mı?

Geniş bir yüzü, geniş alnı ve hafif çekik gözleri vardı. Hafif bir makyaj yapacak ve kendi öz kişiliğini ortaya serecekti. Maxim de Adriana Macklin'i sevmemiş miydi? İşte gene Adriana Macklin olacaktı.

Maxim Beşinci Cadde'deki apartman katının kapısını anahtarı ile açarken ne derece meşgul olduğunu, neler yapacağını sıralıyordu. Bu gece Adriana ile hiç ilgilenemezdi, fakat gene de ilgilenmesi gerekiyordu.

Adriana onun içeri girdiğini, duymuş olacak ki, onu karşılamak için koşarak geldi.

Üzerinde mor bir kaftan vardı ve heyecanlı bir şekilde,

– Geldin mi sevgilim - dedi. - Merhaba Adriana. Hemen kollarını Maxim'in boynuna doladı ve onu dudaklarından öptü.

Maxim yağmurluğunu çıkardı, holdeki dolaba astı ve çantasını alıp içeri doğru yürüdü. -Soğutulmuş şampanya ve soğuk yiyecekler hazırlattım. Şampanyayı açalım da yemekten evvel birer kadeh içeriz, olur mu sevgilim?

– Hayır, şimdi istemiyorum. İlk önce bir duş alacağım, sonra da rahat bir kıyafet giyip biraz dinleneceğim. Belki daha sonra.

Bunu diyen Maxim kendi odasına gitti.

– Peki, ben kütüphanede seni bekleyeceğim.

Adriana'nın canı sıkılmıştı. Maxim tekrar kendini adeta kapatmış, onu çevresinden uzak tutmuştu. Acaba bugün Maxim'in havası nasıldı? Neyse, pek o kadar da ters değildi galiba. Son birkaç haftadır, yani Avrupa'dan döndüğünden beri gayet ters ve sinirli idi, her an Adriana'yı tersliyordu. Bugün pek iyi değilse de, pek de öyle ters değildi. Bugün Maxim'in normal günlerinden biri idi. Evet, Adriana onla bu gece uğraşabilecekti. Tatlılıkla ve yumuşak bir ses-

le onunla konuşacak, şampanya içip, havyar yiyecekler, fonda hafif bir müzik çalacak ve bu arada Adriana ona evdeki yapılacak dekorasyondan söz açacaktı. Sonra Maxim'i daha da yatıştırarak yatağına götürecekti.

Maxim sıcak bir banyo aldı. Gerindi ve başını sağdan sola, soldan sağa çevirerek, boyun kaslarını gevşetti, böylece günlük streslen birazını atmış olabildi. Bütün gün baskı altında ve sinirli bir ortamda çalışmıştı. Yeni aldıkları iş anlaşması hususunda bazı çelişkiler doğmuştu. Graeme Longdon bir an önce bu anlaşmadan çekilmek gerektiğini ısrar ederken, Peter Heilborn buna karşı çıkıyor, böylesine anlamsız ve acele kararlar vermekten çekimser kalıyordu. Ofisten ayrılırken Maxim Peter ile ayakta görüştü ve onun teklifini bu gece ayrıntılı olarak inceleyeceğine dair söz verdi. Bunu yapabilmesi için de bu gece sessiz bir ortamda bulunup gevşemesi gerekiyordu. Ama Adriana etrafında iken nasıl böyle bir atmosfer yaratabilecekti ki? Hele son günlerde Adriana'nın her hareketi ve tutumu Maxim'in sinirine dokunuyordu. Şimdi şu iş anlaşmasını bir tarafa atarak, birkaç saat hafif bir televizyon programı seyrederek sonra da altı saat deliksiz bir uyku çekecekti. Ertesi sabah da dinlenmiş bir vücut ve toparlanmış bir zihinle, yani diğer bir deyimle, salim bir kafa ile, iş anlaşması için gerekli kararı verecekti. Oldukça tanınan bir Amerikan firması olan Palmyra - Kettleson firmasının taşaronluğu için ihale tekliflerine gireceklerdi ama karşısında kiler çetin ceviz oldukları için, aslında Maxim bu işten çekilmeyi yeğliyordu.

Sabun ve banyo köpüklerine elini atınca hepsinin leylak kokulu olduğunu gördü. Bu Adriana'nın bir tür oyunu idi. Asla vazgeçmeyen bir insandı ve bazen de çekilmez oluyordu. Fakat inkâr edilemez bir gerçek varsa o da Adriana'nın egzotik bir güzelliğe, etkiyici bir dişiliğe sahip olması idi.

Onu ilk kez Monte Carlo'da gördüğünde, onun güzelliği ve varlığı ile Maxim çok etkilenmiş ve bir müddet sonra da ona delicesine tutulmuştu. Yüzündeki egzotik ifade, vücudunun güzelliği, uzun bacakları ve her yanından fışkıran dişilik gibi ayrıntılar Maxim'in başını döndürmüştü. O yaz, yani bir buçuk yıl önce, Maxim

artık yalnızlıktan sıkılmış Camilla'nın ölümünden sonra ilk kez bir kadınla ilişkiye girmek, onunla yatmak isteğindeydi. Tam manası ile hazır ve kolay bir hedefti. İçindeki bu tutkular ve duygular yarıp tutuşurken, Adriana hayatına girdi. Her şey çok acele fakat çok güzeldi. Altı haftalık flört devresinde, bir kere Cannes'daki Carlton Otelinde üç gün odalarına kapanmışlar, hiç dışarı çıkmamışlardı ve üç gün gece ve gündüz, birbirlerinden ayrılmaksızın sevişmişlerdi.

Adriana onu tekrar hayata bağlamıştı. Daha önce tanıdığı ve evlendiği kadınlardan çok farklı idi. Daha önce ince yapılı, narin ve görgü kurallarını iyi bilen, asil bağları olan kadınları seçmişti. Bu ise esmer, daha yapılı ve dişi bir kadındı. Ayrıca kişiliği de farklı idi, hoş ve karşısındakini güldüren bir espri anlayışına sahipti. Başlarda bu Maxim'in çok hoşuna gidiyordu ama son zamanlarda bundan sıkılmaya başlamıştı hatta biraz fazla bile buluyordu. Bundan başka inatçı, kararlı ve bildiğini yapan biriydi. Ayrıca iş sahasında ve parasal konularda bilgi sahibi olması ve Maxim'i anlaması başlangıçta Maxim'in çok değer verdiği bir ayrıntı idi ise de, artık öyle olmaktan çıkmıştı. Bu çarpıcı ve egzotik güzelliğin gerisinde gizli olan kimlik oldukça kaba ve erkeksi idi.

Erkeksi! Adriana için kullanılacak en son sözcüktü bu, ama gerçek payı vardı. Onun kaba ve sert davranışları içindi ki Maxim onu bir erkek gibi görmeye başlamıştı. Belki de bundan dolayı idi ki onun yanında artık cinsel yönden uyarılamıyordu. Paris'teki nikâhlarından, delice sevişme gecelerinden sonra, bir altı ay geçmişti ve evlilikleri de bitmişti, daha doğrusu Maxim'in yönünden bitmiş sayılıyordu. Esasında onunla evlenmek bile hatalı bir yaklaşımdı. Bilmeli idi ki onunla yatağa girme arzusu, çılgınca yanan aşk ve şehvet ateşi hızlı bir şekilde de sönecekti. Nitekim öyle de oldu.

Adriana ile başlayan iktidarsızlığı ilk bar'ta Maxim'de şok etkisi yaptı. Çok üzüldü ve bir doktora gitme kararına vardı. Bütün bunları düşünürken nasılsa bir gece eski bir hanım arkadaşına rastladı ve felekten bir gece çalarak beraber oldular. Hayret! Gene eski Maxim'di, gene arzulu ve doyumsuz. Demek ki onun erkeklik gücünün sönmesi kendinde değil, onun yanındaki kadının tutumundaydı. Evet Adriana ile olunca bütün istek ve arzuları sönüyordu.

Kendisini iktidarsız sanması neticesi Maxim'in egosu çok sarılmıştı. Şimdi ise tekrar normale döndü, zira fizyolojik mekanizmasında herhangi bir bozukluk yoktu. Erkekler beraber oldukları kadına karşı istek ve arzu duymazlarsa asla cinsel yönden başarılı olamazlardı. İşte kadın ve erkek arasındaki büyük fark da bu idi, erkekler kadınlardan fiziki yönden daha hassas davranırlardı. Bir erkeğin içinde bir arzu olmadıkça, az da olsa, cinsel birleşimde başarılı olamazdı, fakat kadın öyle değildi, içinde arzu da olmazsa, erkeğin görevini tamamlamasını beklerdi. Eğer ekek başarılı değilse, onu suçlardı, acaba böyle durumlarda kadının suçu hiç mi yoktu?

Adriana ile olan ilişkilerinde son zamanlarda başarısız olduğu için, onunla herhangi bir cinsel yaklaşıma girmekten kaçınıyordu, zira neticede utanmak veya küçük düşme gibi bir dency yaşamak istemiyordu. Bunu yapmak, yani Adriana'dan kaçmak çok da kolay değildi, zira Adriana ateşli bir kadındı ve ondan devamlı yakınlık ve cinsel birlik beklemekteydi, ama Maxim bir yolunu bulup onu idare ediyor, kaçamak yollarla birlikte olmaktan kendini kurtarıyordu.

Bir yıl önce daha fazla bu durumu sürdüremeyeceğini hissedererek, ayrılmaya karar verdi ise de, son anda caydı. Kurtuluşu devamlı New York dışına çıkmakta, iş gezileri ve toplantıları sayısını artırmakta buldu. Evli bir erkek olarak toplumda kalmak kendi cephesinde avantaj yaratıyordu, zira sosyete de bekâr erkek avına çıkan sayısız kadın vardı, fakat evli olduğu müddetçe onların av sahası dışında kalıyordu. Ayrıca eğer ayrılacak olursa, toplum onunla daha çok ilgilenecek, niçin ayrıldığını, gerçek veya abartılmış şekilde medyanın önüne dökecekti, kendisi ise bunları yanıtlamak, doğrulamak veya yalanlamak için uğraş verecek durumda değildi. İş ve iş sorunları yeterince vaktini alıyordu, onun dışında bu tür olaylara ayıracak vakti yoktu. Şu anda yaşamında yer alan, ön planda olan tek şey işi idi. İş ve toplantıları ve planları, Adriana ise ikinci planda yer alan bir olaydı.

Siyah bir pantolon ve siyah balıkçı yakası kazağını giyip, Maxim kütüphaneye gitti. Adriana görünürlerde yoktu. Müzik setinde hafif bir oda müziği çalıyordu. Şöminenin önündeki ufak masada

ise soğutulmuş Dom Perignon şampanyası ve iki gümüş kadeh hazır duruyordu, sofra ise yemek için kurulmuştu. Büyük bir olasılıkla Adriana mutfakta hazırlık yapmakta idi. Aşçının izinli olduğu geceler aynı senaryo tekrarlanırdı. Adriana havyar tüleri, kızarmış tost ekmeği ve peynir türleri getirir ve sıkıcı bir hava içinde yemek yerlerdi.

Maxim kendisine bir bardak şampanya doldurdu ve içti. Etrafa bakındı. Oda çok loştu, en kısık ışıklar yakılmıştı. Bu içini sıktı, kalktı ve tüm ışıkları yakmak için duvara doğru gitti. Işıkları yakınca, orada, masanın üzerinde bir yazı defteri ve defterin üzerinde de Valentine Lubbock yazısını gördü. Valentine Lubbock! Bu dünyanın en pahalı iç dekoratörü idi. Sonra defteri açtı ve yapılması gereken konuların ayrıntılarını bir bir gördü. Bütün bunlar Maxim'i tam alnından vurulmuşa çevirdi.

O anda Adriana elinde bir havyar tepsisi ile odaya giriyordu. Aniden Maxim'i ve onun listeyi incelediğini gördü. Allahım, ne kadar aptalca davranmış, o defteri daha doğrusu listeyi ortadan kaldırmaya özen göstermemişti. Başını kaldırıp Adriana'ya bakınca, Adriana doğrusu korktu, çünkü yüzünde pek derin bir kızgınlık ifadesi belirmişti.

Maxim'in gözleri ateş gibi parlıyordu, elindeki listeyi ona fırlatarak,

– Nedir bu? Evin içmimarisini mi değiştireceksin? Öyle bir niyetin mi var?

– Hayır, hayır sadece öyle bir liste yaptım işte.

– İşte ne?- diye kükredi ve Adriana'ya konuşma fırsatı vermeden devam etti:

– Ne olursa olsun, bu evde herhangi bir değişiklik yapmayacaksın! Çok güzel döşenmiştir, çok rahatlatıcı bir düzeni vardır ve benim de çok hoşuma gidiyor! Tek bir parça bile değişmeyecek veya yenilenmeyecektir, beni anlıyor musun?

– Bağırmana gerek yok, sadece çalışma odanı yenilemek istedim. Bu benim sana yaş günü hediye olacak. Çalışma odan eski ve dağınık duruyordu da. Maxim, kabul et ki, çalışma odandaki eşyalar hiç güzel değil.

Adriana bütün bunları söylerken soğukkanlılığını hiç bozmadı ve yüzünden gülme eksik olmamıştı.

– Bu seni hiç ilgilendirmez ve eşyaların ne şekilde olması benim umurunda bile değil. Ayrıca bana yaş günü hediyesi diye de yalan söyleme, gördüğüm listede evin her bir köşesi değişecek, gözden geçirilecekti. Ben aptal biri değilim, hem kayınvalidem de dekaratördür.

– Eski kayınvaliden - diye Adriana bağırdı.

Maxim onun dediğine kulak asmadı bile.

– Onun kanalı ile Valentine Lubbock’u iyi tanıyorum. Bir ara Paris’te de bulunmuştu. O büyük oynayan biri ve apartmanın bir odasına elini bile sürmez, bütün katı dekore etmedikçe işe başlamaz. Anlamıyorsun veya anlamak istemiyorsun ki bu şımarık, para canlısı ve zevksiz dekoratör dairemin bir ufak parçasına dahi elini sürmeyecek, bu güzel ve dinlendirici yuvamı zevksizce ve görgüsüzce döşenmiş Miami Otelleri’ne benzetemeyecek. Kabiliyetsiz Valentine asla evimi değiştirmeyecek.

Adriana artık dayanamıyordu ve soğukkanlılığını yitirdi, sesinin tonunu yükselterek,

– Başta, Valentine dünyanın en kayda değer dekoratörüdür, bunu böyle bil. Hem sen kendini ne sanıyorsun? Sen dekoratörlükten ne anlarsın? Kendini yoksa bir dekoratör uzmanı mı sanıyorsun? Uzman ha! Şu eşyalara, soğuk, cansız ve renksiz döküntülere bak, şu mezar odasına bak yeter. Bütün bunlar dekorasyon hakkındaki bilgisizliğini kanıtlıyor.

Maxim ona cevap bile vermiyor sadece şaşkın şaşkın bakıyordu.

Kızgınlıktan titreyen ve geçmişteki birikimlerini de ortaya döken Adriana:

– Her şey Fransız ruhlı. Stil diye bir şey yok.

– Stili Fransızlar yaratmıştı, kalın kafalı.

Maxim’de var olan yüksekte bakma alışkanlığı ve de asalet bağları Adriana’yı gerçekten sınırlendiren niteliklerdi. Artık onu dinlemeyecek ve kendi kişiliğini de gösterekti. Adeta ona kafa tutarcasına,

– Ne söylersen söyle, ben bu dairede gereken değişiklikleri yapmaya karar verdim.

Maxim ona doğru yürüdü ve onun gözlerinin içine bakarak ve çok itici ve soğuk bir sesle,

– Dekoratör Valentine’in yönetiminde bir daire döşemek istiyorsan, yarından tezi yok, anlıyor musun, yarın diyorum git, kendine bir yer bul ve döşe, ama burasını asla. Eğer ben istersem veya gerek duyarsam kayınvalidem ve Anastasia Paris’ten gelip burasını yeniden dekore ederler.

Adriana’nın yüzünden kanı çekilişmişti, tir tir titriyordu.

– Seni piç kurusu seni, şu eski karını her zaman aramıza soktun, her zaman bizimle idi. Buna dayanacağımı bekliyorsan, asla!

– Ne yapmayı düşünüyorsun?

Bunu diyen Maxim içkisini masaya bıraktı ve hemen odayı terk etti.

Adriana peşinden koştu. Maxim dolaba gitti, yağmurluğunu koluna attı ve kapıya doğru gitti.

– Nereye gidiyorsun Maxim?

– Dışarıya.

– Nereye?

– Biraz yürüyeceğim, temiz havaya ihtiyacım var.

– Yürüyeceksin öyle mi! Sana asla inanmıyorum. Ne derece seksi bir erkek olduğunu da biliyorum. Son zamanlarda benimle sevişmediğine göre bir yerde bir metresin veya sevgilinin var olduğunu hissediyorum. Herhalde sarışın bir yosma olsa gerek.

– Evet bu kent yosmalarla dolu sarışın, kumral ve esmer. İstedğin her renk, her ölçü ve her tür bulunur.

Bunu diyen Maxim kapıyı çarptı ve çıktı gitti.

Yolda yürümek ona iyi geldi. Adriana’ya karşı olan kızgınlığı yatıştı ama kendisine karşı olanı hayır. Kızmak yersiz bir enerji sarfıyatı idi. Daha ciddi konular için kuvvet ve direnç kazanması gerekirdi. Vakit onun için çok önemli idi. Suç kendisinde idi, onunla gerektiği kadar zaman harcamadan, onu yakinen tanımadan evlenmişti. Acele ile evlenen, sonradan boş zamanlarında pişmanlık duyardı. Teddy bu sözleri Adriana ile evlendiği gün söylemişti. Onun-

la evlenmesini asla onaylamamıştı, ama Teddy onu o kadar severdi ki, ona engel olmak istememiş, onun hayatına karışmaktan kendini uzak tutmuştu. Adriana ile evlenirken herhalde çıldırmış olmalıydı. Maxim'in bazı sorunlar vardı, onları çözümler çözümümez, Adriana'yı ele alacak ve gerekeni yapacaktı.

Şu anda öteki kozmetik firması ile uğraşıyordu. Onların hisselerini de almak istiyordu, fakat karşı taraf direniyordu, anlaşılabilir bir savaş halindeydiler. Maxim savaşla başarıya ulaşmayı severdi. Kendi grubu ile savaşılmaya yöneliyorlardı, savaşacak ve kazanacaktı.

Yağmurluğunun yakasını kaldırdı, ellerini de cebine soktu ve yürümeye devam etti. Bu onu dinlendiriyor, sinirlerini gevşetiyordu.

Beşinci Cadde'ye geri döndüğünde kararını vermişti. Yarın sabah karşı tarafın, yani Palmyra Şirketi'nin Başkanı'nı telefonda arayacak, sert bir ihale teklifini geri çekecek ve şirketteki hisselerini ona geri satacaktı. 500 milyon dolar hissesi vardı, ama istemiyordu, yüklerini hafifletmesi gerekirdi, böylece bunları da geri verecekti. Bu şirketi istemiyordu. Peter buna çok üzülecekti ama Graeme ise bunu onaylayacaktı. Zira bu ara Amerika'da yatırım yapmanın pek de akıllıca olacağına inanmıyordu.

Amerika'nın ekonomik gidişatı Maxim'in de hoşuna gitmiyordu. Tahviller ileride kıymetsiz kâğıtlara dönüşecekti. Ama West International, Allendale Group ve iki diğer şirketi almak istemiyordu. Buna gerek de yoktu.

Maxim Amerika'da yaptığı kişisel yatırımlarını ve hisselerini düşündü. Başka şirketlerde milyonlarca dolar değerinde hisseleri vardı. Bunları yavaş yavaş elden çıkaracaktı. Bu hususta çok dikkatli olacaktı. Wall Street'te panik yaratmak istemiyordu. Hisselerini elden çıkarması ağustos veya eylül bulurdu. Önümüzdeki kış aylarında da Amerika'da ekonomik sarsıntı başlayacağını hissediyordu. Bunu neden veya niçin hissettiğini anlayamıyordu ama böyle durumlarda hep olayları önceden hissedirdi. İşte bu önsezi ona hisselerini satmasını söylüyordu. Hisselerinin eline kalmasını asla istemezdi.

Nihayet kendini hafiflemiş hissetti, göğsünü sıkan ağırlık uçtu gitti. Bu hep böyle olurdu, iş konusunda bir karara varırsa, hep böyle hafifler ve ağırlıktan arınırdı. Bu sıkıntı onu haftalarca rahatsız etmiş, üzerine çöken ağırlık onu sinirli ve saldırgan yapmıştı.

Kafasını toparladı ve etrafında bir telefon kulübesi aradı. Nihayet bir tane buldu ve telefona sarıldı,

- Alo?
- Benim sevgilim, ben.
- Maxim, neredesin?
- Beşinci Cadde’nin köşesindeyim ve hemen geliyorum.
- Bekliyorum.
- Yirmi dakika sonra oradayım.

Blair Martin telefonu kapadıktan sonra etrafa bir göz attı. Parka bakan güzel bir evde oturuyordu.

Etrafı güzel ve düzenli görünce içi ferahladı, zira Maxim bu hususlarda çok titizdi. Evde pastel renkler ve Fransız eşyaları hâkimdi ve her bir köşesinde taze çiçekler vardı. Blair ile Maxim hissi ilişkiye girdiklerinden beri Maxim ona her daim taze çiçekler gönderiyordu. Blair şömineyi yakmış, evin masa lambalarını açmış ve eve rahat bir atmosfer vermişti.

Blair etrafa bir kez daha baktı. Böyle bir yerde yaşamakla kendisini çok şanslı addediyordu. Maxim bu evi kızı Alix için satın almıştı. İki yıl evvel, 1985’de baba kız büyük bir kavga etmişlerdi ve sonra barışmışlardı. Barışma şerefine Maxim de bu evi Alix’e hediye olarak vermek istemişti. Anastasia ve Maxim evi birlikte döşemişlerdi, onun için Maxim burasını çok zevkli ve de çok rahat buluyordu. Ama gel gör ki, Alix bu evi kabul etmemiş ve babasına karşı gelmişti. Blair ona şaşıırıyordu, şımarık kız, daha ne istiyordu ki?

Maxim bir hizmetçi tuttu ve evin bakımını ona yükledi, fakat o da yalnızlıktan sıkıldı ve işi bıraktı. O ara Maxim Blair ile hissi ilişkiye girmişti, aşağı yukarı on ay evvel ve evin güvenliği nedeniyle de boş kalmasını istemediği için, Blair’e oraya taşınmasını teklif etmiş, hatta ısrar etmişti. Blair’in oraya yerleşmesi bir ayrı özelliğe de dayanıyordu, Maxim’in gelip gitmelerine kimse dikkat edemezdi, kapıcısı, asansörcüsü vs gibi. Özel bir evde özelyaşantılar daha rahat

olurdu. - Benim Sutton Place'deki evimde yaşaman çok daha iyi uygun olacak - dedi ve Blair'le eve gittiler, gezdiler ve Blair hemen oraya taşınacağını açıkladı. Zaten Blair'in oturduğu daire de satılıyordu ve Blair onu satın alacak durumda değildi ve ne yapacağını düşünürken, bu fırsat ayağına geldi. Öyle ki bu durum her ikisi için de olumlu bir çözümdü.

Blair Maxim'i deli gibi seviyordu, Maxim de aynı duyguları paylaşıyordu. 1982'den beri birbirlerini tanıyorlardı, bazan yemeğe çıkıyorlar veya bir yere gidiyorlardı, ancak hissi ilişkileri Adriana ile evlendikten bir süre sonra başlamıştı. Adriana muhteşem bir kadındı ama gerçek bir baş belası idi. Saldırgan ve hatta icap ederse ağzını bozabilen bir kişi idi. Her zaman süslü püslü giyinir, günün her saatinde takıp takıştırır, öyle dolaşırdı. Blair bu kadına tahammül edemiyordu.

Blair hemen üstünü değiştirdi, parfüm sıktı, kısa saçlarını tardı ve gözlerini daha iri göstermek için koyu far sürdü.

Geniş bir pantolon giydi ve üzerine de ipek bir bluz. Sonra mutfığa geçti. Soğutulmuş şampanya ve salata hazırdı. O gün alışverişe çıkmış, gerekeni almıştı. Blair çok iyi bir aşçı idi, bilhassa makarnayı çok iyi hazırlardı. Maxim onun hazırladığı yemekleri iştah ile yerd. Bu gece de aynısını hazırlayacak, sonra da salata, peynir ve meyve yiyeceklerdi. Maxim yemek hususunda çok kolay biri idi. Bu da Blair'in işini kolaylaştırıyordu, zira Blair de çalışan bir kadındı, kendi çapında ufak bir halkla ilişkiler firmasının sahibi idi.

Tam aşıya inecekti ki, doğum kontrol hapını almayı unutmuştu. Tekrar odasına döndü ve gözünden hapi aldı, tam içecekti ki konsolun üzerinde duran Maxim'in boy fotoğrafına gözü ilişti, ne kadar da yakışıklı idi. Sonra hapi içmekten vazgeçti. Neden hamile kalmayayım ki? Hemen hemen otuz yaşında sayılırdı. Hamile kalmaması için hiçbir neden yoktu, hatta bir bebek sahibi olmak istiyordu ve zamanı da gelmişti. Hatta bir de koca istiyordu. Maximilian West'i kocası olarak istiyordu. Artık onun sevgilisi olmaktan, eski tabirle, metresi olmaktan bıkmıştı.

Odasına döndü, doğum kontrol haplarını tuvalete boşalttı, kutusunu da çöpe attı.

Maxim'in fotoğrafına bir kez daha baktı. Geçen yıl bu evin bahçesinde çekilmişti ve şimdi gümüş bir çerçeve içinde konsolun üzerinde duruyordu. Ona dikkatlice baktı ve eline silah biçimi verip fotoğrafı hedef alarak, - Seni yakaladım Maxim, yakaladım işte, diye haykırdı.

BÖLÜM YEDİ

Maximilian

**LONDRA - BERLIN
1989**

Alix gülerek babasına bakıyor ve

- Babacığım, işin olmadığına nasıl sevindim, bir bilsen, dedi.
- Ben de öyle, - Maxim onun ellerini aldı ve okşadı.

Alix babasının Londra'daki ofisini ziyaret etmişti. Babası da onu etrafıca gezdirmiş, sonra da buraya, Mark'ın Kulübü'ne yemek yemeye gelmişlerdi.

- Söyle bakalım, Alix ne yiyeceksin?
- Şu anda hiçbir şey istemiyorum, teşekkürler. Belki daha sonra kaz ciğeri ve domuz pastırması alırım.
- Peki ben de seninle yerim. Sen tezatlarla dolu bir kızsın Alix, ya açlıktan ölüyorsun ya da yemek şöleninde patlarcasına yiyorsun.

Alix şaşkın şaşkın babasına bakarak,

- Bu benzetmekle neyi anlatmak istiyorsun?
- Dört yıldır benden çok uzak kaldın ve sanki Hun İmparatoru Atilla imişim gibi benden bucak bucak kaçtın, şimdi ise her an başımdasın ve senden kurtulamıyorum. Nereye gitsem, orada karşıma çıkıyorsun. Pazartesi günü New York'taydım, sen de oradaydın ve bugün, çarşamba, Londra'dasın. Beni takip ettiğine inanmaya başladım.

Babasının yüzüne dik dik bakarak,

- Ne o baba, benden sıkılmaya mı başladın? Bunu mu söylemek istiyorsun?
- Tabii ki hayır. Hemen bozulma, sadece şaka yapıyordum.

Son altı aydır bana gösterdiğin yakınlık ve sevgi beni şımarttı. Bunu bil ki seni çok seviyorum. Şimdi ki senin varlığına alıştım, evlenip, barklanıp gidecek olursan, bana çok zor olacak, gene yalnız, gene sensiz kalacağım.

Alix de güldü,

– Hiç merak etme babacığım, şu anda hiç de böyle bir niyetim olmadığı gibi ufukta da herhangi bir erkek gözüküyor.

– Erkek toplumuna ne oldu? Kör mü oldular dersin?

– Hayır kör olmadılar da, ben bana uygun olanına henüz rastlayamadım.

– Bir gün rastlayacaksın Alix, hem de hiç ummadığın bir zamanda veya yerde. Genellikle böyle olur.

– Madem konu benim evliliğimi içeriyor, Jeremy Vickers hakkındaki görüşlerin çok isabetli imiş. O sadece benim paramın peşinde imiş ve ben de o zaman sadece yirmi üç yaşında olduğum için, bunu bir türlü anlayamamıştım.

– Sadece paran değil, senin de peşinde idi, güzelim. Bir kendine baksana, sen kaçırılmaması gereken bir hedefsin, hem genç, hem güzel, hem çok akıllı ve de son derece zengin. Ne kadar bulunmaz bir fırsat değil mi? Hiçbir erkek böyle bir şeyi kaçırmak istemez. Benim sorunum Vickers ile idi, o sosyete de bulunan Playboy'ların en kalitesiz olduğu gibi, bir de kumarbazdı. İşe yaramaz serserinin biri idi. Hakkında söylenenler beni çok rahatsız ediyordu, kavgacı ve kaba biri olduğunu söylüyorlardı. Bu tür bir serseri, bir kendini bilmez ile ilgilenmen ve yakınlaşman beni çok üzdü. Ne yapacağımı bilemiyordum.

– Gerçeği söylemek gerekirse bana karşı öyle davranmadı, buna emin olabilirsin. Parmağını bile kaldırmadı değil ki dövmek. Eğer benim canımı acıtacak olsaydı ilk bilen sen ve Michael olacaktınız. Gene de onunla çıktığım zaman gösterdiğin titizlik ve koruyucu bir baba olarak beni kanatlarının altına alman çok isabetli olmuş. Tabii o zamanlar, yani beş yıl öncesi, bu tutumuna çok kızıyordum, ama son zamanlarda ve de şimdi bundan dolayı sana teşekkür borçluyum. Sağ ol babacığım.

– Sana her zaman sonsuz güvenim vardı, hiç bir zaman acele ile saçma ve yersiz bir harekete girişmeyeceğinden eminim. Ama gene de onun hakkında fikirlerimi sana açıklamak, asla onunla beraberliğini onaylamadığımı bildirmek benim babalık görevimdi. Bunu yaparken seni bana karşı kıskırtacağımı da bildiğim halde sağduyularıma karşı koyamadım.

– İyi ki böyle davranmışsın. Senin onayını almak benim için çok mühimdi. Bu derece karşı çıktığına görünce ben de Jeremy ile asla evlenmezdim. Bugün bile, yirmi sekiz yaşında olduğum halde, eğer evlenmek istediğim biri olursa, ve sen de buna sıcak bakmazsan, hemen evlenmek planından vazgeçerim.

– Dur hele, böyle konuşmanla ben kendimi yaşlı hissettim.

– Yaşlı mı, sen asla yaşlanmayacaksın ki babacığım!

– Geçtiğimiz haziran ayında elli beş yaşında olduğumu unut-tun galiba.

– Hiç de yaşını göstermiyorsun, aksine şimdi çok daha yakışıklısın. Uzun boylu, koyu saçlı, güneş yanığı tenli, sportmen ve yakışıklı bir erkeksin. İşte bu benim yaşlı babam!

Kızının ellerini tuttu ve parmak uçlarını öptü,

– İhtiyar babanın moralini yükseltiyorsun, benim küçük fareciğim, doğru söylüyorsun.

Alix eğilip babasını yanağını öptü sonra da onun kulağına eğilerek,

– Karşıda oturan şu iki adam varya, devamlı bizi izliyorlar, herhalde benim senin metresin olduğumu düşünüyorlar, dedi.

– Eğer öyle ise bu son derece onur verici bir şey, demek ki, benim gibi yaşlı bir bunağı senin gibi göz kamaştırıcı bir sarışına uygun görüyorlar. Yalnız o "Metres" kelimesini kullanmam hiç de hoşuma gitmedi. Bugünlerde bu kelimeyi her duyuşumda sinirlerim ayağa kalkıyor.

– Çok özür dilerim, babacığım. İşlerine asla burnumu sokmak istemem fakat sormadan da yapamayacağım. Blair Martin ile arasındaki ilişki nasıl gelişiyor?

– Aynı, fazla bir gelişme yok.

– Peki kendisi nasıl? Sana karşı tutumu nasıl?

– Gayet tabii ki her zaman olduğu gibi saldırgan. Adriana'dan ayrıılıp kendisi ile evlenmem konusunda ısrarlı. Bebeği benim nüfuzuma almam ve gerekeni de yapmam için baskı yapıyor. Haksızlığa uğramış ve yaralanmış kadın rolünü oynuyor.

– Yaralanmış kadın ha? Bu devirde ve bu asırda kimse istemeden hamile kalmaz, kalamaz da. Demek bunu istiyordu. Baba, sözlerime kulak as, ve faka basma.

Maxim kızına sevgi dolu bir bakış atarak,

– Ben de biliyorum bunu Alix. Ben aptal mıyım? Ta başından beri Blair ve ben bu hususta anlaşmıştık ve bu konuda neler düşündüğümü de çok iyi biliyordu. ve dikkat edeceğine dair söz vermişti. Fakat 1987 yazında, Londra'dan, New York'a döndüğümde bana hamile olduğunu söylediğinde, çok hiddetlendim ve kendisine bağırıp çağırdım.

– Hamile kalması gerçeğini sana nasıl açıkladı?

– Saçma bir yanıt. İki kişinin müştereken yaptığı bir şeymiş ve de sorumluluk iki kişinin omuzlarına yüklenirmiş.

Alix sinirlenmişti.

– Doğum kontrol haplarını iki kişi birden yutmaz ama. Baba bence Blair seni tuzağa düşürdü.

Maxim birden daldı, geçmişlere gitti. Yüz ifadesi bunu açıklıyordu. "Tuzağa düşmek ha!"

– Ne oldu baba? Birden bakışların değiştı de, seni sinirlendiren bir şey mi oldu? - Hayır, ama aklıma birden Camilla geldi. Bir zaman o da beni aynı şekilde suçlamıştı ve kendisine tuzağa düşürdüğümü söylemişti, fakat tamamen ayrı bir konuda.

– Gerçekten de yapmış mıydın? - Evet, ama kendimce sebeplerim vardı.

– Eh, Blair Martin de seni tuzağa düşürdü ve onun da kendince sebepleri vardı.

– Çok haklısın Alix. Son zamanlarda kaç kez, ama kaç kez Blair Martin'le niçin ilişkiye girdim diye kendime sordum durdum. Herhalde Camilla'yı anımsatan yönleri var da ondan. Saç ve göz rengi, ve dış görünümü yani fiziği ona çok benziyor, değil mi? Dış görünüşü olabilir de, kişiliği Camilla'nın yarısı kadar bile olamaz. Camilla gerçekten çok zarif ve ince bir insandı.

– Onun ölümünü asla unutamıyorum. Nasıl trajik bir olaydı, hepimiz nasıl da etkilenmiştik.

– Babacığım, şimdi onu bırak da, seni ölmediğin için Tanrı'ya şükret. Vurulduktan sonra seni Mt. Sinai Hastanesi'ne kaldırmışlar ve ben geldiğimde sen ölüm yatağında idin. O manzarayı yaşadığım sürece unutmayacağım. Ben o sırada Jeremy olayı için sana kırgındım, fakat hastane kapısında gerçeği anladım, sen benim iyiliğim, benim mutluluğum için Jeremy olayına müdahale ediyordun. O anda dua ettim ve Tanrı'dan iyileşmeni, eğer iyileşirsen seni asla yalnız bırakmayacağımı ve aramızdaki kırgınlık ve soğukluğu telafi edeceğime dair kendi kendime söz verdim.

Gerçekten de yaptın, canım kızım benim.

– Tanrıya şükürler, şimdi çok iyisin. Bu yazın yat gezisi de sana çok iyi geldi, değil mi?

– Evet, canlandım diyebilirim. Şubat ayında hastaneden çıktığım zaman çok halsiz ve kuvvetsizdim. Sana, annene ve Teddy'ye bir şey söylemiyordum ama kolay kolay iyileşeceğimi hiç sanmıyordum. Ama şimdi çok iyi hissediyorum. Ne de olsa eski toprağız, bize kolay kolay bir şey olamaz. Hadi yemeklerimiz geldi, seni bilmem ama ben açlıktan ölüyorum.

Yemekten sonra babası ile birlikte West International bürosuna yürüdüler. Hava oldukça soğuktu. Alix sıkı sıkı babasının koluna girmişti.

– Baba, Ekim ayı için çok soğuk değil mi? İster misin soğuk bir kış geçirelim.

– Ne o, kışı burada, Londra'da mı geçireceksin? Senin yerin ve yurduğun Manhattan olduğuna inanıyordum. Sanat eserlerine, eski tablolar ve eski Fransız eşyalarına avuç dolusu parayı ancak oradaki zengin müşterilerin verebilir. Bana öyle demiştin.

Alix ona yan gözle bakarak,

– Artık değil baba. Gene böyle para verebilecek, eski eşyalara ilgi duyabilecek bir iki müşterim var, ama çok az. Benim diğer müşterilerim ki, bunların çoğu sonradan görme zenginlerdi. 1987 Ekim'de Wall Street Borsası sarsıntısını yaşayan kişilerdi, ve bunlar

şu anda ekonomik problemlerle yüzleşmek mecburiyetinde olduklarından, harcamalarını kısıtladılar.

– Evet, herkes kısıntıya gidiyor.

– Sen ne yapacaksın. Önümüzdeki aylarda Londra’da mı olacaksın?

– Planım öyle. Birkaç kez New York’a gitmem gerekecek ama kısa sürecek, hemen Londra’ya döneceğim. Hatta Noel’i burada geçirmek istiyorum. Ya sen, farecik, benimle Noel geçirmek ister misin?

– Bayılırım buna.

– Tamam, anlaştık öyle ise.

Alix uzandı babasına canı yürekten sarıldı ve yanaklarından öptü.

– Seni çok seviyorum, benim canım babacığım.

– Ben de seni çok seviyorum kızım.

Kızından ayrıldıktan sonra Maxim ofise döndü. Sekreteri Faye Miller kapıdan içeri girerek,

– Sir Maxim, Graeme Longdom telefonda idi, demin aradı ve siz yoksunuz diye kapadı. Onu tekrar arayayım mı?

– Hayır şimdi arama Faye. New York işleri biraz daha bekleyebilir. Herhangi bir şey söyledi mi? Acil olan bir şey var mı imiş?

– Hayır bir şey demedi, sadece istediğiniz zaman onu arayabileceğinizi söyledi. Önemli bir konu yokmuş.

– İyi, güzel.

Maxim içeri girdi, kapıyı kapadı, yağmurluğunu çıkardı ve dolaba astı, sonra geldi masasına oturdu. Masasında iki tane dosya vardı. Sonra telefonda oğlunu aradı,

– Michael West konuşuyor.

– Benim, oğlum, ben.

– Evet baba?

– Bir iki dakika için ofisime gelebilir misin?

– Hemen geliyorum.

Gerçekten de bir iki dakika sonra yirmi yedi yaşındaki oğlu babasının ofisinden içeri girdi. Her zamanki gibi ciddi ve sorumlu bir görünüm taşıyordu. Gözleri babasının gözleri gibi koyu ve derin-

di. Maxim oğlunun gün geçtikçe daha çok kendisine benzediğine inanıyordu.

Michael babasının karşısındaki koltuğa oturdu, bacaklarını üst üste attı ve,

– Beni niçin görmek istedin? diye sordu.

Maxim önündeki dosyaları kaldırdı, ona gösterdi ve gene masaya koydu ve:

– İşte bunlar için dedi.

– Nedir ki onlar?

– Şu anda önemli değil. Bunlardan biraz sonra konuşuruz.

Ben şimdi seninle bir başka konuyu görüşmek istiyorum.

– Evet baba başla.

– Son birkaç yıldır bana karşı saldırgan, olumsuz ve hatta küskünsün.

– Baba, neler söylüyorsun?

Michael'in gözleri parlıyordu ve sesinde kızgınlık ifadesi vardı.

Maxim dik dik oğluna bakarak,

– Ben gerçek olanı söylüyorum. Her ikimiz de birbirimize karşı terbiye kuralları içinde davrandığımız halde, aramızda oldukça derin bir sürtüşme vardı. Bu yılın başında ben vurulana kadar bu sürtüşme devam etti, ama ben vurulunca ve ölümün eşliğinden dönmünce, senin de bana karşı olan tutumun değişti. Bana karşı olan kızgınlığın azaldı veya yok oldu. Dediğim doğru mu değil mi?

Michael bir iki dakika sustu,

İki adam birbirlerine bakıyor, birbirlerini süzüyorlardı.

– Evet, doğru.

– Ama gene de bana karşı saldırgan veya olumsuz duygular beslediğin belli. Ben de bunu seninle konuşmak, bir açıklığa kavuşturmak istiyorum.

– Baba, anlasana, sana karşı hiçbir kırgınlık veya kızgınlık beslemiyorum. Seni New York'ta, hastanede ölüm döşeginde gördüğüm zaman çıldıracak gibi oldum. Hepimiz başında bekliyorduk, yaşayıp yaşamayacağını bilmiyorduk. Onlar çok zor anlardı. O derece üzgündüm ki, önümü bile göremiyordum. İnan bana baba, seni çok seviyorum.

– Ben de seni çok seviyorum oğlum. Aksini hissedebilirsin fakat seni asla eleştirmiyorum, sadece şunu söylemek istiyorum ki geçmişte bana karşı olan kızgınlığının nedenini biliyorum.

Michael babasının karşısında çok rahat bir vaziyette oturuyordu ve bundan sonra söyleyeceklerini merakla bekliyordu. Hiç konuşmamayı, açıklamalarını yanıtsız bırakmayı tercih ediyordu, zira konuşacak olursa, babasının aniden patlayacağını biliyordu. Babası şu anda çok saldırgan bir ortama girmişti, öyle ki susmak en güzel savunmaydı.

Maxim devam etti,

– Bu tür hisler beslemekte haklıydın. Senelerden beri, benim kurallarım gereğince, sana bazı haksızlıklar yapmışım. Başta bir, sana gereken sorumluluğu ve gücü vermemiştim. O gücü hep kendimde tutuyordum, fakat bunu da bilmeyerek yapıyordum. Belki de şuuraltı bir şekilde davranıyordum. Senelerden beri beni meşgul eden tek ve yegâne şey işimdi. Sorunum burdan kaynaklanıyordu. İşimle o derece iç içe idim ki, çevreme ve olaylara bakamıyor, ilgimi onlardan esirgiyordum. Birçok konuya çok daha eğilim yapmalıyım. Ayrıca bazı kişilere karşı çok bencil davrandım. Bu bencillik konusu ile öyküyü bir başka güne bırakalım. Seni buraya çağırmanın sebebi, sana durumların artık değişeceğini bildirmek istegiimdi. Michael, sen bu büyük imparatorluğun varisisin ve benim de tek oğlumsun. Artık daha fazla sorumluluk taşıma ve güç alına zamanın gelmiştir. Bunları artık benimle paylaşacaksın.

Michael şaşkın şaşkın babasına bakıyor, hiç konuşamıyordu.

– Eh, söyleyecek bir şeyin yok mu?

– Ciddi miydi, bütün bu dediklerin?

– Konu iş olunca, gerçek olmayan veya yapamayacağım bir şeyi hiç konuşur muyum?

– Baba, inanamıyorum, çok teşekkür ederim. Bu muazzam bir olay. Bu şirkette daha çok şeyler yapmayı planlıyordum. Baba, seni hiç mahcup etmeyeceğim.

– Bunun farkındayım Michael. Şunu da ilave edeyim ki son derece kafası çalışan bir işadamısın sen. Sorun şu idi ki benim gölgede çalışmadın. Şimdi çık, ortaya atıl ve kendini herkese ispatla. Göreyim seni!

– Ortaya atıl dedin, nereye gideyim?

– NewYork’a tabii. NewYork’a git ve West International’ın başına geç ve yönetime el koy. Ama unutma, ben de oradayım.

Michael hâlâ dili tutulmuş, aptal aptal etrafına bakıyordu, nihayet sonunda,

– Baba, bu fevkalade bir olay.

– Bak, sana iki dosya, iki iş teklifi ve ihalesi. Ben bu iki işi Grae ve Peter ile birlikte çözümlemeye uğraşıyordum. Dosyalarda bu işlerin tüm ayrıntıları var, ayrıca New York’taki ofis hakkında ve orada çalışan bazı personelden beklentiler hakkında notlar almıştım, onları da dosyanın içinde bulacaksın. İşte sana teslim ediyorum.

Michael biraz durakladı ve babasına bakarak,

– Ama sen orda olacaksın, bana yardım edeceksin değil mi?

Maxim hayır der gibi başını salladı.

– Baba, beni derin bir çukurun içine atıyorsun, hem de tek başıma. Ya yüzer kurtulurum, yahut da batır giderim, öyle mi?

– Hayır, batmayacaksın, yüzüp kurtulacaksın. Biz hep kazananlardınız, sen de benim oğlum olduğuna göre, sen de kazanacaksın. Senin hakkında hiç endişem yok benim. Hem böylesine şaşkın ve üzüntülü durma, bu işi hayat boyu istemiştin değil mi, işte sana fırsat.

– Ama baba?

– Michael, konu kapanmıştır. Kararımı verdim. Sen hep güç, sorumluluk ve New York Ofisi’ni istedin. Hepsini al. Grae ve Peter hep sana destek olacaklar. Onlara güvenebilirsin. Seni yanlış yola doğru yönlendirmezler. Hem en kötü ihtimal, çok sıkışırsan, hemen telefonu kaldır, ben öteki uçtayım.

– Peki, sen nerede olacaksın?

– Burada Londra’da, belki yatta, belki de New York’ta aynı ofiste fakat iki bina ileride. Senden istediğim şu andan itibaren West International’ın Amerika’daki kolunu yönetmen olacaktır. Bunu yapacak mısın?

– Tabii ki yapacağım. Sadece birdenbire şaşırmıştım da. Zira hiç beklenmedik bir anda ve ani bir kararla çok şeyden vazgeçiyorsun, çok şeyi bana bırakıyorsun. Bunu neden yaptığını sorabilir miyim?

– Tabii ki sorabilirsin. Başta bir West International nasıl olsa ileride senin olacaktı. Sen burada, yani Londra'daki ofiste adama-kıllı işi öğrendin, bütün inceliklerini biliyorsun. Şimdi işin Amerika'daki kanadını öğrenecek ve orasını yöneteceksin. Artık senin olması gerekir. Ben ise dinleyeceğim, fakat buradan seni yöneteceğim ve de ihtiyacın da olursa hemen yanına geleceğim. İş senin.

– Anladım.

– İkinci konu, işe biraz ara vermek istiyorum. On sekiz yaşım-dan beri koşuştum, gece demedim, gündüz demedim, çalıştım. Kendimi yıprattım. Artık yeter. Ölümle burun buruna geldiğim zaman anladım ki hayatta iş teklifleri ve kontratlar dışında yapacak başka şeyler de varmış.

– Öyledir. Biraz dinlen ama emekliye ayrılmayı sakın düşünme baba, daha sadece elli beş yaşında olduğunu da unutma.

– Yo, daha emekli olamam. Kontratlarla, tekliflerle müşteriler-le uğraşmak benim en büyük tutkum. Onlar yaşantımın parçaları. Sadece günün yirmi dört saati çalışma temposuna paydos. Bunu anladım ki, olmuyor.

– New York'a ne zaman gitmemi öneriyorsun?

– Buradaki masanı toplar toplamaz, hemen New York'a hareket et.

– Bu hafta sonu hareket edebilirim. Burada yapacağım pek bir şey yok. Sen de benimle gelecek misin?

– Hayır ben gelemem, ama Graeme ve Peter dört gözle seni bekliyorlar. Ben Teddy ile birlikte Berlin'e, Irina Teyze'yi ziyarete gideceğim.

– Ters bir zamanda gidiyorsun ama baba?

– Bu ne demek oluyor?

– Doğu Berlin'de, Doğu Almanya'da büyük bir huzursuzluk başladı. Her tarafta gösteriler sürüp gidiyormuş.

– Ama çok da ilginç bir zaman, önümüzdeki birkaç ay zarfında önemli değişikliklere şahit olacağız, bak göreceksin Michael. Rusya'da büyük bir ekonomik bunalım başladı. Gorbaçov bu nedenle Batı'ya yanaşıyor. Arut Komünist Partisi'nin geleceği değil de ülkesinin ve halkının geleceğini korumak peşinde. Doğu Bloğu'nda bu nedenle birçok reform olacak. Bekle ve gör.

– Üç yıl önce senle birlikte Berlin’de iken, utanç duvarını ziyaret etmiştik ve sen bana bir gün bu duvarın yıkılacağını söylemiş-tin, acaba şimdi zamanı geldi mi dersin? Yıkırlar mı bu duvarı?

– Bilmiyorum fakat bu duvarın da yıkılması gerekiyor.

– Eğer yıkarlarsa, Almanya’da Doğu ve Batı birleşir mi dersin?

– Bunu da bilemem, fakat başarılması epeyce güç bir durum.

Göründüğü kadar kolay olmasa gerek.

Michael düşünceli bir ifade ile,

– Almanya’da Batı ve Doğu’nun birleşmesi gerçekleşirse, halkın buna karşı tepkisi ne olur acaba?

– Bilemiyorum. Ama şunu unutmayalım ki günümüzün Alman-ları kendilerini Avrupalı olarak görüyorlar ve 1992’de de artık Avrupa ülkeleri arasında hudut mevhumu kalkacak, bir tür tek ülke ve-ya birleşik ülkeler olacağız.

– Anlıyorum da, gene de bazı toplumlar Almanların birleşimin-de hoşlanmayacak, bir tür tehlike olarak göreceklendir.

Maxim güldü,

– Evet ama bu şekilde düşünenler demek ki günümüzün Avrupa politikası ve Avrupa ekonomisine çok yabancılardır. Ayrıca günümüzün Almanları geçmişteki, yani kırk dört yıl öncesi işledikleri cinayetleri unutturmak istercesine hareket ediyorlar. Dünyanın onayını almak onlar için çok önemli.

– Yeni nesil, yeni değer, demek istediğin bu mu?

– Galiba öyle.

Konuşmaları bitmişti. Michael ayağa kalktı, babasının kendisi-ne uzattığı dosyaları aldı ve,

– Bana güvendiğin için çok teşekkür ediyorum. Seni hiç mahcup etmeyeceğim, bana inan baba dedi.

– Biliyorum ve sana güveniyorum.

Maxim kolunu oğlunun omuzuna attı ve onu kapiya kadar geçirdi.

Mayfair’deki evinde Maxim dinleniyordu. Uşağı Marco’ya.

– Bay Trenton buraya gelecek, birer içki alacağız ve sonra ye-meğe çıkacağız.

– Her zamanki ikiniz Roederer Cristali mi ikram edeyim, Sir Maxim?

– Evet, Marco, iyi olur. Bay Trenton saat yedi otuzda burada olacak. İçkilerimizi kütüphaneye getir, lütfen.

– Şimdi herhangi bir şey içecek misiniz Sir? Bir bardak çay me-sela?

– Hayır teşekkür ederim.

– O zaman müsaadenizle - diyen Marco, Maxim'in odasından ayrıldı.

Maxim gazete okumak istedi ise de okuyamadı. Canı istemedi. Gözlerini kapadı ve günün olaylarını gözden geçirdi. Kızının sür-priz yaparak Londra'ya gelmesi Maxim'i çok mutlu etmişti. Vurul-duğu tarihten bu yana dokuz ay geçmişti ve bu süre boyunca kızı ile arasındaki kırıgınlıklar geçmişti ve ilişkileri çok ahenkli bir şekil-de ilerliyordu. Bundan daha sevindirici ne olabilirdi ki! İlk adımı da Alix atmıştı. Hastanede yatduğu süre boyunca ve sonra da babası-nın nekahet devrinde onu bir an bile yalnız bırakmadı. Kendi artık onunla hiçbir sürtüşmeye girmemeye karar verdi. Yeni yıldan son-ra New York'a, onu görmeye gitti, fakat o da Batı sahiline gitmişti. Şimdi her zamar kinden daha da sıkı bağlarla bağlanmışlar, iyi bi-rer arkadaş olmuşlardı. Sıra oğluna gelmişti. Onunla da, aynı kızı ile olduğu gibi, son derece uyumlu bir yakınlaşma başlamıştı. Oğlu gözünün önüne geldi. Nasıl da şaşırmıştı yeni görevine atanınca, iyi olmuştu. Oğluna sorumluluk ve güç vermekle çok olumlu bir gi-rişim yapmıştı. Michael bu yeni görevi almayı hak ediyordu. Ger-çekten başaracak ve New York ofisini hiçbir sorun yaratmadan yö-netecekti.

New York. Kargaşalıkların olduğu bir kentti Maxim için. Bir sü-rü içinden çıkılması durumlar vardı orada. Bütün bunlara kendi se-bep olmuş, neticede de kendi düzeltecekti.

Gelecek hafta Teddy ile birlikte Berlin'e gidecekti. Bir hafta orada kaldıktan sonra New York'a uçacaktı ve orada, her ne kadar zor olursa da, kendisini ilgilendiren bazı durumları düzeltecekti. Buna karar verince içinde bir rahatlık hissetti. Bunu yapması gere-kirdi, zira bu aıkın içinde olan bazı kişilere karşı da sorumluluğu vardı.

Vurulduktan sonra, ölümün eşiğinden dönmüştü. Kendine gelir gelmez, oldukça çarpık olan özel hayatını düzene sokacağına dair kendi kendine söz verdi. Sonra bunu yavaş yavaş yapmaya başladı. Kendini doğru yola sokmak çabası umduğundan daha uzun zaman alıyordu. Geçen Haziran ayında, Buckingham Sarayı'na davet edildi ve Şövalye Unvanı verildi. Ondan sonra da doktorun tavsiyesi ile uzun bir yat gezisine çıktı. Temmuz ve Ağustos aylarında Akdeniz'de yatı ile dolaştı ve yanında da en sevdikleri yakınları vardı. Bunlar Alix, Michael, Anastasia, Derevenko'lar, Teddy ve Mark, Stubby ve Marcia. İşte kendisini seven ve anlayan kişilerdi bunlar. Eylülde ise acil bir iş için Japonya'ya uçtu, oradan Avustralya'ya geçti ve oradan da Hong Kong'a ve sonra da Londra'ya döndü. Ekim ayında Londra'da kaldı ve bazı parfüm işlemlerine yönetmenlik yaptı. Sonra da West International'ın Amerika Bölümü'nü Michael'e devretmesi. Sonra da işten biraz olsun ayrılması. Şimdi ise sıra, New York'taki bazı çapraşık durumları düzene sokmaya gelmişti.

Ama hal ne ise, Maxim'in içinde hep bir boşluk, hep bir anlamsızlık vardı. Bir hüzüdü onun iç dünyasını kaplayan.

Belki bir gün iç huzuru bulacak, o zaman rahatlayacaktı.

O ara kapı çalındı. Gelen Stubby idi. Bu Maxim'in kırk yedi yıllık arkadaşı, dostu, canı, en yakını idi. O olmazsa acaba Maxim ne yapardı hayatı boyunca?

58

Berlin’de Kempinski Oteli’nde kalıyorlardı.

– Irina bizi kaçta bekliyor, Teddy?

– Daha birkaç saatimiz var.

– Saat beş. Herhalde seni yanlış anladım, beşte Irina’da olacağımızı zannediyordum.

– Hayır, yanlış anlamadın, sadece beşte hazır ol dedim. Bir misafir bekliyorum.

– Misafir mi? Kim?

– Annenin bir arkadaşının arkadaşı.

Teddy daha fazla konuşacaktı, ama sustu. Ona dikkatlice bakıyordu. Ne kadar yakışıklı bir adamdı Maxim. Geçirdiği kazadan sonra durumu oldukça iyi idi. Vurulduğu zaman Teddy deli olmuştu. İnancını kaybettiği halde her gece Tanrıya dua ediyordu ve Maxim iyileşince de Tanrıya karşı duyduğu inancı tekrar kazandı.

– Teddy, tuhaf bir halin var, ne oldu, söyle?

– Hiçbir şey. Sadece sana bakıyor ve ne derece sağlıklı ve yakışıklı olduğunu düşünüyordum.

– Tenim yanık ya, ondandır. Ama gerçekten de çok iyi hissediyorum. Söyle Teddy, kim gelecek?

– Dedim ya, eski bir!..

Tam o anda kapı çalındı. Teddy gitti kapıyı açtı ve - Geldiğiniz için teşekkür ederim - diyerek gelen misafiri içeri buyur etti.

Maxim gelen misafiri görünce adamakıllı şaşırmişti. Gelen bir rahibe idi. Rahibe elbiseleri içinde, yüzü ise peçe ile kaplı idi. Şaşkın bakışlarını Tedyy'ye çevirdi.

Teddy ikisini tanıştırmak istedi.

– Rahibe Constanza, seni Maximilian West ile tanıştırmak istiyorum Maxim, bu da Rahibe Constanza'dır.

Maxim başı ile selam verdikten sonra, annesi ile bir Katolik rahibesi arasında nasıl bir bağ olabilirdi diye düşünüyordu. Rahibe gülerek, ona doğru ilerledi, elini sıkmak istedi. Maxim de ona doğru eğildi ve el sıkıştılar. Rahibenin nur gibi bir yüzü vardı.

– Sizi tanıdığımıza çok memnun oldum, Rahibe Constanza.

– Ben de oğlum. Nihayet senle tanıştım. Yıllar boyu Teddy ile yazıştık ve hep senden bahsederdi.

Maxim hayret içinde bir ona, bir de Teddy'ye bakıyordu. Bu rahibe ile ne alakası olabilirdi ki?

Tedyy'ye baktı. Maxim'in gözlerindeki meraklı ifadeyi gören Teddy hiç oralı olmadı.

– Çay, kahve veya soğuk bir şey alır mıydınız?

– Hayır, teşekkür ederim.

– Ya sen Teddy, sen ne alırdın?

– Ben de bir şey istemiyorum. Maxim gel de yanıma otur, bazı konuşulacak konular var.

Maxim daha da şaşırmişti.

Teddy hafif öksürerek söze başladı.

– Maxim yıllardan beri sana söylemek istediğim bir konu vardı. Esasında bunu sana çok daha önce söylemem gerekirdi fakat olmadı. 1939 yılında Paris'ten ayrılmadan önce Ursula, sana verilmek üzere bir mektup vermişti.

– Evet, onu biliyorum ve o mektup hâlâ bende.

– Güzel. Ama Ursula bana hitaben yazılmış bir mektup daha vermişti ve ancak ölümünden sonra onu açmamı istemişti. 1945'de Berlin'e gidip de İrina kanalı ile öldüğünü öğrenince geri döndüğümde hemen ilk işim o mektubu açmak oldu. Mektubun kapsamında benim bilmemi istediği bir bilgi vardı. Sen büyüdükten sonra ve bazı gerçekleri anlayacak duruma geldikten sonra, bu bilgiyi

sana aktarma kararını bana bırakmıştı. Münasip görürsem sana açıklama yapacaktım veyahut da sonuna kadar hiçbir şey söylemeyecektim. Bugüne kadar da bu hususta sana tek bir kelime bile söylemedim, değil mi?

– Evet, söylemedin, ama şimdi söyle.

– Acele etme söyleyeceğim. Bu sene başında vuruldun ve az kalsın ölecektin. İşte o zaman bu mektubun içeriğini sana açıklamadığım için pişman oldum. Bu haksızlık olurdu, senin de gerçekleri bilmen en doğal hakkındı.

– Mektupta ne yazıyordu?

Teddy uzandı ve Maxim'in ellerini sıkı sıkı tuttu.

– Maxim, Ursula Westheim senin asıl annen değilmiş, o seni evlat edinmiş. O ve Sigmund sen daha bir günlük bebek iken almışlar.

Maxim donup kalmıştı. Bu kelimeleri duymak, gerçeği bilmek onda şok etkisi yaratmıştı. Bir müddet sessiz kaldı. Teddy'nin söylediklerini hazmetmeye uğraşıyordu.

Sonunda,

– Peki benim gerçek annem kimmiş? dedi.

Teddy de ona bakıyor, fakat Maxim'i yanıtlamıyordu. Odada sessizlik hâkimdi.

Rahibe Constanza, çok yumuşak bir sesle,

– Annen benim, Maxim seni ben doğurdum.

Maxim tam anlamı ile şoktaydı. Duyduğu her kelime onu biraz daha şaşırtıyordu.

– Sen misin? Sen benim nasıl annem olursun ki? Sen bir rahibesin.

– Maxim, ben rahibe olarak doğmadım ki, sonradan oldum. İnan bana, gerçeği söylüyorum, ben senin annenim.

– Gene de anlamıyorum. Sen bir Katoliksins, Westheim'ler ise Yahudi idiler. Beni nasıl olur da evlat edinmiş olabilirler?

– Sana tüm öyküyü anlatacağım, dinlemek ister misin?

– Tabii, en ufak ayrıntısını bile duymak istiyorum.

– Rahibe olmadan önce benim ismim Dorothea Schubert idi. 1931 yılında, ki ben o zaman daha on altı yaşında idim. Ursula

Westheim sosyal işlerini idare etmek ve düzenlemek amacı ile bir sekreter arıyordu, ve ben de bu işe müracaat ettim ve kabul edildim, onun yanında çalışmaya başladım. Beni çok seviyordu ve aramızda iyi bir ilişki vardı. 1933 yılında, maalesef hamile olduğumu öğrendim. Bu evlilik dışı bir hamilelikti. Annem ve babak çok dindardılar, sofı Katoliktler, ve benim durumumu öğrenince beni evlatlıktan reddettiler. Aile namusunu kirlettiğim bahanesi ile beni görmek bile istemediler.

Rahibe Constanza oturduğu koltuğa biraz daha gömüldü ve devam etti.

– Gidecek bir yerim, bana yardım edecek bir yakın arkadaşım bile yoktu. Tüm akrabalarım bana yüz çevirdiler. Tek bana yardımcı olan Ursula idi. Tiergarten'deki evde daha birkaç ay kalmama müsaade etti. Zaman yaklaşıyordu ve çocuğumu doğurduktan sonra ona bakamayacağımı, onu evlatlık vermeye mecbur olacağımı biliyordum. Ursula'nın da çocuğu olamayacağını duymuştum. Bir gün ağlayarak Ursula'nın yanına gittim ve çocuğumu evlat etmek isteyip istemediğini sordum.

– Annem de kabul mu etti?

-- Hayır, ilk başta hiç de sıcak bakmadılar. Çok geniş çapta düşünmesi gerektiğini söyledi. Başlıca sebebin de benim Katolik, onların ise Yahudi olması idi. Ona, konumun din değil, fakat sevgi olduğunu söyledim. Benim veremeyeceğim sevgiyi ve daha nice başka şeyleri, Ursula ve Sigmund fazlası ile benim çocuğuma verebilirlerdi.

– Neticede kabul ettiler, öyle mi?

– Evet. Bayan Westheim benim için ufak bir daire kiraladı. Kendi yaşantımı devam etmem gerekirdi, ama malikânedenden uzaklaşmam da şarttı, zira orada kaldığım müddetçe hizmetçiler dedikodu edebilirlerdi ve Ursula da bundan hiç hoşlanmazdı. Kendisi ve Bay Sigmund da Wannsee'deki villaya gittiler. Bütün mesele hizmetçilerin gözünden uzak olmaıktı.

– Beni doğurduktan sonra hemen Westheim'lere mi verdin?

Teddy demin hikâyeyi anlatırken, henüz bir günlük iken beni evlât edindiklerini söylemişti.

Rahibe Constanza ona düşünceli ve biraz da acıklı bir bakış attı.

– Bu işi çabuk bitirmek her iki taraf için de iyi olurdu. Öyle güzel bir bebektin ki, eğer seni yanımda fazla tutacak olursam, senden asla vazgeçemeyeceğimi biliyordum. Haziran on üçte seni almaya geldiler ve alıp evlerine götürdüler. Sana sahip olmak onları son derece mutlu etmişti. Onlar gibi bir çiftte çocuğumu verdiğim için ben de çok huzurlu idim, zira onlar gibi sevgi dolu ve anlayışlı kişiler hemen hemen bulunamazdı. Sana sevgi, anlayış, şefkat verecekler ve para ile alınabilecek her şeyi de temin edeceklerdi.

– Doğru düşünmüşsün. Gerçekten de bulunmaz bir anne baba idiler benim için.

Rahibe Constanza öyküsünü anlatırken heyecanlanmış ve de yorgun düşmüştü, öyle ki Teddy devam etti.

– Rahibe Constanza Berlin'den uzaklaşmaya karar verdi, ve Aachen'e gitti. Orada bir manastıra girerek, kendini dine adadı.

– Aachen, ha, ne ilginç bir tesadüf. 1938'de Almanya'dan kaçarken hudut şehri olarak Aachen'de durmuştuk.

– Evet. Ursula bana hitaben yazdığı mektupta rahibe Constanza'nın adresini vermiş ve ona sık sık yazıp, senin durumunu bildirmemi istemişti. Tabii bütün bunlar büyük bir gizlilikle yapılacaktı.

Rahibe başını kaldırdı ve gülücükler vererek,

– Teddy her zaman benimle temas halinde idi. Bunca yıl hep bana yazdı, her daim senin yaşantını takip edebiliyordum. Onlardan ayrılırken sen de çok üzölmüşsün ve onlar toplama kamplarında acı şekilde ölmüşler. Bütün bunlar sana çok acı vermiş. Ama Maxim, gene de inanıyorum ki, seni onlara vermekle çok isabetli bir şey yapmışım.

– Evet, ben de bunu kabul ediyorum. O zaman yapabileceğin en iyi şey buydu. Neler olacağını bilemezdin.

Rahibe üzgün bir sesle,

– Beni bağışlamamı istiyorum senden.

– Bağışlanacak bir durum yok ki. Ben annem ve babamı çok seviyordum, onlar da beni çok seviyorlardı, ve mühim olan da bu idi.

– Haklısın, dediğin çok doğru.

- Peki, ya gerçek babam kimdi?
- İsmi Karl Neuwirth idi?
- O da mı Katolikti?
- Evet.
- Niçin seninle evlenmedi?

Rahibe bir müddet sustuktan sonra, - Ben onu tanıdığım da o zaten evli idi.

- Hâlâ sağ mı?
- Hayır, savaşta öldü. Rus Cephesinde savaşıyordu, karısı ve iki çocuğu da bombardıman sırasında ölmüşler.

- Anlıyorum.

Sonra Teddy'ye döndü ve biraz da hışımla, - Bütün bunları bana yıllar önce niye söylemedin?

- Gerçekten de niyetlendim ve birkaç kez tam söyleyecektim ki, nedense cesaret edemedim, bu açıklama seni üzebilir diye sustum. Ama demin de söylediğim gibi, bunu senden saklamanın yanlış olduğuna inandım. Artık elli beş yaşında olduğuna göre, bu gerçeği kabullenecek kadar da olgun sayılırsın.

Maxim ilk kez güldü. - Evet, haklısın Teddy, durumları anlayacak yaşa geldim artık.

Rahibe Constanza ayağa kalktı ve - Artık gitmem gerekiyor.

Dedi. - Gitmeden bir çay içmez miydiniz Rahibe?

- Sağ ol oğlum, ama bir an önce gitmeliyim.

- Gideceğin yer uzak mı?

- Hayır, trenle bir saat sürüyor, manastır şehrin tam dışında.

- Müsaade edersen seni arabamla göndereyim.

- Hayır oğlum, hayatımda değişiklikler istemem. Ama teklifin için gene de teşekkür ederim.

Maxim rahibenin ellerini aldı ve sıkı sıkı tuttu. Rahibe Constanza ise ona uzun uzun baktı ve, - Huzur ve barış içinde ol oğlum. Tanrı seni her daim korusun.

Bu ince ve narin kadın kendisini doğuran kadındı demek. Maxim eğilip onu iki yanağından öptü.

Rahibenin gözleri yaşlarla doldu, ona bir kez daha baktı ve gülümseyerek oradan ayrıldı.

59

Teddy Ursula'nın yazdığı mektubu okuması için Maxim'e verdi. Maxim okudu ve iade etti.

- Bana kızgın mısın Maxim?
- Sana hiç kızgın olabilir miyim, benim sevgili Teddy'im.
- O zaman kırgınsın?
- Hayır, değilim.
- Öyle ise söyle, neler hissediyorsun?
- Neler hissedeceğim ki, şaşkınlık, tutkunluk ve şok. Benden başka kim olsa aynı hisleri duyacaktı değil mi?
- Evet, haklısın.
- Bu mektubu bana niçin daha önce göstermedin?
- Seni incitmek üzmek istemedim. Onun için sana hiçbir şey söylemedim.

- Rahibe Constanza'nın demin anlattığı öykü hayatımda hiçbir şey, ama hiçbir şey değiştiremez. Benim dünyalar güzeli annem, gene annem olarak düşlerimde kalacaktır. Ona karşı beslediğim sevgi hiç sönmeyecek ve düşlerimi süsleyen ona ait anılar ölene dek benle benliğimden silinmeyecek. Kimin erkek genlerini taşıyorsam taşıyayım, Sigmund Westheim benim babamdı ve onu babam olarak da sevmeye devam edeceğim. Bana sevmeyi ve onurlu olmayı da öğreten odur. Onun bana öğrettiği yaşam düzeyini elimden geldiği kadar uyguladım ve ölene kadar o çizgiden çıkmayacağım.

Maxim biraz durakladı, Teddy'ye baktı, sonra gene devam etti:

– Ben dört yaşına bastığım zaman bana bir kâğıt vermişti. Ben onu hâlâ saklıyorum. Hatta çürüyüp gitmemesi için o kâğıttaki sözcükleri beyaz bir karta kopya ettim ve son gün bana verdiği tahtadan atla birlikte gözümde saklıyorum. Ona bana öğrettiği hayat şartları ve davranışlarını ki bunları bana yazıp vermişti, ben de oğlum Michael'e ve kızım Alix'e devrettim. Bana verdiği sözcükler şimdi benim çocuklarıma geçti.

– Maxim, ne hoş bir jest, ve sen bundan bana hiç bahsetmedin.

– Eh, ne yapalım, benim de senden saklı bazı sırlarım olması gerekirdi, değil mi?

Maxim'in sesinde hafif bir alay tonu vardı.

– Neyse, şimdi hiç olmazsa kim olduğunu biliyorsun. Katolik bir anne babanın Katolik bebeği.

– Hayır, Teddy, bu asla doğru değil. Benim annem ve babam Yahudi idiler ve ben de Yahudiyim. Ben Yahudi olarak büyütüldüm. Yahudi gibi hissediyor ve düşünüyorum, demek ki ben de bir Yahudiyim.

Şaşırma ve susma sırası Teddy'de idi. Bir müddet sonra,

– Evet Maxim, galiba haklısın. Sen bir Yahudisin - dedi.

Maxim kalktı, yanına oturdu, ellerini okşadı ve yüzüne baktı. Teddy yetmiş yaşında olduğu halde hâlâ güzel bir kadındı. Tabii ki yüzü kırışmış ve saçları da kar gibi aklaşmıştı, ama kişiliğindeki asalet ve görüntüyü yaş asla silip alamazdı. Maxim onu o kadar çok seviyordu ki, kalbi yerinden çıkacak gibi çarpıyordu. Hayatının her gününde Teddy yanında olmuş, bütün sıkıntı ve üzüntülerde sırt çıkmıştı. Teddy hayatı boyunca Maxim için özveride bulunmuştu.

– Teddy, sana ben de bir şey söylemek istiyorum.

– Söyle bakalım.

– Rahibe Constanza beni hayata getirmiş ve annem de benim için çok özel, ama sen Teddy, benim gerçek annem sensin, bunu asla unutma.

Teddy ona baktı, baktı ve sonra da ağlamaya başladı.

Yüzünü şefkatli bir şekilde öptü. Elli dört yıldır Teddy onun kahrını çekmiş, kendini adeta Maxim'e adamıştı.

– Ben bir yaşında iken yanıma geldin ve o tarihten beri beni sen büyüttün. Küçükken bana sen bakıyordun, sonra beni İngiltere'ye götürdün. Kendi hayatın pahasına beni korudun, büyüttün, okuttun ve bugünkü Maxim olmamı sağladın. İçimde güzel ve iyi olan ne varsa, bunları sana borçluyum. Sen bende olan en iyi yönümsün. Benim canım, benim sevgili Teddy'im. Sen benim annemsin. Seni pek çok seviyorum ve kalbimin ta derinliklerinden bana yaptıkların için teşekkür ediyorum.

Teddy'nin gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. O da Maxim'i kucakladı, öptü ve,

– Seni kendi öz çocuğum gibi sevdim, kendi çocuklarımdan hiç ayırt etmedim. Seni hep ama hep benim ilk çocuğum gibi görüyorum.

– Bunu biliyor ve her zaman da hissediyordum.

İkisi sıkı sıkı birbirlerine sarıldılar. Son elli dört yıl boyunca ikisini de kaplayan değişik anılar sırası ile gözlerinin önünden geçti. Bu sarılış bir anne-oğul beraberliği, bir özel sevgiyi simgeliyordu.

Maxim onun kar gibi beyaz saçlarını tutarak,

– Çok ilginçtir, ama ben hep çelişkiler dolu biri idim. Ben kimim, bu evrende ne arıyorum diye kendi kendime sorar dururdum. Hiçbir şeyi açık ve seçik göremiyordum.

– Uzun zamandan beri bazı sıkıntıların, düşüncelerin, arayış içinde olduğunu sezinliyordum.

– Geçen hafta, Londra'dan ayrılmadan birkaç gün önce, bir gün, oturdum ve uzun uzun kendimi inceledim. Ben neden böyle idim, ne istiyordum, hep bir arayış içindeydim, neyi arıyordum ve nihayet bir his, bir dürtü bana gözlerimi açmaya, ve neyin peşinde olduğumu belirtmemeye yardımcı oldu. Evet, ben hep özlem içinde, annemi aramıştım. Hayatıma giren tüm kadınlarda da onu aramıştım. Birden anladım ki meğer ben kaybolan çocuk Hans'mışım.

– Nedir bu kaybolan çocuk Hans?

– Biz daha Berlin'de iken, ki ben o zaman ufak bir çocuktum, sen bana Hans'ın öyküsünü okumuştun. Bu öyküyü hatırlıyor musun?

– Şöyle böyle.

– Annesi oğlu Hans'ı kaybetmiş ve bir daha da bulamamış. Hans da tüm dünyayı dolaşarak onu aramış, ama bu süre zarfında da annesiz olduğu için, onu sevecek kimseyi bulamamış. Bu hikâyeye nedense beni çok etkilemişti. 1939'da Paris'te iken anneme sakin beni kaybetme demiştim. Ama o beni kaybetti, daha doğrusu ben öyle sanıyordum, çünkü onu bir daha hiç görmedim. Hayatım boyunca kaybolan çocuk Hans bendim.

Teddy ona baktı ve yüreği parçalandı, gayet yumuşak sesle,

– Sen kayıp Hans mısın, asla değilsin. Evet, iç dünya çok karışık, özel hayatın ise darmadağın, ama seni kayıp olarak düşünmek bana çok aykırı geliyor, zira kayıp değilsin.

– Ama ben hep kendimi öyle hissediyordum ve geçen akşam Stubby ile yemek yerken, onun sarf ettiği bir iki sözcük, bunun ne derece gerçek olduğunu açığa vurdu.

– Stubby sana ne söyledi ki?

– Dedi ki benim hayatımdaki kadınlar hepsi beni incitmişler, içime acı tohumları serpmişler, ama bilerek, ama bilinçsiz olarak. Bunu anlamadığım için ne demek istediğini sordum, o da şu şekilde bir açıklama yaptı ve dedi ki ben daha çok küçük yaşta iken annem benden koparılarak alınmış, benim ısrarlarıma rağmen Anastasia beni bıraktı, Camilla da ölerək beni bırakmış oldu. Adriana'ya gelince hiçbir şekilde benimle uyum sağlamadı. Blair ise beni tuzağa düşürdü.

Stubby ne kadar akıllı biri idi. Teddy onun beyninin nasıl çalıştığını o daha çocukken anlamıştı.

Maxim devam etti.

– Annem benden zorla koparıldı, ama onun dışında kalan kadınlar hepsi beni terk ettiler.

– Bu hususta seninle tartışamam.

– Gene aynı gece, bir şey daha fark ettim. Beni aldatmayan, beni terk etmeyen, beni hep isteyen tek bir kadın vardı, o da sendin. Teddy sen. Beni hiç incitmedin. Ben vurulup da New York'taki hastaneye kaldırıldıktan sonra, yarı baygın yatıyor ve bilincim gidip geliyordu. Bir ara gözlerimi açtığımı hatırlıyorum ve ne gördüm biliyor musun?

Teddy başını salladı.

– İlk karımı, üçüncü karımı, metresimi, kızımı ve de annemi gördüm. Evet, anne zannettiğim kişi senden başkası değildi. Ben seni annem olarak gördüm. Şimdiki Teddy değil de, çocukluk günlerimdeki Teddy'yi gördüm, sonra gene bayılmışım. Yarı baygın vaziyette yattığım yerde hep Teddy diye sayıklıyordum, zira çocukluğumda olduğu gibi Teddy gelip beni sıkıntılı anlarımdan kurtaracaktı.

– Her ne olursa olsun, seni her daim kurtarmaya veya yardım etmeye hazırım, ama hayatımda bazı öyle anlar veya olaylar oluyor ki, kimseden yardım isteyemeyiz, ancak kendimiz kendimize yardım edebilir veya kurtarabiliriz. İşte şu anda sen öyle bir durumdasın.

– Sen ne demek istiyorsun?

– New York'taki o korkunç karışıklığı düzenlemek, pislikten kurtulmak için sen kendi kendine yardımcı olmalısın. Oradaki kadınlar, Adriana, Blair ve Viveca, Blair'in bebeği. Bu üçü seni sürüklüyorlar, içinden çıkılmaz bir girdaba doğru itiyorlar. Buna derhal bir çare bulmalısın.

– Ben de biliyorum. Hayatımdaki bu kaosa derhal bir çare bulmalıyım. Adriana'yı sevmiyorum, o da beni sevmiyor, öyle ki ne isterse verip, ondan derhal ayrılmalıyım. Bir ön anlaşmamız vardı, ama eğer hemen benden ayrılmayı kabul ederse, anlaşma dışında da başka şeyler vermeye hazırım.

– Peki Blair Martin ve bebeği için ne yapmayı düşünüyorsun?

– Asla ve asla onunla evlenmeyeceğim, eğer bunu öğrenmek istiyorsan. Ortada masum bir çocuk var, ona üzüldüğüm ama, bir çocuk için de kendimi artık feda edemem, uygun olmayan bir kadınla da evlenemem. Blair'i de sevmiyorum, o da beni sevmiyor, o sadece paramı seviyor.

– Her ne kadar da bebeğin senden olduğuna dair gerekli kanıt yoksa da, ona da bakacaksın veya maddi yardımda bulunacaksın herhalde.

– Evet, aksini düşünemem. Nasıl olsa zengin bir adam sayılırım ve eğer gerçekten benim çocuğumsa, o zaman benim kanımdan birinin maddi zorluk çekmesine de izin veremem.

– Bu geçirdiğimiz hafta gerçekten düşünüp geleceğin için kararlar saptamışsın.

O ara kapı çalındı. Teddy Maxim’e bakarak,

– Sana unuttum söylemeye, bir konuğumuz daha olacak.

– Kim gelecekti ki?

– Korkarım gene koruyucu meleğin oldum.

Maxim gitti ve kapıyı açtı ve zavallı Maxim bugün ikinci kez şoka uğradı! Karşısında Anastasia duruyordu, çok sevdiği eski karısı.

60

Maxim, Teddy ve Anastasia Prenses Irina'yı dairesinde ziyarette gittiler.

– Geç kaldığımız için özür dileriz, dedi Teddy

Irina ellerini havaya kaldırdı, gözlerini onlardan ayıramadan, Bilmiyorsunuz herhalde veya duymadınız henüz.

– Neyi Irina?

– Doğu Berlin'den gelen haberleri.

– Hayır.

Anastasia konuya girmek istercesine,

– İçeri girelim de olup bitenleri bize de anlat Irina.

– Öyle ya, sizi burada bekletiyorum, kusura bakmayın. Paltolarınızı verin.

Birkaç dakika sonra hepsi de Irina'nın oturma odasına geçmiş onun konuşmasını bekliyorlardı. Irina ise ayakta durmuş, heyecanla konuşuyordu.

– Bugün, Doğu Berlin Komünist Partisi Başkanı Gunter Schabowski bir basın toplantısı yaptı ve dedi ki bugün gece yarısı başlamak üzere isteyen Doğu Berlin'li vatandaşlar Doğu Berlin'den ayrılabilirler, çıkabilirler. Hiçbir kağıt ve müsaade işlemleri istemeksizin isteyen bir iki günlüğüne, bir iki haftalığına veya aylığına ve hatta temelli olarak Doğu Almanya'dan ayrılabilirler. Nihayet onlar da hürriyetlerine kavuştular.

Irina hüngür hüngür ağlıyordu.

Maxim gitti ona sarıldı.

– Maxim sen haklıymışın. Bana söylemiştin, bir gün gelecek Berlin Duvarı da yıkılacak demiştin, yakında o da olacak.

Teddy heyecanla ortaya atıldı.

– Bugünleri göreceğimi hiç sanmıyordum.

– Ben de öyle Teddy - diye mırıldanıyordu Irina.

Maxim de çok şaşkıındı.

– Irina, sabahleyin Teddy ve benim özel bir ziyaretçimiz vardı, sonra da Anastasia aniden geldi, öyle ki haberleri dinlemeye hiç vaktimiz olmadı. Sana geldiğimizde hiçbir şeyden haberimiz yoktu. Ne sevindirici bir haber değil mi?

– Yemek için restoranda yer ayırtmıştım ama sonra iptal ettim. Evde yemek yiyeceğiz, sonra da hepimiz dışarı çıkıp, Berlin Duvarı'ndaki giriş çıkış kapısının açılışını görelim.

– Evet, bu tarihi olayı kaçırmamalıyız. Bu olanların hepsi tarihe geçecek ve bundan böyle de her şey çok değişik olacak.

Anastasia Maxim'e baktı ve,

– Ne demek istedin Maxim? dedi.

Maxim geleceği, olabilecekleri görüyordu. Irina gibi o da çok heyecanlanmıştı.

– Avrupa'da Komünist Rejimin yok oluşuna şahit olacağız. Göreceksiniz ki Komünist Rejimin hüküm sürdüğü ülkeler birer birer yıkılacak, özgürlük ve demokrasi her yeri kaplayacak.

İş ve politika hususunda asla yanılmazdı Maxim. Bunu bilen Teddy gene de sordu.,

– Buna inanıyor musun?

– Evet inanıyorum. Mikhail Gorbaçov buna ön ayak oldu, reform adımlarını atmaya başladı. O olmazsa bu demokratik gelişme de olmazdı.

Irina düşünceli bir tarzda,

– Tarihin çarkı dönüyor. Bu çark bazen çok yavaş, bazen de çok hızlı ilerliyor. Yetmiş sekiz yaşındayım. Hep komünistlerin dehşeti altında yaşadım. Bolşevikler benim ailemi öldürdüler, babamı, dayım Çar Nicholas'ı, karısı Çariçe Alexandra'yı ve kuzenlerimi, Rusya'dan annemle birlikte kaçtığımızda küçücük bir kızdım. Yetmiş yıl boyunca komünistlere karşı nefret ve hınç besledim, birileri-

nin çıkıp onlara karşı gelmesini, hürriyet ve demokrasi uğruna onları silip süpürmelerini için dua ettim durdum.

– Onlara karşıt hareketler artık başladı. Aylardan beri Leipzig’de ve Doğu Almanya’da halk gösteriler yapıyor. Bu kıpırdaşma Doğu Almanya’yı, Macaristan’ı ve Çekoslovakya’yı sardı. Hem de hızlı bir şekilde ilerliyorlar. Nerede ise Berlin Duvarı da yıkılacak. Irina, özgürlüğe kadeh kaldıralım mı?

Maxim mutfaktan bir şampanya şişesi aldı, Anastasia da ona yardım etti ve bardakları alıp Teddy ve Irina’nın yanına geldiler.

Bir dakika sonra hepsi de kadehlerini kaldırmışlardı.

– Özgürlüğe!- diye ilk başlayan Irina idi.

– Özgürlüğe.

Hep bir sesle kutladılar.

Teddy yüksek bir sesle,

– Bugün Dokuz Kasım 1989. Elli bir yıl önce bugün Henrietta Mandelbaum’un yirmi birinci yaş günü idi, aynı gün Naziler Merkez Sinagog’u ateşe verdiler. Kristal Gecesi diye anılan dehşet gecesi de Dokuz Kasım 1938 oldu. O geceyi asla unutamayacağım. Willy Herzog’un motosikletinin arkasında deliler gibi kana susamış Almanlardan kaçıyorduk. Bu gece Kristal Gecesi’nin elli birinci yılı!

– Ne ilginç, bu gece de Berlin Duvarı açılıyor. Tarih bir dönüm yarattı.

Irina’nın gözleri dolmuştu.

– Eğer Hitler iktidara gelmeseydi, savaş olmayacak, Berlin şehri ise Batı ve Doğu diye ikiye ayrılmayacaktı, Doğu Almanya’da Komünist Rejimi olmayacaktı. Bu huzursuzluk ve acılar Nazilerin yapıtı idi değil mi? Berlin Duvarı da artık çatlamaya başlayınca, demek ki Naziler efsanesi de yok olup kalkacak.

Saat on bir kırk beş. Büyük bir kalabalık topluluğu var. Hepsi birden.

– Tor auf! Tor auf! Kapıyı açın! Kapıyı açın! diye bağırıyorlardı. Daha gece yarısına on beş dakika olduğu için Doğu Almanya nöbetçisi henüz kapıyı açmıyor, Batı Almanya’da, Amerikan Gözetim Bölümü olan Checkpoint Charlie’de toplanan halk ise adeta kapının açılmasını zorluyordu.

Maxim Teddy'ye sarılmış, Anastasia da Irina'ya, kapının açılmasını bekleyen binlerce kişi arasında durmuş olayları seyrediyorlardı.

Saat tam on ikide, kapı açıldı. Halk çılgınlar gibi bağıyor, birbirlerini itiyorlardı. Doğu Bölümü'nden batıya geçenler, adeta koşarcasına geliyor, duvarın üzerinden bile atıyorlardı. Bazıları için Batı'ya ilk geçişleri idi bu. Doğu'dan gelenler Batı'dakiler tarafından karşılanıyor, herkes birbirini öpüyor, sarılıyor, bağıyor, ısıklar çalıyorlardı. Sokaklarda dans etmeye başladılar. Batı Berlin'lilerin çoğu beraberlerinde bira ve şampanya da getirmişlerdi. Herkes içiyor, şarkı söylüyor ve özgürlüğü kutluyorlardı.

Maxim alışık olmadığı bu manzarayı burukluk içinde seyrediyordu. Bazıları duvarın üzerine çıkmaya uğraşıyordu, bazıları ise ellerindeki çekiçlerle duvarı yıkmaya. Bu bir utanç anıtı idi ve geçmişte bu duvarı aşıp kaçmak isteyen pek çok insan vurulmuş ve öldürülmüştü.

Berlin: Doğduğu ve mutlu çocukluk yıllarının geçtiği kent. Berlin onu hep çeker, ona hep gizemli gelirdi. Gizemin ne olduğu bugün açığa çıkmıştı. Ursula ve Sigi'yi anımsadı. Onlar Maxim'in anne ve babası idiler. Onların toplama kamplarında öldürüldüklerini andıkça, Maxim'i nefret hisleri kaplıyordu. Ama artık yapılacak hiçbir şey yoktu. Ursula'nın güzelliğini, gülüşünü, Sigmund'un piyano çalışını ve Tiergarten'deki mutlu ahengi duyar ve görür gibi oldu. Onlar Maxim'in kalbinde ve anılarında her zaman arınmış bir şekilde kalacaklardı. Bugün duydukları Maxim için hiç önem taşımadı ve taşımayacaktı da. Birden aklına Rahibe Constanza geldi. Onu bir daha göreceğini hiç sanmıyordu. Ayrıca Rahibenin de Maxim'i tekrar görmek isteği yoktu, bundan emindi. Buraya geliş Teddy'nin ısrarlarına karşı koyamadığı içindi. Rahibe kendini Tanrıya adanmıştı ve bundan ötürü de huzur içinde idi. Onu görür görmez Maxim bunu hissetmişti. Rahibenin güzel yüzündeki ifade huzur ve iç rahatlığını aksettiriyordu.

İçindeki duygularını da bugün Teddy'ye açıklamıştı. Teddy onun annesi, kendisi de Teddy'nin oğlu idi, ayrıca Maxim bir Yahudi idi.

Ne ilginç bir tesadüf. Bu hafta Berlin'e Irina'yı görmeye gitmeyi Teddy teklif etmişti. Bugün Berlin Duvarı açılırken, Maxim'in de iç dünyası açılmıştı.

Teddy heyecanla,

– Sanki Yeni Yıl kutlanıyor.

Anastasia ise,

– Sanki Bastille Günü kutlanıyor dedi.

Irina ise,

– Ne kutlanıyorsa kutlanıyor, ama bu gece hiç unutulmayacak.

En son böyle grup halinde topladığımız ve sokaklara döküldüğümüz tarih ise 1963 idi ve Başkan Kennedy Berlin'de Şehir Merkezi'nde Berlin'lilere sesleniyordu.

Anastasia Maxim'e bakarak,

– Evet hatırladım, "Ich bin ein Berliner" demişti.

– Keşke sağ olsaydı da bu günü o da görseydi.

Maxim etrafındaki üç kadına sarılarak bir çember yaptı. Birden vurulduğu geceyi anımsadı ve yaşadığı için Tanrıya şükretti.

Irina'yı eve bırakıp Kempinski Otel'e geldiklerinde saat sabahın ikisi olmuştu. Teddy Maxim ve Anastasia'yı öperek odasına çekildi. Ama odasına girmeden,

– Ne gündü ama. Unutulmayacak bir gün ve unutulmayacak bir gece yaşadık dedi.

Sonra Maxim Anastasia'ya döndü ve,

– Senin odan nerede? diye sordu.

– Şu sırada, senin odana çok yakın.

Anastasia'nın odasına gelince, anahtarı ile odayı açtı ve Maxim'e dönerek,

– Bir içki alır mısın? diye sordu.

– Tabii, memnuniyetle.

Anastasia bara gitti.

– Ne içmek istersin?

– Artık şampanya istemem.

– Ya bir Brandy?

– Güzel fikir. Sen de içecek misin?

– Evet.

İçkilerini aldılar, karşılıklı oturdular fakat konuşmuyorlardı. Nihayet Anastasia konuya girdi.

– Michael geçen gün benle konuştu. Çok mutlu. Ona güç ve sorumluluk vermek ve de New York Ofisi’ni teslim etmen son derece incelikti. Ne yapacağını bilemiyor. Teşekkür ederim Maxim.

– Arada bir de olsa doğru olanı yapıyorum.

– Ne demek istediğini anlayamadım.

– Boş ver, her dediğime kulak asma.

Maxim pencereye yöneldi. Dışarıda halk hâlâ sokaklarda idi, nedense Anastasia’nın kendisini izlediğini hissetti ve dönüp ona baktı.

Anastasia elinde içki kadehi, yüzünde ise bir sorgu ifadesi ile oturuyordu.

Maxim son yorumunu açıklığa kavuşturması gerektiğini anladı ve, - Son günlerde çevremde dönen her şeyi pisliğe bulaştırdım, berbat ettim. New York’taki yaşam biçimim özel hayatım ise tam bir çöplük.

Anastasia hiçbir yorum yapmıyordu.

– Allahım, nasıl olur da o iki kadının arasında sıkışıp kaldım?

Anastasia gayet soğuk bir sesle.

– Kanımca bu benim suçumdu.

– Şimdi de ben seni anlayamadım.

– Senden asla ayrılmamalıydım.

– Buna ben de yürekten inanıyorum Anastasia.

– Hayatımın en büyük yanlışını yaptım.

– Çok doğru. Senden başka hiçbir kadını gerçek şekilde seve-medim.

– Ben de hiçbir başka erkeği seve-medim.

– Anastasia inan bana, senden başka hiç kimse kalbimde yok.

– Maxim, benim için de senden başkası yok.

– Pecha Melba’m, aklıma nefis bir şey geldi.

– Ne geldi?

Ona doğru yürüdü ve elini uzatarak,

– Hadi benimle gel dedi.

– Nereye?

– Venedik’e.

– Ne zaman?

–Yarın. Uçağım Tempelof Havalimanı’nda hazır bekliyor.

Anastasia ayağa kalkarak onun kollarına koştu ve.

– Evet, evet sevgilim dedi.

Anastasia gülerek Maxim’e baktı.

Bu gülüş Maxim’in kalbindeki o dolmayan boşluğu hemen doldurdu.

Uzun zamandır benliğini kaplayan üzüntü silinip gitti.

ISBN 975-10-0763-1